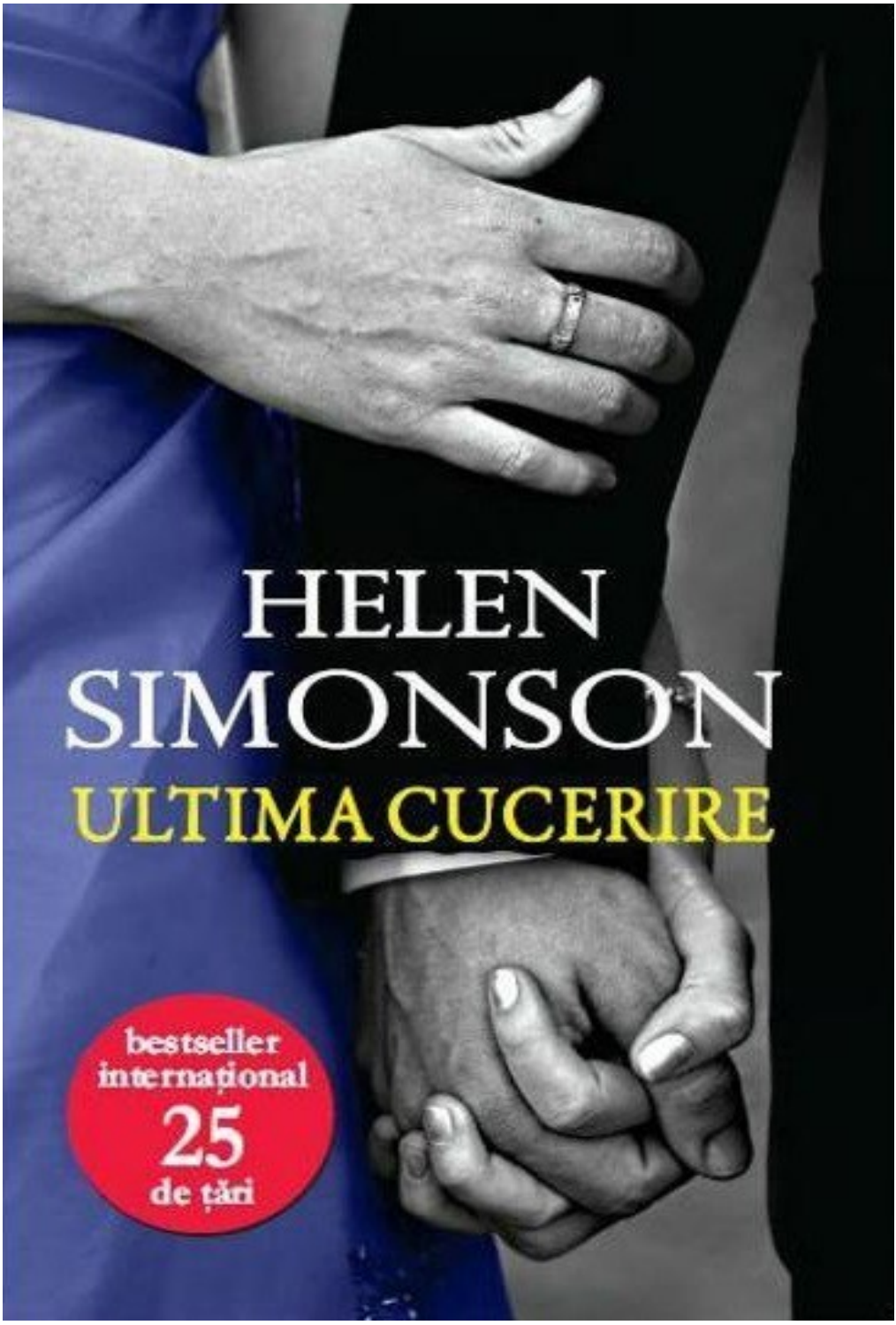

HELEN
SIMONSON
ULTIMA CUCERIRE
bestseller
internațional
25
de țări

Helen Simonson

Ultima cucerire

Major Pettigrew's Last Stand
Helen Simonson
Copyright © 2010 Helen Simonson

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro
www.liraoooK.ro

Ultima cucerire
Helen Simonson
Copyright © 2013 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Bogdan Coscaru
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SIMONSON, HELEN
Ultima cucerire /Helen Simonson trad.: Monica Nechiti.
— Bucureşti: Litera, 2013,
ISBN 978-606-8494-40-1
I. Nechiti, Monica (trad.)

821.111-31135.1

HELEN SIMONSON

Ultima cucerire

Traducere din limba engleză
Monica Nechiti

Lira

Pentru John, Ian şi Jamie

capitolul 1

Maiorul Pettigrew, încă afectat de telefonul pe care-l primise de la cumnata lui, deschise uşa fără să stea pe gânduri când auzi soneria. Pe lespezile jilave ale aleii stătea doamna Ali, de la magazinul din sat, cu un şal gros peste o haină practică din lână verde. Când îl văzu, îşi manifestă surprinderea doar printr-o foarte vagă tresărire, prin arcuirea uşoară a sprâncenei şi făcând o jumătate de pas înapoi. Un val de stânjeneală inundă obrajii maiorului, care îşi netezi timid, cu mâinile ce păreau nişte cazmale, halatul purpuriu cu model floral.

— Ah, făcu el.

— Domnule maior?

— Doamnă Ali?

Urmă o pauză ce păru să se mărească lent, precum universul, care, după cum tocmai citise, se expanda pe măsură ce îmbătrânea. „Vârsta senectuții", după cum o numiseră în ziarul de duminică.

— Am venit pentru banii de ziare. Băiatul care se ocupă de asta e bolnav, explică doamna Ali, îndreptându-şi demnă trupul mignon şi adoptând tonul aspru, imperativ al celorlalte femei din sat.

El prefera timbrul profund, cu un accent marcat al vocii ei, pe care-l folosea când era linişte în magazin şi puteau discuta ca nişte cunoscători despre textura şi parfumul ceaiurilor pe

care le combina special pentru el.

— Bineînțeles, îmi cer mii de scuze.

Uitase să pună banii săptămânali într-un plic sub preşul de afară. Începu să bâjbâie după buzunarele pantalonilor, ascunse sub poalele halatului, şi simți cum lacrimile de tulburare dădeau să-i țâşnească din ochi.

— Îmi cer scuze, repetă el.

— O, dar nu-i nicio problemă, spuse ea, retrăgându-se. Îi poți lăsa la magazin mai târziu, când îți convine.

Deja dădea să plece, când maiorul simți nevoia urgentă a unei explicații.

— Fratele meu a murit, zise el. Când ea se întoarse să-l privească uimită, rosti încă o dată: Fratele meu a murit. Am primit un telefon în dimineața asta. N-am avut timp.

Atunci când sunase telefonul, corul matinal al păsărilor încă se auzea în uriaşa tisă aflată lângă peretele dinspre apus al casei, iar cerul era rozaliu. Maiorul, care se trezise devreme ca să se ocupe de curățenia săptămânală, îşi dădu brusc seama că se zăpăcise complet. Gesticulă neajutorat spre îmbrăcămintea lui bizară şi îşi şterse fața cu o mână. Dintr-odată, genunchii i se înmuiară şi simți cum i se scurgea sângele din cap. Umărul i se propti pe neaşteptate de tocul uşii, moment în care doamna Aii, pe neobservate, apăru cumva alături de el, susținându-l.

— Ar fi mai bine să intrăm şi să stăm jos, spuse ea cu o voce blândă care-i denota îngrijorarea. Dacă îmi dai voie, o să-ți aduc nişte apă.

Cum puterile îl părăsiseră aproape în totalitate, maiorul nu avu de ales decât să se supună. Doamna Aii îl conduse de-a lungul holului îngust, pavat cu piatră neşlefuită, şi îl aşeză în fotoliul aflat chiar lângă uşa camerei de zi, o încăpere

luminoasă, cu pereții plini de cărți. Era fotoliul care nu-i plăcea defel, cu tapițeria plină de cocoloaşe şi cu o muchie tare din lemn chiar în locul cel mai nepotrivit, la ceafă, dar nu era în măsură să se plângă.

— L-am găsit în suportul de vase, spuse ea întinzându-i un pahar de sticlă groasă în care el îşi ținea proteza parțială pe timpul nopții. Izul vag de mentă îl îngrețoşă. Te simți mai bine?

— Da, mult mai bine, spuse el, cu ochii înecați în lacrimi. E foarte drăguț din partea dumitale…

— Vrei să-ți fac un ceai?

Oferta ei îl făcu să se simtă vrednic de milă.

— Mulțumesc, spuse în cele din urmă.

Ar fi acceptat orice ar fi făcut-o să iasă din cameră lăsându-i timp să-şi recapete măcar o aparență de vigoare şi să scape de halat.

Era straniu să audă din nou ceştile de ceai din bucătărie zdrăngănind sub mâna unei femei. De pe polița şemineului îi zâmbea din fotografie soția lui, Nancy, cu părul ei castaniu ondulat şi ciufulit şi cu pistruii de pe nas accentuați de bronzul primăvăratic. Plecaseră în Dorset în luna mai a acelui an ploios, probabil în 1973, şi o ivire bruscă a soarelui luminase scurt după-amiaza vântoasă; suficient pentru el ca să o prindă în poză, fluturând din mână ca o fetiță de pe crenelurile castelului Corfe. Se prăpădise în urmă cu şase ani, iar acum se stinsese şi Bertie. Îl lăsaseră singur, ultimul membru al generației lui. Îşi strânse mâinile ca să le potolească tremurai uşor.

Firește, mai era Marjorie, cumnata cea urâcioasă; dar, la fel ca şi răposații lui părinți, nici el nu o acceptase vreodată pe

deplin. Obişnuia să-şi exprime zgomotos opiniile stupide şi avea un accent rural care îți zgâria timpanul ca o lamă tocită. Spera ca acum să nu-şi dorească o strângere a relațiilor. El avea de gând să-i ceară o fotografie recentă şi, bineînțeles, arma de vânătoare a lui Bertie. Atunci când împărțise perechea de puşti între fiii lui, tatăl lor afirmase foarte explicit că, în cazul unui deces, acestea urmau să fie reunite, pentru ca moştenirea să rămână în familie. În toți aceşti ani, carabina maiorului stătuse solitară într-o cutie dublă din lemn de nuc, adâncitura din căptuşeala de catifea indicând absența perechii sale. Acum aveau să-şi recapete întreaga valoare – în jur de o sută de mii de lire, îşi imagina el. Nu că s-ar fi gândit vreodată să le vândă. Pentru o clipă se văzu limpede la următoarea partidă de vânătoare, probabil la una dintre fermele de pe malul râului cărora le dădeau de furcă iepurii de câmp, apropiindu-se de tovarăşii săi cu perechea de arme frânte peste braț.

„Doamne Dumnezeule, Pettigrew, doar nu sunt nişte Churchill-uri.?" avea să spună cineva – poate lordul Dagenham însuşi, dacă ieşea cu ei la vânătoare în ziua aceea –, iar el urma să le privească nepăsător şi să replice: „Da, sunt identice. Pe vremuri se folosea un lemn de nuc splendid", după care le oferea să fie cercetate şi admirate.

Un zăngănit îl trezi din această plăcută reverie. Era doamna Aii, care aducea o tavă grea de ceai. Îşi scosese haina verde şi îşi trecuse şalul colorat peste umeri; pe sub rochia bleumarin simplă avea o pereche de pantaloni negri strâmți. Maiorul îşi dădu seama că nu o văzuse niciodată fără şorțul mare, stil tunică scorțoasă, pe care îl purta întotdeauna în magazin.

— Dă-mi voie să te ajut, zise el vrând să se ridice din

fotoliu.

— O, mă descurc foarte bine. Femeia puse tava pe biroul din apropiere, împingând micul teanc de cărți legate în piele. Trebuie să te odihneşti. Probabil că eşti în stare de şoc.

— A fost pe neaşteptate, telefonul a sunat absurd de devreme, înainte de şase. Cred că au stat toată noaptea la spital.

— Pe neaşteptate?

— Atac de cord. Destul de puternic, se pare. Îşi trecu gânditor o mână peste mustața aspră. Ciudat, cumva te aştepți ca în zilele noastre victima unui atac de cord să poată fi salvată. La televizor întotdeauna par să reuşească lucrul ăsta.

Doamna Aii lovi ciocul ceainicului de buza unei ceşti, făcând un zgomot puternic. Maiorul se temu să nu fi ciobit porțelanul, însă peste o clipă, mult prea târziu, îşi aminti că şi soțul ei murise din cauza unui atac de cord. Se întâmplase în urmă cu un an sau un an şi jumătate.

— Îmi pare rău, a fost o remarcă nechibzuită… Ea îl întrerupse cu un gest înțelegător şi continuă să toarne. A fost un om bun soțul dumitale, adăugă el.

Cel mai mult îl frapase cumpănirea bărbatului masiv şi tăcut. Lucrurile nu fuseseră tocmai simple după ce domnul Aii preluase magazinul din sat de la bătrâna doamnă Bridge. În cel puțin două rânduri, maiorul îl văzuse pe domnul Aii îndepărtând calm vopseaua aplicată cu spray-ul pe vitrina nou-nouță. De câteva ori, pe când se afla în magazin, asistase la scene în care nişte băieți obraznici îşi vârau capetele clăpăuge pe uşă şi răcneau „Căraţi-vă acasă, ciori pakistaneze!” Domnul Aii se mulțumea să clatine din cap şi să zâmbească, în vreme ce maiorul îi amenința şi bâlbâia scuze. În cele din

urmă nebunia se potolise. Aceiaşi băieţi se fofilau în magazin pe la ora nouă seara, atunci când mamele lor rămâneau fără lapte. Cei mai înverşunaţi localnici se plictisiseră să parcurgă şase kilometri prin ploaie ca să-şi cumpere bilete de loterie de la un magazin „englezesc". Lumea bună a satului, condusă de membrele diferitelor comitete locale, compensase grosolănia celor din pătura de jos prin afişarea unui respect făţiş faţă de domnul şi doamna Ali. Maiorul auzise mai multe doamne vorbind cu mândrie despre „dragii noştri prieteni pakistanezi de la magazin" ca dovadă a faptului că Edgecombe St. Mary reprezenta o utopie a înţelegerii multiculturale.

Atunci când domnul Ali murise, toată lumea îşi manifestase tristeţea în modul cuvenit. Consiliul local, din care făcea parte şi maiorul, luase în discuţie organizarea unei slujbe comemorative, însă, când această idee fusese abandonată (nici biserica, nici cârciuma nu fuseseră considerate locuri adecvate), trimisese o coroană imensă la firma de pompe funebre.

— Îmi pare rău că nu am avut ocazia să o cunosc pe încântătoarea dumitale soţie, spuse doamna Ali înmânându-i o ceaşcă.

— Da, sunt cam şase ani de când a murit. Ce straniu, e ca şi cum a trecut o eternitate sau, la fel de bine, o clipită.

— Este foarte deconcertant, aprobă ea. Dicţia clară, o raritate printre locuitorii satului, avea o puritate surprinzătoare, de clopoţel bine calibrat. Uneori soţul meu pare să fie la fel de aproape de mine pe cât eşti dumneata acum, însă alteori mă simt de-a dreptul singură pe lume, adăugă ea.

— Ai o familie, bineînţeles.

— Da, o familie destul de mare, încuviință ea fără entuziasm. Dar nu e acelaşi lucru precum legătura trainică dintre soț şi soție.

— Ai găsit cuvintele cele mai potrivite. Îşi băură ceaiul şi maiorul constată cu uimire că doamna Ali, scoasă din contextul magazinului său şi transplantată în camera lui de zi, nutrea gânduri extrem de profunde. Cât despre halat… reluă el.

— Halatul?

— Cel pe care-l purtam. Maiorul făcu un semn înspre coşul cu reviste *National Geographic* în care-l aruncase la repezeală. Era ținuta preferată a soției mele, atunci când făcea curățenie. Eu câteodată, ei bine…

— Eu am o jachetă veche de tweed pe care obişnuia să o poarte soțul meu, mărturisi doamna Ali. Uneori o îmbrac şi ies la o plimbare prin grădină. Iar câteodată îi mai iau şi pipa, ca să gust asprimea tutunului pe care-l prefera.

Se îmbujoră şi îşi plecă ochii mari, de parcă spusese prea multe. Maiorul îi remarcă finețea pielii şi conturul bine definit al feței.

— Şi eu mai am câteva dintre hainele soției mele. După şase ani, nu ştiu dacă încă mai păstrează parfumul ei sau totul e numai în imaginația mea.

Îşi dorea să-i spună cum deschidea uneori uşa dulapului şi îşi afunda fața în costumele de lână şi în bluzele fine din şifon. Doamna Ali ridică privirea spre el, iar în acel moment maiorul îşi închipui că, în spatele pleoapelor grele, şi ea se gândea la aceleaşi lucruri absurde.

— Mai vrei nişte ceai? întrebă ea întinzând mâna după ceaşca lui.

După ce doamna Ali plecă, scuzându-se pentru vizita inopinată, nu înainte ca el să-şi ceară iertare pentru deranjul pe care i-l provocase când fusese cât pe ce să leşine, maiorul îşi îmbrăcă din nou halatul şi se întoarse în micul oficiu de lângă bucătărie ca să termine de curățat arma. Era conştient de apăsarea resimțită în zona capului şi de arsura uşoară din gât. Era durerea surdă a amărăciunii din viața reală; mai mult dispepsie decât pasiune.

Lăsase o ceşcuță de porțelan cu ulei mineral să se încălzească la flacăra lumânării. Acum îşi înmuie degetele în uleiul fierbinte şi începu să frece lent patul din rădăcină de nuc până când îl simți mătăsos la atingere.

Ocupația aceasta îl relaxă şi îi alină treptat mâhnirea, făcând loc unei curiozități timide.

Bănuia că doamna Ali era o femeie educată, cultă. Şi Nancy fusese o asemenea persoană deosebită, iubitoare de cărți şi participantă asiduă la concertele de cameră din bisericile săteşti. Acum însă, rămas singur, era obligat să îndure preocupările lipsite de orice rafinament ale doamnelor din cercul lor de cunoştințe. Acestea discutau despre cai şi despre tombola de la balul vânătorilor şi se delectau bârfind vreo tânără mamă, chiriaşă într-o locuință socială, care făcuse de mântuială aranjamentele pentru întâlnirea copiilor din săptămâna respectivă. Doamna Ali semăna mai mult cu Nancy. Era ca un fluture într-o încăierare de porumbei. Recunoscând că şi-ar fi dorit s-o revadă în afara magazinului, se întrebă dacă asta demonstra că nu era la fel de osificat cum o sugerau vârsta de şaizeci şi opt de ani şi ocaziile limitate ale vieții la țară.

Înviorat de aceste gânduri, decise că era capabil să-l sune pe

fiul lui, Roger, la Londra. Îşi şterse degetele de o cârpă galbenă moale şi examină concentrat nenumăratele butoane cromate şi ecranul cu leduri ale telefonului fără fir, un cadou de la Roger. În opinia acestuia, funcțiile de apelare rapidă şi de apelare vocală le erau foarte utile oamenilor în vârstă. Maiorul Pettigrew nu le considera uşor de folosit şi nici nu voia să fie caracterizat drept bătrân. Era teribil de enervant obiceiul copiilor care, când abia îşi luaseră zborul din cuib şi se stabiliseră la casa lor – în cazul lui Roger fiind vorba de un apartament penthouse decorat în negru şi arămiu într-unul dintre blocurile-turn care năpădiseră malul Tamisei în apropiere de Putney – începeau să-şi infantilizeze propriii părinți şi să le dorească moartea sau cel puțin retragerea la azil. Maiorul se gândi că-i venea tot mai greu să înțeleagă lumea din jur. Cu un deget unsuros reuşi să apese butonul marcat cu „1 – Roger Pettigrew, VP, Chelsea Equity Partners" pe care fiul său îl imprimase cu litere mari, copilăreşti. Firma lui de investiții ocupa două etaje într-un zgârie-nori din zona Docklands a Londrei; în timp ce telefonul suna cu un ticăit metalic, şi-l imagină pe Roger în neplăcutul lui spațiu de lucru steril, cu o mulțime de ecrane şi teancuri de hârtii pentru care arhitectul extrem de costisitor nu-şi bătuse capul să prevadă sertare.

Roger auzise deja vestea.

— Jemima şi-a asumat sarcina să telefoneze. Fata este isterică, dar aşa e ea, sună pe absolut toată lumea.

— Asta îi dă o ocupație, sugeră maiorul.

— Mai mult ca să se tânguiască în rolul de fiică îndurerată, după părerea mea. E cam sărită de pe fix, dar ele au fost mereu aşa, nu?

După vocea lui înăbuşită, maiorul deduse că iarăşi mânca la birou.

— Să ştii că nu trebuie să vorbeşti aşa, Roger, zise el cu fermitate.

Fiul lui vădea la fel de puțină delicatețe ca familia lui Marjorie. Metropola era plină de tineri grosolani şi aroganți, iar Roger, care se apropia de treizeci de ani, nu prea dădea semne să iasă de sub influența lor.

— Îmi pare rău, tată. Îmi pare foarte rău pentru unchiul Bertie. Urmă o pauză. N-o să uit niciodată cum mi-a adus macheta de avion când aveam varicelă. A stat ziua întreagă să mă ajute să lipesc toate bucățile acelea minuscule din lemn de balsa.

— Din câte îmi aduc aminte, l-ai rupt a doua zi izbindu-l de fereastră, după ce ai fost avertizat să nu-l lansezi prin casă.

— Mda, iar tu ai folosit resturile ca surcele pentru soba din bucătărie.

— Era spart în bucăți. N-avea niciun sens să iroseşti rămăşițele. Amintirea le era foarte familiară amândurora. Aceeaşi poveste se făcea auzită la toate petrecerile de familie. Uneori era spusă ca glumă şi râdeau cu toții. Alteori reprezenta o predică moralizatoare adresată fiului îndărătnic al Jeminei. Astăzi, reproşul era evident. O să vii aici cu o zi înainte de înmormântare? se interesă maiorul în cele din urmă.

— Nu, o să iau trenul dimineață. Dar ascultă, tată, nu mă aştepta. E posibil să fiu reținut.

— Reținut?

— Sunt copleşit. E vorba de o mare lovitură. Două miliarde de dolari, o achiziție complicată de acțiuni corporative, iar

clientul e îngrijorat. Adică, anunță-mă când e totul stabilit şi o s-o trec în agendă ca „participare obligatorie”, dar nu se ştie niciodată.

Maiorul se întrebă cum era el trecut în agenda fiului său. Se imagină indicat cu un steguleț galben – important, dar nu stringent, probabil.

Înmormântarea fusese programată pentru marți.

— E convenabil pentru cei mai mulți, spuse Marjorie la al doilea telefon. Jemima are ore după-amiază lunea şi miercurea, iar eu am un turneu de bridge joi seara.

— Bertie şi-ar fi dorit să-ți continui viața, replică maiorul, simțind cum i se strecoară în voce un uşor ton acid. Era convins că înmormântarea fusese planificată şi în funcție de orarul salonului de înfrumusețare. Fără îndoială, cumnata lui dorea să se asigure că onduleurile scorțoase ale părului ei blond erau proaspăt sculptate, iar pielea – tonifiată ori epilată, sau ce mai făcea ca să aibă un asemenea ten pergamentos. Îmi imaginez că vinerea iese din discuție, adăugă el.

Tocmai îşi făcuse o programare pentru marți la doctor. Secretara acestuia fusese foarte înțelegătoare, date fiind împrejurările, şi mutase imediat un copil cu astm cronic în ziua de vineri pentru a strecura EKG-ul lui. Nu agrea deloc ideea unei anulări.

— Vicarul participă atunci la evenimentul „Tinerețea în criză”.

— Presupun că tinerii sunt săptămânal în criză, afirmă tăios maiorul. E vorba de o înmormântare, pentru numele lui Dumnezeu! Să pună măcar o dată problemele altora înaintea celor personale. Ar fi o lecție bună.

— Organizatorul funeraliilor consideră că vinerea era o zi

nepotrivit de festivă pentru o înmormântare.

— Ah… Rămase fără grai, biruit de absurditatea celor auzite. Atunci ne vedem marţi pe la patru?

— Da. Te aduce Roger cu maşina?

— Nu, o să vină direct de la Londra cu trenul, iar de la gară o să ia un taxi. O să conduc eu.

— Eşti sigur că eşti bine? întrebă Marjorie.

Îngrijorarea ei era emoționantă. Şi ea era singură acum, îşi dădu maiorul seama. Îi păru rău că fusese atât de furios pe ea şi o asigură cu blândeţe că putea să conducă fără probleme.

— Iar după aceea vei veni şi acasă, bineînțeles. Vom avea ceva de băut şi de mâncat. Nimic pretenţios. Maiorul observă că nu-l invita să rămână, deci trebuia să conducă înapoi pe întuneric. Empatia lui se ofili din nou. Marjorie completă: Poate că vrei să iei ceva din lucrurile lui Bertie. Trebuie să arunci o privire.

— Este foarte drăguț din partea ta, spuse el, încercând să-şi tempereze nerăbdarea. De fapt, voiam să vorbim despre asta la momentul oportun.

— Desigur. Trebuie să iei o *mică* amintire, un memento. Bertie ar fi insistat. Sunt câteva cămăşi noi pe care nu le-a purtat niciodată… Oricum, o să mă gândesc.

Exasperat, maiorul închise telefonul. Într-adevăr, era o femeie îngrozitoare. Oftă de mila lui Bertie şi se întrebă dacă regretase vreodată alegerea făcută. Poate că nu acordase prea multă atenţie acestui aspect. „Nimeni nu se gândeşte la moarte atunci când trebuie să ia decizii legate de viaţă, îşi zise. Dacă ar face asta, cine ştie ce alte hotărâri ar putea lua.”

Era un drum de doar douăzeci de minute cu maşina de la Edgecombe St. Mary până la cel mai apropiat oraş de pe malul

mării, Hazelbourne-on-Sea, unde locuiau Bertie şi Marjorie. Localitatea, un centru comercial important, era mereu plină de cumpărători şi turişti, aşa că maiorul luase în calcul traficul de pe centură, posibilele dificultăți de parcare pe străduțele înguste de lângă biserică, ba chiar şi timpul necesar pentru primirea condoleanțelor. Hotărâse să pornească cel târziu la unu şi jumătate. Şi totuşi, iată-l stând în maşină, în fața propriei case, fără să se clintească. Îşi putea simți sângele curgând încet precum lava prin întregul corp. Părea că tot interiorul lui se topea; degetele îi erau deja de gumă. Nu putea apuca volanul. Se chinui să-şi potolească panica respirând adânc de mai multe ori şi expirând cu putere. Nu putea să lipsească de la înmormântarea propriului frate, şi totuşi nu era capabil să învârtă cheia în contact. Se întrebă în treacăt dacă nu cumva era pe moarte. Păcat, mare păcat că nu murise în ajun. Ar fi putut să împartă aceeaşi groapă cu Bertie şi i-ar fi scutit pe toți de deranjul de a mai veni la o înmormântare.

Se auzi o bătaie în geamul maşinii; întoarse capul, ca prin vis, şi o văzu pe doamna Ali privindu-l neliniştită. Inspiră adânc şi reuşi să pună degetele pe butonul pentru deschiderea ferestrei. Fusese împotriva ideii de automatizare totală, însă acum se bucura că nu trebuia să învârtă un mâner.

— Te simți bine? întrebă ea.

— Cred că da. Doar îmi trăgeam puțin sufletul. Plec la înmormântare.

— Da, ştiu, însă eşti foarte palid. Poți conduce?

— Nu prea am de ales, draga mea doamnă. Sunt fratele decedatului.

— Ar fi o idee să coborî puțin din maşină şi să iei un pic de aer curat, sugeră ea. Am nişte bere rece de ghimbir care ți-ar

putea face bine.

Ducea un coş în care maiorul zări strălucirea unui măr verde, o pungă de hârtie cam unsuroasă care sugera prezența unor prăjituri şi o sticlă verde înaltă.

— Da, poate că un minut, consimți el deschizând portiera.

Coşul îi era destinat chiar lui, după cum se vădi; doamna Ali avea de gând să i-l lase la uşă pentru când avea să se întoarcă.

— Nu ştiam dacă o să-ți aduci aminte să mănânci, spuse femeia în timp ce el sorbea din băutura acidulată. Eu, una, nu am consumat nimic timp de patru zile după înmormântarea soțului meu. Am ajuns la spital suferind de deshidratare.

— Eşti foarte amabilă.

Se simțea mai bine după ce băuse berea de ghimbir, însă tot nu scăpase de frisoane. Într-un fel sau altul, trebuia să ajungă la înmormântarea lui Bertie. Autobuzul trecea doar o dată la două ore, având program redus de circulație marțea, iar ultima cursă retur era la ora cinci după-amiază.

— Cred că ar fi mai bine să caut un taxi. Nu mă simt în stare să conduc.

— Nu e nevoie, o să te duc eu. Oricum eram în drum spre Hazelbourne.

— O, nu aş putea… începu maiorul.

Nu-i plăcea să fie pasagerul unei femei. Ura avansarea lentă, precaută a şoferițelor în intersecții, indiferența lor crasă față de schimbarea vitezelor şi ignorarea completă a oglinzii retrovizoare. Nu puține fuseseră după-amiezile când se târâse prin serpentine în spatele vreunei şoferițe care dădea din cap cu voioşie în ritmul muzicii de la radio, în vreme ce jucăriile de pluş dădeau şi ele din cap în dreptul lunetei.

— Chiar nu aş putea, repetă el.

— Trebuie să-mi acorzi onoarea de a-ți fi de folos, spuse ea. Maşina mea este parcată pe alee.

Conducea ca un bărbat, schimbând agresiv vitezele la viraje, apăsând viguros acceleraţia, mânându-şi cu dibăcie micuţa Honda peste dealuri. Deschisese puţin geamul, iar curentul de aer îi flutura uşor eşarfa roz de pe cap şi îi arunca şuviţe negre de păr peste faţă. Le dădu la o parte cu nerăbdare în timp ce forţa trecerea peste un podeţ arcuit.

— Cum te simţi? întrebă ea.

Maiorul nu era sigur ce să răspundă. Stilul ei de condus îi dădea o stare bizară de ameţeală, de parcă ar fi fost un copil în montagne-russe.

— Mi-a mai trecut. Eşti o şoferiţă foarte bună.

— Îmi place să conduc, spuse ea cu un zâmbet. Doar eu şi motorul. Nu e nimeni care să-mi dea indicaţii. Fără registre contabile, fără inventare – doar posibilităţile oferite de drum şi de infinitele destinaţii nevăzute.

— Întocmai. Ai călătorit mult?

— O, nu. În general mă duc în oraş o dată la două săptămâni pentru aprovizionare. Pe Myrtle Street sunt o mulţime de magazine indiene. În afară de asta, folosim maşina în special pentru livrări.

— Ar trebui să mergi până în Scoţia, îi sugeră el. Ca să nu mai vorbim de autostrăzile din Germania. Este foarte plăcut să conduci pe ele, din câte am auzit.

— Ai umblat mult prin Europa?

— Nu, am tot făcut planuri cu Nancy. Să mergem cu maşina prin Franţa şi, poate, prin Elveţia. Însă nu am avut niciodată ocazia.

— Păcat, dar nu e nici acum prea târziu, comentă ea.

— Dar dumneata? Unde ți-ar plăcea să mergi?

— Sunt atâtea locuri… însă avem magazinul.

— Poate că nepotul dumitale va fi în stare curând să se ocupe singur de afacere, nu-i aşa?

— O, da, zâmbi ea fără veselie. Într-o zi, foarte curând, va fi capabil să se ocupe de magazin, iar eu voi fi inutilă.

Nepotul era o achiziție recentă şi nu prea plăcută pentru magazinul din sat. La vreo douăzeci şi cinci de ani, mergea țeapăn, cu un dram de obrăznicie în privire, ca şi cum era mereu pregătit să se confrunte cu o nouă insultă. Nu avea nimic din acceptarea grațioasă, tăcută, a doamnei Ali şi nici din răbdarea răposatului domn Ali. Deşi maiorul recunoştea într-o oarecare măsură că acesta era dreptul lui, era ciudat să-l întrebe de prețul mazării congelate pe un bărbat care aştepta jignirea ca pe un lucru ineluctabil. Remarcase şi modul în care o trata pe mătuşa lui, cu o severitate reținută care i se părea detestabilă.

— O să te pensionezi? se interesă el.

— Mi s-a sugerat asta. Rudele soțului meu locuiesc în nord şi speră că voi fi de acord să mă mut acolo şi să-mi ocup locul care mi se cuvine.

— Fără îndoială, o familie iubitoare compensează faptul că va trebui să locuieşti în nordul Angliei, spuse maiorul Pettigrew, îndoindu-se de propriile cuvinte. Sunt sigur că îți va plăcea să fii o bunică respectată!

— Eu nu am avut copii, iar soțul meu este mort, replică ea pe un ton acid. Prin urmare, o să fiu mai degrabă compătimită decât respectată. Se aşteaptă să-i cedez magazinul nepotului meu, care atunci îşi va permite să-şi aducă o soție foarte bună

din Pakistan. În schimb, mi se va oferi un acoperiş deasupra capului şi, fără îndoială, onoarea de a îngriji copilaşii altor membri ai familiei.

Maiorul tăcu. Îngrozit de cele aflate, nu-şi dorea să audă mai multe amănunte. Din cauza asta oamenii vorbesc de obicei despre vreme.

— Cu siguranţă nu te pot obliga… murmură el într-un final.

— Legal, nu. Minunatul meu Ahmed a rupt tradiţia de familie hotărând ca magazinul să-mi revină mie. Totuşi, există anumite datorii care trebuie achitate. Pe de altă parte, există oare vreo lege care să limiteze ponderea opiniei rudelor? Găsi o breşă în fluxul rapid de maşini de pe contrasens şi coti la stânga. Ar trebui să ne întrebăm dacă merită să ne zbatem, în condiţiile în care principalul rezultat este pierderea familiei şi ruperea tradiţiei.

— Este de-a dreptul imoral, exclamă revoltat maiorul, cu articulaţiile degetelor albite pe braţul scaunului.

„Aceasta este problema cu imigranţii, medită el. Pretind că sunt englezi, ba unii dintre ei s-au născut aici. Dar sub aceste aparenţe persistă toate ideile barbare şi devotamentul faţă de obiceiurile străine."

— Sunteţi norocoşi, continuă doamna Ali. Voi, anglo-saxonii, v-aţi desprins de dependenţa asta faţă de familie. Fiecare generaţie se simte perfect liberă să acţioneze de capul ei, fără a resimţi vreo teamă.

— Exact, spuse maiorul, acceptând automat complimentul, însă nefiind deloc sigur că avea dreptate.

Îl lăsă la colţ, la câţiva metri de biserică, iar el îi scrise pe o bucată de hârtie adresa cumnatei lui.

— Sunt sigur că pot lua un autobuz la întoarcere, zise el, însă amândoi ştiau că nu era adevărat, aşa că nu exageră cu protestele când doamna Ali se oferi să-l ducă acasă. Cred că vom termina până la ora şase, dacă îți convine.

— Nu e nicio problemă. Îi luă mâna pentru un moment într-a ei şi rosti solemn: îți doresc să ai parte de o inimă puternică şi de dragostea familiei dumitale în această după-amiază.

Maiorul speră ca acea emoție caldă, vibrantă să nu-i dispară din piept atunci când avea să se confrunte cu priveliştea sumbră şi dezolantă a lui Bertie într-un coşciug din lemn de nuc.

Slujba îi aminti de înmormântarea lui Nancy prin amestecul de tristețe profundă şi comedie. Biserica era mare şi deprimantă. Era un lăcaş prezbiterian de pe la jumătatea secolului în care sobrietatea betonului nu era deloc atenuată de tămâie, lumânări şi vitralii, aşa cum se întâmpla la St. Mary, biserica anglicană atât de iubită de Nancy. Nu exista nicio clopotniță veche ori vreun cimitir cu pietrele funerare acoperite de muşchi, nicio sursă de frumusețe sau de pace. Singura alinare era faptul că la slujbă venise multă lume, astfel că în spate trebuiseră adăugate două rânduri de scaune pliante. Sicriul lui Bertie se afla deasupra unei mici adâncituri în podea, care semăna mai degrabă cu o gură de canal, iar la un moment dat în timpul slujbei maiorul tresări când auzi un huruit mecanic şi văzu trupul fratelui său coborând brusc. Nu fusese vorba decât de vreo zece centimetri, însă maiorul îşi înăbuşi un strigăt brusc şi întinse involuntar mâna. Nu fusese pregătit pentru aşa ceva.

Jemima şi Marjorie vorbiră amândouă. Se aşteptase ca

discursurile lor să-i stârnească un zâmbet ironic, mai ales atunci când Jemima, purtând o pălărie neagră de pai cu boruri largi, potrivită mai degrabă pentru o nuntă şic, anunță că avea să recite o poezie scrisă în memoria tatălui său. Cu toate acestea, deşi poemul era îngrozitor (maiorul îşi aminti doar de un exces de ursuleți de pluş şi de îngeraşi în totală contradicție cu severitatea învățăturilor prezbiteriene), durerea ei autentică îl transformă în ceva de-a dreptul emoționant. Lacrimile îi întinseră rimelul pe toată fața ei trasă şi trebui să fie dusă de la pupitru aproape pe brațe de către soțul ei.

Maiorului nu i se ceruse dinainte să vorbească. Considerase acest lucru drept o neglijență gravă şi îşi repetase de nenumărate ori alocuțiunea elaborată în nopțile de insomnie care precedaseră înmormântarea. Însă când Marjorie, întorcându-se la locul său după scurta şi lacrimogena cuvântare de rămas-bun către soțul său, se aplecă şi îl întrebă dacă dorea să spună ceva, el refuză.

Spre propria surprindere, se simțea iarăşi slăbit, iar vocea şi vederea îi erau afectate de emoție. Îi strânse pur şi simplu ambele mâini preț de câteva clipe şi încercă să nu lase să-i scape nicio lacrimă.

După slujbă, în holul cu vitralii fumurii, fusese mişcat de apariția vechilor prieteni ai lui Bertie, dintre care pe unii nu-i mai văzuse de mulți ani. Martin James, cu care copilăriseră la Edgecombe, venise cu maşina din Kent. Fostul vecin al lui Bertie, Alan Peters, care avea un handicap grozav la golf, dar se apucase în ultimul timp de observarea păsărilor, venise din celălalt capăt al comitatului. Cel mai surprinzător, galezul Jones, un vechi prieten din armată al maiorului de pe vremea

când se pregăteau să devină ofițeri şi care îl întâlnise doar de câteva ori pe Bertie, însă continuase să le trimită amândurora felicitări de fiecare Crăciun, venise tocmai din Halifax. Maiorul îi strânse mâna şi dădu din cap în semn de mulțumire tăcută. Cea care strică momentul fu a doua soție a lui Jonesy, o femeie pe care nici el şi nici Bertie nu avuseseră ocazia să o întâlnească şi care plângea zgomotos cu nasul în batistă.

— Încetează, Lizzy, spuse Jones. Îmi pare rău, dar nu se poate abține.

— Îmi pare atât de rău, se tângui Lizzy, suflându-şi nasul. Pățesc asta şi la nunți.

Maiorul nu se supără. Cel puțin, ea venise, spre deosebire de Roger.

Capitolul 2

Casa lui Bertie – bănuia că de acum înainte trebuia s-o privească drept casa lui Marjorie – era o construcție pătrățoasă cu etaj căreia proprietara izbutise să-i dea o vagă asemănare cu o vilă spaniolă. Astfel, pergola din cărămidă şi balustradele din fier forjat ale terasei de pe acoperiş încoronau garajul dublu, iar mansarda cu o fereastră arcuită părea să arunce ocheade spre oraşul de pe malul mării ce se întindea dedesubt. Grădina din față era ocupată, în mare parte, de aleea de pietriş, iar maşinile erau aliniate una lângă - alta în jurul unei fântâni fusiforme de cupru, reprezentând o tânără goală foarte slabă. Se făcuse rece odată cu lăsarea serii, dar la al doilea etaj Marjorie încă ținea deschise uşile livingului ce dădeau către terasa de pe acoperiş. Maiorul se refugie în capătul opus, încercând să-şi încălzească mâinile cu paharul de plastic în

care primise un ceai încropit. Ceea ce înțelesese Marjorie prin „nimic prea sofisticat" se dovedise un banchet uriaş la care tot felul de mâncăruri cu sos – salată de ouă, lasagna, tocană de pui cu vin – le erau servite oaspeților în veselă de carton. Oamenii stăteau aliniați pe margine ținând în palme farfuriile îndoite, iar paharele de plastic erau aşezate într-un echilibru precar pe pervazurile ferestrelor şi pe televizor.

În celălalt capăt al camerei, maiorul observă o mişcare în mulțime şi, căutând din priviri motivul agitației, o zări pe Marjorie îmbrățişându-l pe Roger. Îi tresări inima când îşi văzu fiul cel înalt şi brunet. Aşadar venise, în cele din urmă.

Roger îşi ceru mii de scuze pentru întârziere şi promise solemn că avea să le ajute pe Marjorie şi Jemima să aleagă o piatră funerară pentru unchiul Bertie. Arăta superb, aranjat la patru ace, cu un costum scump, negru, o cravată țipătoare total nepotrivită ocaziei şi nişte pantofi foarte lustruiți şi mult prea eleganți pentru a nu fi italieneşti. Londra îl cizelase, făcându-l să-şi însuşească rafinamentul continentalilor. Maiorul încercă să-şi mascheze dezaprobarea.

— Tată, Jemima mi-a spus ceva despre puşca unchiului Bertie, zise Roger când prinseră un moment să se aşeze pe o canapea tare din piele ca să stea de vorbă. Îşi îndreptă reverele şi îşi aranjă pantalonii pe genunchi.

— Da, chiar voiam să vorbesc cu Marjorie despre ea. Dar nu cred că-i momentul potrivit, nu-i aşa?

Nu uitase de acest subiect, dar parcă astăzi îşi pierduse din semnificație.

— Au înțeles perfect ce valoare are. Jemima este chiar foarte bine informată.

— Evident, nu este vorba de bani, rosti maiorul sever. Tata

şi-a exprimat clar intenția ca perechea de arme să fie reunită. E patrimoniu de familie.

— Da, şi Jemima consideră că perechea ar trebui reunită. Dar s-ar putea să fie nevoie de recondiționare.

— A mea e în stare perfectă. Nu cred că Bertie s-a ocupat de a lui la fel de mult ca mine. Nu era el genul de vânător.

— În fine, Jemima zice că pe piață este o nebunie în momentul ăsta. Nu găseşti Churchill-uri de asemenea calitate oricât te-ai strădui. Americanii se înscriu pe liste de aşteptare. Maiorul simți cum i se încordau muşchii obrajilor. Zâmbetul lui discret deveni de-a dreptul rigid, în aşteptarea loviturii imparabile. Roger urmă: În concluzie, eu şi Jemima considerăm că mişcarea cea mai potrivită ar fi să le vindem acum, ca pereche. Desigur, aceştia vor fi banii tăi, tată, dar cum îmi imaginez că ai de gând să mi-i laşi mie în cele din urmă, mi-ar fi de folos chiar acum.

Maiorul rămase tăcut. Singura lui preocupare era să respire. Nu-şi dăduse seama niciodată cât efort mecanic este necesar pentru a menține ritmul constant al inspirației şi al expirației, trecerea lină a oxigenului prin nări. Roger avu bunul-simț să se foiască neliniştit în scaun. Tatăl lui conchise că acesta cunoştea foarte bine implicațiile cererii sale.

— Îmi cer scuze, Ernest, dar afară este o doamnă ciudată care spune că te aşteaptă. Marjorie se ivise brusc şi-i pusese o mână pe umăr.

Maiorul ridică privirea, mascându-şi umezeala ochilor printr-un acces de tuse.

— Aşteptai o doamnă brunetă într-o Honda mică?

— A, da, răspunse el, este doamna Ali, care a venit să mă ia.

— O taximetristă? întrebă Roger. Nu suporți şoferițele.

— Nu este taximetristă, răbufni maiorul. Este o prietenă de-a mea. Este proprietara magazinului din sat.

— În acest caz, pofteşte-o înăuntru pentru o ceaşcă de ceai, zise Marjorie, cu buzele încleştate dezaprobator. Se uită într-o doară spre bufet. Sunt sigură că i-ar plăcea o bucăţică de chec Madeira – tuturor le place checul Madeira, nu-i aşa?

— Asta voi face, mulţumesc, zise maiorul, ridicându-se.

— De fapt, speram să te conduc eu acasă, tată, interveni Roger.

— Dar ai sosit cu trenul, se miră celălalt.

— Da, ăsta era planul, dar lucrurile s-au schimbat. Eu şi Sandy am decis să venim împreună cu maşina. Acum s-a dus să vadă nişte case de weekend.

— Case de weekend?

Deja era prea mult de asimilat.

— Da, Sandy s-a gândit că oricum trebuia să vin aici… M-am ţinut de capul ei să caute ceva în zona asta. Am putea fi mai aproape de tine.

— O casă de weekend, repetă maiorul, încă luptându-se cu apariţia numitei Sandy în viaţa lui.

— Ard de nerăbdare s-o cunoşti. Ar trebui să sosească din clipă în clipă, zise Roger uitându-se cercetător prin încăpere. E americancă, din New York. Are o slujbă destul de importantă în domeniul modei.

— Doamna Ali mă aşteaptă, spuse maiorul. Ar fi nepoliticos…

— O, sunt convins că va înţelege, îl întrerupse Roger.

Afară, aerul era rece. Marea şi priveliştea oraşului începeau să devină neclare din pricina întunericului. Doamna Ali îşi parcase Honda chiar lângă poarta de fier forjat cu siluete de

delfin. Îi făcu semn cu mâna şi coborî din maşină să-l întâmpine. Ținea o carte broşată şi o jumătate de cheeseburger învelit în ambalajul tipic, plin de ulei. Maiorul se opunea vehement localurilor de tip fast-food care începuseră să ia în stăpânire porțiunea de drum dintre spital şi faleză, dar era pregătit să considere această mică slăbiciune ca fiind curiozitatea unei firi altminteri încântătoare.

— Doamnă Ali, n-ai vrea să intri să bei nişte ceai? o întrebă el.

— Nu, mulțumesc, n-aş vrea deranjez. Dar nu te grăbi din pricina mea. Mă simt chiar foarte bine aici, declară ea, arătând spre cartea din mână.

— Avem un bufet generos înăuntru, o tentă maiorul. Avem chiar şi chec Madeira făcut în casă.

— Chiar mă simt foarte bine, surâse ea. Stai liniştit cu familia şi eu te aştept până eşti gata.

Maiorul se simțea nefericit şi confuz. Era tentat să se urce în maşină şi să plece imediat. Aveau să ajungă acasă destul de devreme ca s-o poată invita la ceai. Ar fi putut discuta despre noua ei carte. Poate că avea să-i povestească şi câteva aspecte mai amuzante din ziua respectivă.

— Probabil mă vei considera din cale afară de nepoliticos, zise el, dar fiul meu a reuşit, în cele din urmă, să vină cu maşina.

— E minunat, se bucură ea.

— Da, şi ar vrea… dar, bineînțeles, deja i-am spus că am aranjat să merg acasă cu dumneata…

— Nu, nu, trebuie să mergi acasă cu fiul dumitale.

— Îmi pare teribil de rău. Se pare că şi-a făcut o iubită. Din ce mi-a zis, sunt în căutarea unei case de weekend.

— Ah, făcu ea plină de înțelegere. O casă de weekend lângă dumneata? Ar fi grozav!

— O să văd în ce măsură le pot fi de ajutor, murmură maiorul aproape pentru sine, după care ridică privirea. Eşti sigură că nu vrei să intri?

— Nu, mulțumesc. Trebuie să fii alături de familie, iar eu trebuie să mă întorc.

— Îți rămân dator. Nu-ți pot mulțumi îndeajuns pentru amabilitate.

— Cu multă plăcere. Nu ai pentru ce.

Făcu o scurtă plecăciune, se urcă în maşină şi dădu înapoi într-un viraj strâns, aruncând pietrişul în lături. Maiorul vru să-i facă semn cu mâna, dar îşi luă seama şi-şi opri gestul la jumătate. Doamna Ali nu se uită în urmă.

În timp ce maşinuța albastră se îndepărta, maiorul se luptă cu impulsul de a porni în fugă după ea. Păstrase această promisiune a drumului spre casă ca pe un tăciune care îl încălzise în forfota întunecată a mulțimii. Honda frână la poartă, iar roțile împroşcară cu pietriş când zvâcni într-o parte ca să ocolească farurile ovale ale unei limuzine negre care nu arătă nicio intenție de a o evita sau de a încetini. Vehiculul nou-sosit parcă într-un spațiu larg din fața uşii de la intrare pe care ceilalți oaspeți, în mod politicos, îl lăsaseră liber.

Maiorul, urcând anevoie panta uşoară, ajunse cu răsuflarea cam întretăiată exact când şoferița îşi închidea tubul argintiu de ruj şi dădea să iasă. Mai mult din instinct, decât din voință, maiorul îi ținu uşa. Femeia îl privi surprinsă şi apoi zâmbi în timp ce-şi cobora picioarele bronzate şi dezgolite din habitaclul de culoarea şampaniei.

— Nu o să repet clişeul în care eu presupun că eşti majordomul, iar apoi aflu că eşti, de fapt, un lord, zise ea, netezindu-şi fusta neagră simplă.

Era confecționată dintr-un material scump, dar de o scurtime neașteptată. O purta cu un sacou negru asortat, fără nimic pe dedesubt – sau cel puțin nu se zărea nimic în decolteul care, datorită înălțimii ei şi a tocurilor amețitoare, era la nivelul ochilor maiorului.

— Mă numesc Pettigrew, se prezentă el.

Nu dorea să împărtăşească mai mult decât era strict necesar. Încă făcea eforturi să se deprindă cu asaltul vocalelor pronunțate în stil american şi cu albul orbitor al dinților ei.

— Ei, atunci înseamnă că am ajuns la locul potrivit, zâmbi ea. Eu sunt Sandy Dunn, prietenă cu Roger Pettigrew.

Maiorul se gândi să nege prezența lui Roger.

— Cred că tocmai vorbeşte cu mătuşa lui, spuse într-un final uitându-se peste umăr, ca şi când dintr-o simplă privire ar fi putut localiza toată mulțimea invizibilă de la etaj. Ați dori să-l chem?

— Ei, doar conduceți-mă înspre el, răspunse Sandy, trecând mai departe. Miroase cumva a lasagna? Sunt lihnită de foame.

— Poftiți înăuntru.

— Mulțumesc. Încântată de cunoştință, domnule Pettigrew.

— Maior, de fapt… îngăimă el, dar ea deja plecase, lovind cu tocurile ascuțite gresia de un verde țipător cu alb.

Lăsase o urmă de parfum de citrice în aer. Nu era neplăcut, gândi el, dar cu greu îi compensa manierele oribile.

Maiorul se trezi zăbovind în hol, nedorind să dea ochii cu inevitabilul de la etaj. Trebuia să-i fie prezentat oficial

amazoanei. Nu-i venea să creadă că Roger o invitase. Fără îndoială că ea avea să râdă de reticența lui inițială, făcând-o să pară o prostie. Se pare că americanilor le place să se umilească reciproc în public. Serialele de comedie americane difuzate la televizor erau pline de personaje grase care făceau glume pe seama celorlalți, dându-şi ochii peste cap pe fundalul râsetelor înregistrate.

Oftă. Desigur, trebuia să se prefacă încântat, de dragul lui Roger. Mai bine să înfrunte situația, decât să pară stânjenit în fața lui Marjorie.

Sus, atmosfera începuse să capete o notă de voioşie. Cum tristețea fusese domolită de masa copioasă şi de băuturi, invitații se lansau în discuții lumeşti. Chiar lângă uşă, preotul vorbea despre consumul de motorină al noii sale maşini Volvo cu unul dintre foştii colegi de muncă ai lui Bertie. O tânără care ținea în brațe un bebeluş agitat îi lăuda Jemimei beneficiile unui program de exerciții fizice.

— E ca la spinning, numai că trunchiul este lucrat printr-un antrenament complet de box.

— Pare dificil, spuse Jemima.

Îşi scosese pălăria festivă, iar părul ei vopsit în şuvițe începuse să se desprindă din coc. Capul i se lăsa uşor înspre umărul drept, de parcă gâtul subțire nu mai putea să-l susțină. Fiul ei cel mic, Gregory, care tocmai termina un copan de pui rece, îi lăsă osul în palma deschisă şi o luă la fugă spre deserturi.

— Simțul echilibrului ți-e solicitat la maximum, încuviință cealaltă.

Era drăguț că prietenele Jemimei veniseră s-o sprijine, se gândi maiorul. Stătuseră grupate în biserică, ocupând câteva

rânduri din față. Totuşi, nu înțelegea de ce li se păruse normal să-şi aducă şi copiii. În timpul slujbei un bebeluş începuse să țipe la intervale aleatorii, iar acum trei micuți, plini de pete de gem, stăteau sub masă şi lingeau pe furiş glazura de pe brioşe. Când terminau, le strecurau la loc pe platou, înmuiate şi acoperite de salivă. Gregory apucă una dintre prăjiturile neatinse şi fugi prin uşa vitrată spre locul unde bunica lui stătea cu Roger şi cu americanca. Din instinct, mâna lui Marjorie se întinse să-l oprească.

— Ştii că nu ai voie să fugi prin casă, Gregory, zise ea, apucându-l de cot.

— Au! chelălăi el, răsucindu-se în strânsoare pentru a da impresia că era torturat. Ea îi aruncă un zâmbet slab şi, trăgându-l mai aproape, se aplecă să-i sărute părul transpirat.

— Fii cuminte acum, dragule, îi şopti, după care îi dădu drumul.

Băiețelul scoase limba şi o luă din loc.

— Tată, vino aici, strigă Roger când îl văzu uitându-se înspre ei.

Maiorul îi făcu semn cu mâna şi porni spre ei fără tragere de inimă, traversând camera printre grupurile de invitați care stăteau de vorbă.

— E un copil foarte sensibil, îi spunea Marjorie femeii din America. Foarte agitat, dar foarte inteligent. Fiica mea îi va face un test pentru determinarea IQ-ului.

Marjorie nu părea supărată de prezența intrusei. Din contră, făcea tot posibilul ca s-o impresioneze, iar laudele aduse nepotului supradotat reprezentau primul pas. Din acel punct, reuşea de obicei să se aducă pe sine în centrul discuției.

— Tată, vreau s-o cunoşti pe Sandy Dunn, zise Roger.

Sandy se ocupă de relații publice în domeniul modei şi organizează evenimente speciale. Compania ei lucrează cu cei mai importanți designeri, să ştii.

— Bună, rosti Sandy întinzând mâna. Ştiam eu că am dreptate la faza cu majordomul.

Maiorul îi strânse mâna, făcându-i semn lui Roger din sprâncene să continue cu prezentarea, deşi ordinea era cu totul greşită. Fiul său îi răspunse doar printr-un zâmbet larg.

— Ernest Pettigrew, spuse resemnat maiorul. Maior Ernest Pettigrew, Royal Sussex, în retragere. Reuşi să zâmbească uşor şi accentuă: Rose Lodge, Blackberry Lane, Edgecombe St. Mary.

— Ah, da. Scuză-mă, tată, mormăi Roger.

— Îmi pare bine să fim prezentați cum se cuvine, Ernest, zise Sandy. Maiorul tresări când auzind formularea neprotocolară.

— Tatăl lui Sandy are o poziție importantă în domeniul asigurărilor din Ohio, adăugă Roger. Iar mama ei, Emmeline, este în consiliul de conducere al Muzeului de Artă din Newport.

— Mă bucur foarte mult pentru doamna Dunn, replică maiorul.

— Roger, nu vor să audă despre mine, interveni Sandy, strecurându-şi mâna într-a iubitului său. Vreau să aflu totul despre familia ta.

— Avem o galerie de artă destul de interesantă în cadrul primăriei, zise Marjorie. În principal doar artişti locali, înțelegi. Dar există un tablou foarte frumos semnat de Bouguereau, reprezentând nişte fete tinere. Ar trebui să vii cu mama ta.

— Locuieşti în Londra? întrebă maiorul.

Aştepta, plin de încordare, o aluzie la faptul că locuiau împreună.

— Am o mică mansardă în Southwark, răspunse ea. Este aproape de New Tate.

— Mică, pe naiba, e uriaşă! exclamă Roger, entuziasmat ca un băieţel care povestea despre o bicicletă nouă.

Pentru o clipă, maiorul îl văzu din nou la opt ani, cu coama de cârlionți castanii pe care mama refuza să-i tundă. Bicicleta era roşie, cu anvelope groase şi o şa cu arcuri precum suspensiile de maşină. Roger o văzuse la un mare magazin de jucării din Londra, unde un clovn făcea giumbuşlucuri pe ea, pe o scenă din fața intrării principale. Bicicleta îi ştersese toate amintirile legate de Muzeul de Ştiință. Nancy, obosită să-l care pe micuț prin tot oraşul, scuturase din cap exasperată, în timp ce Roger încerca să le explice maxima importanță pe care o avea bicicleta şi necesitatea cumpărării ei imediate. Bineînțeles, ei spuseseră nu. Putea fi foarte bine ajustată şaua la bicicleta pe care o avea deja, una verde cu un cadru solid care-i aparținuse maiorului când era de aceeaşi vârstă. Părinții lui o depozitaseră în magazia de la Rose Lodge, acoperită cu pânză de sac şi unsă cu ulei o dată pe an.

— Singura problemă e găsirea unei mobile suficient de mari, pe măsura spațiului. A făcut comandă specială în Japonia.

Roger încă se lăuda cu acea mansardă. Marjorie păru impresionată.

— Mi se pare că la G-Plan se fac canapele bune, remarcă ea. Bertie şi Marjorie îşi cumpăraseră aproape toată mobila de la G-Plan – canapele solide capitonate şi scrinuri şi mese

zdravene, cu muchii ascuțite. Poate că opțiunile erau limitate, obişnuia Bertie să spună, dar piesele te țineau toată viața. Nu mai era nevoie de nicio schimbare. Sper că ai comandat şi huse, o sfătui în continuare. Rezistă mai mult decât tapițeria.

— Marochin, anunță Roger, cu mare mândrie în glas. Mi-a văzut şezlongul din marochin şi a spus că am luat-o înaintea modei.

Maiorul se întrebă dacă nu cumva fusese prea strict cu fiul său când era mic şi, prin urmare, îl determinase să facă astfel de excese la maturitate. Nancy, desigur, încercase să-l răsfețe peste măsură. Pentru ei doi, bebeluşul fusese un dar întârziat, născându-se când erau pe cale să renunțe la orice speranță de a deveni părinți, iar Nancy nu rezista niciodată impulsului de a face acea feţişoară să zâmbească până la urechi. El însă fusese obligat adesea să pună capăt numeroaselor sale extravaganțe.

— Roger chiar se pricepe la design, comentă Sandy. Ar putea deveni decorator.

Roger se înroşi.

— Serios? făcu maiorul. Asta-i o acuzație gravă.

Plecară la scurt timp după aceea. Sandy îi dădu cheile de la maşină lui Roger şi se aşeză pe scaunul pasagerului fără a comenta, lăsându-l pe maior să ocupe un loc pe bancheta din spate.

— Eşti bine acolo, tată? întrebă Roger.

— Da, da.

Era o barieră foarte fină, gândi el, între atenție şi sufocare. Bancheta maşinii părea să se muleze în jurul coapselor sale. Şi tavanul se curba foarte aproape, cu nuanța sa palidă. Se simțea ca un bebeluş mare plimbat într-un cărucior de lux. Motorul

silențios contribuia şi el la acest cântec de leagăn, astfel că maiorul abia se mai putea lupta cu somnolența copleşitoare.

— Îmi pare atât de rău că Roger a întârziat azi, spuse Sandy, întorcându-se să-i zâmbească prin spațiul dintre scaune. Pieptul ei se încordă în centura de siguranță. Vizitam o casă, iar agentul imobiliar a întârziat.

— Vizitați o casă? întrebă el. Şi serviciul?

— Nu, am rezolvat tot, răspunse Roger, păstrându-şi atenția fixată la drum. I-am spus clientului că trebuie să particip la o înmormântare şi că fie amână lucrurile cu o zi, fie îşi caută pe altcineva.

— Aşa că v-ați dus să vă uitați la case?

— A fost numai vina mea, Ernest, se alintă Sandy. Credeam că am lăsat o rezervă de timp suficientă ca să-l aduc pe Roger la biserică. Doar că agentul imobiliar a dat-o în bară.

— Da, o să-l sun şi eu mâine şi o să-i spun cât sunt de supărat că m-a făcut să întârzii, se îmbățoşă Roger.

— Nu-i nevoie să mai provoci un scandal, dragă. Mătuşa ta Marjorie s-a dovedit extrem de înțelegătoare. Sandy îşi puse o mână pe brațul lui Roger şi îi zâmbi maiorului. Cu toții ați fost.

Maiorul încercă, dar fără succes, să se înfurie. În starea sa de somnolență, nu putu decât să reflecteze că această tânără era probabil extrem de pricepută în activitatea sa de relații publice.

— Vizitați case, murmură el.

— Ştiu, n-ar fi trebuit să mergem, dar ofertele se dau extrem de repede, îi explică Sandy. Mai ții minte locul acela drăguț de lângă Cromer?

— N-am văzut decât vreo două, zise Roger, aruncând o

privire neliniştită în oglinda retrovizoare. Dar zona asta e prioritatea noastră.

— Recunosc, e mai convenabil decât Norfolk Broads sau Cotswolds, aprobă Sandy. Şi, bineînțeles, pentru Roger, eşti atracția principală.

— Sunt o atracție? sări maiorul. Dacă vreau să întrec Norfolkul, poate că ar trebui să încep să ofer ceai şi prăjiturele în grădină.

— Tată!

— Ah, tatăl tău e atât de amuzant, chicoti Sandy. Îmi place mult umorul ăsta sec.

— E tare glumeț, nu-i aşa tată? replică Roger.

Maiorul nu răspunse. Îşi relaxă capul pe spătarul de piele şi se lăsă purtat de vibrațiile liniştitoare ale drumului. Se simțea din nou copil în timp ce moțăia, ascultându-i pe Roger şi pe Sandy vorbind pe ton scăzut. Parcă ar fi fost părinții lui, cu vocile în surdină, în vreme ce străbăteau drumul lung dinspre internat către casă, la începutul vacanței.

Întotdeauna insistaseră să vină să-l ia, în timp ce majoritatea colegilor lui plecau cu trenul. Considerau că asta îi făcea să fie părinți buni şi, în plus, directorul întotdeauna oferea o recepție plăcută pentru părinții care veneau, mare parte dintre ei locuind în vecinătate. Ai lui adorau să socializeze şi întotdeauna jubilau când reuşeau să fie invitați la câte un prânz fastuos de duminică la o familie importantă. Întrucât plecau târziu după-amiaza, somnoroşi după distracție şi o masă bogată în fripturi, erau nevoiți să parcurgă lungul drum spre casă pe timp de noapte. El adormea de obicei în spate. Indiferent cât l-ar fi supărat faptul că îl obligau să ia masa acasă la vreun băiat care, la rândul lui, era la fel de

dornic să scape de asemenea obligații, întotdeauna se relaxa în acele călătorii; întunericul, licărirea stâlpilor de iluminat care mărgineau drumul, vocile părinților lui menținute scăzute ca să nu-l deranjeze. Asta însemna dragostea.

— Am ajuns, anunță Roger cu glas vioi.

Maiorul clipi şi se strădui să dea impresia că nu dormise deloc tot drumul. Uitase să lase o lumină aprinsă, astfel că fațada din cărămidă şi gresie de la Rose Lodge de-abia se vedea în lumina lunii noi.

— Ce casă încântătoare, se minună Sandy. E mai mare decât mă aşteptam.

— Da, pare mai impozantă decât este în realitate pentru că georgienii au adus nişte aşa-zise „îmbunătățiri" casei originale din secolul al XVII-lea, explică maiorul. Presupun că intrați să beți un ceai, adaugă el deschizând portiera.

— De fapt, nu mai intrăm, dacă nu te deranjează, spuse Roger. Trebuie să ne întoarcem la Londra că să ne întâlnim cu nişte prieteni la cină.

— Dar o să se facă ora zece până să ajungeți acolo, se revoltă maiorul, simțind o urmă de indigestie doar la gândul de a mânca atât de târziu.

Roger râse.

— Nu la modul cum conduce Sandy. Dar n-o să ajungem decât dacă plecăm acum. Haide să te conduc până la uşă.

Sări din maşină. Sandy se strecură peste schimbătorul de viteze pe scaunul şoferului, cu picioarele lucind precum două iatagane. Apăsă pe ceva, iar geamul coborî.

— Noapte bună, Ernest, spuse ea, întinzându-şi mâna afară. Mi-a făcut plăcere.

— Mulțumesc, răspunse maiorul.

Îi lăsă mâna şi se răsuci pe călcâie, iar Roger îl urmă îndeaproape.

— Ne vedem curând, strigă Sandy.

Geamul se închise, împiedicând orice comunicare.

— De-abia aştept, mormăi maiorul.

— Ai grijă pe unde calci, tată, îl atenționă Roger din spate. Ar trebui să-ți instalezi o lumină de siguranță, să ştii. Una din acelea cu senzori de mişcare.

— Ce idee minunată! Cu toți iepurii de pe-aici, ca să nu mai zic de bursucul din vecini, o să fie ca în discotecile alea pe care le frecventai tu.

Întinse mâna către uşă, cu cheia pregătită, încercând să găsească încuietoarea dintr-o singură mişcare.

Cheia alunecă pe placa metalică şi îi scăpă printre degete. Se auzi un clinchet de alamă pe cărămidă, după care un sunet înfundat de râu augur, când cheia aterizã undeva pe pământ.

— A naibii treabă, bombăni el.

— Acum înțelegi ce vreau să spun? replică Roger.

Tânărul găsi cheia sub o frunză lată de hosta, rupând alte câteva pe parcurs, după care deschise uşa fără prea mari eforturi. Maiorul păşi în holul întunecat şi, rugându-se în surdină, găsi întrerupătorul din prima încercare.

— O să fii în regulă, tată?

Se uită la fiul său cum ezita, cu o mână pe clanță şi o expresie de nesiguranță pe chip, ca un copil care ştia că nu s-a purtat cum trebuie.

— Totul o să fie perfect, mulțumesc, spuse el.

Roger îşi feri privirea, dar nu se mişcă, de parcă aştepta să fie tras la răspundere pentru faptele sale din acea zi sau să i se ceară ceva. Maiorul nu mai spuse nimic. Voia să-l lase să-şi

petreacă vreo câteva nopți lungi zvârcolindu-se din cauza mustrărilor de conştiință alături de acele picioare americane infernale. Era mulțumit să ştie că Roger încă nu-şi pierduse de tot capacitatea de a discerne între bine şi rău. Cu toate acestea, nu era dispus să-i acorde rapid absolvirea.

— Bine, atunci o să te sun mâine.

— Nu este nevoie.

— Dar vreau eu, insistă Roger.

Făcu un pas înainte, şi maiorul se trezi prins într-o îmbrățişare stingheră. Se prinse de uşa grea atât ca să o țină deschisă, cât şi ca să nu cadă. Cu cealaltă mână îl bătu uşor pe spate pe Roger, după care îl strânse fugar, simțind, în omoplatul noduros al fiului său, băiețelul pe care întotdeauna îl iubise.

— Ar trebui să te grăbeşti de acum, spuse el, clipind apăsat. E mult de condus până la Londra.

— Să ştii că-mi fac griji pentru tine, tată. Roger se dădu înapoi şi deveni din nou adultul străin care exista, de cele mai multe ori, doar la capătul celălalt al firului telefonic. O să te sun. Eu şi Sandy o să ne aranjăm programul în aşa fel încât să venim să te vedem peste vreo două săptămâni.

— Sandy? A, da. Păi ar fi foarte frumos.

Fiul lui zâmbi şi plecă făcându-i cu mâna, ceea ce îi confirmă maiorului că ariditatea tonului său nu fusese sesizată. Îi făcu şi el cu mâna, uitându-se cum fiul său pleca fericit, convins că tatăl său cel vârstnic era încântat de perspectiva vizitei anunțate.

De-abia când rămase singur în casă simți pe deplin povara oboselii apăsându-l ca un jug de fier. Se gândi să se oprească în sufragerie pentru un pahar de coniac revigorant, dar, cum

focul era stins în şemineu, casa părea dintr-odată rece şi întunecoasă. Hotărî să se ducă direct la culcare. Scara strâmtă, cu covorul oriental decolorat, părea abruptă şi impracticabilă ca Hillary Step de pe Everest. Apucă balustrada de nuc lustruită şi porni agale pe treptele înguste. În general avea o sănătate bună şi insista să facă un set complet de exerciţii de stretching în fiecare zi, inclusiv câteva genuflexiuni. În acel moment însă – copleşit de încordare, îşi zise el –, trebui să se oprească la jumătatea scării pentru a-şi mai trage sufletul. Se întrebă în treacăt ce s-ar fi întâmplat dacă leşina şi cădea. Se imagină întins pe primele trepte, cu capul în jos şi cu faţa vânătă. Ar fi putut trece zile întregi până să fie găsit. Nu se mai gândise niciodată la asta înainte, îşi scutură umerii şi se îndreptă de spate. „Este ridicol să mă gândesc la asta acum", se certă singur. Chiar nu avea rost să se poarte ca un moşneag neajutorat doar pentru că murise Bertie. Astfel că urcă restul treptelor cât mai vioi putu, şi nu îşi permise să gâfâie până când nu ajunse în dormitor, unde se lăsă să cadă uşurat pe patul larg şi moale.

capitolul 3

Trecură două zile înainte ca maiorul să-şi dea seama că doamna Ali nu-l sunase, fapt ce îi provocă o oarecare dezamăgire. Băiatul cu ziarele îşi revenise, judecând după ferocitatea cu care *The Times* îi era aruncat la uşă. Avusese însă parte de alţi vizitatori. Alice Pierce, vecina, venise cu o zi în urmă cu un mesaj de condoleanțe pictat de mână şi cu o caserolă conținând celebra ei lasagna organică vegetariană, cum o prezentase, informându-l de asemenea că deja aflase tot

satul că îşi pierduse fratele. Îi adusese destul terci cafeniu-verzui cât să poată hrăni o armată de amici organico-vegetarieni. Din păcate însă, maiorul nu avea acelaşi gen de prieteni boemi ca Alice, aşa că acum preparatul ajunsese să fermenteze în frigider, impregnând aerul cu mirosul neplăcut de plancton în lapte şi unt. Mai devreme în acea zi, Daisy Green, soția vicarului, venise pe nepusă masă împreună cu anturajul ei obişnuit, format din Alma Shaw şi Grace Devere, de la Asociația Florilor, insistând să-i prepare o ceaşcă de ceai în propria lui casă. De obicei, maiorul se amuza să urmărească acel trio străduindu-se să controleze toate aspectele vieții sociale şi civice din sătuc. Daisy îşi arogase titlul simplu de preşedintă a Asociației Florilor şi îl folosea pentru a-şi atribui o aură de noblețe. Celelalte doamne o urmau ca nişte rățuşte speriate în timp ce ea se agita de colo, colo, împărțind sfaturi nesolicitate şi promulgând directive meschine, pe care, cumva, oamenii le găseau mai uşor de urmat decât de refuzat. Îl amuza faptul că părintele Christopher, vicarul, avea impresia că-şi alegea singur predicile şi că Alee Shaw, pensionat de la Banca Angliei, fusese convins să se alăture Comitetului pentru Sărbătoarea de Halloween şi să găzduiască tradiționalul concurs de pétanque pentru juniori pe islazul satului, în ciuda alergiei sale cronice față de copii. Însă îl amuza mai puțin când, pentru a-şi promova prietena, rămasă fată bătrână, Daisy şi Alma îi cereau lui Grace să cânte la harpă ori să întâmpine lumea la intrare cu ocazia diferitelor evenimente caritabile, atribuind şi altor doamne celibatare însărcinări la garderobă sau la servirea ceaiului. Chiar şi în această zi, ele conspiraseră să o prezinte pe Grace în cea mai bună lumină. Era aranjată, cu fața ei uşor alungită de un alb

cadaveric din cauza pudrei prea deschise la culoare şi buzele date cu un ruj roz, de fetiță, iar eşarfa şi-o purta cochet, legată cu fundă sub urechea stângă, de parcă urma să meargă la o petrecere.

În mod paradoxal, Grace chiar era o femeie isteață şi plăcută. Ştia foarte multe lucruri despre trandafiri şi despre istoria locală. Maiorul îşi aminti de o discuție pe care o purtaseră într-o zi în biserică, după ce o găsise examinând cu atenție nişte registre matrimoniale din secolul al XVII-lea. Purta mănuşi de bumbac albe pentru a proteja cărțile şi nu îşi făcea griji cu privire la propriile haine, acoperite cu un praf fin. „Uite, şoptise ea, ținând o lupă aproape de scrisul cu cerneală cafenie al unui vicar de demult. Zice că «Mark Salisbury s-a căsătorit astăzi cu Daniela de Julien, fostă La Rochelle». Asta e prima consemnare ce atestă că aici s-au stabilit hughenoții." Rămăsese cu ea cam o jumătate de oră, privind-o cum întorcea plină de respect paginile scrise de-a lungul anilor, căutând indicii legate de familiile vechi din zonă. Se oferise să-i împrumute o istorie recentă a comitatului Sussex care i-ar fi putut folosi, însă aflase că ea deținea deja un exemplar. De asemenea, avea mai multe texte vechi, enigmatice şi splendide, pe care i le dăduse să le consulte. Pentru o perioadă scurtă de timp, se gândise să întrețină prietenia cu ea; însă Daisy şi Alma nici nu apucaseră să afle bine de această conversație, că-şi vârâseră coada. La început fuseseră comentariile timide pe stradă, apoi şoaptele de la barul Clubului de Golf. În final, o trimiseseră pe Grace să ia prânzul cu el, toată machiată şi purtând o rochie odioasă de mătase. Era dichisită şi împopoțonată ca o friptură de porc de sărbători. Probabil că îi împuiaseră capul cu sfaturi despre

bărbați, pentru că stătuse țeapănă şi purtase o conversație rigidă cât timp îşi mâncase salata verde (fără sos) şi peştele rasol, în vreme ce el îşi mesteca plăcinta cu carne şi rinichi de parcă ar fi fost o talpă de pantof, privind cum limbile ceasului se târau în jurul cadranului. O lăsase la uşa casei ei cu un sentiment amestecat de uşurare şi regret.

În această zi, Grace fusese pusă să-l rețină în sufragerie cu discuții şoptite despre vreme, în timp ce Daisy şi Alma zdrăngăneau ceştile şi tăvile, participând la conversație cu glasuri ridicate din bucătărie. O surprinse pe Grace uitându-se în stânga şi-n dreapta prin cameră şi îşi dădu seama că toate trei veniseră în inspecție, căutând urme de neglijență sau decădere. Începu să se foiască nerăbdător în fotoliu, aşteptându-şi ceaiul.

— Nimic nu se compară cu un ceai bun, turnat dintr-un ceainic din porțelan veritabil, nu-i aşa? spuse Daisy, întinzându-i ceaşca şi farfurioara. Biscuiți?

— Mulțumesc, răspunse el.

Îi aduseseră o cutie mare cu biscuiți „de lux" asortați. Cutia era imprimată cu imagini ale unor case englezeşti cu acoperiş de stuf, iar biscuiții erau umpluți cu cremă, dați cu glazură pastelată sau înveliți în folii asortate. Bănuia că Alma îi alesese. Spre deosebire de soțul ei, Alee, care se mândrea cu originile sale din East End, Alma făcea mari eforturi să-şi uite rădăcinile londoneze; uneori însă îşi trăda trecutul prin înclinația spre etalarea luxului şi dragostea pentru dulciuri specifice unei persoane care crescuse fără prea multe pe masă. Celelalte doamne, bănuia el, îşi ascundeau jena cumplită. Alese un biscuit nedecorat şi muşcă din el. Doamnele se aşezară pe scaune, zâmbindu-i cu multă compasiune, ca şi

cum ar fi privit o pisică înfometată cum lipăia dintr-o farfurioară cu lapte. Era cam greu să mesteci sub privirile lor scrutătoare, aşa că luă o înghiţitură mare de ceai pentru a ajuta biscuitul nisipos să alunece mai uşor. Ceaiul era diluat şi avea un gust de hârtie. Rămase fără cuvinte dându-şi seama că doamnele îşi aduseseră până şi propriile pliculeţe de ceai.

— Fratele dumitale era mai în vârstă? întrebă Grace aplecându-se încet înspre el, cu ochii mari şi plini de compătimire.

— Nu… mai tânăr, cu doi ani, de fapt.

Urmă o pauză.

— Era bolnav de ceva vreme? continuă ea însufleţită.

— Nu, a decedat subit.

— Îmi pare foarte, foarte rău. Începu să-şi frământe imensa piatră verde din centrul broşei fixate pe gulerul înalt. Se uită în jos, ca şi cum ar fi căutat un fir de conversaţie în formele geometrice ale covorului decolorat de Buhara. Celelalte doamne se prefăcură ocupate cu ceştile lor, în încăpere simţindu-se o dorinţă palpabilă ca discuţia să continue. Însă Grace nu mai găsi niciun subiect. Familia sa a fost alături de el în ultimele clipe? întrebă ea cu un aer disperat.

ÎI tenta să-i spună că nu, că Bertie murise singur într-o casă goală şi că fusese găsit după câteva săptămâni de către servitoarea vecinilor. I-ar fi plăcut să înţepe această conversaţie searbădă cu acul unei cruzimi deliberate. În orice caz, celelalte două doamne o priveau chinuindu-se şi nu făceau nimic să o ajute.

— Din câte am înţeles, soţia lui era alături de el când l-au dus la spital, iar fiica lui a putut să-l vadă timp de câteva minute, spuse într-un târziu.

— Vai, asta-i minunat!

— Minunat, repetă Daisy zâmbindu-i, ca şi cum asta ar fi trebuit să şteargă orice obligație ulterioară de a fi trist.

— Cred că este foarte liniştitor pentru dumneata să ştii că a murit înconjurat de familie, adăugă Alma, după care luă o muşcătură zdravănă dintr-un biscuit gros de ciocolată neagră.

Un vag miros chimic de portocală amăruie îi ajunse maiorului la nări. I-ar fi plăcut să replice că nu era adevărat, că nimeni nu se gândise să-l sune până ce nu fusese prea târziu şi că nu avusese ocazia să-şi ia rămas-bun de la fratele mai mic, lucru care-l bântuia noapte de noapte. Voia să le scuipe asta în față, dar îşi simți limba groasă şi inutilă.

— Şi, bineînțeles, a avut parte de mângâierea Domnului, completă Daisy.

Rosti asta într-un mod ciudat, oarecum grăbit, ca şi cum ar fi adus în discuție un subiect jenant.

— Amin, şopti Alma, alegând un sendviş cu cremă.

— Duceți-vă naibii, şopti maiorul înspre fundul ceştii lui de ceai, tuşind teatral ca să-şi acopere murmurul.

— Vă mulțumesc din suflet pentru vizită, spuse el, făcându-le cu mâna din uşă şi simțindu-se mai generos acum că plecau.

— Ne vom întoarce cât de curând, promise Daisy.

— E minunat să vedem că Vierge de Clery încă e în floare, adaugă Grace, atingând cu vârful degetelor tulpina aplecată a unui trandafir alb cu petale dese în timp ce ieşea pe poartă.

Maiorul îşi dori ca ea să fi pomenit de trandafiri mai devreme. Poate că după-amiaza ar fi fost mai agreabilă. „Bine, nu-i vina lor", îşi aminti. Nu făceau decât să urmeze ritualurile consacrate, rostind ce puteau într-un moment în care nici cele mai sensibile poezii nu ar fi ajutat la nimic.

Poate că, de fapt, soarta lui chiar le îngrijora, iar el fusese prea mojic.

Fusese surprins că amărăciunea lui era mai profundă acum decât în ultimele câteva zile. Uitase că durerea nu se diminuează în mod liniar sau pe o pantă uşoară, ca un grafic dintr-o carte de matematică. În schimb, se simțea ca şi cum trupul i-ar fi fost umplut cu o grămadă de resturi adunate din grădină, între care se găseau atât bulgări mari de pământ, cât şi crengi cu spini ascuțiți care îl înțepau când se aştepta mai puțin. Dacă doamna Ali ar fi trecut pe la el – şi simți din nou o uşoară ciudă că nu o făcuse – ea ar fi înțeles. Doamna Ali, era convins, l-ar fi lăsat să vorbească despre Bertie. Nu despre trupul mort care deja se descompunea în mormânt, ci despre Bertie, aşa cum fusese el.

Maiorul păşi afară, în grădina acum goală, ca să simtă razele soarelui pe chip, închizându-şi ochii şi respirând lent, pentru a-şi şterge din minte imaginea lui Bertie în pământ, a cărnii verzui şi reci care se lichefiază. Îşi încrucişă brațele la piept şi încercă să nu plângă cu suspine după Bertie şi pentru el însuşi, gândindu-se că acesta era singurul lucru pe care i-l mai rezerva soarta.

Căldura soarelui îl îmbărbătă, iar un mic pițigoi maroniu, agitând ramurile tisei, părea să-l mustre pentru că era atât de lugubru. Deschise ochii spre acea după-amiază splendidă şi hotărî că i-ar fi prins bine o plimbare scurtă prin sat. Ar fi putut să se oprească pe la magazin, să cumpere nişte ceai. De asemenea, se gândi, ar fi fost un prilej bun să-i facă o vizită ocupatei doamne Ali şi să-i dea posibilitatea de a-şi cere scuze pentru faptul că nu trecuse pe la el.

Trăise multe decenii în Edgecombe St. Mary, şi totuşi

plimbarea spre sat îi oferea de fiecare dată o stare plăcută. Aleea era bombată abrupt, ca şi cum drumul îngust ar fi fost acoperişul curbat al vreunei incinte subterane. Gardurile vii de lemn-câinesc, gherghin şi fag se înălțau groase şi pline de sine ca nişte târgoveți medievali. Aerul era parfumat cu mirosul lor sec şi picant, care se suprapunea peste izul înțepător al animalelor de pe câmpurile aflate în spatele caselor. Porțile acestora ofereau imagini fugitive ale unor grădini bine îngrijite, cu peluze dese, pline de trifoi şi păpădii. Îi plăcea trifoiul, considerându-l un simbol al zonei rurale care sabota pe tăcute orice inițiativă de a impune naturii un stil suburban. După o curbă, gardul viu lăsă locul unei împrejmuiri de sârmă care delimita un islaz pentru oi, lăsând vederii aproape treizeci de kilometri din peisajul molcom al comitatului Sussex, care se întindea dincolo de satul din vale. În spatele său se înălțau dealurile calcaroase, acoperite de iarbă mâncată de iepuri. Sub el se întindeau, pe locul fostelor păduri dese ale Sussex-ului, câmpuri pline de secară târzie şi de muştar. Îi plăcea să se oprească, să pună un picior pe treapta pârleazului şi să cuprindă întreaga privelişte. Ceva – poate calitatea luminii sau varietatea infinită a nuanțelor de verde din coroanele arborilor şi din gardurile vii – reuşea întotdeauna să-i umple inima cu o dragoste de țară pe care i-ar fi fost jenă să o exprime deschis de față cu altcineva. Acum se sprijini de pârleaz şi lăsă culorile peisajului să-l îmbibe şi să-l liniştească. Misiunea pe care şi-o propusese, de a face o vizită la magazin, îi accelerase pulsul şi aşternuse peste durerea mocnită o trepidație nerăbdătoare şi deloc neplăcută. Magazinul se afla la doar câteva sute de metri mai jos față de locul unde se afla, iar minunile gravitației îl ajutară în

momentul în care se depărtă de pârleaz şi continuă să străbată cu paşi mari drumul. În vale trecu pe lângă Royal Oak, a cărui fațadă era aproape în întregime ascunsă de ghivecele pline de petunii colorate în nuanțe surprinzătoare, şi zări magazinul dincolo de ovalul pajiştii satului.

Firma portocalie de plastic, „Supersaver Supermart", sclipea în razele joase ale soarelui de septembrie. Nepotul doamnei Ali lipea pe vitrină un afiş mare care anunța o promoție la conservele de mazăre; maiorul ezită puțin. Ar fi preferat să aştepte până ce nepotul nu era în preajmă. Nu-i plăcea încruntarea perpetuă a tânărului, care, admise el, ar fi putut fi doar rezultatul sprâncenelor sale nefericit de proeminente. Era o aversiune ridicolă şi greu de explicat, după cum se certase singur de atâtea ori, dar tot îi făcu mâna să se încleşteze şi mai tare pe capătul bastonului în timp ce mărşăluia prin iarbă către uşa magazinului. Clinchetul clopoțelului de la intrare îl făcu pe tânăr să-şi ridice privirea. Salută din cap, iar maiorul îi răspunse cu un gest asemănător, dar mai discret, şi o căută din priviri pe doamna Ali.

Magazinul avea o singură tejghea micuță şi o casă de marcat în față, la care se alăturau un raft cu țigări şi o maşină de loterie. Patru raioane înguste, dar curate, se întindeau până în spate de-a lungul sălii dreptunghiulare cu tavan jos. Erau bine aprovizionate cu diverse sortimente de produse alimentare. Găseai fasole şi pâine, pliculețe de ceai şi paste uscate, mâncăruri congelate, pungi de chipsuri spiralate şi nuggets de pui pentru cina copiilor. De asemenea, exista o gamă bogată de ciocolată şi dulciuri, o secțiune cu ilustrate şi ziare. Doar recipientele cu ceai vărsat şi un platou cu samosa făcută în casă indicau originea exotică a doamnei Ali. În spate mai

exista şi o anexă nelalocul ei cu articole în vrac, precum hrană uscată pentru câini, pământ de flori, îngrăşăminte pentru plante şi baxuri de cutii cu fasole fiartă Heinz. Maiorul nu îşi putea imagina cine cumpăra aici astfel de lucruri. Toată lumea îşi făcea cumpărăturile principale la supermarketul din Hazelbourne-on-Sea sau mergea la noul hipermarket din Kent. Mai exista şi varianta de a lua un feribot ieftin până în Franța, şi deseori maiorul îşi vedea vecinii descărcând din portbagajele burduşite cutii mari de detergent şi sticle cu forme ciudate în care era bere străină de la hipermarketul din Calais. Pentru majoritatea localnicilor, magazinul din sat era util în cazul în care rămâneai fără ceva anume, îndeosebi seara târziu. Maiorul îşi dădu seama că nimeni nu-i mulțumea doamnei Ali că ținea deschis în serile de weekend până la ora opt seara, iar duminică dimineața se prezenta iarăşi la muncă, dar le plăcea să bombăne în privința prețurilor şi să speculeze care erau profiturile doamnei Ali fiindcă avea autorizație să vândă bilete de loterie.

Maiorul nu auzi şi nici nu simți prezența doamnei Ali în magazinul gol, aşa că în loc să caute pe fiecare raion în parte, se îndreptă pe cât de firesc reuşi spre anexa unde se vindea marfa în vrac, ignorând recipientele cu ceai de lângă tejghea şi casa de marcat. Dincolo de acest spațiu era biroul administrativ, o mică zonă ascunsă în spatele unei perdele din fâşii verticale de vinii.

Inspectase prețurile tuturor produselor, întorcându-se să studieze din nou plăcintele cu şuncă şi ou din vitrina de lângă peretele din spate, când în sfârşit doamna Ali îşi făcu apariția de după perdea, având brațele pline de cutii cu modele de Halloween care conțineau minipate - un cu mere.

— Domnule maior Pettigrew, spuse ea surprinsă.

— Doamnă Ali, răspunse acesta, distras de la scopul său inițial de conştientizarea faptului că nebunia sărbătorii americane de Halloween începea să-şi facă loc printre produsele englezeşti de patiserie.

— Ce mai faci? întrebă ea, căutând un loc unde să aşeze cutiile.

— Bine, bine. Vreau să îți mulțumesc pentru amabilitatea pe care mi-ai arătat-o.

— Nu, nu, nu a fost mare lucru.

Păru că ar fi vrut să dea nepăsător din mâini, dar, împovărată de plăcinte, abia reuşi să-şi mişte degetele.

— Şi aş mai dori să-mi cer scuze… începu el.

— Te rog, nu e nicio problemă, zise doamna Ali. Dintr-odată, fața i se încordă când se uită în spatele lui.

Maiorul simți în ceafă prezența nepotului ei şi se întoarse. Tânărul părea mai masiv pe culoarul îngust, cu trăsăturile umbrite de razele soarelui care pătrundeau prin geam. Îi făcu loc să treacă, dar nou-venitul se opri şi se dădu la o parte. Parcă tras de un fir invizibil, maiorul simți nevoia să se strecoare pe lângă el şi să iasă din magazin, dar corpul, încăpățânat, îl ținu pe loc.

Simți că doamna Ali nu voia ca el să continue cu scuzele în fața nepotului.

— Încă o dată, vreau să vă mulțumesc amândurora pentru condoleanțele exprimate, reluă, fiind în special încântat de cuvântul „amândurora" pe care-l inserase delicat, de parcă ar fi fost o minge de golf care intră cu precizie în gaură.

Nepotul nu putu decât să dea din cap a încuviințare.

— Orice putem face, trebuie doar să ne spui, se oferi

doamna Ali. Începând, poate, cu nişte ceai proaspăt?

— E cam pe terminate, într-adevăr.

— Prea bine. Îşi ridică bărbia şi se adresă nepotului în timp ce se uita spre un punct deasupra capului acestuia. Abdul Wahid, ai vrea tu să aduci celelalte specialităţi de Halloween ca să mă pot ocupa eu de comanda de ceai a domnului maior?

Trecu de amândoi ţinând în braţe cutiile de prăjituri, şi maiorul o urmă, strecurându-se pe lângă nepot cu un zâmbet stingher. Tânărul, posomorât, dispăru după perdeaua de vinii. Lăsând cutiile pe tejghea, doamna Ali îşi căută caietul de comenzi şi începu să frunzărească paginile.

— Draga mea doamnă, începu maiorul. Amabilitatea dumitale faţă de mine…

— Aş prefera să nu discutăm astfel de lucruri faţă de nepotul meu, şopti ea, şi o încruntare pasageră îi întunecă fineţea chipului oval.

— Mi-e teamă că nu prea înţeleg.

— S-a întors recent de la studii din Pakistan şi mi-e teamă că încă nu e în largul lui cu multe obiceiuri de pe aici. Aruncă o privire ca să se asigure că nepotul nu putea auzi discuţia. Are oarece temeri legate de bunăstarea mătuşii sale. Nu-i place când mă sui la volan.

— Ah.

Maiorul îşi dădu seama că din repertoriul de griji al nepotului puteau face parte şi bărbaţii străini, cum era el. Simţi dezamăgirea îngreunându-i obrajii.

— Sigur, nu că aş avea de gând să-i acord vreo atenţie, continuă ea, de data asta zâmbind şi atingându-şi părul cu mâna, de parcă voia să verifice dacă nu-i scăpa vreun fir din cocul bine strâns la ceafă. Mă străduiesc să-l reeduc, încetul

cu începutul. Cei tineri pot fi foarte încăpățânați.

— Știu. Înțeleg prea bine…

— Deci, dacă pot face ceva pentru dumneata, domnule maior, trebuie doar să spui, încheie doamna Ali.

Ochii ei căprui erau atât de calzi, iar expresia de îngrijorare atât de sinceră, încât maiorul, după ce se uită rapid în jur, își lăsă deoparte prudența.

— Ei bine, păi, se bâlbâi el, mă întrebam dacă mergi în oraș mai încolo, săptămâna aceasta. Încă nu mă simt destul de bine ca să pot conduce și trebuie să-i mai fac o vizită avocatului familiei.

— De obicei merg joia după-amiaza, dar cred că pot…

— Joi ar fi perfect, răspunse maiorul repede.

— Trec să te iau în jurul orei două?

Plin de tact, bărbatul își coborî tonul.

— Poate că ar fi mai convenabil să te aștept în stația de autobuz, pe șoseaua principală. Asta ca să te scutesc de un drum în plus până la mine.

— Da, într-adevăr, ar fi foarte convenabil, surâse ea.

Maiorul își reprimă cu mare dificultate un zâmbet fericit.

— Atunci ne vedem joi. Mulțumesc, spuse el.

Când părăsi magazinul, își aminti că uitase să cumpere ceai. Nu îl deranjă deloc acest lucru, deoarece era foarte bine aprovizionat pentru nevoile personale, iar cei care-l vizitau păreau hotărâți să-și aducă propriul ceai. În timp ce străbătea pajiștea, își dădu seama că avea pasul mai vioi și inima mai ușoară.

capitolul 4

Joi dimineață, maiorul se trezi din somn în ropotul ploii care bătea violent în streaşină. Picura şi în casă, într-un ritm enervant şi lipsit de muzicalitate, iar în acel loc lemnul pervazului se înmuiase. Din coconul înăbuşitor al păturilor cu care era învelit parcă şi vedea cum norii îşi aruncau poverile grele de apă în timp ce se loveau de coastele dealurilor. Camera, cu grinzile ei grele, părea să absoarbă toată umezeala. Tapetul cu dungi albastre căpătase o tentă gălbuie în lumina ciudată a ploii şi lăsa impresia că era gata, gata să se cojească de pe tencuială sub greutatea aerului impregnat cu vapori de apă. Stătea inert, cufundat în perna de puf boțită, privind cum speranțele pentru acea zi dispăreau odată cu apa care spăla ferestrele mătuite.

Se blestemă pentru că îşi închipuise că avea să fie frumos afară. Poate că era rezultatul evoluției, îşi zise – un soi de genă care se adapta permanent şi care îi determina pe englezi să-şi facă neabătut planuri optimiste când se ştia aproape sigur că urma să plouă. Îşi aduse aminte de nunta lui Bertie, în urmă cu aproape patruzeci de ani. Un prânz în aer liber, la un hotel mic a cărui sală de mese nu-i putuse cuprinde pe cei cincizeci de invitați care căutau să se adăpostească de furtuna ivită brusc. Marjorie plângea în hohote, iar rochia făcută dintr-o cantitate ridicol de mare de tul i se răsucise în jurul trupului colțuros ca o bezea care se topeşte. De obicei era realist în ceea ce privea ploaia. Când juca golf îşi lua o pereche de ghete vechi de armată cu apărători pentru gambe pe care era gata să şi le ridice peste şosete la primul semn de ploaie. Avea şi un

balonzaid galben în portbagaj, precum şi o colecţie de umbrele robuste în suportul din hol. Fusese de multe ori ironizat la partidele de crichet, în zilele cu o căldură dogoritoare, fiindcă venea întotdeauna cu un scăunel pliant ce ascundea un poncho de plastic într-un buzunar lateral. Nu, nici măcar nu luase în considerare vremea, nici nu se uitase în ziar ori la ştirile de la ora 6, pentru că îşi dorise din tot sufletul ca aceea să fie o zi frumoasă, şi, precum Regele Knut, care ceruse ca marea să se retragă, aşa şi el impusese soarelui să strălucească.

Soarele ar fi fost motivul său de a transforma călătoria cu maşina în ceva mai mult. O invitaţie la o plimbare pe faleză ar fi fost tocmai potrivită, ţinând cont de vremea superbă. Acum nici nu se mai punea problema unei plimbări şi îi era teamă că o invitaţie la un ceai de după-amiază la un hotel ar fi fost prea îndrăzneaţă. Se ridică destul de brusc şi camera începu să se învârtă în jurul său. Ce-ar fi fost dacă doamna Ali ar fi sunat şi s-ar fi folosit de ploaie ca scuză pentru a anula totul? Ar fi trebuit să stabilească o întâlnire cu Mortimer sau să se ducă singur cu maşina.

Presupunând că ea nu anula, maiorul trebuia să aducă unele modificări garderobei şi procesului de îngrijire personală. Se sculă, îşi încălţă papucii din piele marocană şi se îndreptă spre dulapul mare din lemn de pin. Se gândise la o jachetă de tweed, pantaloni din lână şi un strop de aftershave. Însă tweedul emana un uşor miros când era ud. Nu dorea să umple maşina doamnei Ali cu un iz de oaie udă stropită cu apă de colonie. Stătu un moment şi chibzui.

În oglinda măsuţei de toaletă zări imaginea propriului chip, abia luminată de dimineaţa mohorâtă. Se examină mai

îndeaproape, trecându-şi mâna prin părul scurt şi aspru şi întrebându-se cum era posibil să arate atât de bătrân. Încercă un zâmbet, care făcu să-i dispară expresia acră şi fălcile lăsate, dar îi încreți pielea în jurul ochilor albaştri. Convins că asta reprezenta o îmbunătățire, exersă cu diverse tipuri de zâmbete, până ce îşi dădu seama că era absurd. Nancy nu l-ar fi suportat niciodată atât de vanitos şi, fără îndoială, nici doamna Ali.

Reconsiderând posibilitățile oferite de garderobă, conchise că acea zi era ocazia perfectă pentru a purta puloverul scump din acrii dăruit de Roger cu ocazia Crăciunului trecut. Fusese de părere că acea croială pe trup şi romburile negru pe negru erau prea tinereşti, dar nu putuse demonta entuziasmul fiului său.

— L-am luat direct de la un designer italian pe care l-am finanțat, se lăudase. Peste tot în Londra sunt liste de aşteptare pentru creațiile sale.

Maiorul, care îi cumpărase de la Liberty o pălărie de ploaie din bumbac cerat şi o ediție destul de elegantă, legată în piele, a cărții despre Everest a lui Sir Edmund Hillary, îi mulțumise frumos pentru generozitate. I se părea nepoliticos să-şi exprime părerea despre oamenii care se trec pe liste de aşteptare pentru un pulover, având în vedere că, oricum, pentru Roger darul acesta reprezenta un sacrificiu. După Anul Nou, aşezase cutia cu dungi roz şi verzi pe ultimul raft al şifonierului. Astăzi însă simțea că o notă tinerească era exact ce trebuia ca să echilibreze un cadru social jilav.

Scotocind după o cămaşă albă curată printre umeraşele înghesuite, îşi zise că venise timpul să sorteze ce era de aruncat. Se gândi la Marjorie, care precis era ocupată să

golească toate dulapurile de hainele lui Bertie. Era o femeie practică, această Marjorie. Îşi imagină cutiile etichetate, pline cu lucruri destinate următorului talcioc de la biserică.

În preajma prânzului deveni neobişnuit de agitat şi sări ca ars atunci când sună telefonul. Era Alee, care îl întreba dacă are chef de o partidă de golf, în ciuda ploii.

— Îmi pare rău că nu te-am sunat înainte, zise acesta. Alma mi-a făcut un raport complet. Din ce povesteşte ea, pari că te descurci.

— Da, mulțumesc.

— Ar fi trebuit să te sun mai devreme.

Stângăcia prietenului său îl făcu pe maior să zâmbească. Toți stătuseră deoparte; nu doar Alee, ci şi Hugh Whetstone, care locuia pe strada vecină, şi întregul grup de la clubul de golf. Nu-l deranjase. Făcuse acelaşi lucru şi el în trecut; pierderile suferite de alții i se păreau o adevărată bătaie de cap, aşa că o lăsase pe Nancy să se ocupe. Era de la sine înțeles că femeile se descurcă mai bine în astfel de situații. Când murise bătrâna doamnă Finch, vecina lor, Nancy îi dusese supă şi mâncare domnului Finch în fiecare zi, timp de două-trei săptămâni după înmormântare. Maiorul doar îşi ridicase pălăria o dată sau de două ori când trecuse pe lângă el pe stradă. Bătrânul, vlăguit ca o pisică vagaboandă şi părând să nu recunoască nimic în jur, se uita prin el şi îşi vedea de drum mai departe, mergând haotic pe mijlocul străzii. Fusese o binecuvântare când fiica sa îl trimisese la azil.

— Trebuie să merg în oraş să-l văd pe avocatul familiei. Poate săptămâna viitoare?

Încerca să joace golf o dată pe săptămână – fapt ce reprezenta o provocare ținând cont de imprevizibilitatea

vremii de toamnă. După moartea lui Bertie, nu se mai apropiase de club aproape două săptămâni.

— Oricum, cred că terenul e îmbibat azi, spuse Alee. O să fac rezervare săptămâna viitoare la o oră ceva mai matinală şi vom vedea dacă reuşim să încheiem o partidă întreagă înainte de prânz.

În jurul orei două, norii renunțaseră să se agite şi se aşezaseră pur şi simplu deasupra pământului, transformând ploaia într-o ceață cenuşie care părea să țintuiască în loc fiecare miros. Maiorul încă strâmba din nas, la mult timp după ce un collie lăsase în urmă un iz dezgustător de urină, marcându-şi teritoriul pe stâlpul din colțul refugiului din lemn al stației de autobuz. Structura rudimentară, cu acoperişul ieftin din carton asfaltat, nu oferea niciun soi de protecție împotriva ceții şi strecura în umezeală propriul miros de creozot şi vomă veche. Maiorul blestemă instinctul uman de adăpostire ce îl făcea să stea acolo. Citi inscripțiile adânc scrijelite de tineretul local: „Jaz şi Dave", „Mick o iubeşte pe Jill", „Mick e un onanist", „Jill şi Dave".

În cele din urmă maşinuța albastră se ivi de pe deal şi se opri lângă el. Îi văzu prima dată zâmbetul larg şi apoi eşarfa cu nuanțe strălucitoare de albastru şi verde, asemenea penajului de păun, înfăşurată lejer peste părul ei negru şi drept. Doamna Ali se întinse să deblocheze uşa pasagerului, iar el se aplecă să între.

— Dă-mi voie să mut astea, zise ea dând la o parte două sau trei cărți de la bibliotecă, învelite în plastic.

— Mulțumesc. Încercă să se aşeze fără să-i provoace scaunului prea multe scârțâituri. Permite-mi să le țin eu.

Doamna Ali îi dădu cărțile, iar el îi remarcă degetele fine,

lungi şi unghiile scurte.

— Suntem gata? întrebă ea.

— Da, mulțumesc mult. Este foarte drăguț din partea dumitale.

Voia să o privească, dar era conştient de spațiul redus al maşinii. Ea băgă maneta în viteză şi demară în trombă. Maiorul apucă mânerul de deasupra, fixând cărțile cu privirea.

Erau nişte volume groase, cu coperte vechi, fără ilustrații. Le întoarse spre cotor: un roman de Colette, povestiri de Guy de Maupassant, o antologie de poezii. Spre surpriza maiorului, volumul de Guy de Maupassant era în franceză. Frunzări câteva pagini; nu exista traducere în engleză.

— Sigur nu ai împrumutat cărțile astea de la biblioteca mobilă, observă el. Râsetul doamnei Ali răsună în urechile lui ca un cântec.

În fiecare zi de marți, o bibliotecă mobilă, colorată în verde şi alb, obişnuia să se oprească în apropierea micului cartier social de la marginea satului. În general, maiorul prefera să citească din propria bibliotecă, unde Keats şi Wordsworth erau companioni plăcuți, iar Samuel Johnson, chiar dacă se considera mult prea important, întotdeauna avea ceva provocator de spus. Cu toate acestea, aprecia mult ideea de bibliotecă mobilă, aşa că o vizita în mod regulat pentru a-şi arăta sprijinul, chiar dacă epuizase rapid colecția redusă de romane vechi şi era de-a dreptul oripilat de copertele sinistre ale bestsellerurilor şi de colecția uriaşă de romane de dragoste. La ultima lui vizită răsfoise o carte groasă despre păsările din zonă, în timp ce un băiețel cu nasul plin de muci stătea în poala generoasă a mamei sale şi silabisea cuvinte dintr-un album cu foi cartonate despre trenuri. Maiorul şi bibliotecarul

tocmai zâmbeau spunând cât de plăcut era să vezi un copil care face şi altceva decât să se uite la televizor, când puştiul, deranjat de ceva ce găsise în carte, îi rupsese rapid coperta. Mama, furioasă şi ruşinată de privirea şocată a bibliotecarului, îl plesnise sonor. Maiorul, blocat între băieţelul care se ascunsese sub o masă şi fundul generos al mamei care bombănea şi încerca să-l tragă afară, unde să-l poată bate mai comod, nu putu decât să se ţină de un raft de metal şi să-şi păstreze cumpătul, în timp ce urletele copilului reverberau de pereţii camionetei de metal de parcă ar fi fost în mijlocul unui război.

— Mă duc la biblioteca din oraş, bineînţeles, spuse doamna Ali, depăşind cu calm o remorcă plină ochi cu fân pe o scurtă porţiune de drum cu vizibilitate între două curbe, dar chiar şi aşa tot trebuie să comand mare parte din ce-mi doresc.

— Am încercat o dată sau de două ori să comand o carte, zise maiorul. Ţin minte că încercam să dau de o anumită ediţie, destul de rară, a eseurilor lui Samuel Johnson scrise pentru *Rambler,* şi am fost cam dezamăgit când am văzut că bibliotecarul nu a părut deloc să-mi aprecieze solicitarea. Ai crede că după ce pune toată ziua ştampile pe romane ieftine, provocarea de a căuta nişte lucrări clasice ar trebui să-l încânte, nu?

— Încearcă să comanzi cărţi în limbi străine, râse doamna Ali. Când fac asta, unul dintre bibliotecari se uită la mine de parcă aş comite un act de trădare.

— Mai vorbeşti şi alte limbi în afară de franceză? se interesă maiorul.

— Vorbesc destul de prost franceza. În schimb, am o oarecare fluenţă în germană. Şi în urdu, bineînţeles.

— E limba maternă în familia dumitale?

— Nu, aş zice că engleza este limba maternă. Tatăl meu avea o obsesie pentru limbile europene. Nu-i plăcea când mama şi bunica mea bârfeau în urdu. Când eram mică, ţin minte că tata avea ideea de nezdruncinat că Naţiunile Unite vor evolua într-un guvern mondial. Clătină din cap, după care ridică mâna stângă de pe volan fluturându-şi un deget către parbriz. „Vom vorbi limbile diplomaţiei şi ne vom ocupa locurile pe care le meritǎm ca cetăţeni ai lumii", declamă ea solemn. Apoi oftă. A murit cu această convingere, iar eu şi sora mea am învăţat împreună şase limbi, în onoarea sa.

— Este absolut impresionant.

— Şi, în general, cam inutil atunci când conduci un mic magazin, spuse doamna Ali cu un zâmbet trist.

— Nu-i nimic inutil în a-i citi pe clasici, zise maiorul, cântărind cărţile în mână. Eforturile dumitale susţinute mi se par absolut remarcabile. Prea puţini oameni din ziua de astăzi apreciază şi caută plăcerile culturii elevate.

— Da, poate fi o căutare cam solitară, ce-i drept.

— Atunci noi – puţinii fericiţi – trebuie să strângem rândurile.

Doamna Ali râse, iar maiorul îşi întoarse capul să se uite pe geam la gardurile vii înmuiate în ceaţă de pe marginea drumurilor. Constată că nu-i mai era frig. Gardurile păreau acum bordate până la ultima frunză cu picături ca de diamant. Din pământ ieşeau aburi, iar un cal aflat sub un copac îşi scutură coama ca un câine, apoi îşi aplecă botul ca să mănânce nişte păpădii. Maşina urcă ultima coamă de deal, loc în care şoseaua se lărgea. Oraşul se întindea în vale, de-a lungul câmpiei de pe coastă. Marea părea un infinit cenuşiu dincolo

de marginea ascuțită a plajei. Pe cer, o gaură în ceață lăsa câteva raze palide de soare să sclipească pe apă. Era la fel de frumos şi de straniu ca o carte ilustrată de imnuri victoriene, lipsind doar arhanghelul care să coboare din cer, urmat de heruvimi şi de ghirlande de trandafiri. Vehiculul prinse viteză pe măsură ce cobora, iar maiorul simți că după-amiaza urma să fie minunată.

— Unde ai dori să te las? îl întrebă ea când intrară în traficul aglomerat din oraş.

— A, oriunde îți este convenabil.

Rostind aceste cuvinte, se simți oarecum tulburat, în realitate, era foarte important unde avea să-l lase – sau, mai degrabă, unde urmau să se întâlnească mai târziu, mai ales dacă i se ivea ocazia să o invite la un ceai –, dar i se păru nepoliticos să se arate prea direct.

— De obicei, mă duc la bibliotecă, apoi îmi rezolv treburile, după care merg la cumpărături pe Myrtle Street. Maiorul nu ştia prea bine care era Myrtle Street, dar îşi imagina că se afla sus pe deal, în capătul mai sărac al oraşului, probabil chiar lângă Vinda Linda's Curry House Take-Away de lângă spital. Dar te pot lăsa oriunde, cât timp stabilim să ne întâlnim undeva ca să nu fiu nevoită să fac din nou ocolul, îl asigură doamna Ali.

— A, da, am uitat de sistemul îngrozitor cu sensuri unice, spuse el. Îmi aduc aminte că eu şi soția mea ne-am blocat odată în cel din Exeter. A căzut de pe cal, şi-a rupt degetul şi am pierdut vreo oră învârtindu-ne în cerc, uitându-ne la spital, fără să găsim însă o intrare din direcția noastră. Blocați ca o minge într-un labirint de plastic.

El şi Nancy făcuseră haz ulterior, imaginându-şi-l pe Dante

reproiectând Purgatoriul ca pe un sistem de sensuri unice, unde Sfântul Petru şi Porțile Raiului se întrezăreau dincolo de două seturi de bariere din beton.

În timp ce vorbea, maiorul observă, cu o mustrare de conştiință, că deja nu îi mai era greu să-i vorbească doamnei Ali despre soția lui – că pierderea lor comună devenise o legătură utilă.

— Ți-ar conveni la centrul comercial? sugeră ea.

— Nu mai bine pe faleză? Te-ai abate mult de la drum?

Ştia că răspunsul era „da". Faleza era la câțiva paşi distanță, dar sistemul rutier impunea o curbă suplimentară la stânga, urmată de o buclă largă în jos, prin oraşul vechi, către portul de pescuit. Drumurile pe care trebuia să le facă erau mult în oraş şi pe deal. În acele zile, parcă viața tuturor se mutase în centru şi pe culmi, de parcă întreg oraşul şi-ar fi întors spatele către mare.

— E în regulă pe faleză, spuse ea, oprind rapid maşina în parcarea plătită aflată chiar în spatele plajei. Lăsă motorul pornit şi adăugă: Te iau într-o oră şi jumătate?

— E perfect, răspunse el, întinzându-i cărțile şi deschizând portiera.

Trecu rapid în revistă câteva moduri neprotocolare de a o invita la ceai, dar nu reuşi să formuleze niciunul. Se blestemă în gând că era un idiot, în timp ce ea plecă din nou în trombă, făcându-i cu mâna.

Birourile firmei de avocatură Tewkesbury & Teale se aflau într-o vilă stil Regency, vopsită galben-citron, la două străzi în spatele mării. În mijlocul piațetei din față se găsea o grădină îngrijită cu o fântână fără apă, iar în spatele porții din fier forjat se zărea o mică peluză elegantă. Vilele, acum clădiri de

birouri, păreau să adăpostească exact acelaşi gen de oameni ca şi cei pentru care fuseseră iniţial construite. Erau avocaţi, contabili şi câte o actriţă trecută de prima tinereţe, toţi cultivând un aer aristocratic viciat într-o oarecare măsură de zumzetul aproape audibil al parvenirii sociale. Mortimer Teale se încadra perfect în această categorie.

Maiorul, care ajunse mai devreme decât fusese programat, se uită în vitrina magazinului de design interior de alături, unde o femeie robustă, îmbrăcată într-un costum de brocart verde, împungea şi înfoia o abundenţă de perne umplute în exces. Doi căţei mici şi zgomotoşi se repezeau să înhaţe împletiturile şi ciucurii. Maiorul se temea că dacă se mai uita mult, l-ar fi văzut pe unul din ei înecându-se cu vreun nasture îmbrăcat în mătase. Trecu încet pe lângă alte porţi; la o vilă roz-căpşună, plină de contabili, un tinerel îmbrăcat într-un costum strident în dungi, care vorbea la un telefon mobil de mărimea unei tabachere, ieşi în fugă şi se îndreptă către maşina sa sport neagră. Maiorul observă că valul ţeapăn de păr negru dat cu gel era de fapt pieptănat pe spate ca să ascundă începutul de chelie din creştet. Bărbatul îi aminti, în mod stânjenitor, de Roger.

Bătrânul domn Tewkesbury, socrul lui Mortimer, reprezentase, dacă nu chiar o clasă cu totul diferită, atunci măcar o versiune mai afabilă şi mai inteligentă a locuitorilor cvartalului. Avocaţii din familia Tewkesbury îşi desfăşuraseră activitatea acolo încă de la sfârşitul secolului nouăsprezece, fiind alături de familia Pettigrew cam de tot atâta timp. Evoluaseră îndeplinindu-şi admirabil munca şi refuzând toate oportunităţile de mărire. Tatăl, fiul şi nepotul îşi dedicaseră mult timp gesturilor civice (consultanţa gratuită acordată

municipalității fiind doar una dintre cauzele lor), dar rezistaseră tuturor ofertelor de a candida la funcții publice, de a conduce un comitet sau de a apărea în ziar. Maiorul își aminti cât de mult îl impresionau în copilărie discursul molcom al lui Tewkesbury, hainele sale sobre și ceasul de buzunar din argint masiv.

Rămăsese uimit, ca și Bertie, când Tewkesbury îl luase pe Mortimer Teale drept asociat. Teale apăruse de nicăieri și se combinase cu Elizabeth, fiica și unica moștenitoare a lui Tewkesbury. Se zvonea că era din Londra, nume pomenit cu un ușor zvâcnet al buzelor, de parcă ar fi reprezentat aleile dosnice din Calcutta sau vreo colonie penală celebră, ca Australia. Lui Mortimer îi plăceau cravatele stridente, adora mâncarea într-atât încât făcea mare caz de asta și se gudura pe lângă clienți într-un mod care îi permisese maiorului să utilizeze – în afara careurilor de cuvinte încrucișate din *Sunday Times* - termenul „oleaginos". Se căsătorise cu Elizabeth și se așezase ca un cuc bine hrănit în mijlocul clanului, până reușise să-l îngroape pe bătrânul Tewkesbury. Se zvonea că își adăugase numele pe placa de alamă de la ușă în timp ce familia încă era la înmormântare.

Maiorul se gândise să-și caute un alt avocat, dar nu voia să rupă tradiția. În momentele sale de sinceritate, recunoștea că nu dorise, de fapt, să i-o spună verde în față lui Mortimer. În schimb, își reamintea că Mortimer făcuse o treabă excelentă, ceea ce era adevărat, și că era incorect să detești o persoană doar pentru că poartă batiste de buzunar cu picățele mov și are palmele transpirate.

— Ah, domnule maior, mă bucur să vă văd chiar și în aceste condiții extrem de triste, spuse Mortimer, înaintând pe

covorul verde-închis din birou ca să-i strângă mâna.

— Mulțumesc.

— Fratele dumneavoastră a fost un om de mare calitate şi pot spune că e un privilegiu că l-am putut numi prietenul meu. Mortimer aruncă o privire spre perete, unde se găseau poze înrămate cu el alături de diverşi oficiali locali şi mici demnitari. Chiar ieri îi spuneam lui Marjorie că a fost un om care s-ar fi afirmat cu siguranță, dacă ar fi avut astfel de înclinații.

— Fratele meu împărtăşea dezgustul domnului Tewkesbury față de politica locală.

— Da, într-adevăr, răspunse avocatul, aşezându-se înapoi la biroul de mahon şi făcând semn către un scaun. E o dezordine cumplită. Tot îi spun lui Elizabeth că mi-aş da demisia cu totul dacă mi s-ar permite. Cum maiorul nu spuse nimic, urmă: Atunci, haideți să începem. Luă un dosar crem subțire dintr-un sertar al biroului şi îl împinse pe masă între ei. Când se întinse, încheieturile grăsuțe forțară manşetele tari şi albe, iar sacoul i se încreți la umeri. Deschise dosarul cu degetele sale groase şi îl întoarse astfel încât maiorul să-l aibă în fața ochilor. Uşoare urme de degete împodobeau acum scrisul de pe pagina intitulată „Ultimele dorințe şi Testamentul lui Robert Carroll Pettigrew". După cum ştiți, Bertie v-a numit executor testamentar. Dacă acceptați, va trebui să semnați nişte formulare. Ca executor, va trebui să supravegheați câteva mici conturi de investiții şi fonduri caritabile. Nimic prea solicitant. În această calitate, sunteți îndreptățit la o mică recompensă financiară, decontarea cheltuielilor şi aşa mai departe, dar aveți dreptul să refuzați…

— Atunci, cred că ar fi mai bine să-l citesc, nu? întrebă

maiorul.

— Da, desigur. Nu vă grăbiți.

Mortimer se lăsă pe speteaza scaunului şi îşi împleti degetele deasupra vestei umflate pe abdomen de parcă s-ar fi pregătit să tragă un pui de somn, dar ochii îi rămaseră concentrați cu atenție în lungul biroului. Maiorul se ridică.

— Merg un pic mai încolo ca să îl văd mai bine la lumină.

Nu erau decât câțiva paşi până la fereastra mare cu vedere spre piațetă, dar acea distanță crea o iluzie de intimitate.

Testamentul lui Bertie nu avea decât o pagină şi jumătate, cu foarte multe spații albe între rânduri. Bunurile sale urmau să fie transferate iubitoarei lui soții, şi Bertie îi cerea fratelui său să-i fie executor, ca să o scape pe Marjorie de poverile administrative într-o perioadă atât de grea. Era şi un mic cont de investiții înființat pentru Gregory şi pentru toți nepoții care ar fi urmat să se nască. De asemenea, erau prevăzute alocații şi pentru trei organizații caritabile: fostei lor şcoli îi reveneau o mie de lire, şi atât biserica lui Bertie, cât şi parohia Bisericii

Anglicane St. Mary din Edgecombe St. Mary primeau câte două mii. Maiorul chicoti văzând că Bertie, care de multă vreme, de la căsătoria cu Marjorie, devenise un prezbiterian practicant, se punea la adăpost în ceea ce-l privea pe Cel de Sus. Când ajunse la final, reciti documentul, ca să fie sigur că nu ratase vreun paragraf. Apoi doar se prefăcu a-l studia atent, trăgând de timp pentru a-şi limpezi confuzia.

Testamentul nu stipula nimic în privința obiectelor personale, existând o singură mențiune: „Soția mea poate dispune de toate bunurile după cum găseşte de cuviință. Ştie care sunt dorințele mele din acest punct de vedere.” Afirmația

contrasta cu restul documentului; în aceste cuvinte succinte, maiorul sesiză atât capitularea fratelui său în fața nevestei, cât şi o scuză ascunsă pentru el. „Ştie care sunt dorințele mele."

— Ah, ceaiul; mulțumesc, Mary. Mortimer întrerupse tăcerea când secretara, o fată slăbuță, intră cu o mică tavă aurită pe care se aflau două căni de porțelan alb cu ceai și o farfurie cu doi biscuiți uscați. Laptele e proaspăt? se agită el, pe un ton care sugera că ar fi fost momentul ca Pettigrew să termine de citit şi să treacă la chestiunile serioase.

Maiorul se întoarse fără tragere de inimă dinspre fereastră.

— Nu există nicio omisiune? întrebă el în cele din urmă.

— Cred că sunteți de acord că limbajul e foarte clar.

După toate aparențele, avocatul nu avea de gând să-l scutească de o situație stânjenitoare.

— După cum ştiți, există problema armelor de vânătoare ale tatălui meu, spuse el. Simțea cum se înroşeşte, dar hotărî să fie direct. Am înțeles cu toții, desigur, că armele vor fi reunite după moartea unuia din noi.

— Ah, făcu Mortimer încet.

— Am crezut că testamentul lui Bertie urma să conțină indicații clare privind această chestiune… aşa cum este în cazul testamentului meu.

Îi aruncă avocatului o privire pătrunzătoare. Mortimer puse cu atenție ceaşca jos şi îşi apăsă vârfurile degetelor. Oftă.

— După cum vedeți, nu există astfel de prevederi. Eu l-am îndemnat pe Bertie să fie cât mai precis în legătură cu orice obiect de valoare pe care ar fi dorit să-l transmită mai departe…

Vocea lui se pierdu.

— Acele arme ne-au fost lăsate moştenire de tata, spuse

maiorul, îndreptându-şi umerii. A fost ultima lui dorinţă să le împărţim pe timpul vieţii şi să le reunim ca să le dăm mai departe viitoarelor generaţii. Ştiţi asta la fel de bine ca şi mine.

— Da, aşa am ştiut şi eu dintotdeauna, încuviinţă Mortimer. Totuşi, de vreme ce tatăl dumneavoastră v-a dat aceste arme personal, când era bolnav, nu au existat astfel de prevederi în testamentul său şi, prin urmare, nicio obligaţie…

— Dar sunt sigur că Bertie a scris asta în testamentul său, zise maiorul enervat să constate că în tonul său se strecurase o notă imploratoare.

Mortimer nu răspunse pe loc. Se uită la candelabrul de alamă de parcă ar fi căutat cele mai potrivite cuvinte pentru ceea ce avea să rostească.

— Nu pot spune foarte multe. Să zicem doar că, în cel mai larg sens posibil, lăsarea anumitor obiecte altor persoane decât partenerului poate fi considerată o problemă de loialitate în unele cupluri.

Făcu o grimasă conspirativă, iar maiorul surprinse un ecou foarte vag al vocii ascuţite a lui Marjorie lovindu-se de lambriurile simple ale biroului.

— Cumnata mea…? începu el.

Mortimer ridică o mână pentru a-l opri.

— Nu pot face niciun comentariu privitor la discuţiile cu clienţii şi nici nu pot formula vreo supoziţie, fie ca şi ipotetică. Pot doar să spun că mă întristează morm situaţiile în care am mâinile legate, astfel încât nu pot avertiza un client bun că ar fi cazul să-şi schimbe testamentul.

— Dar toată lumea ştie că arma aceea este a mea, replică maiorul. Era atât de îndurerat şi de furios, încât simţea că îl ia

cu leşin. Oricum ar fi trebuit să fie a mea… ca fiul cel mare. Nu că i-am purtat vreodată pică lui Bertie pentru că a moştenit-o, doar că pe el nu l-a interesat niciodată vânătoarea.

— Atunci, cred că ar trebui să purtați o discuție amicală cu Marjorie despre acest subiect. Sunt sigur că va dori să găsiți o soluție. Poate că ar trebui să amânăm asumarea calității de executor până când se rezolvă totul, nu?

— Îmi cunosc îndatoririle. Voi face cum mi-a cerut fratele meu, lăsând la o parte această problemă.

— Sunt convins de asta. Doar că s-ar putea să fie considerat conflict de interese dacă ajungeți să contestați testamentul.

— Adică să ajungem la judecată? Nici prin cap nu-mi trece să târăsc numele de Pettigrew atât de jos.

— Nici nu m-am gândit că o veți face. Ar fi extrem de stânjenitor dacă aş fi nevoit să reprezint o parte a familiei împotriva celeilalte. Nu acesta este spiritul firmei Tewkesbury Teale.

Avocatul zâmbi, iar în mintea maiorului se născu bănuiala că lui Mortimer i-ar fi plăcut la nebunie s-o reprezinte pe Marjorie împotriva sa şi că s-ar fi folosit de orice informație confidențială pentru a câştiga.

— Este de neconceput, spuse el.

— Atunci, cred că totul este stabilit. Duceți-vă şi discutați cu Marjorie. Astfel, ştim că nu există vreun conflict de interese din partea dumneavoastră. Eu trebuie să deschid succesiunea în curând, prin urmare aştept un semn.

— Şi dacă nu este de acord să-mi dea arma? întrebă maiorul.

— Atunci, pentru a deschide succesiunea, vă sfătuiesc să

refuzați poziția de executor.

— Nu pot face asta. Este datoria mea față de Bertie.

— Ştiu, ştiu, spuse Mortimer. Amândoi suntem oameni de onoare, oameni de cuvânt. Dar trăim într-o altă lume astăzi, stimate domn, iar eu aş da dovadă de neglijență profesională dacă nu aş sfătui-o pe Marjorie sa conteste numirea dumneavoastră ca executor. În încercarea de a fi delicat, scoase cuvintele din gură de parcă ar fi fost ultimele rămăşițe de pastă de dinți dintr-un tub. Afişă expresia opacă a unuia care calcula atent cât să zâmbească. Trebuie să evităm orice aparență de intenție neonorabilă. E angajată răspunderea mea, înțelegeți?

— S-ar părea că nu înțeleg nimic, replică maiorul.

— Doar vorbiți cu Marjorie şi sunați-mă cât puteți de repede, zise Mortimer ridicându-se de pe scaun şi întinzându-i mâna.

Maiorul se ridică la rândul lui. Acum îşi dorea să fi purtat un costum, în loc de puloverul său negru ridicol. Poate că avocatului i-ar fi fost mai dificil să-l dea afară ca pe un şcolar.

— Lucrurile nu ar fi trebuit să se petreacă în acest mod, spuse el. Firma Tewkesbury reprezintă interesele familiei mele de generații…

— Şi este un privilegiu că putem face asta, îl completă Mortimer, ca şi cum ar fi primit un compliment. Poate că în ziua de azi avem unele constrângeri suplimentare, dar puteți fi sigur că Tewkesbury Teale vor încerca întotdeauna să facă tot ce este mai bun pentru dumneavoastră.

Maiorul îşi zise că la final, când se limpezeau apele, avea să ia decizia care s-ar fi impus din primul moment, şi anume să-şi caute un alt avocat.

Când ieşi în piaţetă, strânse din pleoape orbit de lumină. Ceaţa se împrăştiase şi faţadele de stuc ale vilelor se uscau căpătând tonuri palide sub soarele după-amiezii. Simţi cum căldura neaşteptată îi relaxa trăsăturile. Trase aer în piept, iar apa sărată din aer păru să îndepărteze mirosul de ceară de mobilă şi de lăcomie din biroul lui Mortimer Teale.

capitolul 5

Afirmaţia că niciodată nu-i purtase pică lui Bertie pentru puşcă fusese o minciună sfruntată. Stând la marginea falezei, rezemat de spătarul unei bănci de lemn, maiorul îşi întoarse faţa către soare. Puloverul său absorbea căldura la fel de eficient ca un sac negru de plastic pentru gunoi, şi era plăcut să se ascundă la umbra barăcilor în care pescarii îşi uscau năvoadele, ascultând valurile cum se spărgeau de pietrişul de la mal.

„Natura are un spirit generos, se gândi el. Soarele îşi oferă lumina şi căldura fără să ceară nimic în schimb." Pe de altă parte, spiritul lui era josnic, ca un limax care se usucă pe o cărămidă în miez de zi. Era acolo, în viaţă şi bucurându-se de soarele de toamnă, în timp ce Bertie murise. Şi totuşi, nici acum nu putea să scape de iritarea cârcotaşă pe care o simţise în toţi acei ani din cauză că Bertie primise acea puşcă, iar gândul nedemn că Bertie ştiuse de resentimentele sale şi acum se răzbuna nu-i dădea pace.

Într-o zi din miezul verii, mama îi chemase pe el şi pe Bertie în sufragerie, unde tatăl lor zăcea bolnav de emfizem într-un pat închiriat de la spital. Florile erau luxuriante în acel an, iar parfumul bătrânei tufe de trandafiri de Damasc roz

intra prin uşile deschise. Pe bufetul sculptat încă se găseau supiera din argint şi sfeşnicele bunicii, dar jumătate din suprafață era acum ocupată de o pompă de oxigen. Încă era supărat pe mama lui pentru că îi permisese doctorului să afirme că pacientul era prea fragil ca să mai poată sta în scaunul cu rotile. Cu siguranța nu era nimic rău în a-l scoate la aer curat, la soare, într-un colț adăpostit de pe mica terasă care dădea spre grădină. Oricum, ce mai conta dacă tatălui său i se mai făcea frig sau dacă era obosit? Chiar dacă îl felicitau în fiecare zi pentru cât de bine îi mergea, în afara camerei bolnavului toată lumea ştia că acelea erau ultimele sale zile.

Maiorul era doar sublocotenent atunci, terminase de un an şcoala de ofițeri şi îi fusese acordată o permisie specială de zece zile de la unitatea militară. Timpul părea să se scurgă încet, o eternitate tăcută de şoapte şi de sendvişuri groase în bucătărie. În timp ce tatăl său, care uneori nu reuşise să-şi manifeste afecțiunea, dar îl învățase ce înseamnă datoria şi onoarea, îşi petrecea ultimele clipe ale vieții horcăind din greu, tânărul încerca să nu cedeze în fața emoțiilor care uneori amenințau să-l copleşească. Mama sa şi Bertie se furişau adesea în camerele lor şi udau pernele cu lacrimi, dar el prefera să-i citească tatălui său câte ceva sau să o ajute pe infirmieră să-i întoarcă trupul emaciat. Tatăl său, căruia boala nu-i afectase luciditatea în măsura pe care şi-o imaginau ceilalți, îşi recunoscu sfârşitul. Îi chemă pe cei doi fii şi ceru să-i fie adusă prețioasa pereche de puşti Churchill.

— Vreau să vă rămână vouă astea, spuse el.

Deschise lacătul de alamă şi ridică uşor capacul bine uns. Puştile sclipeau în patul lor roşu de catifea; gravura fină de pe mecanismul de argint nu era nici mătuită, nici ştearsă.

— Nu trebuie să faci asta acum, tată, murmură fiul mai mare.

Dar de-abia aştepta; poate chiar făcuse un pas înainte, pe jumătate acoperindu-l pe fratele său.

— Vreau să rămână în familie, zise muribundul cu o privire îngrijorată. Şi totuşi, cum aş putea să aleg între băieţii mei şi să spun că unul din voi ar trebui să le primească?

Se uită la mama lor, care îi luă mâna şi io mângâie blând.

— Aceste arme înseamnă foarte mult pentru tatăl vostru, spuse ea într-un final. Vrem ca fiecare din voi să aibă câte una, ca să-i păstraţi amintirea vie.

— Mi-au fost înmânate de însuşi Maharajahul, şopti bătrânul.

Era o întâmplare veche, atât de des povestită, încât parcă începuse să pălească. Un moment de curaj; un nobil indian atât de onorabil încât să răsplătească gestul temerar al unui ofiţer britanic într-un moment când se cerea vehement expulzarea englezilor. Asta reprezentase pentru tatăl lui contactul fugitiv cu măreţia. Platoul vechi plin de medalii şi uniformele puteau să se umple de praf în pod, dar armele fuseseră întotdeauna unse cu ulei şi în stare de funcţionare.

— Dar cum să separi o pereche, tată? Nu reuşi să-şi reprime această întrebare, deşi îi citi superficialitatea pe faţa palidă a mamei sale.

— Puteţi să vi le lăsaţi unul celuilalt, ca să fie transmise mai departe ca pereche pentru următoarea generaţie – păstrate sub numele de Pettigrew, bineînţeles.

Acesta fusese singurul act de laşitate pe care îl văzuse vreodată la tatăl lui.

Armele nu fuseseră înregistrate în cadrul patrimoniului

care urma să treacă în posesia mamei lui pentru uz personal şi apoi lui, ca fiu mai mare, în timp ce Bertie primea dividendele unor fonduri de economii. La moartea mamei lor, douăzeci de ani mai târziu, fondurile ajunseseră la un nivel jenant de mic. Şi decăzuse. Unele bârne din secolul al XVII-lea putreziseră, faţada tradiţională de Sussex din cărămidă şi ţiglă avea nevoie de reparaţii extinse, iar impozitele locale nu mai fuseseră plătite de ceva timp. Clădirea îşi păstrase aerul burghez printre căsuţele cu acoperiş de stuf din preajmă, dar reprezenta mai mult o responsabilitate decât o mare moştenire, după cum îi spusese chiar el lui Bertie. Îi oferise cele mai multe dintre din bijuteriile mamei, ca un fel de compensaţie. De asemenea, încercase să răscumpere puşca de la el, de mai multe ori de-a lungul timpului, când Bertie se aflase la ananghie, dar fratele său mai mic îi refuzase întotdeauna ofertele generoase.

Un ţipăt gutural de pescăruş îl făcu pe maior să tresară. Pasărea mergea clătinat pe aleea de beton, cu aripile larg depărtate, hotărâtă să gonească un porumbel de lângă o bucată de chiflă. Porumbelul încercă să ridice pâinea şi să zboare cu ea, dar chifla era prea mare. Maiorul lovi cu piciorul în pământ. Pescăruşul se uită la el cu dispreţ şi se dădu câţiva paşi înapoi, în timp ce porumbelul, fără să-i arunce vreo privire de recunoştinţă, rostogoli grăbit pâinea pe alee ca pe un puc de hochei.

Maiorul oftă. Întotdeauna fusese genul de om care încercase să-şi facă datoria fără să ceară recunoştinţă sau măcar mulţumiri. Nu era cu putinţă să-i fi inspirat resentimente lui Bertie în toţi aceşti ani, nu?

Niciun moment nu-şi îngăduise să se simtă vinovat pentru

postura lui de fiu mai mare. Bineînțeles că ordinea naşterii fusese aleatorie, dar tot aleatoriu fusese şi faptul că nu se născuse într-o familie avută, cu titlu de noblețe. Nu simțise niciodată animozitate față de cei ai origini aristocratice. Nancy îi combătuse aprig opiniile când se întâlniseră prima oară. Erau anii ’60, iar ea era tânără şi credea că dragostea înseamnă să trăieşti cu iahnie de fasole şi urmând directivele morale date de muzica folk. El îi explicase, cu răbdare, că păstrarea şi transmiterea numelui şi a proprietăților *erau* o dovadă de dragoste.

— Dacă vom continua să împărțim tot, şi la fiecare generație tot mai mulți îşi cer partea din bunuri, la un moment dat vor dispărea toate ca şi cum n-ar fi existat.

— Este vorba de redistribuirea averii, protestase ea.

— Nu, este vorba de moartea numelui Pettigrew; despre uitarea tatălui meu şi a tatălui său. Este vorba de egoismul generației actuale, care distruge memoria trecutului. Nimeni nu mai înțelege conceptul de administrare a averii.

— Te ador când eşti atât de conservator şi de crispat, răsese ea.

Îl făcea şi pe el să râdă. Îl făcea să se furişeze din unitate ca să o vadă. Îl făcea să poarte cămăşi ciudate şi şosete deschise la culoare în timpul liber. Odată, îl sunase de la o secție de poliție, după un protest al studenților, iar el trebuise să apară la biroul sergentului de noapte iu uniforma militară. Îi dăduseră drumul doar cu un avertisment.

După ce se căsătoriseră, trecuseră câțiva ani chinuitori, din cauză că nu puteau să aibă copii, dar în cele din urmă apăruse Roger, în ultimele zvâcniri de fertilitate, şi cel puțin, cu un singur fiu, nu aveau cum să existe certuri legate de bunuri. În

semn de respect pentru ideile şi generozitatea lui Nancy, maiorul alocase în testamentul său o sumă de bani frumuşică pentru nepoata lui de frate, Jemima. De asemenea, îi lăsase al doilea set de porțelanuri de la bunica lui maternă. Bertie dăduse de înțeles că îi plăceau acele farfurii, dar maiorul avusese rețineri în a-i da pe mână lui Marjorie serviciul de Minton, oricât ar fi fost de zgâriat şi decolorat. I: a obişnuia să spargă farfuriile atât de des, încât la fiecare petrecere de-a lor se folosea alt set de veselă.

Maiorul considerase mereu că era extrem de important un testament actualizat şi cu instrucțiuni precise. Ca militar (aflat în linia întâi, după cum îi plăcea să spună), i se părea extrem de reconfortant să-şi deschidă micul seif de fier, să întindă paginile groase ale testamentului şi să citească toată lista de bunuri şi beneficiari. Parcă ar fi fost o listă cu realizările lui.

Mai rămânea doar să clarifice lucrurile cu Marjorie. Acum ea nu părea să gândească tocmai corect. Trebuia să-i explice, din nou, natura exactă a dorinței tatălui lor. Trebuia, de asemenea, să poarte o discuție lămuritoare şi cu fiul său. Nu avea de gând să se lupte pentru reunirea perechii de arme numai ca Roger să le vândă după moartea lui.

— A, aici eşti, domnule maior, se auzi o voce. Îşi îndreptă spatele şi clipi din cauza luminii puternice. Era doamna Ali, cu geanta ei mare şi cu o nouă carte de la bibliotecă. Nu te-am văzut în parcare.

— Ah, deja s-a făcut ora? întrebă el, uitându-se oripilat la ceas. Am pierdut complet noțiunea timpului. Draga mea doamnă, mă simt atât de jenat că te-am lăsat să aştepți!

— Nu este nicio problemă. Ştiam că o să vii la un moment dat şi, de vreme ce ziua asta a devenit pe neaşteptate atât de

plăcută, m-am gândit să fac o scurtă plimbare şi, poate, să-mi încep cartea.

— Voi plăti, desigur, pentru parcare.

— Chiar nu este nevoie.

— Atunci îmi permiți măcar să-ți ofer o ceaşcă de ceai? întrebă el, atât de repede încât cuvintele parcă se înghesuiau şi îşi dădeau coate ca să-i iasă din gură. Cum ea şovăi, simți nevoia să adauge: Asta dacă nu te grăbeşti să ajungi acasă, ceea ce este de înțeles.

— Nu, nu e nicio grabă. Uitându-se în stânga şi în dreapta de-a lungul promenadei, doamna Ali sugeră: Poate ar fi o idee să facem o plimbare până la chioşcul din parc. Dacă te simți în stare, desigur.

— Ar fi minunat, răspunse maiorul, chiar dacă bănuia că în acel chioşc ceaiul era servit în pahare de plastic, iar frişca nu era adusă în cană, ci în acele mici tuburi imposibil de deschis.

Promenada, când era parcursă de la est către vest, cum făceau ei, reprezenta o friză cronologică tridimensională a istoriei localității. Barăcile cu năvoade lăsate la uscat şi bărcile pescăreşti trase pe prundiş, aproape de locul în care stătea maiorul, făceau parte din oraşul vechi, care se îngrămădea în jurul micilor străduțe cu macadam, în magazinele în stil Tudor, dărăpănate, cu bârne de stejar roase, găseai grămezi prăfuite de mărfuri ieftine.

Pe măsură ce înaintai, oraşul devenea mai prosper, în mijloc, acoperişurile din cupru de pe cheiul victorian, pereții albi din lemn şi structurile din fier forjat ornamentat se ridicau deasupra Canalului Mânecii ca un tort uriaş de înghețată. Dincolo de chei, vilele şi hotelurile deveneau impozante. Porticurile lor din piatră şi marchizele întunecate

de deasupra ferestrelor înalte sugerau o anumită dezaprobare a activităților vremelnice care se desfăşurau în interioarele cu covoare luxoase, între hotelurile care ocupau fiecare câte un cvartal se deschideau careuri de vile sau străzi largi cu fațade impresionante. Mare păcat, îşi zise maiorul, că aspectul elegant era stricat de şirurile neregulate de maşini parcate ca sardelele în cutie.

Dincolo de Grand Hotel, care îşi merita pe deplin numele, marşul prin istoria localității era brusc întrerupt de înălțarea stâncilor de calcar într-un imens promontoriu. Maiorul, care străbătea frecvent întreaga promenadă, interpreta de fiecare dată peisajul ca pe o înfruntare între aroganța progresului uman şi îndărătnicia naturii.

De curând, începuse să-şi facă griji că mersul pe jos şi reflecțiile filosofice deveniseră atât de inexorabil legate, încât îl aduceau aproape de nebunie. Nu putea să se plimbe şi să se gândească la rezultatele de la curse, de exemplu, sau la cum să-şi zugrăvească livingul. O posibilă explicație era aceea că nu avea o persoană apropiată cu care să-şi împărtăşească ideile. Poate, dacă la ceai nu mai găseau un subiect de conversație, s-ar fi încumetat să i le prezinte doamnei Ali.

Doamna Ali mergea tacticos, fără grabă, iar maiorul îşi târşâia picioarele, încercând să-şi potrivească pasul cu ea. Uitase cum e să lase o femeie să impună ritmul.

— Îți place să te plimbi? întrebă el.

— Da, încerc să ies dimineața pe afară de trei sau patru ori pe săptămână. Eu sunt femeia nebună care bântuie pe străzi ascultând corul matinal al păsărilor.

— Ar trebui să facem asta cu toții. Păsările acelea săvârşesc un miracol în fiecare dimineață, şi toată lumea ar trebui să se

trezească şi să le asculte.

Se întâmpla adesea să nu doarmă la orele mici ale dimineţii şi să zacă ţintuit de saltea din cauza unei insomnii care-l făcea parcă să penduleze între starea de trezie şi moarte. Simţea cum sângele îi curgea în vene, şi totuşi nu putea să mişte niciun deget. Stătea treaz, cu ochii uscaţi, căutând în conturul neclar al ferestrei vreo geană de lumină, dar înainte să apară vreo urmă a zorilor palizi, păsările îşi începeau concertul. După timidele ciripituri de vrăbii, trilurile şi piuiturile se transformau într-o simfonie ce se revărsa din copaci şi din tufişuri. Sunetul îi dezmorţea membrele, permiţându-i să şi le întindă şi să le răsucească, şi îi risipea orice sentiment de panică. În acel moment, liniştit, se întorcea pe-o parte şi adormea.

— Totuşi, continuă ea, probabil ar trebui să-mi iau un câine. Nimeni nu-i consideră nebuni pe posesorii de câini, chiar dacă îi plimbă în pijamale.

— Ce carte ai ales azi? vru el să ştie.

— Kipling. Este o carte pentru copii, după cum s-a obosit şi bibliotecarul să mă informeze, dar poveştile se desfăşoară în ţinuturile astea. Îi arătă un exemplar din *Puck of Pook's Hill,* pe care maiorul o citise de multe ori. Eu ştiam doar de cărţile lui indiene, cum e *Kim.*

— Într-o vreme, mă consideram pasionat de Kipling, spuse maiorul. Mi-e teamă că nu mai reprezintă o alegere la modă în zilele noastre, nu?

— Vrei să spui că nu mai e popular printre noi, foştii băştinaşi furioşi? întrebă ea ridicând o sprânceană.

— Nu, bineînţeles că nu… îngăimă el, deloc pregătit să răspundă unei astfel de remarci directe. Mintea i-o luă razna.

Pentru o clipă, i se păru că-l vedea pe Kipling într-un costum maro şi cu o barbă lungă, pornind spre oraş la capătul promenadei. Privi înainte şi se rugă ca discuția să nu se stingă asemenea unui foc lăsat nesupravegheat.

— Am renunțat la el de multe decenii, mărturisi ea. Părea să facă parte dintre cei care refuzau să-şi revizuiască opinia despre Imperiu. Dar, pe măsură ce îmbătrânesc, îmi arog dreptul să fiu delăsătoare din punct de vedere filosofic. Este mult mai greu să ne menținem rigoarea tinereții, nu?

— Este o logică demnă de toată lauda, zise maiorul, înăbuşindu-şi dorința de a apăra Imperiul pe care tatăl său îl servise cu atâta mândrie. Personal, nu am răbdare să analizez concepțiile politice ale scriitorilor. Omul a scris în jur de treizeci şi cinci de cărți, iar proza lui este cea care contează.

— În plus, cred că nepotul meu ar înnebuni doar să-i vadă operele în casă, continuă doamna Ali cu un zâmbet uşor.

Maiorul nu era sigur dacă se cuvenea s-o iscodească în privința tânărului. Era extrem de curios, dar nu i se părea potrivit să întrebe direct. Cunoştințele sale despre familiile şi viețile prietenilor săi din sat fuseseră acumulate încetul cu încetul. Informațiile erau adunate cu bucățica din remarci accidentale, şi de obicei le uita pe cele vechi pe măsură ce apăreau altele noi, ajungând astfel să nu aibă niciodată o imagine completă. Ştia, de exemplu, că Alma şi Alee Shaw aveau o fiică în Africa de Sud, însă nu-şi putea aminti dacă soțul ei era chirurg plastician la Johannesburg sau importator de mase plastice la Cape Town. Ştia că fiica nu mai fusese acasă încă dinainte de moartea lui Nancy, dar această informație îi venea de o manieră inexplicabilă, rezonând cu o durere nerostită.

— Mai ai şi alţi nepoţi sau nepoate? rosti în cele din urmă.

Se temea că până şi această chestionare vagă ar fi putut să conţină întrebări implicite legate de motivul pentru care ea nu avea copii şi să sugereze în mod necivilizat că provenea dintr-o familie mai numeroasă.

— El e singurul nepot. Părinţii lui, fratele soţului meu şi soţia lui, au trei fiice şi cinci nepoate.

— Ah, deci nepotul dumitale trebuie să fie băiatul lor de aur, nu?

— A fost şi băiatul meu de aur când era mic. Mi-e teamă că eu şi Ahmed l-am răsfăţat teribil. Îşi strânse cu putere la piept cartea şi oftă. Noi n-am fost binecuvântaţi cu copii, iar Abdul Wahid semăna bucăţică ruptă cu soţul meu când era mic. Şi el era foarte isteţ şi sensibil. M-am gândit că într-o zi va ajunge poet.

— Poet? se miră maiorul. Încercă să şi-l imagineze pe tânărul furios scriind versuri.

— Cumnatul meu a pus piciorul în prag de îndată ce Abdul Wahid s-a făcut destul de mare încât să-l ajute la unul din magazinele lor. Presupun că am fost naivă. Voiam din tot sufletul să-i dezvălui lumea cărţilor şi a ideilor şi să-i transmit ce-am primit şi eu la rândul meu.

— Un impuls nobil. Însă după armată eu am predat engleza la o şcoală locală şi pot spune că încercarea de a-i face pe băieţii mai mari de zece ani să citească este o cauză pierdută. Ştii, mulţi dintre ei nici măcar nu au vreo carte.

— Nu-mi pot imagina una ca asta. Eu am crescut având o bibliotecă de o mie de cărţi.

— Serios?

Nu voia să pară atât de sceptic, dar nu auzise niciodată de

băcani care să deţină o bibliotecă imensă.

— Tatăl meu a fost profesor, explică ea. După separarea Pakistanului de India, a venit aici să predea matematici aplicate. Mama spunea mereu că i s-a permis să aducă doar două oale de gătit şi o fotografie cu părinţii ei. Toate celelalte valize conţineau cărţi. Tatăl meu încerca să citească orice, şi asta conta enorm pentru el.

— Orice?

— Da, literatură, filosofie, ştiinţă – o misiune romantică, desigur, dar a reuşit să parcurgă o cantitate impresionantă.

— Eu încerc să termin o carte cam într-o săptămână, spuse maiorul. Era foarte mândru de colecţia sa, mare parte ediţii legate în piele, cumpărate de la puţinii librari buni care mai rămăseseră în zona Charing Cross Road din Londra. Dar trebuie să recunosc faptul că în prezent îmi ocup timpul recitindu-mi autorii favoriţi – kipling, Johnson; nimic nu se compară cu clasicii.

— Nu-mi vine să cred că-l admiri pe Samuel Johnson, râse ea. Se pare că avea lipsuri în ceea ce priveşte îngrijirea personală şi se purta foarte urât cu bietul Boswell.

— Din nefericire, există adesea o relaţie de proporţionalitate inversă între geniu şi igiena personală. Ne-ar lipsi foarte multe dacă i-am arunca pe clasici odată cu apa din copaia rafinamentelor sociale.

— Măcar dacă ar folosi şi ei apa când în când! Ai dreptate, desigur, dar îmi spun că nu contează ce citim – autori preferaţi, anumite teme – cât timp citim ceva. Nici măcar nu e important să deţinem noi cărţile, murmură doamna Ali mângâind cu un aer trist supracoperta galbenă de plastic a cărţii împrumutate.

— Dar biblioteca tatălui dumitale? întrebă el.

— Nu mai există. Când a murit, unchii mei au venit din Pakistan pentru a împărți moştenirea. Într-o zi m-am întors de la şcoală, iar mama şi o mătuşă de-a mea curățau rafturile goale. Unchii mei vânduseră o parte din cărți la metru. Dar se simțea şi un miros de fum, iar când am fugit la fereastră…

Făcu o pauză şi inspiră adânc.

„Amintirile sunt ca picturile din morminte, îşi zise maiorul, având culori încă vii indiferent câte straturi de noroi şi de nisip a depus timpul peste ele. Curăță-le şi vor ajunge să strălucească din nou."

— Nu-ți pot spune ce sentiment paralizant, ce ruşine am simțit să-i văd pe unchii mei cum ardeau volumele broşate în incineratorul din grădină. Am strigat la mama mea să-i oprească, dar ea şi-a plecat tristă capul şi a continuat să curețe lemnul bibliotecii.

Doamna Ali se opri şi se întoarse să privească marea. Valurile clipoceau lăsând o spumă murdară pe întinderea de nisip maroniu care semnala refluxul. Maiorul inspiră mirosul aspru de alge şi se întrebă dacă s-ar fi cuvenit să o mângâie uşor pe spate.

— Îmi pare foarte rău, spuse el.

— O, nu pot să cred că ți-am povestit asta, zise ea, ştergându-şi colțurile ochilor. Îmi pare rău, am devenit o bătrână cam ciudată în ultima vreme.

— Draga mea doamnă Ali, nu aş putea spune despre dumneata că eşti bătrână. Eşti, cum aş spune eu, în floarea maturității feminine.

Era o afirmație un pic cam pompoasă, dar spera s-o facă să roşească. În schimb, doamna Ali izbucni în râs.

— Nu am mai auzit niciodată pe cineva punând un strat atât de gros de măguliri peste ridurile şi depozitele de grăsime ale vârstei mijlocii înaintate. Am cincizeci şi opt de ani şi cred că am trecut de mult de înflorire. Pot doar să sper că mă voi usca transformându-mă într-un buchet de imortele.

— Ei, bine, eu te-am depăşit cu zece ani, o informă el. Presupun că sunt o adevărată fosilă.

Ea râse din nou, iar maiorul îşi dădu seama că pentru el nu exista nimic mai important şi mai plin de satisfacţii decât s-o facă pe doamna Ali să râdă. Propriile probleme păreau să dispară pe măsură ce înaintau pe lângă standurile de înghețată şi chioşcurile de bilete de pe chei. Aici dădură peste o altă serie de cotituri nou apărute ale promenadei. Maiorul îşi reținu diatriba obişnuită împotriva prostiei tinerilor arhitecți, care se simt oprimați de liniile drepte. Astăzi îi venea să valseze.

Intrară în grădina publică, ce începea cu un strat triunghiular simplu plin de crizanteme galbene, apoi se întindea în două alei tot mai largi pentru a crea un spațiu triunghiular lung şi subțire, care cuprindea mai multe zone şi niveluri diferite. Într-un dreptunghi scobit se găsea o estradă aşezată în mijlocul unei peluze. Pânza şezlongurilor goale flutura în bătaia brizei. Administrația tocmai plantase în ghivece enorme de beton cel de-al treilea sau al patrulea rând de palmieri sortiți pieirii. După toate aparențele, membrii consiliului orăşenesc credeau cu tărie că aducerea unor palmieri ar fi transformat oraşul într-un paradis în stil mediteraneean şi ar fi atras o categorie mai aleasă de vizitatori. Evident însă, copacii se uscau rapid. Turiştii de-o zi continuau să vină cu autobuzul, îmbrăcați în tricouri ieftine şi

exersându-şi vocile necizelate asupra pescăruşilor. La celălalt capăt al parcului, pe o mică peluză circulară cu deschidere către mare, un băiat slab, de vreo patru sau cinci ani, cu pielea închisă la culoare, înghiontea cu picioarele o mingiuță roşie. Se juca de parcă asta ar fi reprezentat un chin. Când lovi mai tare în sfera de cauciuc, aceasta se izbi de o plăcuță de bronz pe care scria „Interzis jocul cu mingea" cu litere în relief, lucioase, după care ajunse lângă maior. Într-o dispoziție jovială, el încercă să trimită mingea înapoi cu piciorul, dar aceasta sări într-o parte, lovi un mic stâlp ornamental şi se rostogoli rapid într-o tufă de hortensii.

— Hei, aicea nu-i voie să jucați fotbal, strigă o voce dintr-un chioşc mic, verde, cu acoperiş ondulat din cupru şi cu obloane, unde se vindeau ceai şi o varietate de prăjituri.

— Scuze, scuze, zise maiorul, făcând cu mâna atât către doamna corpolentă, cu fața cenuşie, aflată în chioşc, cât şi către băiețelul care se uita la tufele cu pricina de parcă ar fi fost o gaură neagră. Maiorul se duse în grabă către hortensii şi se uită pe sub ele, căutând vreo sclipire de roşu.

— Ce fel de parc e ăsta dacă un copil de şase ani nu poate să se joace cu mingea? întrebă o voce ascuțită.

Maiorul ridică privirea spre o tânără care, deşi avea în mod evident origini indiene, purta uniforma universală a tinerilor decepționați, anume un hanorac gri-petrol şifonat, jambiere lungi vărgate şi cizme de motociclist. Părul ei scurt avea forma unei aureole de țepi, de parcă abia s-ar fi dat jos din pat, iar fața ei, care ar fi putut fi frumoasă, purta o expresie beligerantă.

— N-o să mai fie nicio floare dacă se mai joacă mulți copii cu mingea p-aci, replică vânzătoarea. Nu'ş cum o fi de unde

vii, dar noi încercăm să păstrăm totul frumos şi dichisit acilea.

— Şi adică ce vrei să zici cu asta? se încruntă tânăra.

Maiorul recunoscu tonul aspru din nord pe care îl asocia cu Marjorie.

— Io nu zic nimica, răspunse doamna. Ia nu te lua de mine… nu io fac regulile.

Maiorul scoase mingea cam murdară de noroi şi i-o dădu copilului.

— Mulţumesc, spuse băiatul. Eu sunt George şi nu-mi prea place fotbalul.

— Nici mie nu-mi prea place, i se confesă maiorul. Crichetul e singurul sport la care într-adevăr mă uit.

— Şi *tiddlywinks*[1] e un sport, rosti George cu o expresie gravă. Dar mama crede că aş putea pierde discurile dacă le aduc în parc.

— Acum că veni vorba, zise maiorul, n-am văzut niciodată un semn pe care să scrie „Interzis *tiddlywinks*" în vreun parc, aşa că s-ar putea să nu fie o idee atât de rea.

Când se ridică, o văzu pe tânără apropiindu-se în grabă.

— George, George, ţi-am mai zis de o mie de ori să nu vorbeşti cu străinii, se răsti ea pe un ton care o identifica drept mama copilului, nu o soră mai mare, aşa cum crezuse maiorul la început.

— Îmi cer scuze, spuse el. A fost numai vina mea. A trecut ceva timp de când am jucat ultima oară fotbal.

— Vaca aia bătrână ar trebui să-şi vadă de treburile ei. Se crede în uniformă, nu în şorţ, bombăni tânăra suficient de

---

1 Joc în care participanţii încearcă să introducă într-un recipient mici discuri pe care le manevrează apăsând pe marginea lor cu un disc mai mare; asemănător cu „fotbalul cu jetoane", (n.tr.)

tare încât să se audă până la chioşc.

— Foarte regretabil, spuse maiorul pe un ton cât se poate de evaziv.

Se întrebă dacă nu cumva el şi doamna Ali trebuiau să găsească o altă sursă de ceai, pentru că doamna de la chioşc îi privea furioasă.

— Lumea este plină de mici ignorante, rosti o voce liniştită. Doamna Ali, apărută dintr-odată lângă el, îi aruncă o privire serioasă tinerei. Trebuie să facem tot posibilul să le trecem cu vederea şi astfel să nu le sporim importanța, nu credeți?

Maiorul se pregăti crispat să audă un răspuns obraznic, dar, spre surprinderea lui, tânăra reacționă printr-un mic zâmbet.

— Mama spunea mereu astfel de lucruri, mărturisi ea cu un ton scăzut.

— Dar bineînțeles că nu ne place să ascultăm de mama, continuă doamna Ali zâmbind. Sau cel puțin până nu devenim noi însene mame.

— Trebuie să mergem, George, altfel întârziem la ceai, spuse tânăra. Ia-ți la revedere de la domnii aceştia drăguți.

— Eu sunt George, săru'mâna, i se adresă băiatul doamnei Ali.

— Eu sunt doamna Ali, bună, îi răspunse ea.

Tânăra tresări şi o cercetă mai cu atenție. Păru să ezite, ca şi cum ar fi dorit să spună ceva, dar apoi hotărî să evite orice alte prezentări. ÎI luă pe George de mână şi porni cu pas grăbit către oraş.

— Ce tânără repezită, comentă maiorul.

Doamna Ali oftă.

— Pot să spun că admir oarecum acest refuz de a te pleca în fața autorității, dar mi-e teamă că nu ne uşurează existența

zilnică.

La chioşc, femeia încă se uita urât şi mormăia ceva în surdină despre cei care cred că ei sunt acum stăpânii. Maiorul îşi îndreptă şi mai mult spatele şi vorbi pe tonul cel mai maiestuos cu putință, rezervat odinioară pentru impunerea liniştii într-o sală plină de băieți.

— Mă înşală ochii, sau acelea sunt căni adevărate în care puneți ceaiul? întrebă el arătând cu bastonul către un rând de căni groase din ceramică, aşezate lângă un ceainic mare cafeniu.

— Mie nu-mi plac alea de plastic, spuse femeia, îmbunându-şi un pic expresia. Ceaiul are gust de petrosin în ele.

— Câtă dreptate aveți, zise maiorul. Ne puteți servi cu două ceaiuri, vă rog?

— Prăjitura de lămâie este proaspătă astăzi, adăugă ea, în timp ce turna ceai de portocale în două căni. Deja se apucase să taie două felii uriaşe, în timp ce maiorul încuviința din cap.

Îşi băură ceaiul la o măsuță de fier ascunsă parțial de o tufă mare de hortensie cu florile ruginite de toamnă. Rămaseră tăcuți, şi doamna Ali îşi mâncă felia de prăjitură luând îmbucături ferme, nu ciugulind ca unele semene de-ale ei cu pretenții. Maiorul privea marea, cuprins de un vag sentiment de mulțumire, destul de nefamiliar în ultima perioadă. Un gin tonic la barul Clubului de Golf alături de Alee şi alți bărbați nu-i inspira liniştea şi fericirea asemănătoare unui foc molcom pe care le simțea acum. Îi trecu prin minte că era de multe ori singur, chiar şi în mijlocul prietenilor săi. Expiră, şi poate că sunetul aduse cu un oftat, pentru că doamna Ali ridică privirea dinspre cana de ceai.

— Îmi pare foarte rău, nu te-am întrebat cum te mai simți, spuse ea. Cred că ți-a fost tare greu să discuți cu avocatul.

— Lucrurile astea trebuie rezolvate. Dar parcă întotdeauna e un oarecare haos, nu? Oamenii nu-şi fac niciodată timp să lase instrucțiuni clare, şi apoi executorii sunt nevoiți să descurce toate țele.

— Ah, executorii!

Tonul şuierător pe care fusese rostit cuvântul sugera imaginea unor oameni în cenuşiu ce umblau prin încăperi răvăşite în căutarea unor chibrituri.

— Din fericire, eu sunt executorul testamentar al fratelui meu, completă el. Doar că există unele chestiuni pe care nu le-a clarificat. Mi-e teamă că vor fi necesare negocieri delicate pentru ca totul să iasă bine.

— Este norocos să aibă un executor atât de integru ca dumneata, spuse ea.

— Frumos din partea dumitale să spui asta, zise maiorul, încercând să nu se foiască pe scaun din cauza unor mustrări subite de conştiință. Voi face tot posibilul ca să fiu pe deplin corect, desigur.

— Dar trebuie să te mişti rapid. Până apuci să faci inventarul, ba dispare argintăria, fețele de masă se ivesc în casa altcuiva, iar micul bibelou de alamă de pe biroul lui – care nu înseamnă nimic pentru altcineva în afară de tine – puf! a alunecat într-un buzunar şi nimeni nu ştie nimic atunci când întrebi de el.

— Totuşi, cumnata mea nu cred că s-ar putea înjosi… Cuprins brusc de o nelinişte subită, se strădui să explice: Adică atunci când e vorba de un obiect de o valoare considerabilă. Nu cred că s-ar grăbi să-l vândă sau ceva de

genul ăsta.

— Şi toată lumea ştie exact ce s-a întâmplat, dar nimeni nu va mai pomeni vreodată despre asta, iar familia îşi va păstra în continuare secretele invizibile, dar iritante, precum nisipul în pantofi.

— Trebuie să existe o lege împotriva acestor fapte, spuse el.

Doamna Ali clipi des, scuturându-se de propriile gânduri.

— Desigur, legea există, dar am mai pomenit de presiunile familiei. Poate că una este cea mai veche cartă a drepturilor din lume, domnule maior, dar cealaltă rămâne imuabilă.

Maiorul încuviinţă din cap, chiar dacă nu înţelegea despre ce era vorba. Doamna Ali se juca absentă cu ceaşca goală de ceai, lovind cu ea uşor, aproape fără zgomot, suprafaţa mesei. Bărbatul avu impresia că faţa ei se înnegurase, dar poate era doar din cauza vremii. Norii păreau să-şi facă din nou apariţia.

— Se pare că am profitat destul de vremea bună, spuse el, scuturându-şi firimiturile din poală. Ar fi timpul să ne întoarcem, nu?

Drumul spre casă fu tăcut şi oarecum stânjenitor, de parcă intraseră prea mult în chestiuni personale. Maiorului i-ar fi plăcut să-i ceară părerea în legătură cu situaţia lui, de vreme ce era sigur că avea să-l aprobe, dar pasul ei mai rapid sugera că era încă pierdută în propriile amintiri. Nu voia să pătrundă mai adânc în viaţa noii sale prietene. Deja împărtăşiseră o intimitate jenantă, de parcă s-ar fi lovit accidental de trupul ei într-o mulţime. Acesta fusese motivul pentru care evitase femeile după moartea lui Nancy. Fără scutul protector al unei soţii, chiar şi cele mai nevinovate discuţii cu femeile aveau tendinţa să devieze subit în mlaştina remarcilor timide şi a intenţiilor greşit comunicate. Maiorul prefera să evite

situațiile ridicole.

În acea zi însă, determinarea lui obişnuită de a se ascunde sub carapace fusese compromisă de o temeritate surprinzătoare. În timp ce mergea, prin minte i se învârtea obsedant fraza: „Mă întrebam dacă ai în plan să mai vii în oraş săptămâna viitoare”, dar nu reuşea să o exprime cu voce tare. Odată ajunşi la maşinuța albastră, maiorul se simți invadat de o tristețe apăsătoare când doamna Ali se aplecă să descuie portiera. Îi admiră din nou fruntea fină şi strălucirea părului care dispărea sub eşarfă. Ea ridică privirea şi îşi îndreptă spatele. Maiorul observă că bărbia li era ascunsă de curbura capotei. Nu era o femeie înaltă.

— Domnule maior, zise ea, mă întrebam dacă s-ar putea să te mai consult cu privire la Kipling după ce-mi termin cartea.

Cerul începu să scuipe picături grele de ploaie, iar o rafală puternică de vânt izbi un val de praf şi gunoaie de picioarele lui. Tristețea bărbatului dispăru ca prin farmec, fiind înlocuită de bucuria adusă de o zi minunată.

— Draga mea doamnă, mi-ar face o deosebită plăcere, spuse el. Îți stau pe de-a-ntregul la dispoziție.

capitolul 6

Clubul de Golf se afla pe un promontoriu jos care se termina cu o serie de dune acoperite cu iarbă. Terenul varia în calitate, de la o iarbă grasă şi verde, tunsă la perfecție, la zone cu pete maronii, invadate de ierburi aspre şi predispuse la apariția subită a unor vârtejuri de nisip pe care rafalele de vânt ți-l izbeau de față. Cea de-a treisprezecea gaură era celebră datorită lui Dame Eunice, o oaie din rasa Romney

Marsh care tundea iarba pe toată suprafața îngăduită de lanțul cu care era legată. Vizitatorilor, mai ales celor americani, li se spunea că era un obicei să exersezi loviturile pe excrementele rotunde şi mari lăsate de rumegătoarea lânoasă. O lopată ruginită era totuşi păstrată într-o cutie montată pe un țăruş, unde se găsea şi un dispozitiv manual pentru curățarea mingilor. Unii dintre membrii mai noi se tot plângeau de Eunice; în noua epocă a cluburilor de golf de talie mondială şi a partidelor organizate pentru directorii corporațiilor, erau îngrijorați că oaia le făcea clubul să semene cu unul de minigolf. Maiorul făcea parte din grupul care o apăra pe Eunice, având convingerea că atitudinea noilor membri reflecta standardele scăzute ale comitetului de selecție. De asemenea, atuurile ecologice ale oii erau mai presus de orice îndoială.

Primele raze ale dimineții şi mirosul de mare şi de iarbă îl binedispuseră, îndemnându-l s-o mângâie pe ascuns pe Eunice, gest prin care o şi alungă din zona în care se afla mingea lui, undeva aproape de marginea sudică. Alee îndepărta meticulos un pâlc de ierburi înalte, chelia din creştet strălucindu-i în lumina soarelui cu dinți. Maiorul aşteptă cu răbdare, cu crosa pe umăr, admirând arcul golfului de jos: kilometri de nisip şi apă argintată de soarele strecurat printre nori.

— A naibii iarbă. Te face arşice, mormăi Alee în timp ce strivea un smoc cu pana de fixare.

— Ai grijă, amice, îl sfătui maiorul. Să nu vină după tine comitetul de mediu al doamnelor.

— Ale naibii femei şi habitatul lor afurisit de pe dune, bombăni Alee, strivind şi mai tare iarba. De ce nu pot să ne

lase în pace?

Doamnele de la club începuseră de curând să militeze pentru o gestionare mai responsabilă a traseelor de golf. Pe avizier îşi făcuseră apariția afişe făcute acasă, la calculator, care îi îndemnau pe membri să ocolească dunele şi să nu se apropie de cuiburile şi vizuinile sălbăticiunilor. Alma era una dintre principalele agitatoare, iar cei din conducere reacționaseră numindu-l pe Alee în fruntea unui subcomitet care să exploreze problemele de mediu. Era deci clar că bietul om nu mai făcea față presiunii.

— Ce mai face Alma? întrebă maiorul.

— Nu mă lasă în pace, răspunse Alee. Era în patru labe, încercând să dezrădăcineze smocul cu mâna. Acum, cu toată nebunia asta ecologistă şi balul anual, parcă a luat-o complet razna.

— A, da, balul anual. Maiorul nu-şi putu reține un zâmbet răutăcios. Şi care este tema anul acesta?

ÎI enerva la culme faptul că ceea ce fusese odinioară un bal foarte rafinat, cu ținută obligatorie, un meniu simplu cu friptură şi o orchestră deosebită, se transformase într-un şir de seri tematice din ce în ce mai elaborate.

— Nu au luat încă decizia finală, spuse Alee. Se ridică învins şi îşi scutură pantalonii trei sferturi.

— Se vor simți obligați să depăşească recordul stabilit cu *Ultimele zile ale oraşului Pompei.*[2]

— Nu-mi aminti, gemu Alee. Încă am coşmaruri că rămân înțepenit în costumul de gladiator.

Alma închiriase costumele de la un magazin din Londra,

2 Tema balului face aluzie la bestsellerul cu acelaşi nume al istoricului Edward Bulwer-Lytton (n.red.)

fără să le vadă în prealabil, iar bietul Alee fusese nevoit să umble toată noaptea cu o cască de metal foarte strâmtă, în timp ce gâtul continua să i se umfle. Alma comandase pentru sine un costum de „Doamna Misterelor[3] care se dovedise a fi o togă de curtezană, transparentă şi în culori ţipătoare. Chiar dacă încercase să îmbunătăţească situaţia cu nişte pantaloni scurţi de ciclist şi un pulover mov pe gât, efectul de ansamblu nu fusese prea grozav.

Tema, combinată cu un bar deschis până la miezul nopţii, avusese ca rezultat o coborâre ridicolă a standardelor. Schimbul de replici zeflemitoare, aşteptat şi necesar, complimentele uşuratice şi ciupitul ocazional al unui fund se transformase într-o depravare pe faţă. Bătrânul domn Percy se îmbătase atât de tare, încât îşi aruncase bastonul şi prin urmare se lovise de o uşă de sticlă în timp ce fugărea pe terasă o femeie care scotea ţipete ascuţite. Hugh Whetstone şi soţia lui se certaseră zgomotos la bar şi plecaseră de acolo fiecare în compania altui partener. Până şi părintele Christopher, cu sandale de piele şi o robă de cânepă, băuse un pic prea mult, aşa că rămăsese mut pe un scaun, căutând semnificaţia unei crăpături lungi din perete, motiv pentru care Daisy trebuise să-l care spre un taxi la sfârşitul petrecerii. Predica de a doua zi, ţinută printr-o şoaptă răguşită, îndemnase la un trai mai ascetic. Întregul eveniment fusese cu totul nedemn de un club de golf de prestigiu, iar maiorul chiar se gândise să trimită o scrisoare de protest, compunând în minte câteva versiuni spirituale.

— Ce bine ar fi ca anul ăsta să revenim la un bal elefant, spuse el. M-am săturat să-mi port smochingul şi să mă întrebe

3

lumea în ce m-am costumat.

— Păi are loc o întâlnire în dimineața asta pentru a lămuri problema. Când ajungem, poți să bagi capul pe uşă şi să-ți lansezi sugestia.

— O, nu cred, făcu maiorul oripilat. Poate discuți tu în liniște cu Alma?

Alee, pufnind disprețuitor, scoase o minge din buzunar şi o aruncă peste umăr pe marginea terenului.

— O lovitură de pedeapsă îți dă patru puncte suplimentare? se interesă maiorul, scriind în carnețelul cu coperte de piele pe care îl ținea în buzunarul de la piept al jachetei de golf. Avea un avantaj de cinci lovituri în acel moment.

— Câştigătorului îi revine onoarea să discute cu nevastă-mea, rânji Alee.

Maiorul era şocat. Îşi puse deoparte carnețelul şi se concentră asupra crosei. Lovi un pic prea repede şi prea jos, dar mingea, sărind dintr-o păpădie, nimeri totuşi în gaură.

— A, bună lovitură! exclamă Alee.

La cea de-a şaisprezecea gaură, o zonă aridă aflată în fața unei gropi cu pietriş şi apă cenuşie ca oțelul, Alee îl întrebă cum se mai simțea.

— Viața merge mai departe, răspunse maiorul în direcția spatelui lui Alee, care se pregătea să lovească. Am zile şi bune, şi rele.

Alee trase puternic şi drept, aproape de zona verde.

— Mă bucur să aud că-ți merge mai bine. Este greu cu înmormântările.

— Mulțumesc, zise maiorul, înaintând ca să-şi aşeze mingea pe suport. Tu ce mai faci?

— Nepoțica mea, Angelica, se simte mult mai bine, l-au

salvat picioruşul.

Urmă o tăcere câtă vreme maiorul îşi pregăti lovitura şi o execută, oarecum strâmb, aproape de marginea spațiului de joc.

— E greu cu spitalele, mormăi el.

— Da, mulțumesc, zise Alee.

Îşi luară sacii de golf şi coborâră pe povârnişul acoperit cu iarbă.

Când ajunseră la sediul clubului, aflat după cea de-a optsprezecea gaură, maiorul văzu că ceasul mare de deasupra porticului terasei arăta 11.45. Prietenul său confruntă ora cu aceea indicată de ceasul pe care-l avea la mână, făcând mare caz.

— A, exact la timp ca să bem ceva şi să mâncăm de prânz, zise el, aşa cum făcea în fiecare săptămână după ce îşi terminau runda.

O dată se duseseră la bar încă de la ora unsprezece, dar maiorul nu-şi dorea să repete acea experiență, Cum prânzul nu se servea înainte de amiază, băuse câteva pahare de tărie care, combinate cu vinul ce însoțise găluştele de pui în sos de smântână, îi provocaseră o dispepsie teribilă.

Îşi aşezară cărucioarele de golf sub copertina de lângă clădire, după care se îndreptară pe terasă către barul The Grill. În timp ce treceau pe lângă solariu, care odinioară fusese barul destinat doamnelor înainte est The Grill să accepte şi femei în rândul clientelei, auziră o bătaie în geam şi o voce ascuțită strigându-i.

— Heeei, Alee, aici, te rog!

Era Alma, care se ridicase din mijlocul unui grup de femei aşezate la o masă lungă şi flutura din mână extrem de energic.

Şi Daisy Green le făcea semn, într-un mod extrem de poruncitor, iar celelalte îşi întorseseră capetele acoperite cu pălării ample şi îi fixau cu ochi de oţel.

— Fugim? şopti Alee, făcându-i cu mâna soţiei şi continuând să înainteze spre The Grill.

— Cred că am fost prinşi în ambuscadă, răspunse maiorul, cotind-o spre uşile de sticlă. Dar nu-ţi face griji, te susţin eu.

— Să ne prefacem că avem o nevoie bărbătească urgentă?

— Stai, omule, liniştit, este doar nevastă-ta! Haide, capul sus!

— Dacă-l ridic mai sus de-atât, o să mă apuce iar cârceii la gât, replică Alee. Dar fie cum zici tu. Hai să înfruntăm inamicul.

— Ne trebuie o părere de bărbat, spuse Daisy Green. Cunoaşteţi pe toată lumea?

Făcu semn din mână către doamnele adunate în jurul mesei. Erau una sau două feţe necunoscute, dar respectivele păreau prea speriate ca Daisy să le prezinte.

— O să dureze mult? întrebă Alee.

— Trebuie să stabilim astăzi tema, răspunse Daisy, şi avem câteva idei diferite. Chiar dacă, după toate aparenţele, sugestia mea se bucură, ca să spun aşa, de cea mai mare susţinere, consider că trebuie explorate toate opţiunile.

— Aşa că vrem să spuneţi care vă place mai mult, interveni Grace.

— Dar rolul vostru este pur consultativ, bineînţeles, completă Daisy, încruntându-se la Grace şi făcând-o să roşească. Pentru a aduce o îmbunătăţire dezbaterilor.

— De fapt, chiar am discutat despre bal în timpul partidei, spuse maiorul. Noi ziceam că ar fi minunat să ne întoarcem la

stilul clasic. Genul cu ținută de seară şi şampanie, mai ştiți?

— Ca o temă din Nöel Coward, nu? întrebă una dintre femeile necunoscute, o roşcată tânără cu un machiaj gros, care nu-i putea ascunde însă pistruii. Maiorul se întrebă dacă exista vreun ordin nerostit din partea lui Daisy ca femeile mai tinere să poarte pălării pescăreşti urâte, bătrânicioase, pentru a fi primite în comitetele ei.

— Nöel Coward nu poate fi o temă propriu-zisă, replică Daisy.

— Nici ținuta de gală nu-i o temă, spuse maiorul. Este însă preferată de oamenii de familie bună.

Un abis de tăcere se lăsă asupra camerei. Femeia tânără cu pălărie urâtă rămase cu gura căscată atât de tare, că maiorul îi putea vedea o plombă la unul dintre molarii din fundul gurii. Grace păru că se îneacă tuşind în batistă. Maiorul bănui că, de fapt, râdea. Daisy părea să consulte nişte însemnări de pe clipboard, dar mâinile ei strângeau marginea mesei ornamentate cu o forță care îi albise încheieturile degetelor.

— Ce vrea el să spună este că…

Alee făcu o pauză, ca şi cum tocmai îşi pierduse explicația diplomatică.

— Adică să înțelegem că nu sunteți de acord cu eforturile noastre, domnule maior? întrebă Daisy cu un ton scăzut.

— Bineînțeles că este, afirmă Alee. Cel mai bine ar fi să nu ne implicați, doamnelor. Cât timp avem barul deschis, noi suntem fericiți, nu-i aşa, Pettigrew?

Maiorul simți cum era tras discret de braț; Alee îi dădea semnalul de retragere. El se eliberă însă, cu ochii fixați asupra lui Daisy.

— Ce vreau să spun, doamnă Green, este că deşi tema de

anul trecut a fost extrem de creativă…

— Da, foarte creativă, foarte amuzantă, interveni diplomatic Alee.

— … nu toți invitații s-au purtat în maniera decentă în care sunt sigur că vă doreați să se petreacă evenimentul.

— Dar asta clar nu-i vina comitetului, spuse Alma.

— Într-adevăr. Însă este neplăcut să vezi doamne de calitatea dumneavoastră confruntate cu scandalurile care se produc uneori din pricina libertinajului presupus de o petrecere costumată.

— Aveți întru totul dreptate, domnule maior, zise Daisy. De fapt, cred că domnul maior are atât de multă dreptate, încât ar trebui să ne revizuim temele.

— Vă mulțumesc, spuse maiorul.

— Sunt de părere că una dintre temele noastre, şi doar una, presupune un decor adecvat şi un comportament elegant. Cred că putem tăia atât „Codane dezgheţate", cât şi *Brigadoon*[4].

— Ah, dar sunt sigură că *Brigadoon* este ireproşabil, se opuse Alma. Şi am convingerea că dansurile populare ar fi extrem de distractive…

— Bărbați în kilturi alergând prin iarbă? întrebă Daisy.

Haide Alma, că mă surprinzi.

— Putem să alergăm prin iarbă şi acasă, dacă vrei, spuse Alee, făcându-i cu ochiul soției sale.

— Ia mai taci! se răsti ea. Părea pe punctul de a izbucni în plâns, iar în obraji îi apăruseră două pete roşii.

---

4 Celebru musical despre un sat scoțian care există numai o zi într-un secol, locuitorilor părându-li-se că o sută de ani au trecut pe parcursul unei singure nopți (n.tr.)

— Cred că rămâne doar „O seară la Curtea mogulă”, o temă foarte elegantă, zise Daisy.

— Nu se numea „Nebunia mogulă”? întrebă doamna eu pălărie oribilă.

— Era doar un titlu provizoriu, o corectă Daisy. „Seara la Curte” va trimite un mesaj adecvat în privința etichetei. Trebuie să-i mulțumim domnului maior pentru contribuția adusă eforturilor noastre.

Doamnele aplaudară, iar maiorul, rămas mut din pricina inutilității oricărui protest, se rezumă să facă o uşoară plecăciune.

— Maiorul este indian. El e cel potrivit să vă sfătuiască, spuse Alee, pocnindu-l pe spate.

Era o glumă veche, folosită pe seama maiorului încă de când era un băiețel cu urechile mari, tiranizat pe terenuri de joacă străine.

— Şi chiar sunteți? întrebă mirată domnişoara Pălărie Pescărească.

— Mi-e teamă că asta îl amuză pe Alee, răspunse el printre dinți. Tata a luptat în India, şi eu m-am născut în Lahore.

— Dar n-o să găsiți o familie mai pur englezească decât Pettigrew, completă Alee.

— Mă întreb dacă aveți suvenire din acea perioadă, domnule maior, spuse Daisy. Covoare sau coşuri – elemente de decor pe care le putem împrumuta?

— Vreo carpetă din blană de leu? adăugă Pălărie Pescărească.

— Nu, îmi pare rău, chiar nu am.

— Eu zic să vorbim cu doamna Ali, cea care are magazinul din Edgecombe, propuse Alma. Ar putea să ne furnizeze

câteva specialități indiene sau să ne spună de unde să cumpărăm sau să împrumutăm câteva elemente ieftine de decor… cum ar fi statuetele alea cu multe brațe.

— Adică Shiva, interveni maiorul. Zeitatea hindusă.

— Da, aceea.

— La fel ca în cazul mogulilor, cred că doamna Ali este musulmană, aşa că s-ar putea simți jignită de o asemenea cerere, spuse el, încercând să-şi rețină iritarea.

Nu trebuia ca doamnele să remarce vreun interes deosebit din partea lui pentru doamna Ali.

— Atunci sigur nu se face s-o jignim pe singura doamnă vag indiană pe care o cunoaştem, bătu Daisy în retragere. Speram să ne găsească nişte barmani potriviți din punct de vedere etnic.

— Ce părere aveți de nişte îmblânzitori de şerpi? sugeră domnişoara Pălărie Pescărească.

— O cunosc un pic pe doamna Ali, interveni Grace. Brusc, toate capetele se întoarseră în direcția ei, iar ea începu să-şi învârtă batista între degete, stânjenită de privirile scrutătoare. Sunt foarte interesată de istoria locală, iar ea a fost atât de drăguță încât să-mi arate toate vechile registre ale magazinului. Primele însemnări datează din 1820.

— Cât de palpitant, spuse Alma dându-şi ochii peste cap.

— Ce-ar fi să mă duc să stau de vorbă cu doamna Ali şi, eventual, să-l rog pe domnul maior să mă ajute să nu lac vreo gafă? întrebă Grace.

— Ei bine, nu cred că ştiu eu ce este gafă şi ce nu, răspunse el. De asemenea, nu cred că ar trebui s-o deranjăm pe doamna Ali.

— Prostii! exclamă Daisy. E o idee minunată. Vom face o

listă completă de idei. Grace, tu şi domnul maior aţi putea să vă puneţi capetele la contribuţie şi să vă gândiţi cum să o abordaţi pe doamna Cum-o-cheamă.

— Dacă aţi terminat cu noi, doamnelor, spuse Alee, suntem aşteptaţi la bar.

— Acum să vorbim despre aranjamentele florale, propuse Daisy, făcându-le semn cu mâna că puteau pleca. Mă gândesc la palmieri şi, eventual, bougainvillea, cum vi s-ar părea?

— Ar fi un miracol să găsim bougainvillea în noiembrie, o atenţionă domnişoara cu pălăria pescărească, în timp ce bărbaţii se strecurau afară.

— Pun pariu pe cinci lire că o vor strivi ca pe un gândac, spuse maiorul.

— E nepoata lordului Dagenham, îl informă prietenul său. Se pare că acum locuieşte la conac şi îşi asumă diverse sarcini sociale. Daisy e furioasă, aşa că ai grijă. Se răzbună pe toată lumea.

— Nu mă intimidează chiar deloc Daisy Green, minţi maiorul.

— Haide să bem ceva. Cred că se cere un gin tonic dublu.

Barul The Grill era o sală edwardiană înaltă, cu uşi vitrate înspre terasă şi spre gaura a optsprezecea, situată pe promontoriu. O serie de uşi cu oglinzi din capătul estic ascundeau o anexă cu o estradă, care era deschisă cu ocazia turneelor de anvergură şi a balului anual. Peretele barului lung din lemn de nuc era acoperit cu lambriuri rotunjite, iar rafturile cu băuturi tronau sub portretele foştilor preşedinţi ai clubului. Un portret al Reginei (din tinereţe, prost imprimat şi cu o ramă aurită ieftină) se afla deasupra unor sticle de lichior deosebit de urât colorate din care nu bea nimeni

niciodată. Maiorului i se păruse întotdeauna un gest de trădare.

În încăpere se aflau mai multe grupuri de scaune de bar zgâriate şi lovite, îmbrăcate în piele maro, şi o serie de mese lângă ferestre, care puteau fi rezervate doar prin intermediul lui Tom, barmanul. Astfel se împiedica exercitarea monopolului de către doamnele care ar fi putut fi destul de organizate ca să telefoneze în prealabil. În schimb, membrii care veneau să joace de dimineaţă se opreau mai întâi pe la Tom, care îşi lăsa deoparte mopul sau ieşea din pivniţă ca să le treacă numele în registru. Mulţi membri tânjeau să între în categoria foarte selectă a celor ale căror nume erau notate personal de Tom. Maiorul nu mai făcea parte dintre aceştia. De când i se făcuse rău de la puiul cu smântână, insistase ca Alee să i se alăture la un sendviş la bar sau pe scaunele inconfortabile. Acest lucru nu-i proteja numai de excesul de sosuri groase şi creme cu ou, ci şi de farmecele morocănoase ale chelneriţelor care, alese din grămada de tinere dezabuzate care nu fuseseră în stare să termine nici măcar şcoala locală, afişau permanent o atitudine de furie înăbuşită. Multe păreau să sufere de un soi de boală care le perforase tenul, iar maiorului îi luase ceva timp până să-şi dea seama că acele găuri fuseseră de fapt lăsate de piercingurile pe care erau nevoite să şi le dea jos, conform regulamentului clubului.

— Bună dimineaţa, domnilor. Ca de obicei? întrebă Tom, cu un pahar deja înclinat sub gura sticlei verzi de gin.

— Al meu să fie dublu, ceru Alee, ştergându-şi cu gesturi extravagante fruntea lipsită de păr, sub formă de cantalup. Doamne, Dumnezeule, abia am scăpat cu viaţă de acolo!

— Pentru mine o halbă mică de bere, te rog, Tom! spuse

maiorul.

Mai comandară şi două sendvişuri groase, cu brânză şi şuncă. Alee vru şi o bucată de prăjitură cu gem, de vreme ce se afla doar vinerea în meniu şi de obicei se termina foarte repede. La final, mai ceru şi o salată mică.

Alee trăia cu ideea de nezdruncinat că respecta întocmai regulile pentru o condiţie fizică excelentă. Întotdeauna cerea o salată la prânz, deşi niciodată nu mânca altceva decât roşia de decor. Susţinea că bea alcool doar atunci când era însoţit de mâncare. O dată sau de două ori se întâmplase să fie prins pe nepregătite în vreun local nefamiliar, şi atunci maiorul îl văzuse obligat să mănânce un ou murat sau nişte şorici.

De-abia se aşezaseră la bar, când apăru un grup de patru persoane, râzând de cine ştie ce incident de pe terenul de golf. Maiorul îi recunoscu pe părintele Christopher şi pe Hugh Whetstone, dar, spre surprinderea lui, îl văzu şi pe lordul Dagenham, care venea foarte rar la club şi al cărui stil feroce de joc dăduse naştere unor întrebări stânjenitoare privind eticheta. Cel de-al patrulea bărbat era un străin; umerii laţi şi cămaşa de golf de un roz nefericit îi lăsau impresia maiorului că era posibil să

ie alt american. Doi americani în tot atâtea săptămâni, se gândi el, era un fenomen ce sugera apropierea unei epidemii neplăcute.

— Shaw, domnule maior, ce mai faceţi? întrebă Dagenham, bătându-l pe Alee pe spate şi prinzându-l cu tărie ie celălalt de umăr. Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o, domnule maior. Mare păcat să dispară un om aşa bun ca fratele dumitale.

— Mulţumesc, excelenţa voastră, zise maiorul ridicându-se

şi înclinând din cap. Sunteţi foarte amabil să spuneţi asta.

Îi stătea în fire lordului Dagenham să apară din senin şi totuşi să fie la curent cu ultimele noutăţi din sat. Maiorul se întrebă dacă nu cumva vreun angajat de la conac îi trimitea în mod regulat faxuri la Londra, lira foarte mişcat de cuvintele lordului şi de modul în care acesta îi arăta întotdeauna respect folosindu-i gradul când i se adresa. Ar fi putut cu uşurinţă să-i spună Pettigrew, şi totuşi n-o făcuse niciodată. În schimb, nici maiorul nu vorbea cu familiaritate despre el, nici măcar pe la spate.

— Frank, te rog, dă-mi voie să ţi-i prezint pe maiorul Ernest Pettigrew, fost ofiţer în Armata Regală din

Sussex, şi pe domnul Alee Shaw, care a ajutat la conducerea Băncii Angliei în timpul liber. Domnilor, acesta este domnul Frank Ferguson, care ne vizitează din New Jersey.

— Îmi pare bine, spuse maiorul.

— Frank se ocupă de domeniul imobiliar, adăugă lordul Dagenham. Este unul dintre cei mai mari dezvoltatori de staţiuni şi de complexuri de locuinţe de pe Coasta de Est.

— Ei, deja mă lauzi prea mult, D.D., râse Ferguson. Este doar o mică afacere de familie pe care am moştenit-o de la tata.

— Lucraţi în branşa construcţiilor? întrebă maiorul.

— M-ai prins, Pettigrew, replică nou-venitul, bătându-l pe spate. Nu avem cum să ne prefacem că suntem distinşi în faţa voastră, britanicii. Mirosiţi clasa cuiva cum miroase câinele de vânătoare iepurele.

— N-am vrut să sugerez nimic… se încurcă maiorul.

— Mda, ăştia-s Fergusonii, constructori din tată-n fiu, cu mistria şi canciocul.

— Domnul Ferguson are strămoşi în clanul Ferguson din Argyll, interveni Hugh Whetstone, care încerca să afle genealogia tuturor celor pe care-i cunoştea ca să o poată folosi împotriva lor mai târziu.

— Nu că s-ar fi bucurat să afle asta, adăugă Ferguson. Strămoşul meu şi-a înscenat moartea în Crimeea şi a fugit în Canada – datorii la jocuri de noroc şi câțiva soți nervoşi pe urme, dacă nu mă înşel. Totuşi, s-au bucurat de oferta pe care le-am făcut-o pentru castelul de la Loch Brae. Vreau să reinstaurez obiceiul vânătorii acolo.

— Să ştii că domnul maior e mare vânător. Trage chiar bine, dacă pot spune, menționă lordul Dagenham. Poate să nimerească un iepure de la o sută de metri.

— Voi, cei de la țară, sunteți uimitori, zise Ferguson. Am cunoscut săptămâna trecută un paznic de vânătoare care împuşca veverițe cu o muschetă de pe vremea regelui Iacob al II-lea. Dumneata cu ce tragi?

— Cu o puşcă veche ce i-a aparținut tatălui meu, replică maiorul, atât de mânios că fusese comparat cu un țăran bătrân şi excentric, încât nu voia să-i dea lui Ferguson satisfacția de a încerca să-l impresioneze.

— Este modest, ca de obicei, spuse Dagenham. Are o puşcă foarte bună – un Purdey, nu?

— De fapt, e Churchill, îl corectă maiorul, uşor iritat că lordul menționase automat un nume mai faimos. Mai puțin cunoscută, probabil, adăugă în direcția americanului, dar e o marcă excelentă.

— Nimic nu se compară cu lucrătura unei arme englezeşti de clasă, zise Ferguson. Cel puțin asta susțin fabricanții când le ia un an sau doi ca să-ți livreze o pereche.

— De fapt, s-ar putea să mă aflu în poziția fericită de a-mi reuni perechea.

Maiorul nu putu să reziste în fața ocaziei de a-i oferi această informație direct lordului Dagenham.

— A, desigur, făcu acesta. Vei moşteni cealaltă puşcă de la fratele dumitale, nu? Felicitări, bătrâne!

— Nu e încă totul stabilit, răspunse maiorul. Cumnata mea, ştiți…

— A, da, e normal să dureze câteva zile. După o înmormântare eşti cuprins de tot felul de sentimente, se amestecă părintele Christopher, care îşi aplecă trupul colțuros peste bar. Poți să ne dai un rând, Tom? Şi ai o masă pentru lordul Dagenham?

— O pereche de Churchill-uri, spuse americanul, zâmbindu-i maiorului cu un interes sporit.

— Da, din 1946. Făcute pentru piața indiană, explică maiorul, fără să permită ca vreun strop de mândrie să se întrezărească dincolo de modestia afirmației.

— Tare mi-ar plăcea să le văd cândva în acțiune.

— Maiorul vine adesea la vânătoare cu noi, afirmă

Dagenham. Dă-mi, te rog, un pahar de cabernet, Tom… Tu ce-ai vrea, Frank?

— Atunci sunt sigur că o să vă văd la vânătoarea organizată de D.D. Pe 11.

Ferguson îi întinse mâna, iar maiorul fu nevoit să facă gestul ridicol de a i-o scutura, ca şi cum tocmai bătuseră palma pentru vânzarea unui cal. Dagenham îşi înfipse mâinile în buzunarele hainei şi păru jenat. Maiorul îşi ținu respirația. Era conştient că situația presupunea un anumit grad de umilință personală, dar era în aceeaşi măsură neliniştit în

privința aristocratului. Lordul Dagenham se afla acum în poziția neplăcută de a identifica o modalitate elegantă prin care să-i explice oaspetelui său american că acea vânătoare era organizată strict pentru partenerii de afaceri, cei mai mulți urmând să vină anume de la Londra pentru ocazia respectivă. Era îngrozitor să vezi un om cumsecade prins într-o asemenea dilemă din cauza ignoranței unui mojic. Maiorul se gândi să intervină şi să explice personal cum stăteau lucrurile, dar nu voia să sugereze că lordul nu era în stare să iasă singur dintr-o încurcătură legată de etichetă.

— Bineînțeles că trebuie să vii dacă poți, Pettigrew, zise Dagenham într-un final. Nu prezintă cine ştie ce dificultate, totuşi. Vom vâna doar rațele de pe iazul din deal.

Paznicul de vânătoare al lui Dagenham creştea trei soiuri de rațe pe micul iaz, ascuns într-o dumbravă aflată pe coama unui deal scund, mai sus de sat. Punea la incubat ouăle abandonate, hrănea personal puii de rață şi îi vizita zilnic, însoțit de şcolarii încântați, până când rățuştele începeau să se țină după el cu mersul lor legănat când le chema. O dată pe an, Dagenham organiza o vânătoare la iaz. Paznicul şi câteva ajutoare tinere speriau rațele cu strigăte şi zgomote puternice făcute cu furci şi crose de crichet. Păsările înconjurau dumbrava o dată, scoțând țipete de protest, apoi intrau direct în bătaia puştii, chemate spre iaz de fluierul paznicului de vânătoare. Dezamăgirea maiorului că nu era niciodată invitat la această vânătoare de anvergură, ce presupunea întâlnirea matinală pe scările conacului şi un mic dejun grandios, era atenuată în parte de disprețul său față de aşa-numiții sportivi, care aveau nevoie ca vânatul să le fie adus exact în bătaia puştii. Nancy glumea adesea că Dagenham ar fi trebuit să

cumpere rațe congelate şi să-l pună pe paznic să arunce un pumn de alice în oala de supă. El nu reuşise niciodată să râdă din toată inima la poanta soției sale, dar nutrea convingerea că aceasta nu era confruntarea sportivă între un bărbat şi vânatul său la care ar fi fost mândru să participe.

— Aş fi încântat să vin, afirmă el.

— Ei, cred că Tom ne-a pregătit masa, zise Dagenham, Ignorând expresia de speranță afişată pe fața vicarului şi a lui Whetstone. Mergem?

— Ne vedem pe unsprezece, atunci, conchise Ferguson, strângând mâna maiorului încă o dată. O să te urmăresc
i îi un urs mierea, cu ochii pe armele alea grozave.

— Mulțumesc pentru avertisment, spuse maiorul.

— Parcă pomeneai de oarece probleme cu arma? întrebă Alee pe un ton scăzut în timp ce mâncau sendvişurile, refuzând să arunce priviri spre grupul lordului Dagenham. Whetstone râdea mai tare decât americanul ca să fie sigur că toată lumea din bar ştia că se află şi el la masă. Ce-o să faci dacă nu poți s-o obții?

Maiorul regretă acum că menționase în fața lui Alee necazurile legate de testamentul lui Bertie. Mărturisirea îi scăpase la poziția numărul nouă de pe teren, când fusese copleşit încă o dată de nedreptatea situației. Este o idee foarte proastă să te confesezi cuiva. Nu uită niciodată şi, când te întâlneşti cu ei pe stradă, după ani huni, poți vedea că pentru ei acea informație e încă actuală, din modul în care îți pronunță numele şi îți strâng mâna.

— Sunt convins că nu va fi nicio problemă când o să-i explic, declară maiorul. Măcar mă va lăsa s-o folosesc cu; icea ocazie.

Marjorie era întotdeauna impresionată de titluri şi nu ştia că lordul Dagenham făcea parte din nobilimea nesemnificativă de țară; tot conacul său, în afară de o aripă, era închiriat unui internat pentru copii cu vârste între trei şi treisprezece ani, iar pământurile zăceau în paragină, producând doar subvenții de la Uniunea Europeană. Ar fi putut să-l laude ridicându-l până la rangul de conte şi să o convingă pe Marjorie de onoarea acordată întregii familii prin această invitație. Odată ce intra în stăpânirea armei, putea să tărăgăneze discuția privind dreptul de proprietate… posibil chiar la infinit. Îşi mâncă sendvişul mai repede. Dacă se grăbea, putea să se vadă chiar în acea după-amiază cu Marjorie şi să lămurească problema.

— Ei, domnule maior, chiar speram să te întâlnesc. Era Grace, care stătea cu un aer stânjenit lângă bar, ținându-şi geanta cu mâinile încrucişate de parcă ar fi fost un colac de salvare. Am reuşit să vorbesc cu doamna Ali la telefon în legătură cu balul.

— Foarte bine, spuse maiorul pe un ton cât de neutru posibil, fără să pară totuşi că ar fi vrut s-o expedieze. Deci e totul aranjat?

Spera că masa lui Dagenham nu era atât de aproape încât să fie auzit.

— La început a părut destul de rigidă. A zis că nu prea se ocupă de catering. Am fost destul de dezamăgită, căci aveam impresia că noi două ne înțelegem destul de bine.

— Putem să-ți oferim ceva de băut, Grace? întrebă Alee, fluturând spre ea jumătate de sendviş. O bucățică de murătură ateriză periculos de aproape de brațul maiorului.

— Nu, vă mulțumesc, răspunse ea.

Maiorul se încruntă către prietenul său. Nu se cuvenea să facă o astfel de ofertă. Grace era una dintre puținele femei cărora le repugna ideea de a se afla într-un bar. I-ar fi fost imposibil să se cocoațe cu eleganță pe scaunul înalt şi, în plus, ar fi simțit lipsa unei alte participante la conversație.

— Mă rog, apoi s-a întâmplat un lucru extrem de ciudat. Am pomenit de numele dumitale… că lucrăm împreună la acest proiect… şi şi-a schimbat tonul imediat. A fost foarte amabilă.

— Mă bucur că ai obținut ceea ce aveai nevoie, zise maiorul, nerăbdător să încheie discuția înainte ca Grace să facă vreo deducție periculoasă.

— Nu ştiam că o cunoşti pe doamna Ali…

Ezită o clipă, dar se citea clar o întrebare în tonul ei, iar maiorul făcu tot posibilul să-şi menţină atitudinea rigidă.

— Nu prea, de fapt, răspunse el. Adică, sigur, cumpăr o cantitate importantă de ceai de la ea. Vorbim adesea despre ceai, cred. Chiar nu o cunosc atât de bine.

Grace încuviință din cap, iar maiorul se simți un pic vinovat pentru că o renegase pe doamna Ali în felul acesta. Totuşi, cum lui Grace nu i se părea deloc neobişnuit că prietenia dintre ele conta chiar mai puțin decât nişte discuții banale despre ceai, era mai bine să nu insiste.

— Oricum, a zis că o să sune nişte cunoştințe din oraş şi o să-mi dea câteva idei şi prețuri. Am rugat-o să se rezume la aperitive, nimic prea condimentat.

— Nu se face să te pricopseşti cu un cap de capră picant sau cu ochi prăjiți, interveni Alee.

Grace îl ignoră.

— A spus că o să mă sune peste o săptămână. Şi poate

să organizeze o degustare. I-am spus că amândoi vom i încântați să venim.

— Şi eu? se miră maiorul.

— Mi-era teamă că dacă pomeneam numai de mine se putea să-şi recapete rigiditatea, explică Grace.

Maiorul chiar nu avea un răspuns pregătit pentru aşa ceva.

— Se pare că eşti în comitetul de degustare, Pettigrew, se amestecă prietenul său. Încearcă să strecori şi tu o friptură de vită. Ceva comestibil printr-atâta *vindaloo.*

— Uite ce e, nu am cum să te ajut. Vreau să zic, abia mi-am pierdut fratele… Am atâtea lucruri de care trebuie să mă ocup… rudele şi aşa mai departe.

— Înțeleg, replică Grace.

Maiorul citi în ochii ei dezamăgirea că recursese la scuza decesului din familie. Totuşi avea şi el dreptul ca oricare altul să o folosească. Oamenii apelau la ea tot timpul. Era de la sine înțeles că exista un interval acceptabil, între minimum câteva zile şi maximum două luni după înmormântare. Bine, unii profitau cu neruşinare de ea chiar şi un an, cărându-şi rudele moarte în spinare, afişându-le ca să explice plata cu întârziere a impozitelor sau chiulitul de la vizita regulată la dentist, ceea ce maiorul nu plănuia să facă vreodată.

— Atunci voi face tot ce-mi stă în putință, încheie Grace cu o expresie decepționată, de parcă înfrângerea era inevitabilă. Mi-era teamă că aş putea s-o dezamăgesc din nou pe Daisy, dar bineînțeles că asta nu e o scuză ca să-ți tratez cu nepăsare suferința. Te rog să mă ierți.

Întinse mâna şi îl atinse încet pe antebraț. Brusc, maiorul se simți cuprins de ruşine.

— După toate probabilitățile, săptămâna viitoare va fi în

regulă, zise el pe un ton morocănos. Cred că până atunci o să rezolv toate lucrurile cu familia.

— Vai, îți mulțumesc! Daisy va fi foarte fericită.

— Cu siguranță nu-i nevoie de așa ceva. Poate să rămână între noi?

Alee îi dădu un cot în coaste, iar uşoara îmbujorare a lui Grace îi dădu de înțeles că replica lui lăsa loc interpretării. Şi-ar fi dorit să lămurească lucrurile, dar Grace deja se îndrepta spre ieşire, din grabă lovindu-şi soldul osos de colțul unei mese. Maiorul gemu şi se uită la sendvişul care părea acum la fel de apetisant precum două covoraşe de cauciuc umplute cu păr de cal. Dădu farfuria la o parte şi îi făcu semn lui Tom să-i mai aducă o bere.

capitolul 7

Maşina lui era deja parcată lângă fântâna fusiformă a lui Marjorie, iar o față din spatele geamului de deasupra uşii principale îi remarcase prezența înainte să-l copleşească gândurile. Ar fi trebuit să dea un telefon. Socotise însă că era oricând bine-venit, pe neanunțate, ca membru al familiei, cât timp nu o lua pe Marjorie în serios.

La scurt timp după căsătoria cu Bertie, devenise limpede că Marjorie nu avea de gând s-o facă pe nora supusă; dimpotrivă, trăsese toate sforile pentru ca ei doi să se desprindă de restul familiei. Prin urmare, în stilul modern, formaseră un cuplu de sine stătător şi se apucaseră să umple apartamentul lor minuscul cu mobilă nouă şi urâtă şi cu prieteni de la firma de asigurări unde lucra Bertie. Imediat deciseseră să sfideze tradiția mesei duminicale în familie la Rose Lodge şi

începuseră să apară neinvitaţi mai pe înserate, când refuzau ceaşca de ceai în favoarea unui cocktail. Mama lor sorbea din ceai, rigidă şi dezaprobatoare, în timp ce Marjorie îi delecta cu veşti despre ultimele achiziţii. Maiorul bea câte un sherry, o încercare neplăcută şi lipicioasă de a micşora distanţa dintre ei. Curând, Nancy îşi pierduse răbdarea cu ei, numindu-i „Pettigrubberi”[5] şi, spre oroarea maiorului, încurajându-şi cumnata să detalieze costul ultimelor sale achiziţii.

Uşa principală rămase închisă. Poate că doar îşi imaginase că văzuse chipul la fereastră. Sau poate că nici acum nu doreau să-l vadă şi chiar în acest moment se ascundeau în spatele canapelei în speranţa că, după ce suna de câteva ori, avea să plece. Apăsă iarăşi pe buton, iar soneria făcu să răsune în întreaga casă primele acorduri din *Joyful, Joyful.* Bătu cu ciocănelul de alamă, o ghirlandă de viţă-de-vie cu o sticlă de vin în centru, şi se holbă la fibrele uşii de stejar. Undeva în interior se auzi în cele din urmă ţăcănitul tocurilor pe gresie, iar cheia se învârti în broască. Jemima era îmbrăcată în pantaloni de trening gri şi un tricou polo negru fără mâneci; avea părul pieptănat pe spate şi prins cu o bandană albă. Maiorul îşi zise că semăna cu un soi de călugăriţă atletică. Nepoata lui îi aruncă o privire furioasă de parcă ar fi fost un vânzător ambulant de aspiratoare sau un evanghelist în căutare de prozeliţi.

— Mama te aşteaptă? întrebă ea. Tocmai ce am convins-o să se întindă câteva minute.

— Mi-e teamă că am venit neinvitat. Pot reveni mai târziu.

Se uită la ea atent. Îi lipsea obişnuitul machiaj şi părul îi era

5 Joc de cuvinte pornind de la numele de familie Pettigrew; în engleză, *petty* înseamnă „mic, meschin", iar *grubber* - „avar" sau, în argou, „fomist". (n tr.)

fără vlagă. Semăna cu adolescenta slăbănoagă şi cu umerii căzuți care fusese la cincisprezece ani; ursuză, dar cu ochii albaştri şi bărbia puternică a lui Bertie.

— Tocmai practicam yoga terapeutică, îl informă ea. Dar mai bine haide înăuntru, dacă tot sunt eu aici.

Nu vreau s-o deranjeze cineva pe mama când nu sunt prin preajmă.

Se întoarse şi intră, lăsându-l pe el să închidă uşa.

— Vrei o ceaşcă de ceai, nu? întrebă Jemima după ce ajunseră în bucătărie. Porni fierbătorul electric şi rămase în spatele tejghelei în formă de U, unde cineva începuse să sorteze o grămadă de lucruri inutile dintr-un sertar. Oricum mama se va trezi curând. N-a reuşit deloc să stea liniştită în ultimele zile.

Îşi plecă fruntea şi începu să aleagă nişte cioturi de creion pe care le adună într-o grămăjoară aflată între un morman de baterii şi bucăți de sfoară de diverse culori.

— Astăzi nu-l vedem pe micul Gregory? se interesă maiorul aşezându-se la masa pentru micul dejun ce se găsea în colț, lângă fereastră.

— Îl ia o prietenă de-a mea de la şcoală. M-au ajutat toți având grijă de el şi aducându-mi salate şi tot felul de bunătăți. Nu a trebuit să gătesc săptămâna asta.

— O pauză bine-venită, nu? remarcă maiorul.

Tânăra femeie îi aruncă o privire nimicitoare. Cum apa începuse să fiarbă, scoase două căni diforme, de o nuanță măslinie bizară, şi o cutie înflorată cu pliculețe de ceai.

— Muşețel, mure sau brusture?

— Aş bea un ceai adevărat, dacă ai. Jasmine se ridică pe vârfuri spre un dulap şi scoase o cutie de tablă cu plicuri de

ceai negru. Aruncă unul în cană şi o umplu cu apă fierbinte până la buză. De îndată, în bucătărie se răspândi un miros de rufe proaspăt spălate. Cum se simte mama ta? vru el să ştie.

— Este ciudat că toată lumea mă întreabă asta. „Cum se mai simte biata Marjorie?" zic toți, ca şi cum aş fi doar un martor dezinteresat.

— Cum vă simțiți amândouă? reformulă el, simțind un zvâcnet în maxilar în timp ce-şi înghițea o replică mai tăioasă.

Aluzia la insensibilitatea celorlalți nu o determinase să-l întrebe cum se simțea el.

— A fost destul de agitată, se confesă Jemima. Vezi tu, s-ar putea să sosească un premiu… de la Institutul Regal de Asigurări şi Tehnici Actuariale. Au sunat acum trei zile, dar încă nu pot confirma. Se pare că laureații sunt tata şi un profesor care ar fi creat un nou mod de a îmbunătăți primele de asigurare de viață ale imigranților est-europeni.

— Şi când o să aflați? zise el, întrebându-se de ce lumea întotdeauna pare să aştepte până după moartea cuiva ca să-i dea ceea ce i se cuvine.

— Păi, celălalt a suferit un infarct şi se pare că respiră prin intermediul aparatelor.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Dacă încă trăieşte pe data de 23 a lunii, la sfârşitul anului fiscal, atunci tata sigur primeşte premiul. Se pare că este preferată varianta postumă.

— Ce lucru îngrozitor!

— Da, oribil, aprobă ea. Luă o gură de ceai, trăgând de fir pliculețul din ceaşcă. Am sunat şi la spitalul din Londra, dar au refuzat să-mi ofere informații legate de starea lui. Le-am spus că sunt foarte insensibili, ținând seama cât suferă biata

mama.

Maiorul mişcă şi el de pliculeț, al cărui pântec umflat se roti în lichidul maroniu. Nu mai ştia ce să zică.

— Ernest, ce bine-mi pare să te văd! Trebuia să ne suni ca să ne anunți că vii!

Marjorie apăru îmbrăcată într-o fustă de lână neagră extrem de voluminoasă şi o bluză neagră cu volănaşe mov, care părea să fi fost încropită în grabă dintr-un prapur de înmormântare. Maiorul se ridică, întrebându-se dacă ar fi trebuit să o îmbrățişeze date fiind circumstanțele, dar ea se duse lângă Jemima în spatele barului şi amândouă se uitară la el ca şi cum ar fi fost un client care venise să cumpere timbre de la oficiul poştal. Atunci, decise să adopte un ton energic de afaceri.

— Îmi pare rău că dau buzna astfel, Marjorie, dar am început să discut cu Mortimer Teale despre succesiune şi voiam doar să clarificăm una sau două chestiuni minore.

— Dar ştii bine, Ernest, că nu mă pricep la lucruri dintr-astea. Sunt sigură că poți avea încredere în Mortimer, doar e un tip deştept.

Începu să culeagă firele încâlcite din grămada de nimicuri, dar le lăsă să cadă la loc.

— Poate, nu zic nu, dar nu este membru al familiei şi deci riscă să nu poată interpreta câteva lucruri de finețe… sau, mai bine spus, să înțeleagă unele intenții.

— Eu cred că testamentul tatălui meu este foarte pertinent, interveni Jemima, fixând o pungă de gunoi cu ochii ei mici şi rotunzi. Nu cred că e cazul să o supărăm pe mama readucând în discuție acest subiect doar de dragul de a o face.

— Exact, spuse maiorul, după care inspiră adânc. Mai bine

lămurim totul în familie. Să nu provocăm şi alte neplăceri.

— Oricum nu este nimic plăcut, zise Marjorie ştergându-se la ochi cu un şervețel de hârtie. Nu pot să cred că Bertie îmi face asta, gemu ea fără a-şi înăbuşi suspinele.

— Mamă, ştii că nu-mi place să te văd plângând, spuse Jemima.

O apucă de umeri, alintând-o uşor, dar ținând-o totodată la un braț distanță. Pe fața tinerei se citea o expresie de durere sau de dezgust – maiorul nu reuşea să-şi dea seama.

— N-am vrut să te supăr, bătu el în retragere. Pot reveni altă dată.

— Dacă ai ceva să-i spui mamei, poți să-i spui acum, cât timp sunt aici, zise Jemima. Nu vreau s-o deranjeze nimeni când e singură şi vulnerabilă.

— Haide, Jemima, nu mai fi atât de rea cu unchiul Ernest, o mustră Marjorie. În acest moment, el este unul dintre puținii noştri prieteni. Pe el ne bazăm să aibă grijă de noi.

Îşi tamponă ochii şi încercă, fără prea mult succes, să zâmbească. Maiorul vedea clar o nuanță de hotărâre de fier dincolo de acel zâmbet, dar se afla într-o poziție imposibilă. Nu era în stare să găsească un mod decent de a-şi cere arma de la văduva îndurerată a fratelui său.

Parcă şi vedea adâncitura din cutia căptuşită cu velur rămânând neocupată, iar arma proprie despărțită pentru totdeauna de partenera ei. Se simțea şi el singur, ştiind că nu avea să se mai bucure de o soție sau de

0 familie până când urma să fie îngropat în pământul rece sau mistuit de fierbințeala crematoriului. Ochii i se umeziră şi avu impresia că detecta un miros de cenuşă în aroma florilor uscate din bucătărie. Se ridică din nou de pe scaun şi hotărî să

nu mai pomenească niciodată despre armă. În schimb, avea să se ducă lângă propriul şemineu şi să-şi găsească o consolare pentru solitudinea deprimantă. Se gândea chiar să comande o cutie pentru o singură armă, ceva cu o monogramă simplă din argint şi o căptuşeală mai discretă decât cea de catifea stacojie.

— N-o să te mai tulbur cu asta, se angajă el, cu inima plină de căldură la gândul propriului sacrificiu. Eu şi Mortimer vom depune toate actele necesare; vom rezolva totul doar noi doi. Se apropie de Marjorie şi îi luă mâna. Mirosea a ojă proaspătă şi a fixativ cu levănțică. O să am eu grijă de absolut tot, promise ferm.

— Mulțumesc, Ernest, spuse ea cu voce slabă, dar întărindu-şi prinsoarea.

— Şi ce se întâmplă cu armele? vru Jemima să ştie.

— Trebuie să plec, îi spuse el lui Marjorie.

— Să mai treci pe la noi, răspunse ea. Sprijinul tău e foarte important.

— Dar trebuie să lămurim chestiunea cu armele, repetă Jemima, şi de data asta nu se mai putea preface că n-o auzise.

— Nu e nevoie să discutăm asta acum, rosti Marjorie printre dinți. Haide să o lăsăm pe mai târziu, da?

— Dar ştii bine că eu şi Anthony avem nevoie urgentă de bani, mamă. Şcoala particulară nu-i deloc ieftină, şi trebuie să plătim un avans pentru Gregory.

Maiorul se întrebă dacă nu cumva asistenta de la clinică se înşelase când stabilise că electrocardiograma lui era perfectă. Simți o povară imensă pe piept şi durerea gata să izbucnească în orice clipă. Aveau de gând să-i refuze până şi sacrificiul nobil. Nu-l lăsau să se retragă fără a aborda subiectul, ci îl obligau să-şi dea acordul cu privire la cedarea propriei arme.

Ceea ce simțea în piept nu se transformă în durere, ci în mânie. Luă poziție de drepți, o mișcare ce îl relaxa întotdeauna, şi încercă să-şi păstreze un calm imperturbabil.

— Discutăm despre asta mai târziu, insistă Marjorie.

Păru să-şi bată uşor fiica pe mână, deşi el bănuia că mai degrabă o ciupise zdravăn.

— Dacă amânăm subiectul, poate-i vine vreo altă idee, şopti Jemima, dar atât de sonor că s-ar fi auzit şi la Albert Hali.

— Să înțeleg că vreți să discutăm despre armele de vânătoare ale tatălui meu? Maiorul, furios, încercă să-şi mențină vocea cât se poate de calmă şi clară, ca a unui general de brigadă. Eu chiar nu aveam de gând să amintesc despre asta într-un moment atât de dificil…

— Da, avem destul timp mai încolo, îl întrerupse Marjorie.

— Şi totuşi, dacă ai adus-o în discuție, poate ar fi cazul să vorbim deschis – suntem în familie aici, continuă el.

Jemima îl privi încruntată. Marjorie se uită când la unul, când la celălalt, umezindu-şi buzele de câteva ori înainte de a vorbi.

— Ei bine, Ernest, Jemima a sugerat că ar fi mult mai bine pentru noi dacă am vinde armele tatălui tău în pereche. Cum el nu reacționă, continuă rapid: Vreau să spun, dacă le vindem şi pe a noastră, şi pe a ta împreună, putem câştiga mai mult, iar asta ar ajuta-o pe Jemima cu educația micului Gregory.

— „A noastră şi a ta”? repetă el.

— Păi, noi avem una, iar tu ai tot una. Dar se pare că nu valorează la fel de mult separat.

Îl privi cu ochii mari, parcă dorind astfel să-l oblige să accepte. Maiorul simți că vederea îi juca feste. Îşi scotoci

mintea să găsească o modalitate de a ieşi din încurcătură, dar acesta era momentul confruntării, şi nu avea altă soluție decât să spună ce gândea.

— Din moment ce se pune problema… credeam că… eu şi Bertie aveam o înțelegere cu privire la… la un aranjament. Trase aer în piept şi se pregăti să se arunce direct în gura lupului – sau a femeilor încruntate din fața lui. Eu am înțeles… dorința tatei a fost… ca arma lui Bertie să-mi fie transmisă… sau invers… în funcție de situație.

Gata! Cuvintele fuseseră aruncate ca nişte bolovani cu o catapultă; acum mai rămânea să nu dea înapoi şi să aştepte contraatacul.

— Doamne, ştiu că întotdeauna ai ținut foarte mult să primeşti vechitura aia de puşcă, spuse Marjorie.

Pentru o clipă, observându-i confuzia, inima maiorului bătu mai tare. Nu cumva avea să reuşească?

— Exact acesta-i motivul pentru care nu vreau să vorbeşti cu nimeni despre asta fără să mă ai alături, mamă, interveni Jemima. Eşti în stare să-ți dai jumătate din lucruri oricui ți-o cere.

— Haide, Jemima, nu exagera. Ernest nu încearcă să ne ia nimic.

— Ieri aproape că ai lăsat-o pe femeia de la Armata Salvării să te convingă să-i dai şi mobila din sufragerie împreună cu sacii de haine. Tânăra îşi întoarse privirea spre maior. Nu e în apele ei, după cum poți vedea, aşa că n-o să las pe nimeni să o calce în picioare, chiar dacă e vorba de rude.

Maiorul simți că i se umflase gâtul de furie. Jemima ar fi meritat ca lui să-i pocnească un vas de sânge şi să cadă lat pe podea din cauza ei.

— Mă jigneşte aluzia ta, se bâlbâi el.

— Ştim că întotdeauna ai vrut să pui mâna pe arma tatălui meu, replică Jemima. N-a fost îndeajuns că ai primit casa, porţelanurile, toţi banii…

— Ia ascultă, eu nu ştiu la ce bani te referi, dar…

— Şi nu doar o dată ai încercat să-l păcăleşti pe tata să-ţi dea singurul lucru pe care i l-a lăsat bunicul.

— Ajunge, Jemima! se răsti Marjorie.

Avu bunul-simţ să roşească, dar nu se uită către el. Ar fi vrut s-o întrebe, foarte calm, dacă acest subiect, pe care era limpede că-l dezbătuse de nenumărate ori cu Jemima, fusese discutat şi cu soţul ei. Oare Bertie îşi ţinuse ascunse resentimentele timp de atâţia ani?

— Într-adevăr, i-am făcut oferte băneşti lui Bertie de-a lungul anilor, recunoscu el cu gura uscată. Dar întotdeauna i-am oferit preţul corect de pe piaţă.

Drept răspuns, Jemima scoase un fornăit dezagreabil.

— Sunt sigură că aşa ai făcut, spuse Marjorie. Haideţi să fim raţionali acum şi să ajungem la un rezultat împreună. Din câte afirmă Jemima, dacă le vindem în pereche putem să obţinem mult mai mult.

— Aş putea să vă fac eu însumi o ofertă convenabilă, zise maiorul.

Nu era sigur că sunase prea convingător. Deja începuse să-şi facă nişte calcule în minte, dar nu vedea cum ar fi putut achita imediat o sumă substanţială. Trăia foarte confortabil din pensia lui de militar, din câteva investiţii şi o mică rentă anuală pe care o primise de la bunica sa paternă şi care, trebuia să recunoască, nu fusese luată în calcul la succesiunea bunurilor deţinute de părinţii lui. Totuşi, diminuarea

capitalului său de bază nu constituia un risc pe care era dispus să şi-l asume, în afara unei situații de urgență. Oare să ia în calcul varianta unei mici ipoteci pe casă? Alungă ideea rapid, cutremurându-se de groază.

— N-aş putea primi bani de la tine, spuse Marjorie. Nu vreau să-i primesc.

— În cazul ăsta…

— Va trebui să fim isteți şi să vindem la cel mai bun preț pe care îl putem primi, completă ea.

— Ar fi bine să sunăm la casele de licitații, interveni Jemima. Să cerem o evaluare.

— Ia ascultă, făcu maiorul.

— Bunica ta a vândut odată un ceainic la Sotheby's, o informă Marjorie pe Jemima. Nu-i plăcuse niciodată – era prea înzorzonat –, şi apoi a aflat că era de Meissen, aşa că a primit o sumă frumuşică.

— Bine, va trebui să plătim un comision şi toate cele, zise fiica ei.

— Puştile Churchill ale tatălui meu nu vor fi scoase la o licitație publică de parcă ar fi nişte echipamente de la o fermă falimentară, rosti maiorul cu asprime. Nu voi accepta ca numele de Pettigrew să fie tipărit în vreun catalog de vânzări.

Din când în când, lordul Dagenham nu avea rețineri să scoată la licitație piese din patrimoniul familiei. În urmă cu un an trimisese la Christie's un birou George ÎI din tisă incrustată. Maiorul îl ascultase cu politețe lăudându-se la club cu prețul record plătit de un colecționar rus, deşi în sinea lui îl îndurerase imaginea biroului lat, cu picioare subțiri, spiralate, învelit cu o pătură, lipit cu scotch şi încărcat într-un camion pentru transport de mobilă.

— Atunci, ce sugerezi? întrebă Marjorie.

Maiorul îşi înăbuşi dorința de a le sugera politicos să se ducă naibii. Îşi calmă vocea, adoptând un ton potrivit pentru a domoli nişte câini agresivi sau nişte copii mici şi isterici.

— Sugerez să-mi dați ocazia să mă interesez puțin, spuse el, improvizând pe parcurs. De fapt, chiar am cunoscut de curând un colecționar american de arme, foarte bogat. Poate-l conving să se uite la ele.

— Un american? Cine este?

— Nu cred că numele lui îți va spune ceva. Este un… un industriaş.

Această formulare suna mai impresionant decât „constructor".

— Atunci cred că am găsit ce căutam, spuse Marjorie.

— Bineînțeles că va trebui mai întâi să mă uit eu la arma lui Bertie. Dar mi-e teamă că va avea nevoie de recondiționare.

— Adică vrei să spui că ar trebui să-ți dăm arma chiar acum, nu? sări Jemima.

— Cred că aşa ar fi cel mai bine, zise maiorul, ignorându-i sarcasmul. Desigur, puteți s-o trimiteți chiar voi la producător s-o recondiționeze, dar o să vă coste ceva. În schimb, eu o pot repara gratuit.

— Ar fi foarte frumos din partea ta, Ernest, spuse Marjorie.

— Măcar atât pot face pentru tine. Bertie s-ar fi aşteptat la un asemenea gest.

— Şi cât ar dura acest proces? se interesă Jemima. Luna viitoare se organizează o licitație de arme la Christie's.

— Atunci, dacă doriți să plătiți mai bine de 15 comisioane şi să acceptați numai cât se oferă în acea zi la vânzare… Eu, unul, nu mă văd încredințându-mi arma capriciilor pieței.

— Cred c-ar trebui să-l lăsăm pe Ernest să se ocupe, decise Marjorie.

— Din întâmplare, luna viitoare voi participa la vânătoarea organizată de lordul Dagenham, continuă maiorul. Va fi ocazia ideală să-i arăt prietenului meu american cum se comportă armele ca pereche.

— Dar cât o să ofere? întrebă Jemima, demonstrând că obiceiul mamei sale de a discuta despre bani în public se transmitea din generație în generație.

Fără îndoială că, la maturitate, micul Gregory avea să lase etichetele să-i atârne de haine şi abțibildul producătorului lipit de parbrizul maşinii sale nemțeşti.

— Draga mea, acesta este un subiect delicat care va fi adus în discuție după ce voi prezenta armele la adevărata lor valoare.

— Şi o să primim mai mulți bani după ce o să tragi după potârnichi prin noroaie toată ziua?

— Rațe, dragă Jemima, rațe. Chicoti uşor ca să-şi sublinieze dezinteresul, simțind tot mai acut că victoria îi aparținea. Ambele perechi de ochi luceau de lăcomie. Pentru un moment, înțelese sentimentul de exaltare al unui escroc de prima mână. Poate avea talentul de a păcăli bătrâne, convingându-le că au câştigat la loteria din Australia sau că trebuie să trimită o mică sumă pentru a căpăta acces la un cont nigerian plin de bani. Ziarele erau pline de astfel de poveşti, iar el se întrebase de multe ori cum pot fi oamenii atât de naivi. Şi totuşi, aici şi acum, atât de aproape încât putea simți mirosul uleiului mineral, se afla ocazia să pună arma lui Bertie în maşina lui şi să plece cu ea. Deci este decizia voastră în totalitate, doamnelor, urmă el, aranjându-şi

sacoul în semn de plecare. Nu văd ce dezavantaj ați avea dacă aș recondiționa eu arma și apoi i-aș da unuia dintre cei mai bogați colecționari de arme din Statele Unite prilejul să le vadă în acțiune la o vânătoare adevărată.

Deja își imagina evenimentul: ceilalți bărbați felicitându-l, în timp ce el nega modest că tolba lui era cea mai plină dintre toate. „Pare-mi-se că din greșeală câinele meu mi-a adus mie acest rățoi care vă aparține, Lord Dagenham", ar fi spus, iar Dagenham l-ar fi luat, desigur, știind prea bine că, de fapt, pasărea căzuse pradă armelor superioare ale lui Pettigrew.

— Crezi că va plăti cash? întrebă Jemima, solicitându-i din nou atenția.

— Cred că va fi atât de copleșit de întreaga desfășurare a evenimentului, încât ne va oferi oricât îi cerem – în bani sau în lingouri de aur. S-ar putea însă să nu se întâmple așa. Nu pot promite nimic.

— Atunci, haide să încercăm, spuse Marjorie. Vreau să primim cât de mult se poate. Mi-ar plăcea să plec într-o croazieră la iarnă.

— Te-aș sfătui să nu-ți faci planuri în avans, Marjorie, o avertiză el.

Acum doar se amuza; risca un premiu pe care deja îl câștigase doar de dragul jocului.

— Nu, nu, trebuie să iei arma și să o studiezi, în eventualitatea că va trebui trimisă undeva la reparat, insistă ea. Nu mai trebuie să pierdem timpul.

— E lângă bâtele de crichet, în debara, zise Jemima. Ți-o aduc eu îndată.

Maiorul își repetă în minte că, în mare, spusese adevărul. Urma să-i arate armele lui Ferguson, chiar dacă nu avea

intenția să le vândă. În plus, nimeni nu-i putea pretinde să dea dovadă de moralitate absolută față de nişte persoane capabile să țină o armă de vânătoare de cea mai înaltă clasă aruncată într-o debara. Practic, gândi el, făcea un gest similar cu acela de a salva un pui de cățel din curtea unui vânzător de fiare vechi care îl maltrata.

— Poftim, spuse Jemima întinzându-i un obiect lung, acoperit de o pătură.

Maiorul luă arma cu atenție, pipăind după patul de lemn şi îndreptând-o cu țeava în jos.

— Mulțumesc, zise el, ca şi cum ar fi primit un cadou. Mulțumesc foarte mult!

capitolul 8

Era vorba doar despre o ceaşcă de ceai şi o conversație. În timp ce maiorul se urca pe scăunel pentru a vedea mai bine raftul de sus al dulapului de porțelanuri, se certă singur că se agita ca o menajeră bătrână. Avea de gând să trateze foarte firesc vizita doamnei Ali. La telefon, vocea ei fusese extrem de directă când îl întrebase dacă avea timp duminică să-i împărtăşească din părerile lui despre cartea lui Kipling, pe care ea tocmai o terminase de citit. Duminică după-amiaza magazinul era închis, şi doamna Ali lăsase de înțeles că nepotul se obişnuise ca ea să-şi acorde câteva ore pentru sine. El răspunsese cu o surprindere calculată că ziua i se părea convenabilă şi că avea s-o aştepte cu o ceaşcă de ceai. Ea îl informase că avea să sosească în jur de ora patru, dacă maiorul nu avea nimic împotrivă.

Bineînțeles că ceainicul alb şi gros de ceramică avea o

ciobitură urâtă pe cioc şi, în ciuda repetatelor spălări, interiorul nu putuse fi curățat la perfecție. Îşi dădu seama că probabil ciobitură era acolo de ceva vreme şi că-i trecuse cu vederea defectele doar pentru că nu dorise să caute altul. În urmă cu douăzeci de ani, el şi Nancy se străduiseră mai bine de un an să găsească un recipient simplu care să țină căldura în interior şi din care lichidul să nu se scurgă pe alături atunci când era turnat. Se gândi să dea o fugă în oraş în puținele zile care mai rămăseseră, dar deja ştia că era aproape imposibil să depisteze obiectul potrivit printre rafturile încărcate cu veselă care se înmulțeau precum ciupercile în magazinele dedicate „designului interior". Parcă le şi vedea: ceainice cu mânere invizibile, ceainice cu fluier, ceainice cu desene înfățişând femei care se dau în leagăn şi altele cu mânere ondulate, foarte greu de apucat. Până la urmă, hotărî să facă apel la serviciul de argint pe care-l avea de la mama lui.

În comparație cu ceainicul delicat de argint, ornamentat cu frunze de acantă în jurul capacului, ceştile păreau de-a dreptul grosolane. Se gândi să folosească setul bun de porțelanuri, însă imaginea neprotocolară, atent construită, s-ar fi dus pe apa sâmbetei dacă şi-ar fi făcut apariția cu o tavă plină de piese vechi, aurite şi de mare valoare. Apoi îşi aminti de ceştile lui Nancy. Nu erau decât două, cumpărate din târg, înainte să se căsătorească. Nancy admirase acele ceşti mari, colorate în albastru cu alb, având forma unor clopote întoarse cu susul în jos şi însoțite de farfurioare atât de adânci, că puteau fi folosite drept castronaşe. Erau foarte vechi, de pe vremea când oamenii încă îşi turnau ceaiul în farfurioară ca să-l bea. Soția lui le cumpărase ieftin pentru că nu se potriveau perfect şi nu existau şi alte piese.

Într-o după-amiază, Nancy le umpluse cu ceai şi le adusese cu atenţie până la măsuţa de lângă fereastra camerei sale. Proprietăreasa, pe care uniforma şi manierele lui civilizate o convinseseră că era un gentleman, îi permitea s-o viziteze pe tânără în cameră, atâta timp cât pleca până la lăsarea serii. Obişnuiau să facă dragoste sub lumina puternică a soarelui de după-amiază, ascunzându-şi chicotele sub pătura subţire ori de câte ori proprietăreasa călca mai tare pe parchetul de pe coridor, în acea zi însă camera era ordonată, grămezile obişnuite de cărţi şi de vopsele fuseseră aşezate la locul lor, iar Nancy, cu părul prins la spate într-o coadă de cal, făcuse ceai în acele căni frumoase, translucide, care păstrau fierbinţeala în porţelanul lor vechi şi făceau ca băutura ieftină să strălucească precum chihlimbarul. Îi turnase lapte dintr-un pahar mic de rachiu, având grijă să nu stropească pe alături, cu mişcări lente, ceremonioase. El îşi ridicase ceaşca şi îşi dăduse seama, cu o claritate subită care nu-l speriase la fel de mult pe cât crezuse înainte, că venise momentul să o ceară de soţie.

Acum, ceştile îi tremurau în mâini. Se aplecă şi le aşeză cu atenţie pe masă, unde păreau în siguranţă. Nancy nu le dăduse prea mare atenţie, uneori servind şi cremă de zahăr ars în ele, datorită formei lor potrivite. Ea ar fi fost ultima persoană din lume care să le trateze ca pe nişte relicve. Cu toate acestea, în timp ce se întindea să scoată farfurioarele de la locul lor, maiorul simţi nevoia să o întrebe dacă le putea folosi.

Nu fusese niciodată genul de om care să creadă că morţii zăbovesc prin preajmă, dând permisiuni şi acţionând ca nişte câini de pază. La biserică, atunci când sunetul vibrant al orgii se înălţa puternic şi glasurile unite în imnuri îi transformau

pe vecinii enervanți într-o comunitate de inimi generoase şi voci simple, maiorul accepta că Nancy se dusese pe lumea cealaltă. O vedea în raiul despre care învățase când era copil; un loc plin de iarbă, cu cer albastru şi o briză plăcută. Nu şi-i mai putea imagina însă pe locuitori având aripi caraghioase. În schimb, parcă o vedea pe soția lui plimbându-se îmbrăcată într-o rochie simplă, cu pantofii fără toc în mână, îndreptându-se către umbra ademenitoare a unui copac. În restul timpului nu reuşea să păstreze această viziune, şi atunci Nancy pur şi simplu nu mai exista, la fel ca Bertie, iar el rămânea să se lupte de unul singur în spațiul cumplit de însingurat al necredinței.

Ceainic de argint, ceşti vechi albastre, nimic de mâncare. Maiorul îşi evaluă uşurat pregătirile. Absența mâncării urma să stabilească tonul neprotocolar adecvat, gândi el. Avea impresia că nu era bărbătesc să se agite prea mult cu detaliile, aşa cum făcuse, şi că ar fi părut ciudat să pregătească şi sendvişuri pentru acest eveniment. Oftă. Locuind singur, acesta era unul dintre lucrurile de care trebuia să aibă grijă. Era important să-şi mențină standardele, să nu lase loc la interpretări. Şi totuşi exista acea linie fină, dincolo de care un bărbat putea începe, fără să vrea, să se preocupe de amănunte ca şi o femeie. Se uită la ceas. Mai avea câteva ore la dispoziție înainte să-i sosească invitata. Îşi zise că ar fi putut încerca, bărbăteşte, să repare şipca ruptă din gardul aflat în spatele grădinii şi apoi să profite de răgaz pentru a cerceta cu atenție, pentru prima oară, arma lui Bertie.

Stătea în oficiul de lângă bucătărie, în aceeaşi poziție fixă, de cel puțin zece minute. Îşi aminti că venise din grădină şi scosese arma lui Bertie din pătura în care fusese ambalată, dar

apoi rămăsese pierdut în gânduri până când ochii, concentrați asupra vechii litografii reprezentând Castelul Windsor, începuseră să vadă mişcare în petele maronii de apă. Maiorul clipi, iar petele îşi reluară poziția inertă pe hârtia găurită. Îşi reaminti că aceste momente de cădere în senilitate nu se potriveau cu fostul lui grad. Nu voia să ajungă precum colonelul Preston. Nu era atât de interesat de plantele de casă.

Vinerea, de două ori pe lună, maiorul îşi vizita fostul comandant, colonelul Preston, acum imobilizat într-un scaun cu rotile din cauza maladiei Alzheimer şi a unei neuropatii la nivelul picioarelor. Colonelul Preston stătea de vorbă cu o ferigă mare, pusă într-un ghiveci, numită Matilda, contempla îndelung tapetul şi îşi cerea scuze de la muştele din casă care se loveau de geamurile închise. Bietul om mai era adus la normalitate doar de soția sa, Helena, o poloneză încântătoare. Scuturându-l de umăr, ea îl făcea să se întoarcă imediat către musafir şi să zică, de parcă ar fi fost în mijlocul unei conversații mai ample: „Am scăpat chiar înainte să sosească ruşii. Am dat informații în schimbul permisiunii de a mă căsători." Helena clătina din cap cu disperare amuzată, îi mângâia mâna şi explica: „Eu am lucrat în magazinul de cârnați al tatălui meu, dar el mă ține minte drept Mata Hari". Helena avea grijă să fie îmbăiat, îmbrăcat în haine curate şi să ia toate medicamentele. După fiecare vizită, maiorul jura să facă mai multe exerciții fizice şi să rezolve şi mai multe integrame pentru a amâna cât mai mult o asemenea slăbire a creierului, dar se şi întreba, cu o oarecare neliniște, cine i-ar fi spălat ceafa aşa de bine dacă el nu ar mai fi fost în stare.

În lumina slabă din oficiu, făcu lent câteva mişcări de înviorare şi hotărî să inventarieze uzura tuturor litografiilor

din casă, după care să le ducă unui restaurator competent.

Îşi îndreptă atenția spre arma lui Bertie, aşezată pe un dulap. Încercă să nu mai piardă timpul întrebându-se de ce fratele său o neglijase în toți aceşti ani şi ce însemna faptul că arma stătuse uitată într-o debara, în timp ce Bertie îi refuza ofertele băneşti. În schimb, se concentră să examineze componentele care ar fi putut avea nevoie de reparații.

Fibrele aveau crăpături, iar lemnul era cenuşiu şi uscat. Capătul de fildeş al patului era foarte îngălbenit. Deschise mecanismul şi cercetă camerele cartuşelor, care erau murdare, dar, din fericire, neoxidate. Țeava părea a fi dreaptă, chiar dacă mai avea mici pete de rugină, ca şi cum fusese ținută de cineva cu mâinile transpirate şi nu fusese bine ştearsă după aceea. Lucrătura ornamentală elaborată, ce reprezenta un vultur regal înconjurat de flori de curmal japonez, era neagră de murdărie. Frecă uşor cu degetul locul de sub ghearele vulturului şi, bineînțeles, găsi monograma cu litera P, dreaptă şi elegantă, adăugată de tatăl lui. Spera că nu se dovedea arogant dacă nutrea o anumită satisfacție că, în timp ce maharajahii şi regatele lor dispăreau în uitare, familia Pettigrew mărşăluia înainte.

Deschise cutia pentru puşti şi scoase diferitele secțiuni ale propriei arme, pentru comparație. Punându-le una lângă cealaltă, simți un moment că nu-i venea să creadă. Nu semănau mai deloc. Arma lui era solidă şi lustruită, părând aproape că respira, aşa întinsă pe lespede. Puşca lui Bertie părea un prototip realizat din materiale ieftine, care urma să fie aruncat după obținerea formei finale. Maiorul îşi puse arma la loc şi închise cutia. Nu mai avea să le compare până ce nu restaura arma lui Bertie cât mai bine cu putință. O

mângâie uşor, ca şi cum ar fi fost un câine vagabond pricăjit, găsit într-un şanţ îngheţat.

Mult mai binedispus, aprinse lumânarea ca să încălzească uleiul şi scoase din sertar cutia de piele cu instrumente pentru curăţare. Nu trebuia decât să desfacă arma în bucăţi şi să prelucreze piesă cu piesă până ce obţinea un rezultat satisfăcător. Îşi propuse să-şi aloce o oră pe zi pentru acest proiect şi simţi imediat starea de calm care survine după stabilirea unei rutine bine gândite.

Când sună telefonul la începutul după-amiezii, veselia care îl stăpânea păli în faţa prudenţei obişnuite pe care o manifesta la auzul vocii lui Roger. Nu-l deranjă nici măcar calitatea mai proastă decât de obicei a legăturii.

— Parcă ai suna de pe un submarin, Roger, spuse el chicotind. Cred că veveriţele iar au ros firele, nu?

— De fapt, s-ar putea să fie din cauză că te-am pus pe difuzor, răspunse Roger. Chiropracticianul meu nu mă mai lasă să-mi ţin telefonul sub bărbie, iar bărbierul îmi spune că setul de căşti încurajează acumularea de sebum şi miniaturizarea foliculilor.

— Poftim?

— Aşa că încerc să vorbesc pe difuzor ori de câte ori am ocazia.

Foşnetul specific hârtiilor aranjate pe birou, amplificat de difuzor, semăna cu cel dintr-o piesă de-a lui Roger din şcoala elementară, când copiii scuturaseră ziare ca să reproducă zgomotele furtunii.

— Ai treabă cumva? întrebă tatăl său. Poţi să suni altă dată, când termini cu hârtiile alea.

— Nu, nu, este doar forma finală a unei documentaţii pe

care trebuie s-o verific – să mă asigur că toate virgulele sunt la locul lor. Pot să citesc şi să vorbesc în acelaşi timp.

— Câtă eficienţă, comentă maiorul. Poate ar trebui să mă apuc şi eu de câteva capitole din *Război şi Pace* cât vorbim, nu?

— Uite, tată, te-am sunat să-ţi dau nişte veşti foarte rari. S-ar putea ca eu şi Sandy să fi găsit o căsuţă pe internet.

— Internet? Mai bine ai grijă, Roger. Am auzit că în afară de escrocherii şi pornografie, nu găseşti nimic acolo.

Roger râse, iar maiorul se gândi să-i spună de groaznica întâmplare trăită de Hugh Whetstone cu prilejul unicului contact pe care-l avusese cu lumea cibernetică, dar îşi dădu seama că tânărul n-ar fi făcut decât să râdă şi mai tare. Comanda de cărţi făcută de bietul Hugh avusese ca rezultat taxarea pe card, timp de şase luni – trecută neobservată – pentru un abonament la Bestiality.com[6].

Oricum era mai discret să lase baltă povestea; circulase prin sat sub forma unui avertisment prietenesc, dar tot erau câţiva care îşi chemau câinii la picior când treceau pe lângă Whetstone pe stradă.

— Tată, e o ocazie unică. Este vorba despre o bătrână care scoate pe piaţă casa mătuşii ei – la închiriere, dar cu posibilitatea de cumpărare – şi nu vrea să apeleze la un agent imobiliar. Am putea economisi tot felul de taxe.

— Bravo vouă. Dar fără agent imobiliar, de unde ştii că preţul este corect?

— Asta e şi ideea. Avem şansa să o luăm acum, înainte să-i spună cineva care-i valoarea adevărată a proprietăţii. Sună perfect, tată, şi e doar la câteva minute distanţă, aproape de

6 Site specializat în pornografie zoofilă (n.tr.)

Little Puddleton.

— Chiar nu-mi dau seama de ce vă trebuie o casă, zise maiorul.

Ştia de Little Puddleton, un sat în care năvălirea locuitorilor de weekend determinase apariţia mai multor magazine cu obiecte pretenţioase de ceramică şi a unui magazin de cafea ce vindea boabe prăjite manual la preţuri exorbitante. Chiar dacă în foişorul de pe pajişte se desfăşurau în continuare concerte excelente de muzică de cameră, la pub se vindeau, mai nou, *moules frites* şi farfurii mici pe care toate preparatele erau perfect rotunde şi puse unele peste altele, de parcă tocmai fuseseră scoase printr-o ţeavă de scurgere. Little Puddleton era genul de loc în care oamenii cumpărau trandafiri hibridaţi în toate nuanţele, gata crescuţi, iar apoi, la sfârşitul verii, îi smulgeau din jardinierele italieneşti smălţuite şi îi aruncau în grămezile de compost de parcă ar fi fost nişte petunii moarte. Alice Pierce, vecina lui, era faimoasă pentru raidurile pe care le făcea la acele grămezi de compost, şi în urmă cu un an îi adusese două tufe dintr-un soi rar, cu flori aproape negre, care acum creşteau fericite lângă sera lui.

— Să ştii că tu şi prietena ta sunteţi oricând bine-veniţi aici, la Rose Lodge, adăugă el.

— Am discutat despre asta. L-am zis lui Sandy că avem destul spaţiu şi că ai putea chiar să izolezi o parte din spatele casei ca să facem un apartament separat.

— Apartament separat? repetă maiorul.

— Dar Sandy a spus că am putea lăsa impresia că vrem să te alungăm într-o anexă pentru bătrâni şi că deocamdată ar fi mai bine să ne găsim un loc al nostru.

— Câtă consideraţie, observă maiorul. Indignarea îi

redusese vocea la un chițăit.

— Tată, ne-ar plăcea mult să vii să o vezi împreună cu noi şi să ne dai acceptul, continuă Roger. Sandy a mai pus ochii şi pe un fel de hambar de pe lângă Salisbury, dar eu aş prefera să fiu aproape de tine.

— Mulțumesc.

Maiorul era conştient că Roger probabil voia mai degrabă bani decât sfaturi; dar, pe de altă parte, putea să ceară bani şi pentru hambarul din Salisbury, aşa că poate chiar îşi dorea să fie mai aproape de casă. I se încălzi sufletul la acest licăr de afecțiune filială.

— Până în Sussex drumul e mult mai uşor, ca să nu mai spun că, dacă frecventez câțiva ani clubul tău de golf, aş avea o şansă să fiu acceptat ulterior într-un club serios.

— Nu-mi dau seama unde vrei să ajungi, spuse maiorul. Licărul de afecțiune se stinse ca o lumânare într-un curent brusc de aer.

— Păi, dacă ne mutăm la Salisbury, va trebui să stau pe listele de aşteptare ale cluburilor de golf de acolo. Al tău nu o fi considerat foarte prestigios, dar şeful şefului meu joacă la Henley şi a zis imediat că a auzit de voi. V-a numit o gaşcă de moşi îndărătnici şi ramoliți.

— Şi ăsta ar trebui să fie un compliment? replică maiorul, încercând să țină pasul cu discuția.

— Uite, tată, poți veni joi la întâlnirea cu doamna Augerspier din Little Puddleton? întrebă Roger. Doar o să ne uităm rapid la casă, să ne băgăm nasul ici, colo, să căutăm semne de putregai, chestii dintr-astea.

— Eu nu mă pricep la evaluarea caselor. N-aş putea spune care are potențial.

— Nu e vorba de potențial, ci de doamna Augerspier, care e văduvă. Vrea să-şi vândă casa „persoanelor potrivite". Vreau să vii cu noi şi să pari cât poți de distins şi charismatic.

— Deci vrei să vin şi să-i sărut mâna bietei văduve ca un fel de gigolo, astfel încât să o zăpăcesc să accepte oferta voastră modestă pentru o proprietate care probabil reprezintă tot ce are mai de preț?

— Exact. Joi la ora două este bine?

— La trei ar fi şi mai bine. Am la prânz o întâlnire în oraş care s-ar putea să se prelungească. Urmă un moment de tăcere jenantă. Nu am cum să contramandez, adăugă el.

Era adevărat. Chiar dacă nu-şi dorea s-o însoțească pe Grace la prietena doamnei Ali care oferea servicii de catering, îşi luase angajamentul şi nu i-ar fi suportat dezamăgirea dacă încerca să se eschiveze acum.

— O să sun, atunci, să văd dacă putem schimba ora întâlnirii, spuse Roger.

Tonul lui indica faptul că se îndoia de importanța obligațiilor tatălui său, dar că voia să fie generos şi să-i facă pe plac bătrânului.

Doamna Ali era în sufragerie şi îl aştepta să-i aducă ceaiul. El îşi vârî capul pe uşă şi observă ce încântătoare era musafira lui, care stătea aplecată peste un album vechi cu fotografii din Sussex. Soarele, care bătea prin geamul subțire, făcea ca firicelele de praf să licărească şi îi contura profilul cu o linie aurie. Când venise purta un şal trandafiriu-închis, care acum îi drapa umerii costumului din crep de lână albastră, întunecată şi moale ca amurgul.

— Lapte sau lămâie? întrebă el.

Ea ridică privirea şi zâmbi.

— Lămâie şi o cantitate oarecum jenantă de zahăr. Când merg în vizită la prieteni care au grădini, le mai cer şi câte o frunză de mentă.

— Frunză de mentă? Izmă-bună? Mentă parfumată? Mai am şi o ciudățenie ce seamănă cu o varză mov şi despre care nevastă-mea jura că e mentă, dar mie mi-a fost întotdeauna frică să o mănânc.

— Sună foarte interesant, zise ea. Pot să mă uit la această plantă ciudată?

— Bineînțeles, spuse maiorul, pus în încurcătură de proaspăta schimbare de program.

Îşi păstra invitația de a vizita grădina pentru cazul în care nu ar mai fi găsit vreun subiect de conversație mai târziu. Dacă mergeau acum în grădină, ceaiul putea să se infuzeze prea mult şi să devină imposibil de băut; în plus, ce-ar fi făcut mai târziu, în eventualitatea unei pauze interminabile?

— Mă uit repede, ca să nu se amărască prea mult ceaiul, adăugă ea, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Ar fi însă minunat dacă mai încolo mi-ai oferi un tur complet al grădinii.

— Mi-ar face o deosebită plăcere, spuse el. Pofteşte, te rog, prin bucătărie.

Trecând prin bucătărie şi prin oficiul îngust, puteau ieşi în grădina laterală, în care se găseau plantele medicinale şi un mic petic de teren cu agrişe. Aşa, maiorul putea lăsa pe mai târziu vizitarea grădinii din spate, unde se ajungea prin uşile franțuzeşti ale sufrageriei. Desigur, cele două părți nu erau separate decât de un gard verde scund, dar în timp ce doamna Ali se uita la mentă, la salvia în culori variate şi la ultimele tulpini înalte de limba-mielului, avu tactul să nu privească în partea cealaltă, spre trandafiri şi peluză.

— Probabil că aceasta este mentă sălbatică, spuse ea aplecându-se şi prinzând între degete o frunză încreţită, movulie şi rigidă. Ce-i drept, pare cam prea mult pentru o cană obişnuită de ceai.

— Da, mi s-a părut prea înţepătoare, confirmă el.

— Cred însă că ar fi excelentă pentru o baie fierbinte, parfumată, zise doamna Ali. Foarte revigorantă.

— O baie? exclamă maiorul. Se chinui să găsească o remarcă potrivită pentru o discuţie neprotocolară despre băile parfumate. Brusc îşi dădu seama cum se poate simţi cineva dezbrăcat pe sub haine. Ca şi cum ai fi un pliculeţ uman de ceai, nu? continuă el.

Doamna Ali râse şi azvârli frunza.

— Da, cam aşa ceva. Şi ar fi o corvoadă să aduni apoi de la scurgere toate bucăţelele de frunze ude.

Se aplecă să culeagă două frunze palide de izmă.

— Mai bine mergem şi ne bem ceaiul cât încă e proaspăt, propuse el, arătând cu mâna stângă către casă.

— O, te-ai lovit la mână? întrebă ea.

— Nu, nu, e o nimica toată. Îşi ascunse mâna la spate. Spera să nu i se vadă plasturele urât pus între degetul mare şi arătător. Doar că m-am lovit cu ciocanul, când făceam un pic de dulgherie.

Maiorul turnă pentru fiecare o a două ceaşcă de ceai şi îşi dori să găsească un mod de a opri lumina după-amiezii târzii să înainteze mai mult în living. Din clipă în clipă, dungile aurii de lumină aveau să ajungă la biblioteca aflată pe peretele opus geamurilor şi să-i dea de ştire doamnei Ali că se făcuse târziu. Se temea că acest lucru ar fi făcut-o să pună capăt lecturii.

Avea o tonalitate joasă şi limpede a vocii atunci când citea, cu evidentă dragoste faţă de text. Maiorul aproape că uitase bucuria de a asculta. În anii prăfuiţi în care predase la şcoala elementară din St. Mark, urechile îi amorţiseră, transformate în membrane inerte de vocile monotone ale elevilor care nu pricepeau nimic. Pentru ei, „Şi tu, Brutus" avea aceeaşi încărcătură emoţională ca „Biletele la control, vă rog". Chiar dacă mulţi aveau un accent foarte frumos, curat, cu toţii făceau tot posibilul ca să denatureze cele mai preţioase texte. Uneori, ajungea să-i roage să se oprească, fapt pe care ei îl percepeau drept o victorie asupra pedanteriei lui. Alesese să se pensioneze în acelaşi an în care şcoala permisese introducerea filmelor în bibliografiile de eseuri literare.

Doamna Ali marcase multe pagini cu bucăţele mici de hârtie portocalie şi, după câteva îndemnuri din partea gazdei, fusese de acord să citească din fragmentele care o interesau. El se gândi că niciodată Kipling nu mai sunase atât de bine. Acum doamna Ali citea dintr-o povestire favorită de-a lui, „Bătrânii din Pevensey", a cărei acţiune era plasată la puţin timp după cucerirea normandă a Angliei şi care îi dăduse mereu senzaţia că exprima ceva important legat de întemeierea ţării.

— „Eu nu la mine mă gândesc", spunea prin gura ei cavalerul De Aquila, stăpânul castelului Pevensey, „nici la Regele nostru, nici la tărâmurile voastre. Eu mă gândesc la Anglia, la care nici Regele, nici Baronul nu se gândesc. Eu nu sunt normand, Sir Richard, nici saxon, Sir Hugh. Eu sunt englez!"

Maiorul se înecă pe neaşteptate cu ceaiul, scoţând un zgomot neplăcut. Era ruşinat, dar cel puţin îşi putu reprima

astfel imboldul de a scoate un „Bravo, bravo!" care îi venise, din senin, pe buze.

Doamna Ali ridică privirea din carte şi zâmbi.

— Creează personaje de un asemenea idealism! Să ajungi să ai părut cărunt şi experienţa acestui cavaler şi totuşi să-ţi exprimi atât de clar entuziasmul şi datoria faţă de ţară. Chiar e posibil aşa ceva?

— Este posibil să-ţi iubeşti ţara mai presus de propria persoană? întrebă maiorul. Se uită către tavan, gândindu-se la răspunsul pe care l-ar fi dat. Observă o pată maronie vagă, dar alarmantă, care nu existase cu o săptămână în urmă, în colţul dintre fereastră şi holul principal. Patriotismul păru să pălească, pe moment, în faţa preocupărilor pentru ţevile din casă. Ştiu că majoritatea oamenilor, în ziua de astăzi, ar privi această dragoste de ţară ca fiind naivă şi de un romantism ridicol, spuse el. Patriotismul însuşi a fost deturnat de tineri chelboşi, cu bocanci militari şi cu dinţi stricaţi, al căror singur scop este să-şi ridice propriul nivel de trai. Dar cred că există încă unii, puţini ce-i drept, care continuă să creadă în Anglia pe care Kipling o iubea. Din păcate, noi suntem o grămadă de relicve prăfuite.

— Tata credea în astfel de lucruri. La fel cum saxonii. Şi normanzii au devenit un singur popor englez, el n-a încetat niciodată să creadă că, într-o zi, Anglia ne va accepta şi pe noi. Doar aştepta să i se ceară să înşeueze calul şi să pornească în apărarea farurilor de pe ţărm la semnul lui De Aquila, ca un adevărat englez.

— Bravo lui! zise maiorul. Nu că ar mai fi de mare folos supravegherea farurilor în ziua de azi, când există bombe nucleare şi alte asemenea.

Oftă. Chiar era păcat să vezi lanțul de faruri de pe coasta de sud a Angliei redus la rolul de focuri de tabără, aprinse doar de dragul camerelor de televiziune cu ocazia sărbătoririi noului mileniu şi a jubileului reginei.

— Eu vorbeam metaforic, spuse ea.

— Desigur, dragă doamnă. Dar cât de frumos ar fi să ți-l imaginezi călărind până sus, pe vârful Devil's Dyke, cu făclia aprinsă. Clinchetul harnaşamentului, tropăitul copitelor, strigătele camarazilor englezi şi mirosul torței purtate alături de flamura Sfântului Gheorghe…

— Cred că ar fi fost mulțumit dacă la facultate colegii lui nu l-ar fi trecut aşa de uşor cu vederea când se întruneau la un han să bea ceva…

— Ah, făcu maiorul.

I-ar fi plăcut să-i poată da o replică mai liniştitoare din care să reiasă că el ar fi fost mândru să bea o bere împreună cu tatăl ei. Oricum, această afirmație era imposibil de rostit din cauza faptului stânjenitor că nici el, nici vreun alt cunoscut de-al lui nu se gândiseră vreodată să-l invite pe soțul ei la o bere la tavernă. Desigur, era doar o chestiune socială, îşi zise, nu ceva legat de rasă. Şi apoi, nici domnul Ali nu venise vreodată din proprie inițiativă, nu încercase să spargă gheața. Oricum, probabil era genul abstinent. Niciunul dintre aceste gânduri nu era câtuşi de puțin util; maiorul avea starea mentală a unui crap agățat în cârlig, deschizându-şi şi închizându-şi gura fără a putea profita de oxigenul din aer.

— Tatălui meu i-ar fi plăcut camera asta. Maiorul văzu privirea doamnei Ali poposind pe şemineul din colț, pe corpurile înalte de bibliotecă, pe canapeaua confortabilă şi pe fotoliile desperecheate, fiecare cu propria măsuță şi lampă de

citit. E o adevărată onoare să fiu invitată în casa dumitale.

— Nu, nu, zise maiorul, înroşindu-se cât pentru toate dăţile când nici nu i-ar fi trecut prin minte să o invite. Onoarea este numai de partea mea, şi pot spune că este o mare pierdere pentru mine că nu am avut ocazia să te am ca oaspete împreună cu soţul dumitale. O foarte mare pierdere!

— Eşti prea amabil. Mi-ar fi plăcut ca Ahmed să vadă această casă. Întotdeauna am visat să ne cumpărăm o căsuţă adevărată de Sussex, cu faţada din lemn alb şi cu multe geamuri ce dau spre grădină.

— Dar presupun că este foarte convenabil să locuieşti chiar deasupra magazinului, nu?

— E drept, niciodată nu m-a deranjat că este cam înghesuit. Dar având în vedere că acum stă şi nepotul meu Iii mine… Şi, oricum, chiar este prea puţin spaţiu pentru nişte biblioteci precum acestea.

Doamna Ali îi zâmbi şi maiorul se simţi foarte fericit că îi împărtăşea aprecierea pentru cărţi.

— Fiul meu spune că ar trebui să scap de multe dintre ele, mărturisi el. În opinia lui ar trebui să am un perete liber pentru un sistem home cinema şi un televizor cu ecran mare.

Roger îi sugerase, şi nu doar o dată, să-şi micşoreze colecţia de cărţi pentru a redecora într-un stil modern, şi se oferise să-i cumpere un televizor pe măsura camerei, astfel încât „să aibă ce face seara”.

— Cred că este o realitate a vieţii că generaţiile mai tinere trebuie să încerce întotdeauna să preia controlul şi să conducă vieţile bătrânilor, spuse doamna Ali. Viaţa mea nu-mi mai aparţine de când a venit nepotul. Tocmai de aceea mi s-a redeşteptat visul să am propria căsuţă.

— Chiar şi acolo te vor găsi cu telefonul, indiferent de oră, o preveni maiorul. Cred că fiul meu încearcă să-mi organizeze viața fiindcă e mai uşor decât să facă asta cu a lui – îi dă sentimentul că totuşi controlează ceva într-o lume care nu este încă pregătită să-l facă lider.

— Eşti foarte perspicace, spuse doamna Ali cu un aer meditativ. Cum ne-am putea apăra în fața acestui comportament?

— Eu mă gândesc să evadez într-un loc secret şi să-i furnizez informații legate de bunăstarea mea prin intermediul unor cărți poştale retrimise prin Australia.

— Pot să vin şi eu? întrebă ea râzând.

— Eşti bine-venită, răspunse el, şi pentru o clipă văzu o căsuță scundă cu acoperiş de stuf, ascunsă după un deal acoperit cu grozamă, şi o plajă îngustă cu nisip, plină de pescăruşi. Fumul din horn arăta că pe soba cu lemne fierbea o cratiță cu tocană. Ei doi se întorceau agale de la o plimbare lungă spre încăperea plină de cărți luminată de o lampă, un pahar de vin stătea pe masa din bucătărie…

Conştient că se lăsase pradă reveriei, îşi readuse brusc atenția în prezent. Roger întotdeauna se enerva când tatăl lui începea să viseze cu ochii deschişi. I se părea a fi un semn de demență timpurie. Maiorul speră că doamna Ali nu observase. Spre surprinderea lui, ea privea pe fereastră ca şi cum ar fi fost la rândul ei pierdută în nişte planuri agreabile. Rămase nemişcat, admirându-i un moment profilul; nasul ei drept, bărbia puternică şi, observă el atunci, urechile delicate de sub părul des. Parcă simțindu-i presiunea privirii, ea îşi întoarse ochii către el.

— Pot să te invit la un tur complet al grădinii? întrebă

timid.

Straturile de flori se luptau cu aerul rece de toamnă. Crizantemele stăteau drepte, în pâlcuri de auriu şi roşu, dar trandafirii se scuturaseră, iar garoafele se aşternuseră peste potecă asemenea unor fire de păr albăstrui. Frunzele îngălbenite ale crinilor şi tulpinile retezate de ruji-galbene alcătuiau un tablou extrem de trist.

— Mi-e teamă că grădina a avut şi zile mai bune, spuse el urmând-o pe doamna Ali pe poteca de pietriş.

— Ah, dar este încântătoare, îl contrazise ea. Floarea aceea mov de pe perete este ca o bijuterie enormă.

Apoi arătă către un curpen târziu care îşi deschisese ultimele cinci sau şase flori. Tulpinile erau la fel de urâte ca nişte fire de sârmă ruginite, iar frunzele erau încreţite şi fragile, dar florile, mari cât nişte farfuriuţe de ceai, străluceau precum o catifea bordo pe peretele vechi de cărămidă.

— Bunica mea a fost cea care a adunat toate soiurile de curpen, o informă maiorul. N-am reuşit să aflu niciodată numele acestuia, dar oricum, este destul de rar. Când creştea în grădina din faţă, le stârnea interesul tuturor pasionaţilor de grădinărit care treceau pe acolo. Mama a avut foarte multă răbdare cu toţi cei care; ui bătut la uşă şi au cerut un lăstar. Îi apăru în minte foarfeca lungă, cu mâner verde, agăţată în cuierul din hol, şi mâna mamei lui întinzându-se s-o apuce. Încercă să o vadă în întregime, dar imaginea dispăru. Oricum, vremurile s-au schimbat, zise după câteva clipe. A trebuit s-o mutăm în spate spre sfârşitul anilor ’70, când am găsit pe cineva umblând prin grădină noaptea, cu un secator în mână.

— Furt de plante?

— Da, a fost o adevărată epidemie. Bineînţeles, reprezenta

o parte din criza generală a culturii. Mama întotdeauna a dat vina pe trecerea la sistemul zecimal.

— Corect. E o invitație la dezastru dacă oamenilor li se cere să numere din zece în zece, în loc de doisprezece, nu? zâmbi ea, după care se întinse să cerceteze fructul cu coajă dură din mărul contorsionat de la marginea peluzei.

— Ştii, soția mea obişnuia să râdă de mine cam la fel. Zicea că dacă mai resping mult ideea schimbării, risc să mă reîncarnez într-un stâlp de granit.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te jignesc.

— Chiar deloc. Mă bucur că am progresat până la nivelul de… Căută cuvântul potrivit, dar „intimitate” îl făcu să se crispeze, de parcă ar fi fost sinonim cu „dorință”. La un nivel superior celui de simple cunoştințe plăcute, poate?

Ajunseră la gardul scund, iar el îşi dădu seama că unul dintre cuiele pe care le bătuse era îndoit de la jumătate şi sclipea, ca o dovadă a incompetenței sale. Cai toate acestea, spera că musafira lui vedea doar peisajul de dincolo – imaşul pentru oi ce se întindea până la o văiugă dintre două dealuri, spre un crâng de stejari.

Doamna Ali îşi rezemă brațele de bârna fragilă şi se uită la copaci, care acum se amestecau într-o nuanță blândă de indigo în lumina tot mai palidă. Iarba aspră de pe dealul de vest era deja întunecată, în timp ce pe flancul estic începuse să-şi piardă auriul de la vârfuri. Pământul exala ceață, iar pe cer se vedea cum noaptea prindea puteri la răsărit.

— Este atât de frumos aici, rosti ea sprijinindu-şi bărbia în palmă.

— E doar o privelişte măruntă, dar, din nu ştiu ce motiv, nu mă satur niciodată să ies aici seara şi să mă uit cum soarele

părăseşte câmpurile.

— Eu nu cred că cele mai frumoase privelişti din lume sunt considerate astfel pentru că ar fi vaste sau exotice. Măreția lor vine mai curând din faptul că nu se schimbă. Te uiți la ele şi ştii că aşa arată de mii de ani.

— Şi totuşi, cât de repede pot să se înnoiască, privite prin ochii altcuiva, zise el. Ochii unui nou prieten, de exemplu.

Ea se întoarse să-l privească, cu trăsăturile ascunse în umbră; timpul rămase suspendat între ei.

— Este ciudat să ți se ofere pe neaşteptate ocazia de a-ți face noi prieteni. De la o vârstă, oamenii acceptă că deja şi-au făcut toți prietenii pe care au avut dreptul să şi-i facă. Te obişnuieşti cu ei ca şi cum ar fi un set static – cu o oarecare erodare, desigur. Oamenii se mută, devin ocupați cu propriile vieți…

— Uneori ne părăsesc de tot, adăugă maiorul, simțind cum i se instala un nod în gât. Cu o teribilă lipsă de considerație, după părerea mea.

Doamna Ali făcu un gest aproape insesizabil, întinzând mâna ca şi cum ar fi vrut să i-o pună pe mânecă, dar şi-o retrase imediat printr-o mişcare circulară. El îşi înfipse bastonul în stratul de flori, de parcă văzuse un ciulin.

După câteva momente, ea spuse:

— Ar trebui să plec, cel puțin deocamdată.

— Atâta timp cât promiți să te întorci, răspunse el.

Porniră înapoi înspre casă, doamna Ali trăgându-şi şalul mai strâns în jurul umerilor, pe măsură ce lumina dispărea din grădină.

— Când a murit Ahmed, mi-am dat seama că rămăseserăm aproape singuri, adăugă ea. Ocupați cu magazinul, mulțumiți

fiecare cu prezența celuilalt – nu ne mai chinuiam să ținem legătura cu prietenii noştri.

— Da, se întâmplă adesea să cădem într-o rutină, aprobă maiorul. Desigur, eu întotdeauna l-am avut pe Bertie. A însemnat un sprijin enorm.

Spunând asta, îşi dădu seama că era adevărat. Oricât de neobişnuit ar fi părut, având în vedere cât de puțin
i mp petrecuseră împreună în ultimele decenii, întotdeauna simțise că rămăseseră apropiați, ca pe vremea când erau doar doi copii cu genunchii murdari care îşi cărau pumni în spatele serei. Probabil că, în realitate, pur şi simplu se simțea cu atât mai îngăduitor cu cât vedea mai rar pe cineva, şi asta era de fapt explicația pentru agasarea moderată pe care o manifesta în ultima vreme față de nenumăratele cunoştințe care îşi exprimaseră condoleanțele.

— Eşti norocos că ai mulți prieteni în sat, spuse doamna Ali. Te invidiez pentru asta.

— Lucrurile pot fi privite şi din această perspectivă, zise maiorul deschizând poarta înaltă care dădea spre grădina principală. Se dădu la o parte ca să-şi lase musafira să treacă.

— Iar acum, tocmai când trebuie să reflectez cum şi unde îmi voi petrece următorul capitol din viață, continuă ea, nu numai că am avut plăcerea să discut despre cărți cu dumneata, dar am fost şi invitată de domnişoara Devere să le ajut, pe ea şi pe prietenele ei, cu acest bal de la clubul de golf?

Făcuse din afirmație o întrebare, dar el nu izbutea să-şi dea seama cum ar fi fost bine să-i răspundă. Simți impulsul puternic de a o avertiza să se ferească de astfel de legături sociale.

— Doamnele sunt neobosite, spuse el. Nu suna chiar a

compliment. Fac foarte multe lucruri bune.

Zâmbetul doamnei Ali îi dădu de înțeles că pricepuse mesajul.

— Mi s-a spus că mi-ai pomenit numele. Iar Grace Devere a fost dintotdeauna extrem de politicoasă. Cred că mă întreb dacă nu cumva aceasta este o oportunitate să particip la acțiunile comunității. Un mod de a-mi întinde rădăcinile.

Ajunseseră deja la poarta din față, iar grădina şi aleea aproape că erau cufundate în întuneric. În josul dealului, o singură fâşie de lumină se mai zărea printr-o deschizătură între copaci. Maiorul simți că pe doamna Ali o țineau în sătuc doar nişte legături firave. Încă puțină presiune din partea familiei soțului şi vreo altă jignire din partea unui localnic nemulțumit ar fi dus la o rupere definitivă. Mulți nici măcar nu s-ar fi obosit să observe. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost ca să se plângă de faptul că preluarea magazinului de către nepotul cel morocănos reprezenta încă un semn al decăderii lumii actuale. A o convinge să rămână, doar pentru plăcerea de a o şti în apropiere, părea cu totul egoist. Nu putea, prin urmare, să susțină nicio asociere cu Daisy Green şi grupul ei de doamne. Mai degrabă i-ar fi recomandat să între într-o gaşcă de huligani sau să sară peste gard în țarcul ursului polar de la grădina zoologică din Regent's Park.

Ea îl privi, dându-i de înțeles că părerea lui cântărea greu. Maiorul se jucă absent cu zăvorul de la poartă.

— Poate că, din neatenție, şi eu mi-am oferit colaborarea, spuse într-un târziu. Se pare că am fost de acord să particip la o degustare de mâncăruri. Ştia că în vocea lui se simțea o anume încordare. Doamna Ali îl scruta amuzată. Pentru Grace înseamnă mult faptul că ți-ai pus experiența la

dispoziția ei, continuă el. Totuşi, trebuie să te avertizez că entuziasmul în exces al comitetului, combinat cu o ignoranță fenomenală, poate produce efecte de-a dreptul şocante. Nu mi-aş dori să fii jignită în vreun fel.

— În acest caz, îi voi spune lui Grace să se bazeze pe noi. Poate că noi trei putem salva Imperiul Mogul de la o nouă distrugere.

Maiorul îşi muşcă limba. În timp ce-şi strângeau mâinile şi promiteau să se revadă, se abținu să-şi exprime convingerea că Daisy Green putea reprezenta un pericol mai mare pentru Imperiul Mogul decât prinții cuceritori Rajput şi Compania Indiilor Orientale la un loc.

capitolul 9

Palatul Taj Mahal ocupa o fostă secție de poliție de pe Myrtle Street. Clădirea din cărămidă roşie încă păstra cuvântul „Poliția" gravat pe pragul de sus al uşii principale, dar acesta era acoperit parțial de o firmă cu neon care anunța sclipitor „Deschis până noaptea – Pentru acasă – Băuturi". Un pahar albastru de martini, împodobit cu o umbrelă galbenă, promitea un rafinament pe care maiorul nu prea îl considera credibil. Pe o firmă mare, pictată, se găseau numele restaurantului şi oferta pentru bufeturile de duminică, organizarea de nunți şi furnizarea de carne halal. Ca să parcheze maşina cu spatele într-un spațiu îngust, între camioneta unui instalator şi un scuter, maiorul îşi puse brațul pe tetiera scaunului pasagerului, manevră care o făcu pe Grace să roşească de parcă ar fi atins-o pe coapsă.

Doamna Ali îi zâmbi de pe bancheta din spate, unde alesese

să se aşeze după monologul lung şi dezlânat al lui Grace din care rezultase că pentru ea nu conta unde stătea, doar că maiorul n-ar fi trebuit să rămână singur în faţă, ca un şofer de taxi. El încercase să-i sugereze să meargă separat, de vreme ce trebuia să se vadă cu Roger după aceea, dar Grace îşi exprimase imediat dorinţa de a vizita Ginger Nook, faimoasa mercerie din Little Puddleton, insistând astfel să-l însoţească. Maiorul se rugă în gând să-i iasă parcarea dintr-o singură manevră.

O femeie durdulie, cu o faţă lată şi surâzătoare şi un şal vaporos galben-muştar, îi aştepta în pragul uşii de sticlă. Picioarele încălţate în pantofi cu toc erau atât de mici, încât maiorul se întrebă cum de reuşea să-şi menţină echilibrul, dar când le ieşi în întâmpinare văzu
i a mergea cu un pas uşor, de parcă ar fi fost un balon în heliu. Flutură o mână grăsuţă plină de inele mari şi zâmbi.

— Ah, iat-o pe prietena mea, doamna Rasool, spuse doamna Ali. Îi făcu la rândul ei cu mâna şi se pregăti să coboare din maşină. Ea şi soţul ei deţin două restaurante şi o agenţie de turism. Au stofă de afacerişti.

— Serios? Grace păru impresionată de femeia care tot silita pe vârfuri în faţa portierei. Presupun că e nevoie de foarte multă energie pentru asta.

— Da, Najwa este foarte entuziastă de felul ei, râse doamna Ali. Oricum, pot spune că este cel mai dur om de afaceri pe care îl cunosc – dar să nu-i ziceţi că v-am spus asta. Întotdeauna se preface că soţul ei deţine controlul complet. Coborî din maşină şi dispăru imediat într-o îmbrăţişare largă, de culoarea muştarului. Najwa, aş vrea să ţi-i prezint pe domnul maior Pettigrew şi pe domnişoara Grace Devere,

spuse ea, cu braţul încă prins de cel al prietenei sale.

— Eu şi soţul meu, domnul Rasool, suntem încântaţi să vă avem drept invitaţi în umilul nostru restaurant, zise doamna Rasool strângându-le, cu mare entuziasm, ambele mâini. Noi deţinem o afacere destul de mică – totul făcut de mână şi în casă, să ştiţi –, dar servim aici aproape cinci sute de persoane, iar tot ce pregătim este cald şi proaspăt. Trebuie să intraţi şi să vă convingeţi cu ochii dumneavoastră.

Intră în restaurant, poftindu-i printr-un semn larg. Maiorul le ţinu uşa doamnelor şi apoi le urmă înăuntru.

Câteva mese erau ocupate în restaurantul spaţios. Două doamne care luau prânzul lângă geam salutară din cap către doamna Ali, dar numai una din ele îi şi zâmbi. Maiorul, simţind că ceilalţi clienţi îi priveau pe ascuns, începu să examineze concentrat dalele podelei, străduindu-se să nu se simtă deranjat.

Pe jos încă se zăreau urme ale fostei secţii de poliţie. Conturul unui birou de recepţie traversa mijlocul încăperii, ca desenul de pe schiţa unui plan, iar în spate câteva separeuri mari fuseseră construite în nişte cabine care odinioară fuseseră, poate, camere de interogatoriu sau celule.

Ridicându-şi privirea, observă că pereţii erau zugrăviţi într-un oranj vesel – fără îndoială că găleţile de vopsea fuseseră etichetate cu „mango” sau „curmal japonez” –, iar perdelele din mătase de culoarea şofranului acopereau geamurile mari, cu rame de fier, ce încă aveau bare în partea de jos. După părerea lui, efectul era stricat numai de utilizarea în exces a unor flori de plastic în culori ţipătoare, chimice. Trandafiri mov sau roz atârnau în ghirlande pe tavan şi alte flori de plastic erau înghesuite în urne de ciment. Nuferi portocalii

pluteau în fântâna centrală, placată cu faianță, strângându-se spre valva de scurgere ca nişte peşti de acvariu morți.

— Ce vesel e aici, spuse Grace, încordându-şi gâtul pentru a vedea candelabrele gigantice din fier acoperite cu salbe de iederă şi de crini țepeni.

Încântarea ei neprefăcută față de toate acele culori părea absurdă pentru o femeie care prefera stofele de un maro tern, gândi maiorul. Hainele de astăzi, constând într-o bluză negru cu vişiniu şi ciorapi de un verde-închis, ar fi camuflat-o perfect în orice pădure din zonele mlăştinoase.

— Da, mi-e teamă că soțul meu este foarte generos cu aranjamentele florale, admise doamna Rasool. Vă rog, urmați-mă, ca să vă prezint.

Îi duse în spatele sălii spre un separeu mare, parțial ascuns de un panou de lemn sculptat şi o perdea uriaşă de mătase. Când se apropiară, un bărbat slab, cu părul rar şi o cămaşă apretată atât de tare că stătea țeapănă ca o cochilie, se ridică de la masa pe care o împărțea cu un cuplu vârstnic şi făcu o plecăciune rezervată.

— Domnul Rasool, iar aceştia sunt oaspeții noştri, maiorul Pettigrew şi domnişoara Devere.

— Bine ați venit, spuse proprietarul. Dați-mi voie să vă fac cunoştință cu părinții mei şi fondatorii afacerii noastre, domnul şi doamna Rasool.

Cei doi bătrânei se ridicară şi făcură la rândul lor o plecăciune.

— Încântat de cunoştință, zise maiorul, aplecându-se cu dificultate peste masa lată pentru a da mâna. Soții Rasool dădură din cap şi mormăiră un salut.

Maiorului i se părea că semănau cu jumătățile unui miez de

nucă, fermecători în simetria lor ridată.

— Vă rugăm să vă aşezaţi cu noi, îi invită domnul Rasool.

— Chiar trebuie să-i obosim pe părinţii tăi cu o întâlnire îndelungată? i se adresă soţia lui.

Tonul ei apăsat şi sprânceana ridicată îi dădură maiorului impresia că bătrânii nu fuseseră invitaţi.

— Părinţii mei sunt onoraţi să ne ofere asistenţă pentru clienţi atât de importanţi, declară domnul Rasool în direcţia maiorului, refuzând să se uite în ochii soţiei sale. Se aşeză apoi pe banchetă lângă mama lui şi le făcu semn din mână, invitându-i să stea în cealaltă parte a separeului. Vă rog să luaţi loc.

— Sper că doamna Ali v-a explicat că avem un buget destul de strict, nu? începu Grace, deplasându-se încet pe banchetă, de parcă ar fi fost făcută din arici.

Maiorul încercă să-i facă loc doamnei Ali să se aşeze înaintea lui, atât din politeţe, cât şi pentru că nu-i plăcea să fie înghesuit, dar doamna Rasool îi indică să stea lângă Grace. Ea şi doamna Ali luară loc pe scaunele din faţa mesei.

— Nu, vă rog frumos, spuse domnul Rasool, nu este nevoie să vorbim despre afaceri. Mai întâi, sper să vă bucuraţi de umila noastră ofertă. Soţia mea a comandat câteva mostre de mâncare pentru dumneavoastră, iar mama a cerut câteva în plus.

Bătu din palme şi pe uşile de la bucătărie apărură doi chelneri purtând tăvi de argint acoperite cu nişte capace rotunde, tot de argint. Erau urmaţi de o pereche de muzicieni, unul cu o tobă de mână, iar celălalt cu un sitar, care se aşezară pe nişte taburete scunde în apropierea separeului şi începură să interpreteze un cântec vesel.

— Avem muzicieni pentru dumneavoastră, anunță doamna Rasool. Şi cred că vă vor plăcea şi decorațiunile pe care le-am pregătit.

Părea deja resemnată cu prezența socrilor ei. Maiorul nutrea convingerea că negocierile dintre generații erau inevitabile în toate afacerile de familie, dar competența neîndoielnică a doamnei Rasool aducea probabil un plus de iritare. Femeia vârstnică flutură din deget, vorbindu-i rapid nurorii sale.

— Mama mea insistă ca oaspeții noştri să mănânce mai întâi, explică domnul Rasool. Este o ofensă să se discute afaceri fără a oferi ospitalitate.

Bătrâna se încruntă către maior şi Grace, ca şi cum deja încălcaseră eticheta.

— Atunci, poate ar trebui să gustăm ceva, spuse Grace, scoțându-şi din geantă un carnețel şi un stilou subțire de argint. Eu nu prea mănânc mult la prânz.

Preparatele veniră rapid, în castronaşe aburinde cu feluri pline de culoare şi emanând savoarea unor mirodenii cunoscute, dar a căror denumire nu-ți venea cu uşurință în minte. Grace gustă pe alese, strângând din buze cu hotărâre în cazul celor cu nuanțe mai închise şi arome mai înțepătoare.

Maiorul privi amuzat cum ea le nota denumirile pe hârtie, scrisul ei devenind din ce în ce mai ilizibil pe măsură ce mâncărurile grele şi câteva pahare cu punci îi accentuau starea de somnolență.

— Cum se scrie „*gosht*”? întrebă ea pentru a treia oară. Şi asta ce came e?

— Capră, explică domnul Rasool. Este cel mai tradițional ingredient.

— Gosht de capră? Grace articulă cu mare greutate cuvintele şi clipi de câteva ori, de parcă tocmai i s-ar fi spus că ingerase carne de cal.

— Dar şi puiul este extrem de popular, interveni doamna Rasool. Mai doriți niște punci?

Maiorul detectase un miros uşor de ienupăr în primul pahar de punci, despre care doamna Rasool spusese că este o băutură răcoritoare uşor alcoolizată, potrivită pentru prânz. Era servit dintr-o carafă bogat ornamentată în care pluteau felii de castraveți şi ananas şi sâmburi de rodie. Dar o uşoară îndoire a degetului, când patroana făcuse semn pentru un nou rând, fusese probabil semnalul să se adauge şi o cantitate sănătoasă de gin la această combinație. Castraveții deveniseră în mod evident translucizi din cauza alcoolului, iar maiorul simți o puternică dorință să adoarmă, învăluit de aromele mâncărurilor şi de lumina iridiscentă ce se strecura prin perdelele de mătase. Cei din familia Rasool şi doamna Ali băură doar apă.

— Tradiția părinților mei este ca acest minunat fel să fie servit în stil familial sau sub forma unui bufet, îi informă domnul Rasool. Pe un platou mare de lut, înconjurat de toate garniturile în castronaşe de argint – semințe de floarea-soarelui, felii de curmală japoneză şi *chutney* de tamarin.

— Mă întreb dacă nu cumva este un pic prea picant pentru felul principal, spuse Grace punându-şi mâna în jurul gurii, ca şi cum ar fi făcut un mic megafon. Ce părere ai, domnule maior?

— Cine zice că mâncarea asta nu e delicioasă este un nătărău, mormăi el dând aprobator din cap către doamna Rasool şi doamna Ali. Totuşi…

Nu era sigur cum să-şi exprime ferma convingere că membrii clubului de golf şi consoartele lor ar fi făcut o criză de nervi dacă li s-ar fi servit un fel principal pe bază de orez în locul unei fripturi zdravene cu sos. Doamna Rasool ridică o sprânceană către el.

— Totuşi nu e garantată împotriva nătărăilor? întrebă ea. Întrucât maiorul nu putu decât să zâmbească, cerându-şi parcă iertare, conchise: înțeleg perfect.

Făcu un semn cu mâna, iar un chelner fugi în bucătărie. Componenții micii trupe muzicale se opriră brusc, de parcă fluturarea le-ar fi fost destinată şi lor, şi îi urmară pe chelneri afară din încăpere.

— Cu siguranță este o aromă foarte interesantă, spuse Grace. Să ştiți că nu vrem să fim capricioşi.

— Nicio problemă, o linişti doamna Rasool. Sunt sigură că vă va plăcea mai mult varianta noastră mai populară.

Chelnerul se întoarse aproape alergând, cu o tavă de argint pe care se afla o budincă Yorkshire cu o formă perfectă, conținând o bucată parfumată de carne rozalie de vită. Era înconjurată de un sos de vin roşu şi însoțită de o grămăjoară generoasă de cartofi galbeni cu aromă de chimion şi de o frunză de lăptucă pe care erau aşezate felii de roşii, ceapă roşie şi de carambola. În timp ce ei contemplau într-o linişte deplină, un fir de abur se ridică dinspre carne.

— Este perfectă, şopti Grace. Cartofii sunt picanți?

Bătrânul domn Rasool mormăi ceva către fiul său.

Doamna Rasool scoase un hohot de râs ascuțit, ce semăna mai degrabă cu un şuierat.

— Deloc. Vă voi da şi poze că să le arătați şi altora, se oferi ea. Cred că ne-am înțeles să servim frigărui, samosa şi

aripioare de pui la gustare, urmate de carnea de vită şi, aş zice, tartă cu fructe la desert.

— Tartă cu fructe? repetă dezamăgit maiorul, care sperase să guste şi câteva mostre de desert.

— Una dintre cele mai plăcute tradiţii pe care ni le-aţi lăsat, afirmă doamna Rasool. Pe ale noastre, punem gem de tamarin.

— Friptură de vită şi tartă de fructe, spuse Grace, ameţită de mâncare şi de punci. Şi toate autentic mogule, spuneţi?

— Bineînţeles, replică doamna Rasool. Toată lumea va fi încântată să cineze precum Şahul Jehan, şi nimănui n-o să i se pară prea picant.

Maiorul nu sesiză nicio urmă de ironie în tonul patroanei, care părea foarte dispusă să facă pe plac. Şi domnul Rasool încuviinţă din cap şi făcu nişte calcule în carneţelul său negru. Doar cuplul cel vârstnic părea rigid.

— Şi cum rămâne cu muzica? se interesă doamna Rasool. Vreţi să mai ascultaţi trupa noastră de sitar, sau aţi prefera una cu muzică de dans?

— Nu, vă rog, fără sitar, spuse Grace.

Maiorul respiră uşurat de îndată ce doamna Rasool şi Grace începură să discute despre dificultatea de a găsi o trupă liniştită care să cunoască toate standardele şi totuşi să dea un aer exotic întregului eveniment.

Simţi că nu era obligat să participe la această discuţie. În schimb, profită de instalarea unei linişti relative pentru a începe o conversaţie discretă cu doamna Ali.

— Când eram mic, în Lahore, întotdeauna *rasmalai* era desertul special, şopti el.

Îşi amintea că era singurul preparat local pe care mama lui

îl accepta în vila albă şi răcoroasă. De cele mai multe ori mâncau budinci cu gem, plăcinte cu carne şi sosuri groase, la fel ca toți ceilalți prieteni ai lor. Bucătarul nostru întotdeauna folosea petale de trandafir şi şofran pentru sirop, iar brânza se prepara cu laptele dat de capra din curtea din spate. Îi apăru fugitiv imaginea caprei, un animal morocănos, şchiop de un picior, care întotdeauna avea bucățele de balegă lipite de coada subțire. Era acolo şi un băiat, cam de vârsta lui, care locuia în curte şi avea grijă de capră. Decise să nu-i dezvăluie această amintire doamnei Ali. Indiferent unde aş mânca-o acum, pare să nu aibă acelaşi gust pe care mi-l amintesc, mărturisi el.

— Da, mâncărurile copilăriei, surâse doamna Ali. Eu cred că reconstituirea lor e imposibilă din cauza unei încăpățânări a memoriei şi nu a vreunei greşeli inerente de preparare; cu toate acestea, tot le căutăm. Se întoarse către doamna Rasool şi o atinse pe mânecă. Najwa, ai putea să-i serveşti domnului maior faimoasele *rasmalai* de casă, preparate de soacra ta?

În ciuda protestelor lui, chelnerii aduseră castroane cu bucăți de brânză plutind într-un sirop roz.

— Chiar soacra mea le prepară, anunță doamna Rasool. Îi place să-şi facă simțită prezența în bucătărie.

— Înseamnă că sunteți foarte talentată, rosti Grace către bătrâna doamnă, rar şi cu voce tare, de parcă s-ar fi adresat unei surde. Mereu îmi doresc să-mi fac timp pentru gătit, continuă ea.

Bătrâna o privi furioasă.

— Doar trebuie să aştepți până când se scurge bine brânza, spuse doamna Rasool. Dar asta îi permite să fie cu ochii pe absolut tot ce se întâmplă în bucătărie, nu-i aşa, mami?

— Părinții mei ne ajută foarte mult, adăugă domnul Rasool, mângâindu-şi uşurel soția pe braț.

Maiorul luă o lingură de desert şi simți savoarea brânzei fine şi a siropului uşor: recunoscuse atât delicatețea, cât şi mirosul, mai accentuat decât gustul.

— Este foarte aproape de ceea ce ştiu eu, îi şopti uşor doamnei Ali. Foarte, foarte aproape.

— Minunat, spuse Grace, luând cu vârful buzelor o bucățică minusculă de brânză. Dar cred că tarta cu fructe este o idee mult mai bună. Apoi îşi împinse farfuria şi bău din paharul de punci. Acum, în legătură cu decorațiunile, ce sugestii ați avea?

— M-am gândit la asta, după cum ne-a cerut şi doamna Ali, şi mi-a fost teamă că n-am găsit decât variante foarte costisitoare.

— Dar apoi am dat peste o coincidență norocoasă, adăugă domnul Rasool. Un distins prieten s-a oferit să ne ajute.

— Serios? se miră Grace. Pentru că bugetul nostru, după cum ştiți…

— Ştiu, ştiu, zise domnul Rasool. Haideți să vă fac cunoştință cu prietena mea, doamna Khan. Este soția domnului doctor Khan, specialist la Spitalul Hill. Este una dintre cele mai remarcabile familii ale noastre. Dânsa are propria firmă de decorațiuni.

Flutură din mână, şi maiorul le văzu pe cele două doamne de la masa de lângă fereastră că se ridicară. Cea mai în vârstă făcu, în semn de răspuns, cu mâna, după
i are îi spuse ceva însoțitoarei sale, care se grăbi să iasă din restaurant.

— Saadia Khan? întrebă doamna Ali cu o voce scăzută. Eşti

sigură că este o idee bună, Najwa?

— Soțul meu insistă că ea îşi doreşte foarte mult să ajute, îi răspunse prietena ei cu un zâmbet îndurerat.

— Da, doamna Khan a lăsat de înțeles chiar că v-ar putea ajuta în mod gratuit, interveni domnul Rasool. Cred că soțul ei are mulți prieteni membri în clubul dumneavoastră de golf.

— Serios? spuse Grace. Nu am auzit până acum de doctorul Khan, dacă îmi amintesc bine…

— Da, o persoană remarcabilă. Soția lui este implicată în multe acțiuni de caritate. Este foarte preocupată de bunăstarea tinerelor noastre.

Doamna Khan era o apariție impresionantă. Purta un costum de tweed, cu o broşă grea de aur pusă la rever şi un singur inel pe fiecare mână, o verighetă simplă din aur şi un safir enorm într-o montură masivă de aur. Avea o geantă mare, țeapănă, şi o umbrelă strâns rulată. Maiorul îşi zise că fața îi părea cam fină pentru vârsta ei; părul, în straturi date cu mult fixativ, îi amintea de coafura lui Margaret Thatcher. Încercă să se ridice, lovindu-se dureros cu coapsa de marginea mesei în timp ce se străduia să iasă de pe banchetă şi să rămână în picioare lângă scaunul doamnei Ali. Clipi de câteva ori.

Şi cei din familia Rasool se ridicară, apoi avură loc prezentările de rigoare.

— Îmi pare bine de cunoştință, domnule maior. Vă rog, spuneți-mi Sadie, ca toată lumea, de altfel, zise doamna Khan cu un zâmbet larg care nu-i încreți niciun rid pe față. Şi, domnişoară Devere, cred că ne-am cunoscut la petrecerea aceea îngrozitoare în aer liber de la Camera de Comerț, în urmă cu un an.

— Da, într-adevăr, zise Grace cu o voce care arăta limpede că nu-şi aducea aminte de aşa ceva.

Doamna Khan se aplecă prin faţa doamnei Ali pentru a-i strânge mâna lui Grace.

— A fost o înghesuială teribilă, dar eu şi soţul meu considerăm că trebuie să sprijinim astfel de instituţii de bază.

Făcu un pas înapoi şi păru să o vadă pentru prima oară pe doamna Ali.

— Ah, Jasmina, eşti şi tu aici? se miră ea.

Maiorul sesiză că utilizarea prenumelui doamnei Ali reprezenta un semn clar de dispreţ, dar era extrem de recunoscător că, în sfârşit, îl aflase. Îi suna încântător chiar şi dintr-o sursă atât de dură şi rău-intenţionată.

— Saadia, spuse doamna Ali, înclinându-şi din nou capul.

— Cred că este un mare răsfăţ pentru tine să scapi de tejgheaua magazinului, adăugă doamna Khan. Ai putea-o numi o mică evadare de lângă mazărea congelată şi ziare, nu?

— Cred că aveţi nişte materiale să ne arătaţi, interveni doamna Rasool.

— Desigur. Asistenta mea, Noreen, şi nepoata ei le aduc chiar acum.

Văzură cum femeia care o însoţise pe doamna Khan la prânz şi o alta mai tânără se chinuiau să între pe uşa grea a restaurantului cu braţele pline de albume cu mostre şi o cutie cu ţesături. În urma lor venea un băieţel, cărând o carte mare cu ambele mâini. Maiorul îl recunoscu imediat: era băieţelul de pe faleză. Se simţi roşind ca un şcolar panicat la gândul că el şi doamna Ali ar fi putut fi daţi în vileag. Desigur, nu făcuseră decât să bea un ceai în public, nimic în contra bunelor moravuri, însă, pe când micul grup traversa

restaurantul, apropiindu-se de ei, se temu tot mai mult că prietenia lui privată urma să fie descoperită.

Era incapabil să se mişte; putea doar să țină strâns. Spătarul scaunului doamnei Ali şi să ghicească ce gânduri treceau prin capul cu păr lucios aflat alături de el.

— O, Doamne, nepoata şi-a adus şi băiatul, spuse doamna Khan într-o şoaptă răsunătoare către doamna Rasool. Scap imediat de el… oare ce-o fi avut în minte?

— Nu vă faceți probleme, zise patroana. Puse o mână pe mâneca doamnei Khan şi continuă: O să fie totul în regulă.

— Eu vreau să ajut, doar de dragul lui Noreen, răspunse aceasta. Dar tânăra este foarte dificilă.

Le aruncă lui Grace şi maiorului o privire lungă şi stânjenitoare.

— Ce copil drăgălaş, exclamă Grace în timp ce femeile îşi puneau poverile pe o masă din apropiere, urmate de băiețel. Cum îl cheamă?

Urmă o pauză foarte scurtă, ca şi cum nu ar fi dorit nimeni să-l prezinte. Femeia pe nume Noreen păru chiar speriată. Îşi netezi neliniştită părul cărunt şi o privi pe doamna Khan, ale cărei buze strânse formau o linie subțire.

— Nu am putut să-l las în maşină, spuse tânăra, care se uită şi ea la Saadia Khan, dar cu o față pe atât de aprigă pe cât de înspăimântată era cea a mătuşii ei.

— Cred că îl cheamă George, interveni doamna Ali, risipind tensiunea. Se ridică şi se duse să-i strângă mâna băiatului. Am avut plăcerea să ne cunoaştem în parc. Ai reuşit să duci mingea înapoi acasă?

Tânăra se încruntă şi îşi trase fiul mai aproape.

— A reuşit atunci, dar a pierdut-o într-un canal când

mergeam la cumpărături a doua zi.

Nu-i spuse nimic maiorului, mulțumindu-se să-l salute discret cu o mişcare a capului. Astăzi purta o rochie neagră, fără formă, sub care avea colanți; tonul era stricat doar de bascheții roşii cu şireturile legate deasupra gleznelor. Părul îi era parțial ascuns sub o bandană elastică. Se străduise, în mod evident, să se îmbrace mai conservator, dar maiorului i se păru că, în egală măsură, dădea dovadă şi de o rezistență îndârjită. Arăta la fel de ciudat acum, în restaurant, ca atunci când țipase la vânzătoarea de ceai de pe Promenadă.

— Jasmina, cred că Amina şi George sunt din zona ta natală, din nord, spuse doamna Khan cu un zâmbet insinuant. Poate sunteți chiar rude.

Maiorul nu-şi dădea seama dacă doamna Ali era amuzată sau furioasă. Strânse din buze, de parcă şi-ar fi reținut un chicotit, dar ochii îi scoteau fulgere.

— Nu cred, Saadia, răspunse ea. Maiorul simți o evitare intenționată a prenumelui englezesc. E o regiune mare, să ştii, continuă doamna Ali.

— De fapt, cred că aveți un nepot de vârsta mea, interveni Amina. Mătuşa ei, Noreen, tremura ca o frunză în vânt, făcându-şi de lucru cu albumele de mostre. Se poate să fi fost colegi de şcoală?

— Se poate nu neg, dar a plecat de ceva timp, zise doamna Ali. În vocea ei se simțea o urmă de precauție, pe care maiorul n-o mai sesizase înainte. A fost la studii în Pakistan.

— Iar acum, din câte am auzit, locuieşte cu tine, spuse doamna Khan. Ce şansă minunată să aibă ocazia să se mute în Sussex. Fundația mea caritabilă face multe acțiuni în aceste oraşe din nord, unde sunt foarte, foarte multe probleme.

O bătu uşor pe Amina pe mână, de parcă ea ar fi reprezentat majoritatea acelor probleme. Tânăra deschise gura şi se uită de la o femeie la alta, de parcă era împărțită între dorința de a-i spune mai multe doamnei Ali şi de a-i da o replică usturătoare lui Sadie Khan. Însă înainte de a rosti vreun cuvânt, mătuşa ei o prinse strâns de mână şi o făcu să tacă din nou; Amina se întoarse ca să o ajute să desfacă o bucată de material gros. Maiorul le privi cum discutau aprins, într-o ceartă şoptită.

— Putem discuta despre decorațiuni? întrebă doamna Rasool, evident stânjenită de acea conversație. N-ar fi mai bine ne arătați mai întâi materialele pentru fețele de masă, doamnă Khan?

Doamna Khan, doamna Rasool şi Grace ajunseră curând să dezbată calitățile țesăturilor transparente cu irizații pastelate şi ale damascurilor grele cu splendide imprimeuri şerpuite. Amina şi mătuşa ei, Noreen, aduceau noi modele şi întorceau paginile cu mostre în tăcere. Maiorul se aşeză din nou la locul lui, iar chelnerii serviră pahare cu ceai fierbinte. Ignorându-i pe bătrânii Rasool, o privi pe doamna Ali, care îl chemase pe George să i se aşeze în poală. Îi înmână lingurița înmuiată în miere, iar puştiul o linse precaut.

— Lui George îi place mierea, declară el cu o figură extrem de serioasă. Este organică?

Doamna Ali râse.

— Ei, bine, George, eu nu am văzut niciodată pe cineva să injecteze albinele cu antibiotice, spuse maiorul, care în general era de acord cu îngrijirea medicamentoasă a şeptelului bolnav şi nu vedea nimic rău în folosirea unui îngrăşământ natural adecvat.

Băiatul se încruntă la el o clipă, amintindu-i de nepotul morocănos al doamnei Ali.

— E mai bună cea organică, mama tot timpul zice asta. Apoi îşi trecu linguriţa pe toată lungimea limbii. Bunica mea pune miere în ceai, dar a murit, adăugă el.

Doamna Ali îl sărută pe păr, murmurând:

— Cred că asta v-a întristat şi pe tine, şi pe mama ta.

— Ne face să ne simţim singuri, zise George. Acum suntem singuratici pe lume.

— Vrei să spui că sunteţi „singuri", nu? îl corectă pedant maiorul.

Rezistă tentaţiei de a întreba de tată. În zilele astea nu era o chestiune de abordat şi, în plus, răspunsul negativ părea de la sine înţeles.

— Pot să mai iau miere? se interesă George, închizând subiectul cu bruschetea specifică tuturor copiilor.

— Bineînţeles, spuse doamna Ali.

— Îmi place de tine, conchise puştiul.

— Tinere, dar ai gusturi foarte bune, spuse maiorul.

Grace se întoarse în separeu şi îi dădu maiorului vestea cea bună că doamna Khan avea să le împrumute decoraţiunile pentru pereţi şi perdelele, astfel că trebuiau să plătească numai feţele de masă, care cu siguranţă aveau să se păteze.

— Clubul este o instituţie atât de veche şi de importantă în zonă, zise doamna Khan. Soţul meu are foarte mulţi prieteni în rândul membrilor. Ne bucurăm că vă putem ajuta în orice mod.

— Sunt sigur că gestul dumneavoastră va fi apreciat, replică maiorul. O privi pe Grace cu sprâncenele ridicate, primind, drept răspuns, un zâmbet sec. Grace, vrei să obţii aprobarea

de la preşedinta de comisie?

— Poftim? Da, bineînțeles, aşa s-ar cuveni. Sunt sigură însă că vor fi încântate de tot.

— Mie şi soțului meu ne-ar face plăcere să venim să le cunoaştem pe colegele dumitale, dacă este nevoie, se oferi doamna Khan. De vreme ce le ştim pe multe dintre ele, am fi încântați să le ajutăm să se familiarizeze cu preparatele deosebite ale soților Rasool. Pot să spun că şi eu am rugat-o pe doamna Rasool să mă ajute de multe ori la evenimentele pe care le-am organizat.

Maiorul o surprinse pe doamna Rasool dându-şi ochii peste cap către doamna Ali. Aceasta îşi înăbuşi un chicot şi îl lăsă jos pe George, care fugi înapoi la mama lui.

— E o idee minunată, spuse Grace fără entuziasm.

În timp ce maiorul dădea mâna cu doamna Khan, nu-şi putu reprima părerea de rău. Indiferent cât de important ar fi fost soțul ei şi indiferent de generozitatea lor, era puțin probabil ca Daisy şi comitetul să le accepte cererea de intrare în club. Spera doar ca doamnele să aibă decența de a refuza oferta mărinimoasă a soților Khan şi de a le plăti integral serviciile. Îşi propuse să discute în particular cu Grace de îndată ce i se ivea ocazia.

capitolul 10

Pe drumul spre Little Puddleton, Grace preferă să stea pe bancheta din spate a. Maşinii, unde se întinse într-o poziție ciudată şi, după câteva momente petrecute în traficul aglomerat pe drumul de ieşire din oraş, declară că se simțea cam rău.

— Vrei să opresc? întrebă maiorul, fără a reuşi să pară foarte îngrijorat.

Era aproape ora trei şi nu voia să-l dezamăgească pe Roger întârziind. Acceleră pe măsură ce drumul se eliberă şi conduse fără efort maşina masivă peste coama dealului.

— Nu, nu, vreau doar să-mi odihnesc ochii, rosti Grace cu o voce sfârşită. O să-mi fie bine.

— Am nişte şervețele umede parfumate, spuse doamna Ali.

Scotoci prin geanta mare şi îi întinse lui Grace o mică punguță împodobită. În maşină se răspândi o aromă uşoară de flori şi alcool.

— Sunt minunate, zise Grace. O să-mi revin într-o clipă, şi pe urmă de-abia aştept să îți arăt noile sculuri de alpaca, doamnă Ali. O să fie cel mai important moment al după-amiezii.

— Urmează să fiu inițiată în bucuriile împletitului, explică doamna Ali, zâmbindu-i maiorului.

— Condoleanțele mele, replică el.

În vreme ce coborau panta lină a dealului spre Little Puddleton, maiorul încercă să păstreze o viteză constantă şi să ignore gemetele înăbuşite ce veneau dinspre bancheta din spate. Era sigur că Grace avea să se simtă mult mai bine după ce le debarca pe amândouă la magazinul de artizanat. Simpla imagine a tuturor acelor sculuri colorate urma precis să o binedispună.

Pajiştea satului era îngrijită cu o atenție obsesivă. Un lanț ridicat la înălțimea genunchiului, susținut de țăruşi de lemn proaspăt văruiți, înconjura spațiul cu iarbă tunsă. Indicatoare din bronz îi avertizau pe oameni să nu calce pe gazon, cu excepția concertelor de după-amiază. Alei cu pietriş o

străbăteau încoace şi încolo ca într-un soi de diagramă ciudată. Foişorul din capăt dădea spre un heleşteu eliptic pe care pluteau trei lebede parcă albite cu clor. Întotdeauna erau doar trei, şi maiorul încerca fascinat să-şi dea seama care era cea în plus față de pereche şi de ce se încăpățâna să nu plece. Clădirile satului erau adunate într-o îngrămădire prietenoasă, şi o armată de arbuşti ornamentali în vase de teracotă străjuiau uşile în culori pastel. Un frunziş artistic învolbura jardinierele de la ferestre, iar geamurile termopan sclipeau la ferestre.

Magazinele ocupau o stradă îngustă care pornea dinspre pajişte. Maiorul opri maşina în față la Ginger Nook. Vitrinele erau pline cu fețe de pernă care aşteptau să fie brodate meticulos, căsuțe de păpuşi care urmau să fie pictate şi mobilate şi coşuri cu jurubițe de lână în culorile curcubeului.

— Am ajuns, spuse el adoptând ceea ce spera să fie un ton vesel şi încurajator. Să zicem că mă întorc să vă iau într-o oră? Dinspre bancheta din spate se auzi numai un geamăt. În oglinda retrovizoare, maiorul zări un chip cenuşiu pe care rujul roz al lui Grace ieşea în evidență ca o cărămidă nouă. Sau poate mai repede, adăugă el. Fiul meu vrea doar să vedem împreună o căsuță. Nu ştiu de ce, crede că l-aş putea ajuta să facă o impresie bună.

— Grace, aerul curat o să-ți facă bine, zise doamna Ali, care se întorsese pe scaun şi o privea cu îngrijorare. Hai, te ajut să ieşi.

— Nu, nu, şopti Grace. Nu pot să mă dau jos aici, în fața tuturor.

Maiorului i se părea că locul era aproape pustiu. La Ginger Nook nu erau decât vreo două doamne care cercetau

produsele.

— Ce să facem? o întrebă pe doamna Ali. Ceasul din turla bisericii arăta ora trei şi el începea să între în panică. Deja sunt aşteptat la Apple Cottage.

— De ce nu mergem acolo? propuse doamna Ali. Dumneata poți să intri, iar eu o să mă plimb cu Grace pe alee. E bine aşa, Grace?

Din spate se auzi din nou un mormăit confuz.

— Nu te-ai simți mai bine să stai pe pajişte? se interesă maiorul îngrozit. Lângă heleşteu sunt nişte bănci încântătoare.

— Ar putea să răcească, zise doamna Ali. Cred că ar fi mai bine să stăm pe lângă maşină. ÎI privi cu oarecare asprime. Desigur, dacă prezența noastră în apropiere nu va strica impresia bună.

— Deloc, răspunse el, văzând deja sprâncenele ridicate ale lui Roger.

Spera să poată parca puțin mai departe de casă şi să meargă pe jos până acolo.

Apple Cottage se afla la capătul unei scurte alei în spatele căreia se vedea câmpul. Jaguarul lui Sandy era deja acolo, lăsând loc pentru o singură maşină fix în fața porții căsuței, astfel că maiorul nu avu încotro şi trebui să parcheze în acel spațiu. Deasupra gardului viu putea să zărească părul castaniu al lui Roger lângă părul de un blond strălucitor al prietenei sale. Vârful unei pălării maro de fetru indica prezența unei a treia persoane: văduva Augerspier, presupunea el. Fiul lui se uita în sus, spre acoperiş, şi dădea aprobator din cap de parcă ar fi avut experiență în evaluarea stufului putrezit.

— Iată-ne, anunță maiorul. Nu cred că o să dureze prea

mult. O să vă las maşina descuiată.

— Da, du-te liniştit, zise doamna Ali. Sunt sigură că Grace o să se simtă mult mai bine după o plimbare.

Când maiorul ieşi din maşină, Grace încă se văita. Se apropie grăbit de poarta casei sperând că gemetele nu aveau să fie purtate prea departe în aerul nemişcat al după-amiezii.

Doamna Augerspier era din Bournemouth. Avea o faţă lungă, încruntată, şi buzele subţiate de acreală. Purta un costum ţeapăn de lână neagră, cu un guler de blană năpârlită. Pălăria era împodobită cu nişte pene negre care cădeau în şiruri zimţate pe fruntea ei plină de riduri.

— A, tata a fost colonel, spuse ea după ce se făcură prezentările, fără să precizeze la ce armă. Dar şi-a făcut averea din pălării. Soţul meu a preluat afacerea după moartea lui.

— De la colonel la pălărier, murmură maiorul.

Roger îi aruncă o privire furioasă, de parcă ar fi rostit o insultă, apoi zâmbi larg înspre cioara moartă de pe pălăria văduvei.

— În ziua de azi nu se mai fac pălării ca altădată, zise el, rămânând cu zâmbetul lipit de faţă de parcă aştepta să i se facă o poză.

Avea dinţii mai albi şi mai mari decât îşi amintea maiorul, dar poate era doar o iluzie provocată de întinderea artificială a buzelor.

— Ai mare dreptate, tinere, spuse văduva. Când m-am măritat, am avut o pălărie acoperită toată cu pene de lebădă. Dar, desigur, acum nu mai poţi face rost de aripi. E mare păcat.

Maiorului îi veni în gând imaginea unor lebede cu aripile amputate plutind pe heleşteul din Little Puddleton.

— Este o pălărie vintage adevărată? întrebă Sandy. Trebuie neapărat să-i trimit o poză prietenei mele care e redactor la revista *Vogue.*

— Da, da, acum aşa ar trebui să se numească, răspunse văduva înclinându-şi cochetă capul, în timp ce Sandy îi făcea poze cu telefonul ei minuscul. Tata a făcut-o special pentru înmormântarea mamei mele. Îi stătea minunat în sicriu. Şi după aceea tata mi-a dat-o mie, ca să-mi amintească de ea. Luna trecută am purtat-o la înmormântarea mătuşii.

Scoase o batistă cu bordură de dantelă şi îşi şterse nasul.

— Condoleanțe, rosti Roger.

— Nu a ştiut niciodată să poarte o pălărie, continuă văduva. Nu a fost o adevărată lady, ca mama. Ştii, mama nu ar fi folosit niciodată telefonul. Şi ar fi alungat cu mătura orice comerciant care ar fi venit la uşa din față, nu la cea de serviciu.

— Dar fabricarea de pălării nu înseamnă tot comerț? întrebă Sandy. Îl punea şi pe soțul ei să între pe uşa din spate?

— Sigur că nu, replică văduva. După tremurul indignat al penelor, Roger se temu că avea să-i vină rău. Doar tata făcea pălării pentru nobilime!

— Putem să vedem casa acum? interveni tânărul, străduindu-se să se uite urât la iubita - lui fără ca bătrâna să observe. Sunt sigur că lui Sandy i-ar face mare plăcere să vorbească ore întregi despre pălării cu dumneavoastră, doamnă Augerspier, dar am vrea să o vedem în lumina după-amiezii.

Din câte îşi dădea seama maiorul, casa era umedă şi într-o stare foarte proastă. Tencuiala era umflată dubios în câteva colțuri. Grinzile păreau mâncate de cari şi pardoseala de la

parter era făcută din lespezi inegale, de exterior. Şemineul avea mai multă cenuşă pe polița din stejar decât în horn. Ferestrele erau originale, dar ochiurile de geam erau curbate şi strâmbe, de parcă sticla confecționată manual ar fi fost gata să sară dintre lirele de plumb la cea mai mică pală de vânt.

— Ar fi posibil să le vând noilor chiriaşi şi nişte mobilă, zise doamna Augerspier, netezind un milieu de dantelă de pe speteaza unui fotoliu hârbuit. Asta dacă găsesc oamenii potriviți, desigur.

Maiorul se întrebă de ce Roger încuviința din cap cu atâta entuziasm. Posesiunile mătuşii moarte cuprindeau o mobilă ieftină de pin, nimicuri pe care le puteai cumpăra de pe litoral şi o colecție de farfurii cu scene din filme celebre. Nu părea să existe nici măcar un singur obiect care să fie pe gustul lui Roger şi Sandy, şi totuşi fiul lui cerceta totul cu atenție.

Din bucătăria mare şi goală – o anexă strâmtă construită în anii ’50, cu grinzi subțiri adăugate pe un tavan texturat din tencuială – maiorul aruncă o privire în cămara plină de mucegai şi numără unsprezece cutii de supă de pui instant pe rafturile altminteri goale, îl întrista gândul că viața fostei proprietare se redusese treptat până când din ea nu mai rămăsese decât atât de puțin. Închise încet uşa ca să ascundă aceste dovezi.

— Ah, n-aş schimba nimic, îi spunea Sandy doamnei Augerspier. Poate aş pune un frigider înalt în colțul acela.

— Pentru mătuşa mea unul de felul acesta era perfect, zise doamna Augerspier dând la o parte o perdea în carouri aflată sub blatul bufetului ca să-i arate un mic frigider ruginit. Dar tinerilor din ziua de azi le place să cumpere toate semipreparatele alea.

— A, noi avem de gând să ne facem cumpărăturile la magazinele locale cu produse naturale, o informă Roger. Nimic nu poate înlocui legumele proaspete, nu-i aşa?

— Care au nişte preţuri îngrozitor de mari, replică văduva. Nu vor altceva decât să-i jecmănească pe londonezii care vin în weekend Eu refuz să cumpăt de acolo.

— Aha, făcu tânărul. Îi aruncă o privire deznădăjduită tatălui său, care îşi stăpâni cu greu râsul.

— Asta e o masă foarte bună, continuă doamna Augerspier, bătând în plasticul acoperit cu o muşama în carouri. Sunt dispusă s-o vând.

— Cred că o să comandăm o masă de stejar lucrată manual şi vreo două bănci tradiţionale englezeşti cu spătar înalt, spuse Sandy, răsucind robinetele mătuite şi cercetând firicelul de apă maronie care începu să curgă. Un prieten de-al meu, director artistic, cunoaşte un meşter celebru.

— Mi-ar plăcea ca masa să rămână aici, zise văduva, de parcă nu ar fi auzit nimic. Cred că e un loc potrivit pentru ea.

— Absolut, încuviinţă Roger. Am putea pune masa de stejar în sufragerie, nu-i aşa, Sandy?

— Da, să vă arăt sufrageria. Însă acolo deja există un set foarte drăguţ şi modern.

Descuie o uşă şi le făcu semn s-o urmeze. Roger se supuse; în timp ce maiorul se dădu la o parte să o lase pe Sandy să treacă, o auziră pe văduvă afirmând:

— Aş fi dispusă să vând setul de sufragerie.

— Crezi că mătuşa a murit în patul ei de aici? şopti Sandy când ajunse în dreptul lui. Oare o să ne lase să cumpărăm salteaua?

Maiorul nu-şi putu stăpâni un hohot de râs.

În vreme ce se pregăteau să urce scările strâmbe către etaj, Roger îi aruncă o privire de terier mânat de o treabă urgentă. Maiorul recunoscu semnalul şi fu mulţumit să descopere că încă putea să citească expresiile faciale ale fiului său.

— Dragă doamnă Augerspier, interveni el, mă întrebam dacă aţi fi de acord să-mi arătaţi grădina. Sunt sigur că aceşti tineri se pot descurca foarte bine să se uite şi singuri primprejur.

Văduva îi aruncă o privire suspicioasă.

— Ar fi grozav, se entuziasmă Sandy. Ne-ar plăcea să avem posibilitatea de a explora casa.

— De obicei nu-i las pe vizitatori neînsoţiţi, mormăi doamna Augerspier. În ziua de azi nu mai poţi avea încredere în nimeni.

— Pot să garantez pentru integritatea deplină a acestor doi tineri, declară maiorul. Aţi fi atât de amabilă să-mi acordaţi plăcerea companiei dumneavoastră?

Întinse un braţ şi îşi înfrână impulsul de a-şi mângâia mustaţa. Se temea ca zâmbetul lui voit încântător să nu semene mai mult cu un rânjet pofticios.

— Cred că pot să accept, zise văduva, luându-l de braţ. În ziua de azi sunt prea puţine ocazii de a purta o conversaţie rafinată.

— După dumneavoastră, spuse maiorul.

Afară din căsuţa umedă, aerul părea să fie oxigen pur. Maiorul inspiră recunoscător şi fu răsplătit cu o aromă de cimişir şi păducel, cu o notă de frunze umede de stejar. Doamna Augerspier o luă la dreapta pe dalele pline de muşchi şi îl conduse spre bucata principală de grădină, care urca într-o pantă domoală pe o latură a căsuţei. Sub un umbrar aflat în

capătul grădinii stăteau doamna Ali şi Grace, care, observă maiorul îngrijorat, era prăbuşită cu ochii închişi pe speteaza de tec acoperită de licheni. Doamna Ali părea să-i ia pulsul.

— Lumea e aşa de necioplită, că tot vine aici fără programare, bombăni doamna Augerspier, pornind grăbită prin iarbă. Şi întotdeauna când nu trebuie, adăugă ea.

— A, nu sunt aici pentru casă, explică maiorul, dar văduva nu-l asculta.

— Casa nu e disponibilă, strigă ea fluturând din mâini de parcă voia să alunge nişte pui recalcitranți. Trebuie să vă cer să plecați.

Grace deschise ochii şi se ghemui speriată. Doamna Ali o bătu uşor pe mână şi se ridică, făcând un pas înainte, de parcă dorea să-şi apere prietena de silueta furioasă şi săltăreață care se apropia în grabă pe pajişte.

— E în regulă, doamnă Augerspier, zise maiorul, prinzând-o în sfârşit din urmă pe bătrână. Sunt cu mine.

Grace îi aruncă o privire recunoscătoare, dar doamna Ali continuă s-o privească țintă pe doamna Augerspier.

— Prietena mea Grace simțea nevoia să se aşeze, spuse ea. Nu am ştiut că deranjăm pe cineva.

Grace sughiță sonor şi îşi îngropă fața în batistă.

— Păi… începu văduva. Doar că apar tot felul de oameni ciudați care vin de pe drum. Am găsit o pereche tocmai în bucătărie, au zis că li se păruse o casă părăsită.

— Acum că ne-am prezentat acreditările, am putea primi un pahar cu apă? întrebă doamna Ali.

— Desigur, răspunse doamna Augerspier. Aşteptați aici şi o să vă aduc eu.

Porni în grabă spre casă, lăsându-i într-o tăcere

stânjenitoare.

— Ce scorpie, spuse maiorul în cele din urmă. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să vă conduc direct acasă.

— A, nu, te rog, mă simt mult mai bine, şopti Grace. Cred că am făcut o reacţie la vreun condiment.

— Mi-e teamă că nu contribuim deloc la impresia bună pe care fiul dumitale era nerăbdător să o facă, se scuză doamna Ali.

— A, nici vorbă, o contrazise maiorul. Nu îţi bate capul cu asta. Roger va fi încântat să vă vadă.

Îşi flutură absent bastonul şi, înainte să-şi dea seama, reteză capetele a trei dalii târzii. Ridică privirea şi îl văzu pe Roger venind în pas alergător pe pajişte, cu un pahar de apă care i se tot vărsa peste mână. Fiul lui avea o expresie preocupată care semăna foarte mult cu o încruntare.

— Doamna Augerspier a spus că una din prietenele tale are nevoie de un pahar cu apă, zise tânărul. Apoi adăugă cu o voce mai joasă: Ai invitat pe cineva să te însoţească?

— Roger, ţi-o aminteşti pe domnişoara Devere, spuse maiorul, întinzându-i paharul lui Grace. Iar aceasta este doamna Ali, de la magazinul din sat.

— Îmi pare bine, zise doamna Ali. Vă cerem iertare pentru deranj.

— Nu-i nicio problemă, replică Roger pe un ton indiferent. Numai că trebuie să-l răpesc pe tata câteva minute.

— Ţin minte când erai doar un băieţel, Roger… începu Grace, ştergându-şi ochii. Un băieţel aşa de drăguţ, cu părul ciufulit.

— E beată? şopti Roger către maior. Ai adus aici o femeie beată?

— Sigur că nu. Se resimte puțin de pe urma prânzului indian destul de consistent pe care l-am luat.

— Mai ții minte atunci când voi, băieții, ați fumat țigări de foi în pădure? întrebă Grace. Biata voastră mamă era convinsă că ați fost închiși într-un frigider aruncat într-o prăpastie.

— Scuzați-mă, doamnelor, trebuie să plec, zise Roger răsucindu-se pe călcâie.

În timp ce maiorul era împins spre casă, auzi vocea lui Grace continuând să bată câmpii.

— Le-au furat din haina vicarului în timpul slujbei şi după aia le-a fost rău de nu mai ştiau de ei…

— Roger, ai fost foarte grosolan.

— Grosolan? Cum ai putut să le aduci cu tine? Doamna Augerspier e acum teribil de agitată. Se tot uită pe fereastră.

— De ce naiba? se miră maiorul.

— Nu ştiu. Dar noi ne-am transformat din chiriaşii potriviți într-o gaşcă bizară cu două personaje de circ după ei. Pentru numele lui Dumnezeu, o pakistaneză şi o amețită – unde ți-a fost capul?

— Eşti ridicol. N-o să accept ca prietenele mele să fie tratate cu atâta grosolănie.

— Mi-ai promis că mă ajuți. Presupun că nu sunt la fel de important ca prietenele tale, nu? Acum eşti prieten la cataramă şi cu lăptarul?

— După cum ştii foarte bine, nu există niciun lăptar în Edgecombe St. Mary de mai bine de douăzeci de ani, zise maiorul.

— Nu asta e ideea. Tată, nu asta e ideea.

Roger deschise uşa casei şi se dădu la o parte, de parcă aştepta un copil îndărătnic să între. Maiorul trecu pe lângă el

cu paşi mari, spumegând de furie.

Sandy stătea pe canapeaua desfundată cu un zâmbet înţepenit pe faţă. Doamna Augerspier se uita iarăşi pe fereastră.

— Sunt atât de agitată de când cu perechea de săptămâna trecută, explică ea, cu o mână la inimă.

Sandy încuviinţă din cap afişând o expresie foarte compătimitoare.

— Doamna Augerspier tocmai îmi povestea despre un cuplu foarte grosolan care a venit să vadă casa săptămâna trecută.

— Nu le-am spus decât că o să li se pară cam umedă casa, căci erau obişnuiţi cu un climat mai cald. Au reacţionat destul de exagerat.

— De unde erau? se interesă Roger.

— Parcă aţi zis că din Birmingham, doamnă A.? interveni Sandy, cu ochi mari şi nevinovaţi.

— Dar la origine erau din insule – din Indiile de Vest, preciză doamna Augerspier. Câtă obrăznicie – şi încă din partea unor doctori. Le-am spus că o să-i reclam la Colegiul Medicilor.

— Fireşte că doamna Augerspier se simte puţin cam intimidată în prezenţa străinilor, continuă Sandy. Dar asta numai până când îi cunoaşte.

— O doamnă se simte confortabil în prezenţa oricui, după ce îi este prezentat cum se cuvine, opină doamna Augerspier. Cu mândrie pot să afirm că nu am nici cea mai mică idee preconcepută.

Maiorul se uită la Roger, care rămăsese cu gura căscată şi nu reuşea să mai facă decât nişte mişcări foarte vagi, dar fără

să scoată vreun sunet. Sandy era imperturbabilă, ba chiar părea că se distrează.

— Doamnă Augerspier, sunteți o persoană cu adevărat originală, zise tânăra. Abia aştept să vă aud părerile despre… ah, despre orice.

— Trebuie să recunosc, pentru o americancă eşti foarte bine-crescută. Familia dumitale are origini în Europa?

— Roger, ai terminat cu vizita casei? întrebă maiorul.

Spera că bruschețea tonului era suficientă ca să-i exprime nemulțumirea fără să dea naştere unei confruntări directe. Doamna Augerspier îi aruncă un zâmbet vag care îi dovedea că, deşi evitase orice impolitețe, eşuase cu totul în a-i da peste nas.

— Nu vrem să vă răpim prea mult timp, spuse Roger. Se apropie de Sandy şi o bătu uşor pe umăr. Ai terminat, iubito?

Maiorul tresări auzind termenul de alint aruncat cu nepăsare – echivalentul verbal al încredințării cheilor casei unui necunoscut.

— Eu m-aş putea muta şi acum, zise Sandy. Ce părere aveți, doamnă A.? Suntem potriviți, sau nu?

Doamna Augerspier zâmbi, dar privirea i se îngustă, lipsită de bunăvoință.

— E important să găsesc oamenii potriviți… începu ea.

Sandy se întoarse spre Roger şi îl bătu uşor pe mână, ca o mamă pe băiețelul care uitase bunele maniere.

— A, da, am uitat, spuse acesta. Scotoci în buzunarul sacoului şi scoase fluturând un plic maro. Eu şi logodnica mea ne-am permis să aducem un cec pentru chiria pe şase luni, în caz că ne-ați putea-o da imediat.

Deschise plicul şi îi întinse încet cecul doamnei Augerspier,

care îl privea fascinată.

— Roger, eşti sigur că nu e un pic cam spontan? întrebă maiorul, în timp ce mintea lui încerca să proceseze cuvântul „logodnică".

În schimb, îşi concentră privirea asupra văduvei care cerceta cecul pe ambele fețe, cu ochii jucându-i de încântare. Îşi făcu gura pungă şi îl privi încruntată.

— Hm, cred că aş putea fi de acord cu şase luni – o perioadă strict de probă, spuse ea. Dar n-o să am timp să fac nicio reparație, să ştiți. O să am nevoie de toate forțele numai ca să împachetez bunurile dragii mele mătuşi.

— Ne mulțumim cu ea exact aşa cum este, o asigură Sandy.

Văduva puse cecul în buzunarul hainei, împingându-l bine să nu rămână niciun colțişor afară.

— O să-mi ia câteva zile să sortez bunurile de care o să mă pot despărți.

— Noi nu vă grăbim, zise Roger. Acum ce-ați zice să mergem cu toții să bem o ceaşcă de ceai undeva ca să parafăm înțelegerea?

— Pare o idee grozavă, spuse doamna Augerspier. Cred că la hotelul din sat se serveşte un ceai excelent – oare unde am pus formularul de închiriere?

În sinea sa, maiorul îşi zise că ar fi preferat să mestece urzici şi să bea o halbă de apă din şanț decât să se uite cum văduva îşi apleacă penele de la pălărie peste un munte de frişcă.

— Domnule maior, am impresia că aveți o obligație urgentă, spuse Sandy, făcându-i cu ochiul, în timp ce Roger îi adresa tatălui său o privire imploratoare.

— Cred că ar trebui să le conduc pe doamne acasă, zise

maiorul. Grace nu se simte deloc în apele ei.

Uşa se deschise şi doamna Ali îşi strecură capul înăuntru.

— Scuzați-mă că vă întrerup. Voiam să te anunț că Grace se simte mult mai bine. Maiorul, cuprins de panică, abia se abținu să nu clatine din cap dojenitor. Pe chip tot trebuie să i se fi citit o grimasă, căci doamna Ali schimbă cu eleganță nota. Totuşi, cred că ar fi de preferat să o ducem acasă cât mai curând posibil, întinse paharul de apă gol, şi văduva se grăbi să i-l ia din mână.

— Tocmai am terminat, tocmai am terminat, zise doamna Augerspier. Rămase lângă uşă cât timp Sandy şi Roger semnară formularul şi luă copia la indigo. Desigur, trebuie să vă conduceți prietena acasă. Nici prin cap nu ne trece să vă târâm la ceai după noi.

Pe alee, în timp ce o aşteptau pe văduvă să încuie, Roger începu să se bâlbâie entuziasmat.

— Nu e grozav? Adică, nu e cea mai grozavă casă? Nu-mi vine să cred că am obținut-o…

— Iubitule, e o cocioabă, replică Sandy, dar e cocioaba noastră şi pot să scot ceva din ea.

— Ea prefera cealaltă casă, explică tânărul. Dar am ştiut că la final o s-o luăm pe asta.

— O să treci după aceea pe acasă? întrebă tatăl lui. Poate reuşim să discutăm despre logodna ta.

Spera ca Roger să prindă nota acidă din tonul lui, dar acesta se mulțumi să rânjească.

— Îmi pare rău, tată, trebuie să ne întoarcem. Dar o să venim într-un weekend, curând.

— Splendid.

— Mda, sunt vreo două lucruri – cum ar fi vechiul meu

birou şi cufărul de stejar din pod – care cred că s-ar potrivi de minune aici.

— Eu am drept de veto asupra tuturor pieselor de mobilier, afirmă Sandy. Nu am de gând să mă pomenesc cu nişte mobilă veche doar fiindcă ți-ai scrijelit tu fanteziile de şcolar pe ea.

— Desigur, spuse Roger. Aici, doamnă A.

Văduva venea pe alee înfofolită în haina voluminoasă de tweed împodobită cu ceea ce părea o vulpe moartă de foarte multă vreme.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnelor, strigă Sandy fluturând din mână spre doamna Ali şi Grace, care se urcaseră deja în maşina maiorului.

Cu doamna Augerspier aşezată ceremonios pe scaunul din față şi cu Sandy înghesuită în spate, Roger ambală motorul până când păsările se zburătăciră speriate de pe gardul viu.

Maiorul era bucuros că doamnele rămăseseră tăcute pe drumul de întoarcere. Se simțea obosit şi îl durea falca. Îşi dădu seama că o ținea strâns încordată.

— S-a întâmplat ceva, domnule maior? se interesă doamna Ali. Pari supărat.

— A, nu, nu am nimic. Doar că a fost o zi lungă.

— Fiul dumitale a închiriat casa, nu? continuă ea. Părea atât de plin de entuziasm.

— A, da, da, totul e semnat şi parafat. Este foarte bucuros.

— Ce bine!

— Totul s-a făcut cam în grabă, zise Maiorul, luând-o rapid la dreapta, prin fața unui tractor, ca să o apuce pe scurtătura cu o singură bandă care ducea înspre Edgecombe St. Mary. Se pare că sunt logodiți. Aruncă o privire înapoi spre Grace, sperând că nu avea să o ia de la capăt cu gemetele. Sunetul

acela îl împiedica să şofeze. Te simți mai bine?

— Mult mai bine, mulțumesc, răspunse Grace, al cărei chip era tot cenuşiu şi tras. Felicitările mele, domnule maior.

— Eu doar sper că ştiu în ce se bagă. Toată povestea asta cu închiriatul unei case împreună… Pare atât de prematur.

— Se pare că în ziua de azi asta e direcția în care merge toată lumea, chiar şi în cele mai bune familii, afirmă Grace. Nu trebuie să să te simți prost în legătură cu asta, indiferent de opinia celorlalți.

Maiorul se simți brusc enervat, atât din pricina sugestiei, cât şi a batistei care flutura în oglinda retrovizoare ca un porumbel prins în cursă, în timp ce Grace îşi făcea vânt.

— Ar trebui să poată cumpăra casa în cele din urmă, zise el. Roger mi-a spus că ar fi o investiție destul de înțeleaptă.

— Când iubirea adevărată se combină cu un motiv financiar serios, interveni doamna Ali, toate obiecțiile trebuie date la o parte.

— E un proverb din cultura dumitale? întrebă Grace. Pare foarte potrivit.

— Nu, doar îl necăjeam pe domnul maior. Cred că împrejurările se pot dovedi mai puțin importante decât faptul că, printr-o întorsătură a sorții, fiul dumitale şi o viitoare noră au fost aduşi împreună, domnule maior. E o ocazie care nu trebuie ratată, nu-i aşa, domnişoară Devere?

— A, desigur. Mi-ar fi plăcut să am copii care să vină să locuiască lângă mine.

În vocea ei se simțea o umbră de durere care nu avea legătură cu problemele digestive.

— Am încercat să văd prezența nepotului meu într-o asemenea lumină, afirmă doamna Ali. Deşi nu întotdeauna

tinerii uşurează lucrurile.

— O să-ți urmez sfatul şi o să încerc să mă obişnuiesc cu noua proximitate a fiului meu, zise maiorul în timp ce accelera ca să scape de periferia din Little Puddleton. Şi nutresc speranța că va dori mai mult de la relația noastră decât o bună afacere cu mobila mea veche.

— Trebuie să-i aduci pe fiul dumitale şi pe logodnica lui la bal, domnule maior, spuse Grace. Să-i prezinți tuturor. Toată lumea e atât de relaxată şi de abordabilă când e costumată, nu crezi?

— Da, dar am descoperit că de multe ori nu-şi mai amintesc de tine a doua zi, replică maiorul, stârnindu-i un hohot de râs doamnei Ali.

— Cred că o să port iarăşi rochia mea victoriană, spuse Grace. Poate că o să reuşesc să împrumut o cască colonială pe post de accesoriu.

— Dacă te interesează, îți împrumut bucuroasă un sari sau un costum cu tunică şi un şal, se oferi doamna Ali. Am câteva ținute protocolare, puse bine în pod pe undeva, pe care nu le folosesc niciodată.

— Ai vrea? Ah, asta ar fi o surpriză pentru doamnele de la club, nu-i aşa – eu în întreaga mea splendoare de prințesă indiană.

— Cred că la înălțimea dumitale, un sari ți s-ar potrivi foarte bine, adăugă doamna Ali. O să caut câteva lucruri şi o să ți le aduc să le încerci.

— Eşti foarte amabilă, spuse Grace. Trebuie să vii să luăm ceaiul împreună, şi atunci poți să-mi spui ce părere ai – s-ar putea să arăt total aiurea.

— Mi-ar face plăcere. De obicei, marțea sau duminica

după-amiaza sunt liberă.

Maiorul simți că i se încorda din nou maxilarul în timp ce imaginea unei noi duminici în care ar fi putut sta de vorbă despre Kipling devenea tot mai îndepărtată. Ar fi trebuit să se bucure că doamna Ali îşi făcea alți prieteni în oraş, dar în sufletul său îi venea să plângă la gândul că ea avea să treacă pragul altcuiva.

capitolul 11

Dacă exista o trăsătură de caracter pe care maiorul o disprețuia net, aceea era inconsecvența. Obiceiul de a te răzgândi dintr-o toană sau la cel mai mic obstacol; adoptarea şi renunțarea la hobby-uri, având drept simboluri sacul cu crose de golf nefolosite din garaj şi maşinile de tuns iarba ruginind în magazie; manevrele politicienilor care trimiteau unde neregulate de îngrijorare în întreaga țară. Asemenea mişcări dezordonate îi răneau grav simțul ordinii. Totuşi, în zilele care urmaseră excursiei cu doamna Ali şi cu Grace, se simți tentat el însuşi să schimbe direcția. Nu numai că se lăsase târât într-o situație ridicolă în privința balului, dar poate că se purta prosteşte şi în legătură cu doamna Ali. Se gândise la prietenia lor ca fiind separată de restul satului, dar iat-o acum implicată în activitățile banale ale celorlalte doamne din localitate. Desigur, un ceai nu era un semn al asimilării totale în maşinăria socială feminină, dar oricum asta îl deprima.

În vreme ce orele după-amiezii de duminică se târau greoi, maiorul stătea singur cu capodopera lui Kipling, *Kim,* închisă pe genunchi şi încerca să nu şi-o imagineze pe doamna Ali

râzând, cu o ceaşcă de ceai în mână, în timp ce Grace făcea piruete şi defila într-o spumă de costume vaporoase brodate cu paiete. Marți, când i se termină laptele, evită magazinul, ducându-se cu maşina la benzinărie ca să facă plinul şi să cumpere lapte din vitrina frigorifică de lângă standul cu cutii de ulei. Când Alee îl sună să-l invite la o partidă de golf joi, maiorul încercă să se eschiveze, plângându-se de o uşoară durere de cap.

— Dacă stai degeaba, n-o să facă altceva decât să se agraveze, îi spuse prietenul său. Un joc lejer este tot ce-ți trebuie. Ce zici de nouă găuri şi un prânz?

— Adevărul e că nu mă simt într-o dispoziție foarte sociabilă.

Alee scoase un râset sonor ca un nechezat.

— Dacă ți-e teamă că o să dai peste comitetul doamnelor, stai liniştit. Daisy a luat-o pe Alma la Londra ca să arunce o privire la costume. I-am spus Almei că, dacă îmi aduce altceva decât o cască colonială, o să-mi sun avocații.

Maiorul se lăsă convins. Oricum, la naiba cu femeile, îşi zise în timp ce se ducea să-şi caute sacul de golf. Era mai bine să-şi concentreze interesul asupra prieteniilor masculine, care reprezentau fundamentul unei vieți liniştite.

Pregătirile pentru „O seară la Curtea mogulă" erau în toi când maiorul sosi la club, ceva mai devreme decât ora stabilită. În anexa din spatele restaurantului The Grill, unde de obicei se găseau dozatoarele de ceai şi de cafea pentru jucătorii matinali de golf, nu se vedea nici urmă de aşa ceva. În schimb, toate mesele fuseseră împinse la o parte ca să se facă loc pentru repetiții în fața scenei. Chelnerițele de la club, încruntate de concentrare, fluturau eşarfe şi tropăiau de parcă

ar fi vrut să strivească nişte urechelniţe. La glezne aveau brăţări cu mici clopoţei ale căror sunete disonante dădeau de gol faptul că nicio dansatoare nu se mişca în ritm cu celelalte. Amina, tânăra de la restaurantul Taj Mahal, părea să fie instructoarea grupului. George stătea confortabil în vârful unui turn înclinat de scaune, desenând cu un creion colorat într-un caiet gros.

— Cinci, şase, şapte… la opt staţi doi timpi… bateţi, bateţi din picior! striga Amina, conducând cu paşi graţioşi şirul de femei neîndemânatice din spatele ei.

Maiorul îşi zise că ar fi făcut mai bine să se întoarcă să le supravegheze, dar poate că nu suporta să se uite multă vreme la feţele transpirate şi la tălpile mari ce izbeau podeaua. În timp ce scruta zadarnic sala în căutarea unui dozator de ceai, străduindu-se să rămână neobservat, din şirul din spate răsună un strigăt scos de o fată masivă.

— Nu pot să fac asta dacă lumea tot vine şi se uită la noi. Ni s-a spus că o să fie ceva privat.

— Da, suntem în picioarele goale aici, completă o alta.

Întreaga trupă se uită furioasă la maior, de parcă acesta ar fi intrat în vestiarul lor şi le-ar fi găsit dezbrăcate. George ridică privirea din caiet şi îi făcu semn cu mâna, imprimând un balans periculos stivei de scaune.

— Scuze, căutam doar nişte ceai, explică maiorul.

Chelneriţele continuară să-l privească urât. Eliberate de îndatoririle lor obişnuite, nu aveau niciun gând să ofere o mână de ajutor vreunui membru al clubului.

— Fetelor, nu avem la dispoziţie decât două săptămâni pentru asta, interveni Amina, bătând din palme. Hai să facem o pauză de ceai de cinci minute, apoi o să vorbim despre cum

trebuie să simțiți ritmul.

Maiorul nu se aşteptase să audă un asemenea ton autoritar din partea unei persoane atât de dezordonate şi de ciudate. Şi mai stranie i se păru supunerea cu care fetele se îndreptară cu paşi târşâiți spre bucătărie, fără să scoată un murmur de protest. Se strădui să nu se gândească la numeroasele urme de tălpi transpirate de pe podeaua bucătăriei.

— Domnul maior Pettigrew, nu-i aşa? spuse Amina. Aţi fost la Taj Mahal împreună cu domnişoara Devere şi acea doamnă Ali?

— Mă bucur să vă revăd pe dumneata şi pe George, răspunse evaziv maiorul fluturând din mână spre băiat. Pot să te întreb ce încerci să faci cu încântătoarele noastre domnişoare din personalul de servire?

— Mă străduiesc să le învăț câteva mişcări simple dintr-un dans popular pe care să-l interpretăm la marele bal, explică Amina cu un râs amar. Sadie Kahn i-a spus domnişoarei Devere că dansez, aşa că mi-au cerut ajutorul.

— Ah, draga mea, îmi pare sincer rău. Nu-mi vine să cred că ai fost băgată într-o întreprindere imposibilă.

— Dacă ar fi fost uşor, nu aş fi făcut-o, replică Amina, şi o încruntare neplăcută îi trecu fulgerător pe chip. Nu accept să primesc de pomană.

— Nu, desigur că nu.

— Hei, pe cine păcălesc? Chiar am nevoie de bani. Nu e atât de rău dacă nu le ceri mai mult de trei paşi diferiți. Aşa că o să mişcăm mult din şolduri, şi mă gândesc să aducem nişte eşarfe mai mari.

— Da, cu cât mai multe văluri, cu atât mai bine, cred. Deşi picioarele goale o să fie destul de alarmante.

— Aşadar, cât de bine o cunoaşteţi pe doamna Ali? întrebă ea brusc.

— Doamna Ali are un magazin foarte drăguţ, zise maiorul ocolind întrebarea directă. În ziua de azi, prea multe magazine din satele noastre dispar. Se aşternu o scurtă pauză. Să presupun că eşti dansatoare profesionistă? adăugă el, ca să schimbe subiectul.

— Dans, yoga, aerobic. Cu dansul nu câştig prea mult, aşa că predau orice. Deci credeţi că doamna Ali este drăguţă?

— Se vede că te pricepi foarte bine la ceea ce faci, o lăudă el.

Fetele reveniseră în sală, şi maiorul simţea că discuţia lor era ascultată de nenumărate urechi.

— Speram că mi-aţi putea spune mai multe despre ea, continuă Amina. Mă gândeam să-i fac o vizită. Am auzit că are nevoie de un ajutor cu jumătate de normă la magazin.

— Serios? se miră maiorul, care nu reuşea să o vadă în uniformă, aranjând cutii cu spaghete şi răspunzând politicos doamnelor în vârstă. Pe de altă parte, n-ar fi fost o soluţie mai proastă decât nepotul morocănos. Decise să-i răspundă diplomatic: Pot să-ţi spun că doamna Ali este o femeie încântătoare şi are un magazin foarte drăguţ.

— Evident că nu asta îmi doresc să fac pe termen lung, să lucrez într-un magazin, murmură ea ca pentru sine. Şi va trebui să fie în timpul orelor de şcoală, altfel aş fi nevoită să-l aduc pe George cu mine.

— Sper să capeţi slujba, o îmbărbătă maiorul. Se uită apoi spre uşă şi ridică o sprânceană, de parcă ar fi salutat o cunoştinţă imaginară care trecea pe acolo – un Alee invizibil, care să-l ajute să scape. Trebuie să plec în căutarea

partenerului meu de golf, se scuză el.

— Credeți că ne-ați putea duce şi pe noi cu maşina după partidă? Maiorul descoperi că nu avea nicio idee cum să pareze o asemenea solicitare îndrăzneață din partea unei străine. Pur şi simplu rămase cu privirea ațintită asupra ei. Nu există decât două autobuze de aici spre Edgecombe, adăugă tânăra. Probabil va trebui să facem autostopul.

— Ah, nici gând! Nu e deloc sigur să faci autostopul, mai ales cu băiatul după tine.

— Mulțumesc atunci. O să aştept să mergem cu dumneavoastră.

— S-ar putea să dureze o vreme, începu el.

— A, am destule de făcut aici, spuse ea, cu ochii la fetele şleampete. Ne-au oferit masa de prânz, după care putem să vă aşteptăm în hol.

Auzind asta, câteva fețe se ridicară, şi maiorul avu senzația oribilă că fusese prins stabilind un rendez-vous tainic. Fugi de acolo cât putu de repede, hotărât să-şi recupereze sacul de golf şi să aştepte discret undeva, afară, sosirea prietenului său.

— A, iată-te, exclamă Alee. Ai vreun motiv pentru care bântui pe după gardul viu? Şi îți dai seama că sacul ăsta antic al tău te dă de gol?

— Nu bântui, replică maiorul. Pur şi simplu mă delectez cu un moment de solitudine pastorală – împreună cu sacul meu foarte distins, la care râvneşti, şi prin urmare te simți obligat să râzi de el.

Amândoi priviră sacul de piele bine unsă, care aparținuse tatălui maiorului şi pe care era lipită o mică bucată de piele ştanțată cu numele Lahore Gymkhana Club. Era fixat pe un suport de lemn cu roți şi mai vechi, cu mâner de bambus, de

care stăpânul său era foarte mândru.

— M-am gândit că poate încercai să-l eviți pe secretar. Am auzit că te căuta.

— De ce să mă caute? se miră maiorul, în timp ce o porneau spre primul reper.

— Probabil vrea să lămurească lucrurile în legătură cu fiul tău. Am auzit că a fost un soi de încurcătură când a venit ieri aici.

— Fiul meu? întrebă maiorul surprins.

— Nu ai ştiut că a fost aici? replică Alee, şi sprâncenele i se ridicară ca doi iepuri treziți din somn.

— A, da, nu, desigur – adică am vorbit despre ideea de a deveni membru, se bâlbâi celălalt.

— A trecut duminică pe la club. Întâmplător eram aici. Cred că secretarul a fost oarecum surprins. Nu i-ai pomenit nimic de el, şi apoi… Alee făcu o pauză, până îşi alese crosa potrivită. Uite ce e, Pettigrew, e fiul tău şi probabil că ar trebui să stai de vorbă cu el.

— Ce vrei să spui? replică maiorul. În stomac simți o apăsare de parcă ar fi coborât cu un lift lent. A fost duminica asta?

Roger sunase să se scuze că nu putea veni în vizită, dar era ocupat toată ziua cu mutarea văduvei Augerspier din casă. Chipurile erau prea obosiți ca să mai facă altceva decât să se întoarcă direct la Londra.

— Da, duminică după-amiază. După cât se pare, avea impresia că nu trebuia decât să semneze ceva şi devenea membru. Aş zice că l-a cam scos din sărite pe secretar.

— O, Doamne, oftă maiorul privind întinderea verde de iarbă. Probabil am uitat să pomenesc despre asta. Va trebui să

calmez spiritele.

— Cred că s-au calmat. A intervenit nepoata lordului Dagenham, Gertrude, şi a fost numai lapte şi miere. Secretarul s-a înmuiat pe loc.

— Ce drăguț din partea ei. Adică, de-abia ne cunoaştem. Bănuiesc însă că ajutorul meu pentru bal este apreciat.

— Totuşi n-ar fi rău să-l informezi pe Roger că aici nu sunt acceptate acele tipuri noi de crose.

— Îşi adusese şi crosele? întrebă maiorul, fără a izbuti să-şi ascundă consternarea din voce.

— A, sunt convins că nu se aştepta să şi joace, afirmă Alee cu diplomație. Probabil s-a gândit să aducă echipamentul ca să-i fie verificat de specialist, numai că, fiind duminică, magazinul era închis.

— Sunt sigur că aşa e, zise maiorul, gândindu-se abătut că egoismul lui Roger nu avea limite. O să stau de vorbă cu el.

Izbi mingea cu o lovitură care o trimise într-un arc înalt în zona accidentată din dreapta terenului.

— Ah, ce ghinion, comentă Alee, făcându-l pe prietenul lui să se întrebe dacă se referea la ghinionul la golf sau la ghinionul său cu o asemenea odraslă. Ambele păreau să fie la fel de adevărate în acea zi.

Amina şi George nu erau la The Grill când maiorul îşi termină partida de golf. Fără tragere de inimă, făcu efortul să se uite pe la mese şi îşi zise că ar fi putut scăpa de toate obligațiile dacă arunca o privire rapidă şi prin foaier.

Îi auzi vocea răsunând atât de tare, încât membrii care îşi luau dejunul ridicară privirile din farfurii.

— Nu-i permit unui lacheu fricos cu papion să-i spună fiului meu să aştepte lângă intrarea servitorilor!

— Nu e intrarea servitorilor, e intrarea de serviciu, o corectă micuțul secretar al clubului, un bărbat scund, cu ochi porcini, care îşi purta sacoul verde cu emblema înzorzonată ca pe nişte odăjdii, iar acum ţopăia de pe un picior pe altul într-o indignare total nepotrivită. Intrarea principală este numai pentru membri şi pentru oaspeții lor, nu pentru angajați.

— Nu-i permit nimănui să-i spună fiului meu că e servitor şi nici „angajat"! Amina, ferindu-l pe George la spatele ei, îşi lăsă geanta grea de sport chiar la picioarele secretarului, care se dădu înapoi şocat. Ni s-a cerut să dăm o mână de ajutor, şi nimeni n-o să ne trateze ca pe nişte gunoaie.

— Domnişoară, eşti angajată aici, se bâlbâi secretarul. Nu-mi vorbi cu asemenea obrăznicie, sau vei fi dată afară.

— Atunci dă-mă afară odată, ticălos bătrân! Şi mai bine ai face-o cât mai repede. După culoarea pe care ai căpătat-o, poți să pici mort în orice clipă.

Într-adevăr, fața secretarului avea o nuanță nefiresc de roşie, care se întindea pe scalp, sub părul nisipiu şi subțire, contrastând violent cu verdele cravatei. Maiorul rămăsese stană de piatră, îngrozit de ceartă. Gafa lui Roger era suficientă ca să-i atragă o morală aspră din partea secretarului; acum, numele lui era legat şi de grosolănia acestei tinere, după ce treizeci de ani nu fusese implicat în niciun scandal.

— Îți cer să părăseşti imediat clubul, se răsti secretarul la Amina.

Cum stătea cu pieptul umflat la maximum, maiorului i se păru că semăna cu o veveriță grăsuță.

— Abia aştept, replică ea. Îşi ridică geanta şi şi-o aruncă pe umăr. Haide, George, să plecăm de aici.

Întinse mâna spre băiat şi porni cu paşi mari spre uşa din față.

— Dar uşa aceea este numai pentru membri… se auzi strigătul slab de protest al secretarului.

Maiorul, care rămăsese țintuit locului, îşi dădu acum seama că, pentru mesenii din sală, putea să dea impresia că se ascundea în spatele uşii restaurantului. Se prefăcu rapid că se uită la ceas, apoi îşi pipăi buzunarele de parcă ar fi căutat un obiect anume şi se răsuci pe călcâie ca să o ia pe ocolite spre terasă. Singura lui speranță era să-i bage pe fată şi pe fiul ei în maşină şi să plece fără să-i observe cineva.

Amina îl aştepta în parcare, sprijinită de un stâlp de beton, cu brațele încrucişate la piept. Maiorul observă că nu avea o haină suficient de călduroasă şi că părul începuse să i se umezească în burnița înghețată. George stătea ghemuit la picioarele ei, încercând să-şi protejeze cartea de ploaie. Nu avea cum s-o evite, aşa că îi făcu semn cu mâna ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Amina îşi ridică geanta sport uriaşă pe umărul slab şi se apropie de maşină.

— Credeam că ai plecat, spuse el. Te-am căutat aproape peste tot.

— Am fost dată afară, zise ea, aruncând geanta grea în portbagaj, peste crosele lui. Un lacheu cu papion ne-a sugerat să aşteptăm lângă intrarea servitorilor.

— O, Doamne, sunt sigur că nu a vrut să te jignească, răspunse maiorul, defel convins de propriile spuse, îmi pare rău că te-ai simțit… Căută cuvântul adecvat; „exclusă” şi „nepoftită" nu mergeau, fiind prea precise… prost.

— Nu vă faceți probleme. Nu-mi bat eu capul cu nişte ticăloşi bătrâni şi inofensivi care încearcă să mă facă să mă

simt prost, spuse Amina încrucişându-şi braţele. Am învăţat să deosebesc oamenii care te pot răni de cei care doar vor să fie cu nasul pe sus.

— Dacă sunt aproape inofensivi, de ce intri în conflict cu ei? întrebă el, amintindu-şi de vânzătoarea furioasă de pe chei.

— Fiindcă sunt nişte tirani, iar eu îl învăţ pe George să nu-şi pună mintea cu ei – aşa e, George?

— Tiranii nu au creier, repetă George de pe bancheta din spate. Scârţâitul creionului pe hârtie indica faptul că încă desena.

— Se aşteaptă să te furişezi umil sau să-i saluţi cu reverenţă, sau ceva de genul ăsta, continuă Amina. Şi când te răsteşti şi tu la ei, se fâstâcesc de tot. Pun pariu că nu aţi încercat asta niciodată, nu-i aşa?

— Nu, presupun că am fost crescut să cred în politeţe înainte de toate.

— Ar trebui să încercaţi la un moment dat. Poate fi chiar amuzant. În glasul ei se simţea o notă obosită care sugera că nu i se părea atât de amuzant pe cât pretindea. O vreme merseră în tăcere, apoi ea se răsuci pe scaun ca să-l privească. N-o să mă întrebaţi de George, nu-i aşa? rosti ea pe un ton scăzut.

— Nu e treaba mea, domnişoară, răspunse maiorul, încercând să elimine orice notă moralizatoare din voce.

— Femeile mă întreabă mereu. Mătuşa mea, Noreen, are atacuri de migrenă din cauza tuturor acelor doamne scandalizate care trec pe la ea ca să o întrebe de mine.

— Neplăcut lucru, migrenele.

— Bărbaţii nu întreabă niciodată, dar se vede că în mintea

lor au inventat o întreagă poveste despre mine şi George.

Se răsuci şi îşi puse degetele pe geam, urmărind stropii care alunecau în lateral. Primul lui impuls fu să pretindă că nu-i trecuse niciodată aşa ceva prin minte, dar Amina era foarte perspicace. Maiorul se întrebă ce comentariu sincer ar fi putut formula.

— Nu am de gând să răspund pentru modul cum procedează în general bărbaţii sau femeile, rosti el după un moment. Dar în ceea ce mă priveşte, cred că în ziua de azi se fac prea multe confesiuni, de parcă dacă îţi împărtăşeşti cuiva problemele, asta o să le facă în vreun fel să dispară. Evident, singurul rezultat este că sporeşte numărul oamenilor nevoiţi să-şi facă griji dintr-un motiv anume. Se opri din vorbit pentru a fi atent la virajul complicat care-i permitea să o ia pe o scurtătură printr-o străduţă dosnică. Personal, nu am căutat niciodată să-i împovărez pe alţii cu istoria vieţii mele şi nu am nicio intenţie să mă amestec în viaţa lor, adăugă el.

— Dar îi judecaţi tot timpul pe ceilalţi – şi dacă nu cunoaşteţi toată povestea…

— Dragă domnişoară, suntem, de fapt, nişte străini, nu-i aşa? Sigur că ne vom judeca superficial şi, foarte posibil, eronat. De exemplu, sunt convins că şi dumneata m-ai caracterizat deja drept un bătrân nesuferit, nu-i aşa? Amina nu răspunse, şi maiorului i se păru că observă un zâmbet vinovat. Însă nu avem niciun drept să cerem mai mult unii de la ceilalţi, nu? continuă el. Adică sunt convins că ai o viaţă foarte complicată, dar sunt la fel de convins că nu am niciun motiv să mă gândesc la lucrul ăsta, iar dumneata nu ai niciun drept să-mi ceri aşa ceva.

— Cred că oricine are dreptul să fie tratat cu respect.

— Aha, iată! Tinerii pretind mereu respect în loc să facă eforturi pentru a-l merita. Pe vremea mea, respectul era ceva pe care te străduiai din greu să-l câştigi. Ceva care se oferea, nu se lua.

— Ştiți, ar trebui să vă consider un bătrân nesuferit, dar nu ştiu de ce îmi plăceți.

— Mulțumesc, răspunse el surprins.

La fel de surprins era să-şi dea seama că îl încânta compania acelei tinere irascibile. Totuşi, nu avea de gând să-i mărturisească asta, ca să nu o ia drept o invitație de a-i spune mai multe despre viața ei. Cu uşurare, opri maşina în fața magazinului doamnei Ali, şi pasagera lui coborî.

— Au şi benzi desenate? se interesă George.

— Nu am bani, aşa că fii cuminte şi poate că o să-ți fac o prăjitură după ce ajungem acasă, spuse mama lui.

— Mult noroc, îi ură maiorul prin geamul deschis când Amina se opri în fața magazinului, ținându-l pe George de mână.

Chipul care se întoarse spre el era cenuşiu şi destul de înspăimântat. Maiorul se simți cuprins de bănuiala că nu se ducea la magazin pentru un simplu interviu de angajare. Orice avea de gând, părea mai înfricoşată de doamna Ali decât fusese de secretarul clubului.

Se întorsese acasă şi îşi pregătise un ceai, însă nu apucase să-şi toarne o cană, când neliniştea legată de faptul că-i lăsase pe acea tânără ciudată şi pe fiul ei în pragul doamnei Ali fu amplificată de gândul subit că era a treia joi din lună. Se duse la calendar să verifice, şi temerile îi fură confirmate. În a treia joi din fiecare lună, compania de transport local trimitea toate autobuzele de după-amiază spre alte îndatoriri misterioase.

Nici măcar Consiliul Parohial nu fusese în stare să capete un răspuns clar unde se duceau. Compania nu spunea decât că era vorba de o „raționalizare” a serviciului pentru a permite „sporirea prezenței în piețele slab deservite". Cum autobuzele veneau la Edgecombe numai o dată la două ore în zilele obişnuite, maiorul şi ceilalți îşi exprimaseră opinia că însuşi satul lor era slab deservit, dar chestiunea nu îşi găsise o rezolvare. În timp ce vecina lui, Alice, propusese să organizeze un protest pe treptele primăriei, el şi majoritatea fruntaşilor localității se mulțumiseră să se retragă în confortul propriilor maşini. Alee mersese până acolo încât să-şi cumpere un vehicul cu tracțiune integrală, susținând că-l considera o resursă vitală a comunității, acum că nu se mai puteau baza pe autobuze în caz de urgență.

Maiorul era convins că Amina îi spusese adevărul lui George cum că nu avea niciun ban şi, prin urmare, nu-şi putea permite să ia un taxi. Fără nicio tragere de inimă, dar cu o umbră de curiozitate, acoperi ceainicul cu învelitoarea specială şi îşi luă haina. Trebuia măcar să se ofere să-i ducă pe cei doi în oraş.

*

Prin distorsiunea creată de geamul vitrinei, maiorul o putea vedea pe doamna Ali sprijinindu-se de tejghea de parcă îi venea să leşine. Nepotul ei stătea țeapăn, lucru deloc neobişnuit, dar rămăsese cu privirea ațintită pe fereastră, într-un punct din depărtare. Amina se uita în jos la ghetele ei roşii, cu umerii căzuți, ca ai unei femei bătrâne, arătând înfrântă. Nu era deloc vorba de un interviu pentru o slujbă. Maiorul tocmai se gândea să se îndepărteze pe nesimțite, când fu acostat de o voce răsunătoare.

— Domnule maior, iu-huu!

Când se întoarse fu întâmpinat de imaginea lui Daisy, Alma, Grace şi Gertrude, nepoata lordului Dagenham, toate înghesuite în Mercedesul lui Daisy, înconjurate de atâtea pachete şi pungi pline ochi, din care se iţeau cumpărăturile, încât păreau patru figurine de porţelan împachetate într-o cutie de cadouri.

— Ce mă bucur că am dat peste dumneavoastră, sunteţi chiar persoana pe care voiam s-o văd!

Cu acestea, cele patru doamne se străduiră să iasă din maşină fără să răstoarne cumpărăturile în drum. Nu era o scenă tocmai plină de demnitate. Maiorul ţinu deschisă portiera pentru Alma, încercând să nu se uite la genunchii ei grăsulii când se aplecă să salveze un turban mare de satin care era să se rostogolească într-o băltoacă.

— Văd că Alee nu trebuie să-şi facă griji pentru bal, remarcă el.

— Cât mă bucur că v-am observat, zise Daisy. Abia aşteptam să vă spunem despre noul plan grozav pe care l-am făcut.

— Te implică şi pe tine! exclamă Alma, de parcă maiorul ar fi trebuit să fie încântat.

— Domnule maior, am tot dezbătut problema dacă dansul nostru popular este suficient pentru tema serii, continuă Daisy. Apoi, azi-dimineaţă, în timp ce luam micul dejun acasă la lordul Dagenham, ne-a venit o idee extraordinară.

— A fost o masă minunată, zise Alma către nepoata aristocratului. Ziua a început încântător.

— Mulţumesc, răspunse Gertrude. Eu sunt obişnuită mai degrabă să mănânc un sendviş cu bacon în grajduri decât să

primesc nişte doamne. Îmi cer scuze pentru peştele afumat.

— Prostii! exclamă Alma. A fost de fapt greşeala mea că l-am înfulecat atât de repede.

— Aş fi vrut să încerc manevra Heimlich, dar am mai multă experienţă în privinţa cailor.

— Doamnelor, doamnelor, interveni Daisy. Ce-aţi zice să nu ne îndepărtăm de subiect? Ne-am oprit la o serie de scene – de foarte mult bun-gust – şi am discutat cum să le facem mai relevante pentru tema noastră.

— A, spune-i tu, Grace, a fost în parte ideea ta, o îndemnă Alma.

— A, nu, nu, protestă Grace.

Stătea puţin mai la o parte, mutându-se de pe un picior pe altul. Maiorul găsea iritantă această agitaţie nervoasă la o femeie altminteri cu capul pe umeri.

— Vorbeam doar despre legăturile comunităţii locale cu India, şi am pomenit din întâmplare de tatăl dumitale. Nu am vrut să sugerez nimic.

— De tata? întrebă maiorul.

— Daţi-mi voie să explic, spuse Daisy, reducând-o pe Grace la tăcere printr-o ridicare de sprânceană. Ni s-a reamintit de povestea tatălui dumneavoastră şi de modul plin de curaj în care l-a servit pe maharajah. Aşa că ne-am decis să recreăm asta în trei sau patru scene. Va fi perfect ca punct focal al programului nostru artistic.

— Nu, nu, nu, se opuse maiorul, simţind că-l lua cu leşin. Tata a fost în India în anii ’30 şi la începutul anilor ’40.

— Da? făcu Daisy.

— Imperiul Mogul a dispărut în jurul anului 1750, continuă el, simţind că exasperarea îi copleşea politeţea. Prin urmare,

vedeți că nu se potrivește deloc.

— Ei, e același lucru, replică Daisy. E tot în India, nu?

— Dar nu e deloc același lucru. Mogulii înseamnă Șahul Jehan și Taj Mahal. Tata a servit în timpul împărțirii Indiei, care a marcat sfârșitul dominației engleze acolo.

— Cu atât mai bine. Pur și simplu o să schimbăm „mogul" cu „maharajah" și vom sărbători modul în care le-am oferit independența Indiei și Pakistanului. Zorii unei noi ere și toate cele. Cred că e singura opțiune înțeleaptă.

— Cu asta s-ar rezolva și problema costumelor pentru o mulțime de oameni, interveni Alma. Am încercat să-i spun lui Hugh Whetstone că până în secolul nouăsprezece nu se creaseră căștile coloniale, dar nici nu a vrut să audă. Dacă am adăuga un element gen „Ultimele zile", doamnele ar putea purta rochiile de vară stil Charles Dickens, dacă preferă.

— Deși „Ultimele zile" ne-au băgat în bucluc anul trecut, se aventură Grace.

— Nu trebuie să fim atât de precișii, izbucni Alma.

— Împărțirea Indiei a avut loc în 1947, protestă maiorul. Bărbații purtau uniforme, iar doamnele – rochii scurte.

— Nu încercăm să respectăm adevărul istoric à *la lettre,* ripostă Daisy. Bun, înțeleg că dețineți armele tatălui dumneavoastră? Și ce părere aveți de un soi de uniformă? Era cel puțin colonel, nu-i așa?

— Va trebui să găsim pe cineva mai tânăr pentru rolul lui, opină Alma. Și vom avea nevoie de niște bărbați care să joace rolul gloatei criminale.

— Poate Roger, fiul dumneavoastră, ar fi de acord? întrebă Gertrude. Asta ar fi foarte nimerit.

— Să fie gloata criminală? se interesă maiorul.

— Nu, să fie colonelul, desigur, zise Gertrude.

— Sunt sigur că fetele de la restaurant au câțiva prieteni cu mutre criminale ca să facă parte din gloată, spuse Daisy.

— Tata era un bărbat foarte retras, afirmă maiorul.

Aproape că începuse să se bâlbâie, simțind că interlocutoarele lui îşi pierduseră uzul raţiunii. Nu pricepea nici în ruptul capului cum de puteau doamnele să-şi imagineze că el sau Roger ar fi fost de acord să apară în orice soi de piesă.

— Tata crede că este o poveste minunată, adăugă Gertrude. Vrea să vă prezinte cu onoruri la finalul discursurilor din acea seară. O recunoaştere a trecutului admirabil al familiei Pettigrew şi aşa mai departe. Va fi extrem de dezamăgit dacă va trebui să-i spun că i-aţi refuzat această onoare.

ÎI privi cu ochi mari, şi maiorul observă că îşi ținea telefonul la îndemână, de parcă era gata să sune din moment în moment.

— Poate că ar trebui să-i dăm domnului maior un timp să digere ideea, propuse Grace, ridicând glasul; acum când îl apăra, nu se mai foia agitată. La urma urmei, este o mare onoare, zise ea.

— Aşa e, aşa e, spuse Daisy. Nu mai insistăm acum, domnule maior. Privi prin vitrina magazinului şi îi făcu semn cu mâna doamnei Ali. Haideți să ne asigurăm de ajutorul doamnei Ali pentru bal, sunteți de acord, doamnelor?

— Hei, uite-o pe Amina, fata care le învață pe chelneriţele noastre să danseze, exclamă Gertrude uitându-se şi ea prin geam. Mă întreb ce Dumnezeu face aici, în Edgecombe.

— A, e o comunitate mică, afirmă Alma cu siguranța deplină rezervată ignoranților. Toți sunt înrudiți într-un fel

sau altul.

— Poate că nu e momentul cel mai potrivit, interveni maiorul, dornic să o scutească pe doamna Ali de asaltul comitetului feminin. Cred că au ceva de rezolvat.

— E ocazia perfectă să vorbim cu amândouă, replică Daisy. Toată lumea înăuntru, haide, haide!

Maiorul fu nevoit să le țină uşa deschisă şi se pomeni luat de valul de doamne înăuntrul magazinului. Spațiul era strâmt în jurul tejghelei, astfel că se trezi stând atât de aproape de doamna Ali, încât îi era greu să-şi ridice pălăria.

— Îmi pare rău, îi şopti el. Nu am reuşit să le țin la distanță.

— Cei care trebuie să vină vor veni, rosti ea cu glas obosit. Nu stă în puterea noastră să-i împiedicăm. O privi pe Amina, care stătea de vorbă cu Daisy.

— Ce noroc că şi tu eşti aici, spunea aceasta din urmă. Cum merge dansul?

— Luând în calcul că toate au două picioare stângi şi niciun simț al ritmului, mergea destul de bine, răspunse Amina. Dar nu cred că managerul clubului îmi va permite prea curând să revin.

— Vrei să zici secretarul? zise Gertrude. Da, la telefon părea că o să facă apoplexie. Dar nu-ți face griji în privința omulețului. I-am spus că trebuie să aibă mai multă răbdare, având în vedere circumstanțele tale nefericite şi faptul că avem o nevoie presantă de talentul tău.

— Circumstanțele mele? repetă Amina.

— Că eşti mamă singură şi restul. Mi-e teamă că am exagerat un pic, dar sperăm că nu o să renunți. Cred că putem aproba o sumă ceva mai mare, dată fiind anvergura proiectului.

— Dansezi pentru bani? o întrebă uimit nepotul doamnei Ali.

— Doar le învăț câteva mişcări, zise ea. Nu poate fi considerat dans.

Bărbatul nu mai spuse nimic, dar deveni şi mai încruntat, şi maiorul se miră încă o dată de nenumăratele feluri în care atât de mulți oameni sunt dornici să cheltuiască timp şi energie judecându-i negativ pe ceilalți.

— A, le învață pe toate fetele noastre cum să dea din şolduri, interveni Alma. Este o manifestare atât de minunată a culturii voastre, zâmbi ea spre doamna Ali şi nepotul său.

Tânărul căpătă însă o culoare arămie neplăcută, şi furia îi pâlpâi pe sub piele.

— Bun, doamnă Ali, ne întrebam dacă te putem convinge să participi la bal.

— Ah, nu ştiu, răspunse aceasta, iar fața i se lumină brusc de o plăcere ruşinată.

— Mătuşa mea nu va dansa în public, proclamă Abdul Wahid.

Maiorul îşi dădea seama că în glasul lui clocotea furia, însă Daisy îl privi cu condescendența potrivită pentru un vânzător care îşi uitase bunele maniere.

— Nu ne aşteptăm să danseze, replică ea.

— Am vrea un soi de zeiță care să întâmpine oaspeții şi care să stea în nişa unde se află suportul pentru pălării, explică Alma. Iar doamna Ali este chintesența Indiei, sau cel puțin chintesența Pakistanului în cel mai bun sens al termenului.

— De fapt, eu m-am născut la Cambridge, rosti doamna Ali pe un ton blând. La Spitalul Municipal, secția 3. Nu am fost niciodată mai departe de Isle of Wight.

— Dar nimeni nu va şti asta, insistă Alma.

— Doamna Khan este de părere că avem nevoie de cineva care să-i întâmpine pe oaspeți şi să le ia hainele şi pălăriile, spuse Daisy. Ea şi soțul ei, doctorul Khan, vin ca oaspeți, aşa că nu pot să facă asta. Doamna Khan s-a gândit la dumneata, doamnă Ali.

Doamna Ali se făcu palidă, şi maiorul simți cum furia i se ridică în gât.

— Mătuşa mea nu lucrează la petreceri… începu nepotul, dar maiorul îşi drese destul de sonor glasul ca tânărul să se oprească surprins.

— Nici ea nu va fi disponibilă, anunță el îmbujorat. Constatând că atrăsese toate privirile asupra lui, se simți împărțit între dorința de a o lua la fugă spre uşă şi nevoia imperioasă de a-şi apăra prietena. Deja am invitat-o pe doamna Ali să participe ca parteneră a mea, continuă dintr-o suflare.

— Ce interesant, zise Daisy şi se opri, de parcă se aştepta ca el să se răzgândească.

Nepotul doamnei Ali îl privi de parcă ar fi fost un gândac bizar pe care îl descoperise în cadă. Alma nu putu să-şi ascundă şocul; Grace se întoarse părând brusc extrem de interesată de un titlu zărit pe standul cu ziare locale. Doamna Ali se înroşi, dar îşi ținu bărbia sus şi o privi în ochi pe Daisy.

— Sunt convinsă că doamna Ali va adăuga oricum o notă decorativă încăperii, rosti Gertrude, intervenind fără menajamente, dar oportun în tăcerea stânjenitoare.

Ne vom bucura să o considerăm ambasador *at large,* reprezentând atât Pakistanul, cât şi Cambridge.

Zâmbi, iar maiorul îşi zise că poate subestimase caracterul

tinerei roşcate. Părea să aibă o anumită autoritate şi un simţ al diplomaţiei care în cele din urmă putea să o scoată pe Daisy din minţi. El de-abia aştepta să sosească acea zi.

— Atunci nu mai avem ce face aici, decretă preşedinta comitetului pe un ton ţâfnos. Trebuie să revedem planurile şi apoi să-l sunăm pe domnul maior ca să stabilim o zi pentru căutarea uniformelor şi a celorlalte accesorii.

— O să-l sun eu pe Roger; amândoi putem să-l convingem pe domnul maior, zise Gertrude, aruncându-i un zâmbet conspirativ. E treaba mea să antrenez cât mai mulţi tineri în această acţiune, şi, ca nou membru al clubului, sunt convinsă că arde de nerăbdare să dea o mână de ajutor.

— Niciodată nu o să înţeleg de ce este atât de dificil să-i convingi pe bărbaţi să se implice, bombăni Alma în timp ce restul doamnelor, vorbind cu glas tare despre planuri, se îndreptară spre maşină.

— Îţi mulţumesc pentru prezenţa de spirit, domnule maior, spuse doamna Ali. Spre surprinderea lui, părea să-l conducă şi pe el spre uşă. Ai nevoie de ceva înainte de plecare? Vreau să închid magazinul mai devreme.

— Am venit să o întreb pe Amina dacă nu vrea să o duc înapoi în oraş, explică maiorul. În după-amiaza asta nu circulă autobuzele.

— Nu am ştiut, spuse tânăra. Se uită la doamna Ali. Ar fi mai bine să plec, dacă domnul maior doreşte să ne conducă acasă.

— Nu, trebuie să rămâi ca să mai stăm de vorbă, se împotrivi cealaltă.

— Ar trebui să plece şi să se întoarcă la mama ei, rosti Abdul Wahid cu o voce joasă, înverşunată.

— Mama a murit acum două luni, replică Amina, adresându-i-se numai lui. Treizeci de ani pe aceeaşi stradă, Abdul Wahid, şi numai şase oameni au venit la înmormântare. De ce crezi că s-a întâmplat asta?

Vocea i se frânse, dar refuză să îşi întoarcă privirea dinspre el. Pentru a sparge tăcerea dureroasă, maiorul întrebă:

— Unde este George?

— George e sus, răspunse doamna Ali. I-am găsit nişte cărți pe care să se uite.

— Îmi pare rău că mama ta a trebuit să suporte ruşinea, zise nepotul. Dar eu nu am avut nimic de-a face cu asta.

— Asta ar spune familia ta, ripostă fata, cu lacrimile lăsându-i acum urme pe obraji. Îşi ridică rucsacul. Eu şi George plecăm acum, şi nu te vom mai deranja vreodată.

— De ce a trebuit să vii aici? întrebă el.

— A trebuit să mă lămuresc o dată pentru totdeauna că nu mă iubeşti. Îşi şterse faţa cu mâneca de la cămaşă şi urma de praf rămasă o făcu să arate ca un copil. Nu i-am crezut niciodată când mi-au spus că ai plecat de bunăvoie, dar acum văd că eşti rodul familiei tale, Abdul Wahid.

— Ar trebui să pleci, repetă el, dar vocea i se frânse când îşi întoarse capul.

— Nu, nu, rămâi; o să mergem sus la George şi o să mâncăm ceva, insistă doamna Ali. Nu o să lăsăm lucrurile aşa. Părea tulburată. Îşi muşcă buza de jos, apoi îi aruncă maiorului un zâmbet dureros de fals. Îți mulțumesc pentru ofertă, dar totul e în regulă. O să aranjăm noi cu transportul.

— Dacă sunteți sigure… Părea cuprins de o fascinație indecentă, ca un şofer care încetineşte să se uite la un accident de maşină petrecut pe drum. Doamna Ali se duse

spre uşă, şi el nu avu de ales decât să o urmeze. Adăugă în şoaptă: Am făcut rău că am adus-o aici?

— Nu, nu, suntem încântaţi că au venit, zise ea cu glas tare. După toate aparenţele, e posibil să fim rude.

O ultimă piesă de puzzle îşi găsi locul, şi maiorul văzu cu ochii minţii o imagine a micului George încruntându-se şi semănând leit cu Abdul Wahid. Deschise gura să vorbească, dar chipul doamnei Ali era o mască de politeţe epuizată, şi el nu dori ca printr-un cuvânt nelalocul lui să sfărâme acea aparenţă fragilă.

— Presupun că nişte rude în plus sunt utile – un jucător suplimentar la partidele de bridge de la reuniunile în familie sau un alt donator de rinichi, bălmăji el. Felicitări.

Un zâmbet slab lumină pentru o clipă chipul ei obosit. Maiorul îşi dori să o poată lua de mână şi să o îndemne să-şi descarce sufletul în faţa lui, dar nepotul îi privea plin de furie.

— Îţi mulţumesc şi pentru minciuna cavalerească legată de bal, domnule maior, adăugă doamna Ali. Sunt sigură că doamnele nu au avut intenţii rele, dar mă bucur că pot să le declin oferta.

— Sper că nu o să mă dezamăgeşti, murmură el. Ar fi o onoare şi o plăcere pentru mine să te însoţesc la bal.

— Mătuşa mea nici nu visează să participe, interveni cu glas răsunător tânărul, cu maxilarul tremurându-i de furie. Nu se cuvine.

— Abdul Wahid, să nu-mi ţii mie predici despre ce se cuvine şi ce nu, ripostă doamna Ali pe un ton tăios. Sunt în stare să-mi port singură de grijă, mulţumesc. Se întoarse spre celălalt bărbat şi îi întinse mâna. Domnule maior, accept invitaţia dumitale amabilă.

— Sunt foarte onorat.

— Şi sper că vom putea continua să discutăm despre literatură, continuă ea cu voce limpede. Mi-a lipsit foarte mult întâlnirea noastră de duminică.

Nu zâmbi deloc când spuse asta, şi maiorul îşi dădu seama decepționat că se folosea de el ca să-şi rănească nepotul. Îşi ridică pălăria în semn de rămas-bun şi observă că tensiunea revenise în încăpere. Sau poate că „tensiune" nu era cuvântul potrivit; în timp ce se îndepărta, îşi zise că era mai degrabă o disperare nedefinită. Se opri la colț şi privi în urmă. Era convins că pe cei trei oameni din magazin îi aştepta o discuție dureroasă, care urma să se întindă pe mai multe ore. Vitrina magazinului nu dezvălui altceva decât reflexiile lucitoare, pestrițe ale cerului şi străzii.

capitolul 12

Nu era sezonul pentru crichet, aşa că maiorul ascultă confuz câteva momente zgomotul înfundat al țintelor bătute în pământ. Sunetul ce se propaga dinspre movila acoperită de iarbă de la capătul grădinii alungă câțiva porumbei din crângul de pe deal. Maiorul, cu o cană de ceai şi cu ziarul de dimineață în mână, se duse la gardul de lemn ca să cerceteze.

Nu erau prea multe de văzut, în afară de un bărbat în cizme de cauciuc şi cu un impermeabil galben care consulta un teodolit şi un clipboard în timp ce alți doi, urmându-i indicațiile, măsurau lungimile şi băteau în iarba aspră bucăți de lemn vopsite în portocaliu.

— Domnule maior, nu-i lăsa să te vadă, rosti o voce fără trup într-o şoaptă distinctă de sufleor. Maiorul se uită în

preajmă nedumerit. Îmi țin capul la cutie, urmă vocea, pe care el o recunoscu acum ca aparținând lui Alice, vecina lui.

Se îndreptă spre gardul viu în căutarea ei.

— Nu te uita la mine, rosti ea pe un ton exasperat. Probabil că te-au observat, aşa că priveşte în continuare în jur de parcă ai fi singur.

— Bună dimineața şi ție, Alice, spuse el, sorbind nişte ceai şi „privind în jur" cât de bine putea. Ai vreun motiv pentru care stai ascunsă?

— Dacă vrem să acționăm direct, nu e bine să-i lăsăm să ne vadă fețele, explică ea rar, de parcă ar fi vorbit cu un copil mic.

Stătea ghemuită pe un scăunel pliant în spațiul îngust dintre lada cu compost şi gardul viu care despărțea grădina ei de câmp. Nu părea să fie deranjată de mirosul uşor, dar ascuțit de legume putrezite. Riscând o privire rapidă, maiorul văzu un trepied şi un telescop înfipt în frunziş. De asemenea, remarcă faptul că încercările lui Alice de a fi discretă nu se extinseseră şi la îmbrăcăminte, căci avea un pulover magenta şi pantaloni portocalii dintr-un soi de pânză lăbărțată.

— Să acționăm direct? întrebă el. Ce fel de…

— Domnule maior, fac măsurători topografice pentru case. Vor să toarne beton pe tot câmpul ăsta.

— Dar nu se poate una ca asta, o contrazise maiorul. Asta e terenul lordului Dagenham.

— Şi lordul Dagenham are de gând să scoată un profit frumuşel din vânzarea terenului şi din construirea de case, replică Alice.

— Poate vrea numai să modernizeze sistemul de canalizare.

Maiorul avea mereu tendința să devină mai prudent şi mai

rațional în preajma vecinei sale, parcă temându-se că manifestările ei confuze de entuziasm ar fi putut să se strecoare şi în conştiința lui. O simpatiza, neluând în serios afişele pentru diferite cauze pe care le arbora la geamuri şi aspectul exagerat atât al grădinii, cât şi al propriei persoane, ambele părând să sufere de pe urma unei abundențe de idei care se băteau cap în cap şi a unui angajament profund pentru mişcarea ecologistă.

— Canalizare pe dracu', replică Alice. Serviciile noastre de informații sugerează o conexiune americană.

Maiorul simți din nou o schimbare în propriile opinii. Din nefericire, trebuia să-i dea dreptate lui Alice. Anglia era victima unei crime comise cu încetinitorul, pe măsură ce mari întinderi de teren erau împărțite în dreptunghiuri mici, ca nişte țarcuri de oi, şi umplute cu case identice de o nuanță nefirească, obținută chimic, de cărămidă roşie. Maiorul strânse din pleoape, dar bărbații tot nu dispărură. Simți impulsul de a se întoarce în pat şi de a-şi trage pătura peste cap.

— Dacă tot ți-au văzut fața, ai putea să te duci să-i interoghezi, sugeră Alice. Vezi dacă cedează într-o confruntare directă.

Maiorul ocoli gardul şi ieşi pe câmp, cerând să stea de vorbă cu persoana responsabilă. Fu îndrumat spre un bărbat înalt, cu ochelari, cravată şi o cămaşă călcată perfect pe sub impermeabilul galben. Păru extrem de amabil când îşi strânseră mâinile, dar refuză politicos să explice prezența lor acolo.

— Mi-e teamă că totul este foarte confidențial, spuse el. Clientul doreşte discreție.

— Înțeleg asta, răspunse maiorul. Majoritatea oamenilor de aici sunt ridicol de refractari față de orice fel de schimbare şi pot să devină o mare bătaie de cap.

— Întocmai.

— Când o să merg la vânătoare cu Dagenham pe unsprezece ale lunii, o să-i cer să arunc o privire peste planuri. Sunt foarte interesat de arhitectură – în calitate de amator, desigur.

— Nu pot să vă promit că planurile arhitecturale o să fie gata până atunci. Eu sunt doar inginerul. Trebuie să măsurăm toate câmpurile de sus, şi mai sunt şi studiile de trafic pentru zona comercială, ceea ce ia timp.

— A, da, desigur, îmi închipui că zona comercială o să ia câteva luni. Maiorul era în pragul leşinului. Putea simți ochiul lui Alice țintuindu-i spatele prin telescop. Ce să le spun oamenilor dacă întreabă?

— Dacă devin insistenți, spuneți-le că este vorba de canalizare, îl sfătui bărbatul. Toată lumea e de acord cu asta.

— Vă mulțumesc foarte mult, spuse maiorul întorcându-se. O să-i comunic lordului Dagenham că aveți totul sub control.

— Şi spuneți-le să nu scoată parii, continuă bărbatul, îşi ciuli urechile, ascultând zumzetul micului avion care se apropia, şi împunse cu degetul mare spre cer. Fotografii aeriene ale fiecărui tot finalizat. O soluție care le vine de hac vandalilor locali.

Ajuns în spatele propriei porți, maiorul simți un junghi în piept. În ultimele zile se simțise mai bine şi fu surprins să-şi dea seama că durerea provocată de moartea fratelui său nu dispăruse, ci pur şi simplu se ascunsese undeva, aşteptând să-l ia prin surprindere cu o asemenea ocazie. Simți cum i se

umezeau ochii şi îşi înfipse unghiile mâinii libere în palmă ca să se stăpânească. Avea conştiința acută a prezenței lui Alice, ghemuită în spatele gardului viu.

— Informatorul meu s-a întors, murmură aceasta în telefonul mobil, deşi maiorul era convins că ar fi preferat să aibă o stație de emisie-recepție. O să-l chestionez imediat.

— Mi-e teamă că s-ar putea să ai dreptate, zise el, atent să nu se uite în jos. În schimb, privi la zidurile luminate de soare din spatele caselor risipite ca nişte vite la păscut pe marginea câmpului. E sigur vorba de un proiect imobiliar – şi cu o componentă comercială.

— Doamne, Dumnezeule, e un întreg oraş nou, zise Alice la telefon. Desigur, nu mai avem nicio clipă de pierdut. Trebuie să acționăm imediat.

— Dacă te întreabă cineva, spune-le, te rog, că e vorba de canale colectoare, continuă el, pregătindu-se să se retragă în casă pentru o a doua ceaşcă de ceai. Se simțea destul de rău.

— Nu poți să dai bir cu fugiții! exclamă ea. Se ridică, ținând încă telefonul la ureche. Maiorul se întrebă cine era la celălalt capăt al convorbirii şi îşi imagină un grup de hipioți îmbătrâniți, cu blugi rupți şi chelie. Trebuie să ni te alături, domnule maior.

— Sunt la fel de afectat ca şi tine, afirmă el. Dar nu ştim toate faptele. Ar trebui să luăm legătura cu consiliul local şi să vedem ce se întâmplă cu aprobarea cadastrului şi aşa mai departe.

— OK, domnul maior se va ocupa de comunicații, zise Alice în telefon.

— Nu, serios…

— Jim vrea să ştie dacă ai putea face nişte afişe.

— Asta este o activitate prea artistică pentru mine, declară maiorul, întrebându-se cine era Jim. Nu sunt de-ajuns doar nişte markere.

— Maiorul ezită să ni se alăture, comunică Alice. Cu legăturile lui, ar putea fi oare omul nostru neoficial din interior? La celălalt capăt se auzi o sporovăială agitată, şi Alice îşi măsură vecinul din priviri, hotărând în cele din urmă: Nu, este demn de încredere.

Se întoarse cu spatele, iar acum maiorul abia putea să audă ce spunea pe după cortina părului ondulat. Se aplecă spre ea şi distinse câteva cuvinte: „Sunt gata să garantez pentru el”.

I se părea cam ridicol, dar emoționant faptul că Alice Pierce garanta pentru el. Nu putea fi sigur că el ar fi făcut acelaşi lucru pentru ea. Se cocoță pe brațul băncii adăpostite de gardul viu care despărțea proprietățile şi îşi lăsă capul în piept cu un oftat. Alice închise telefonul mobil şi el îşi dădu seama că îl privea.

— Ştiu că iubeşti satul ăsta mai mult ca oricine. Şi ştiu ce mult înseamnă Rose Lodge pentru tine şi familia ta, zise ea cu o blândețe neobişnuită.

El se răsuci să o privească şi constată impresionat că era întru totul sinceră.

— Mulțumesc. Şi tu stai de multişor aici.

— Unde am reuşit să fiu foarte fericită. Dar sunt numai douăzeci de ani, care nu prea contează în satul ăsta.

— Mă face să mă simt foarte bătrân şi prost – am presupus că progresul nu va putea să atingă micul nostru colț de lume.

— Nu e vorba de progres. E vorba de lăcomie.

— Refuz să cred că lordul Dagenham va renunța la pământurile sale în felul ăsta, spuse maiorul. Întotdeauna a

fost un susținător al zonei rurale. E vânător, pentru numele lui Dumnezeu.

Alice clătină din cap în fața naivității lui.

— Toți sprijinim conservarea zonelor rurale până când vedem câți bani putem face adăugând etaje sau construind în curtea din spate. Toți sunt ecologişti, excepție făcând micul lor proiect, care, ne asigură ei, nu va schimba mare lucru – şi, brusc, în tot satul apar ferestre în pod şi garaje pentru două maşini, şi anexe pentru mama soacră. Îşi trecu mâinile prin păr, scuturându-şi coama de bucle şi netezind-o pe spate. Toți suntem la fel de vinovați ca Dagenham – doar că el are altă anvergură.

— E obligația lui să gestioneze bine lucrurile. Sunt convins că în curând îşi va da seama şi se va răzgândi.

— Iar dacă asta nu se va întâmpla, vom riposta. Lupta nu s-a terminat până când nu atacăm buldozerele şi nu suntem aruncați în închisoare.

— Îți admir entuziasmul, spuse maiorul. Se ridică şi aruncă resturile de ceai peste o dalie uscată. Dar nu pot, cu conştiința împăcată, să te ajut la vreo acțiune de nesupunere civică.

— Nesupunere civică? Ăsta e un război, domnule maior, replică Alice chicotind. Să ridicăm baricade şi să aruncăm coctailuri Molotov!

— Fă ce consideri necesar. Eu o să-i trimit o scrisoare dură responsabilului cu sistematizarea.

În acea după-amiază, maiorul dădu să pună scrisoarea la cutia poştală, însă rămase un timp cu plicul în mână. Poate că tonul lui fusese prea brutal. Şterse din câteva locuri cuvântul „pretindem" şi îl înlocuise cu „solicităm", dar tot simțea că îl pusese pe funcționarul respectiv cu spatele la zid.

În acelaşi timp, se temuse că Alice nu avea să-i aprecieze politeţea exagerată, aşa că adăugase o frază sau două despre necesitatea transparenţei şi responsabilitatea consiliului pentru buna gestionare a pământurilor. Cochetase cu ideea de a spune „pământul sfânt", dar ca să evite confuzia cu terenurile bisericii alesese în ultima clipă formula „străvechi". Se gândise totodată să copieze scrisoarea şi pentru lordul Dagenham personal, dar decisese că putea amâna asta, poate până la o dată ulterioară partidei de vânătoare, fără a săvârşi un grav compromis moral. Introducerea unei scrisori împăturite într-un plic nou îi făcuse întotdeauna plăcere, şi, privind acum plicul, decretă că alesese cuvintele adecvate, iar textul era potrivit de concis şi de sobru. Aruncă satisfăcut plicul în cutia poştală, abia aşteptând ca întreaga chestiune să fie rezolvată amiabil între oameni cu judecata sănătoasă. Odată scrisoarea expediată, maiorul era liber să se uite spre magazinul din sat şi să se hotărască, de parcă îi venise brusc o idee, să între şi să vadă cum o mai duceau doamna Ali şi nepotul ei.

Doamna Ali stătea după tejghea, aşezând mici pătrate de mătase în coşurile de rafie în care punea de obicei lumânări cu aromă de santal şi pachetele cu săruri de baie cu miros de tuberoze şi eucalipt. Învelite în celofan şi cu o fundă de mătase, erau nişte cadouri foarte apreciate. Anul trecut, maiorul cumpărase două ca să le dăruiască de Crăciun lui Marjorie şi Jemimei.

— Cred că astea se vând destul de bine, opină el pe post de salut.

Doamna Ali tresări, de parcă nu auzise clopoţelul de la uşă. Poate că nu se aştepta să-l vadă, îşi zise el.

— Da, sunt cumpărăturile de ultim moment preferate de cei care au uitat cu totul de persoana căreia trebuie să-i ofere o atenție. Părea agitată, învârtind cu vârful degetelor ei lungi un coş umplut. Presupun că există un profit şi din panică, spuse ea.

— Ieri păreai oarecum necăjită. Am venit să văd dacă totul a fost în regulă.

— Lucrurile sunt… dificile, rosti ea în cele din urmă. Dificile, dar posibil şi foarte bune.

Maiorul aşteptă ca ea să dezvolte afirmația, descoperindu-şi o curiozitate total nefamiliară. Nu schimbă subiectul, aşa cum ar fi făcut dacă Alee sau alt prieten s-ar fi aventurat să facă o aluzie la vreo problemă personală. Spera pur şi simplu ca ea să continue.

— Am terminat de lustruit merele, se auzi o voce de copil. George ieşi din spatele magazinului cu o cârpă curată într-o mână şi un mic măr verde în cealaltă. Ăsta e mult mai mic decât celelalte, adăugă el.

— Atunci e mult prea mic ca să-l vindem, spuse doamna Ali. Vrei să-l mănânci tu?

— Sigur, zise vesel puştiul. Mă duc să-l spăl.

Dispăru din nou în spatele magazinului. Doamna Ali îl urmări plecând, şi maiorul observă cum chipul i se relaxa treptat într-un zâmbet.

— Pot să spun că ai un talent special cu ăştia mici, remarcă el. Totuşi, în ceea ce priveşte mituirea directă, nu ştiu ce să zic.

Dorise să o facă să râdă, dar când doamna Ali se întoarse către el, expresia ei era severă. Îşi netezi fusta cu mâinile, şi maiorul observă că îi tremurau.

— Trebuie să-ți spun ceva, începu ea. Nu ar trebui să o mărturisesc nimănui, dar dacă o fac, poate că lucrurile vor deveni reale…

Incapabilă să continue, îşi studie dosul palmelor de parcă şi-ar fi căutat gândul pierdut printre venele de un albastru pal.

— Nu trebuie să-mi spui nimic. Dar fii sigură că orice îmi vei spune va fi păstrat secret.

— Sunt puțin confuză, zise doamna Ali adresându-i o umbră a zâmbetului ei obişnuit. Amina şi George au rămas la noi noaptea trecută. Se pare că George este nepotul meu. E fiul lui Abdul Wahid.

— Serios? comentă maiorul, prefăcându-se neştiutor.

— Cum de nu mi-am dat seama, cum de nu am simțit? Şi totuşi acum, printr-un cuvânt al Aminei, mă leagă de acest băiețel o dragoste profundă.

— Eşti sigură că e adevărat? Căci există cazuri, să ştii… când oamenii profită şi aşa mai departe.

— Micul George are nasul soțului meu. Doamna Ali clipi, dar o lacrimă scăpă şi i se rostogoli pe obrazul stâng. Era chiar acolo, dar eu nu am putut să văd.

— Deci sunt potrivite felicitările? Maiorul n-ar fi vrut să sune ca o întrebare.

— Mulțumesc, domnule maior. Dar nu pot să ignor faptul că asta aduce ruşine asupra familiei mele; prin urmare, o să înțeleg dacă vei prefera să încetăm orice relație.

— Prostii! Un asemenea gând nici nu mi-a trecut prin minte, protestă el.

Simți cum roşise în timp ce spunea această mică minciună. Se străduia din răsputeri să-şi alunge dorința incomodă de a se strecura afară din magazin şi de a se elibera din ceea ce era,

oricum ar fi privit-o, o afacere uşor sordidă.

— În familiile bune nu se întâmplă asemenea umilințe, zise ea.

— A, astfel de lucruri se petrec de mii de ani, o întrerupse maiorul, simțind nevoia să blufeze. Desigur, victorienii au fost mai răi ca toți.

— Dar ruşinea pare atât de trivială în comparație cu acel băiețel frumos!

— Oamenii se plâng mereu de pierderea standardelor morale, continuă el. Dar soția mea insista mereu că generațiile anterioare erau la fel de depravate – pur şi simplu se ascundeau mai bine.

— Ştiam că Abdul Wahid a fost trimis de acasă fiindcă se îndrăgostise de o fată îngrozitoare, dar nu am ştiut niciodată că urma să apară un copil.

— El ştia?

— Spune că nu. Chipul doamnei Ali se întunecă. O familie ar face multe lucruri ca să-şi protejeze copiii, şi mi-e teamă că viața nu a fost prea îndurătoare cu această tânără. Se aşternu tăcerea, şi maiorul căută zadarnic nişte cuvinte adecvate de mângâiere. Acum Amina şi George sunt aici şi trebuie să îndrept lucrurile.

— Ce o să faci? Adică, nu ştii mai nimic despre această fată.

— Ştiu că trebuie să-i țin aici până mă lămuresc, declară doamna Ali cu bărbia ridicată într-o arcuire frumoasă ce denota hotărâre. Vor rămâne cu mine cel puțin o săptămână, şi dacă Abdul vrea să doarmă în continuare în maşină, este decizia lui.

— Doarme în maşină?

— Nepotul meu insistă că nu poate dormi sub acelaşi

acoperiş cu o femeie nemăritată, aşa că îşi petrece nopţile în maşină. I-am atras atenţia asupra inconsecvenţei din modul lui de gândire, dar noua lui religiozitate pare să-l încurajeze în această direcţie.

— Dar de ce vrei să rămână? întrebă maiorul. Nu pot doar să vină în vizită?

— Mi-e teamă că, dacă se întorc în oraş, ar putea să dispară din nou. Amina pare foarte stresată şi spune că oamenii care tot vin şi pun întrebări despre ea au adus-o pe mătuşa ei în pragul isteriei.

— Presupun că nu se cuvine să închirieze o cameră la local, zise el.

Proprietarul de la Royal Oak oferea contra cost două camere pline de flori la mansardă şi un mic dejun copios servit în zona cam unsuroasă a barului.

— Abdul Wahid a ameninţat că se va duce în oraş şi o să ceară adăpost imamului, ceea ce ar însemna că toată povestea asta ar ajunge subiect de bârfă în întreaga comunitate. Îşi acoperi faţa cu mâinile şi murmură: De ce trebuie să fie atât de încăpăţânat?

— Uite, dacă este într-adevăr atât de important ca să locuiască toţi aici, ce-ar fi ca nepotul dumitale să vină să stea cu mine câteva zile? Maiorul fu surprins de propria ofertă, care păruse să-i iasă pe gură fără să vrea. Am o cameră liberă – nu m-ar incomoda deloc.

— O, domnule maior, ar fi prea mult, zise doamna Ali. Nu aş putea să profit în acest fel de bunătatea dumitale.

Totuşi, chipul i se luminase de bucurie. Maiorul hotărâse că avea să-l cazeze pe tânăr în camera lui Roger. Camera de oaspeţi era cam rece, căci dădea spre nord, iar patul avea într-

unul dintre picioare câteva găuri suspecte pe care intenționa să le cerceteze mai îndeaproape. Nu se făcea ca musafirul să cadă din pat din cauza unor cari.

— Sincer, nu e nicio problemă, o asigură el. Iar dacă asta vă ajută să rezolvați problema, mă bucur să vă pot fi de folos.

— Îți voi rămâne profund îndatorată, domnule maior. Se ridică de pe scaun, se apropie şi îşi puse o mână pe brațul lui. Nu am cuvinte să-mi exprim mulțumirea.

Bărbatul îşi simți brațul cuprins de căldură. Rămase nemişcat, de parcă un fluture aterizase pe cotul lui. Pentru o clipă, totul dispăru, în afară de senzația dată de răsuflarea ei şi de imaginea lui reflectată în ochii ei negri.

— Nu este nicio problemă, spuse el şi o strânse uşor de mână.

— Eşti un om cu totul uimitor, zise ea, şi maiorul îşi dădu seama că îi inspirase un sentiment de încredere şi recunoştință care avea să facă de-a dreptul imposibilă orice încercare de a o săruta în viitorul apropiat. Se înjură singur că fusese atât de prost.

Era întuneric când Abdul Wahid bătu la uşă la Rose Lodge, cu câteva lucruri personale înfăşurate strâns într-un mic covor de rugăciune legat cu o fâşie de pânză.

Dădea impresia că era obişnuit să-şi împacheteze viața în acest soi de boccea simplă.

— Intră, te rog, spuse maiorul.

— Sunteți foarte amabil, zise tânărul, la fel de încruntarea de obicei.

Îşi scoase cu grijă pantofii maro, fără şiret şi ponosiți, şi îi puse sub cuier. Maiorul ştia că acesta era un semn de respect pentru casa lui, dar se simți stânjenit de intimitatea sugerată

de picioarele unui străin în şosete umede. Brusc îşi imagină urmele lăsate de doamnele satului făcând cercuri sabatice în ciorapi pe parchetul lui lustruit. Fu bucuros că propriile picioare erau adăpostite în saboți zdraveni.

În timp ce îl conducea sus, decise totuşi să-i arate dormitorul de oaspeți care dădea spre nord. Camera lui Roger, cu vechiul covor albastru şi biroul de calitate cu lampa de scris, i se părea brusc prea luxoasă şi comodă pentru acest tânăr cu chip dur.

— E bine aici? întrebă el, lovind pe furiş în piciorul defect al patului ca să se asigure că era suficient de zdravăn; constată uşurat că din găurile de cari nu se scutură deloc rumeguş. Salteaua subțire, scrinul din lemn de pin şi litografia reprezentând nişte flori alcătuiau un decor monastic adecvat.

— Este perfect, zise Abdul Wahid aşezându-şi legătura cu lucruri pe pat.

— O să-ți aduc nişte lenjerie şi te las să te instalezi.

— Mulțumesc.

Când maiorul se întoarse cu lenjeria şi cu o pătură subțire de lână pe care o alesese în locul pilotei de puf, tânărul deja se instalase. Pe scrin erau aşezate un pieptene, o săpunieră şi un exemplar din Coran. Un şervet mare de bumbac, imprimat cu caractere caligrafiate, fusese atârnat peste tablou. Covoraşul de rugăciune era întins pe jos, părând mic pe podeaua goală, din scânduri uzate. Abdul Wahid stătea pe marginea patului, cu mâinile pe genunchi, privind în gol.

— Sper să nu-ți fie frig, zise maiorul, aşezând teancul pe pat.

— Era întotdeauna atât de frumoasă, şopti celălalt. Niciodată nu reuşeam să gândesc normal în prezența ei.

— Fereastra se zgâlțâie puțin când bate vântul, spuse maiorul şi se duse la geam ca să verifice cremona. Era uşor deconcertat de prezența acestui tânăr pasional în casa lui şi, de teamă să nu greşească, se hotărî să joace rolul gazdei joviale şi dezinteresate.

— Mi-au promis că o s-o uit, şi aşa s-a şi întâmplat, continuă Abdul Wahid. Dar acum ea e aici şi m-am simțit amețit toată ziua.

— Poate că e presiunea scăzută. Maiorul se uită pe fereastră căutând nori de furtună. Pe soția mea o durea mereu capul când scădea barometrul.

— E o mare uşurare să fiu în casa dumneavoastră, domnule maior. Maiorul se întoarse surprins. Tânărul se ridicase şi acum se înclină spre el. Să mă aflu din nou la adăpost, departe de vocile femeilor, este o mângâiere pentru un suflet chinuit.

— Nu pot promite că va dura. Vecina mea, Alice Pierce, are pasiunea să cânte muzică folk pentru plantele de grădină. Crede că asta le ajută să crească, sau ceva de genul ăsta. De multe ori se întrebase cum o interpretare tânguioasă a cântecului *Greensleeves* ar fi putut stimula producția de zmeură, dar Alice insista că funcționa mult mai bine decât un fertilizator chimic, şi, într-adevăr, obținea câteva soiuri de fructe în cantități suficiente cât să faci o plăcintă. Nu are ureche muzicală, dar compensează prin entuziasm, explică el.

— Atunci o să adaug o rugă pentru ploaie când o să-mi fac rugăciunile.

Maiorul nu reuşi să-şi dea seama dacă intenționase să facă o remarcă amuzantă.

— Ne vedem dimineață, spuse el. De obicei pun de ceai pe la şase.

După ce îl părăsi pe musafirul său, îndreptându-se spre bucătărie, simți epuizarea provocată de o turnură atât de ciudată a lucrurilor.

Şi totuşi, nu putu să nu observe cu o anume încântare faptul că intervenise în viața doamnei Ali într-un mod atât de ieşit din comun. Acționase spontan. Îşi afirmase propriile dorințe. Era tentat să-şi celebreze curajul cu un pahar mare de scotch, dar când ajunse în bucătărie hotărî că un pahar mare cu bicarbonat de sodiu ar fi fost o alegere mai prudentă.

capitolul 13

Dimineața de sâmbătă era însorită, şi maiorul se afla în curtea din spate, umplând o roabă cu frunze, când glasul ridicat al fiului său venind dinspre casă îl făcu să arunce la o parte furca plină, cu o înjurătură oprită la timp. Neştiind că Roger avea să-şi concretizeze amenințarea de a-i face o vizită, nu-l anunțase că exista un oaspete în casă. Judecând după răcnetele care se auzeau, însoțite de un zgomot ce părea să aibă ca sursă răsturnarea unui scaun, maiorul deduse că era mai bine să se grăbească dacă voia să-i salveze atât pe musafirul său, cât şi pe Roger de la o încăierare.

Grăbindu-se spre uşă, îşi mustră în gând fiul că nu se deranja niciodată să telefoneze în prealabil şi că întotdeauna apărea pe nepusă masă. Ar fi vrut să instituie un sistem rațional de planificare a vizitelor, dar niciodată nu găsise termenii potriviți pentru a-i spune lui Roger că acum casa copilăriei lui nu-i mai stătea la dispoziție la orice oră. Nu ştia să existe vreo etichetă clară privind momentul când un fiu ar trebui să renunțe la privilegiile familiale, dar îşi dădea seama

că, în acest caz, respectivul moment trecuse de mult.

Acum Roger urma să facă mutre, de parcă el ar fi fost proprietarul, iar maiorul şi oaspetele său ar fi fost nişte intruşi. Când ajunse la uşa din spate, Roger ieşea gâfâind, roşu la faţă, furios, cu degetele încleştate pe telefonul mobil.

— În casă e un bărbat care pretinde că stă aici! Sandy îl ține de vorbă, iar eu sun la poliție.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, nu suna la poliție! E doar Abdul Wahid.

— Abdul cum? făcu Roger. Cine naiba mai e şi ăsta? Era cât pe ce să-i dau una cu scaunul din sufragerie.

— Ai înnebunit de-a binelea? De ce-ai crede că oaspetele meu e vreun intrus?

— E mai absurd decât să presupun că tata a devenit brusc prieten cu jumătate din populația Pakistanului?

— Şi ai lăsat-o pe Sandy singură cu „intrusul" meu? întrebă maiorul.

— Da, îl ține ocupat, vorbeşte cu el despre hainele cusute de mână. A observat că eşarfa lui era o piesă tribală vintage, şi asta l-a mai calmat. Eu m-am strecurat afară doar ca să verific dacă e în regulă.

— Halal cavalerism, observă maiorul.

— Pai chiar tu ai spus că nu e periculos, replică fiul său. Cine naiba e şi ce caută aici?

— Nu văd de ce te-ar interesa pe tine. Pur şi simplu ajut o prietenă găzduindu-i nepotul câteva zile, vreo două săptămâni cel mult. Ea a vrut să o invite pe logodnica lui să stea acolo şi… E puțin mai complicat.

Maiorul se simțea pe un teren nesigur. Era dificil să justifice invitația făcută când el însuşi nu înțelegea ce încerca doamna

Ali să obțină mutându-i pe Amina şi pe George în apartamentul de deasupra magazinului. Prietena lui îl privise cu aviditate pe micul George, cu o expresie pe care el o recunoscuse abia mai târziu. Era aceeaşi privire pe care Nancy i-o arunca uneori lui Roger, când credea că nimeni nu observă. O avusese în ziua când se născuse fiul lor şi îl privise exact la fel în ultimele ei zile de viață, pe patul de spital. În camera aceea cu miros de dezinfectant, cu luminile fluorescente pâlpâitoare şi friza ridicolă cu nalbe mov, Roger sporovăise ca de obicei despre propriile preocupări, de parcă o înşiruire veselă a perspectivelor lui de promovare ar fi şters realitatea morții ei iminente, iar ea se uitase la el de parcă ar fi dorit să-şi imprime chipul lui în mintea din ce în ce mai slăbită.

— Pare de-a dreptul ridicol, spuse Roger, pe un ton atât de imperios că maiorul se întrebă cum ar fi reacționat dacă i-ar fi tras rapid o lovitură în fluierul piciorului cu mânerul greblei. În orice caz, acum eu şi Sandy suntem aici, aşa că poți să foloseşti asta drept scuză ca să scapi de el.

— Ar fi de-a dreptul nepoliticos „să scap de el”. El mi-a acceptat invitația – o invitație pe care poate că nu aş fi făcut-o dacă aş fi ştiut că veniți weekendul ăsta.

— Păi am spus că o să vin curând! Ți-am spus asta la căsuță.

— Vai, dacă mi-aş planifica weekendurile în jurul speranței că-ți vei respecta promisiunea de a mă vizita, aş fi un bătrân singuratic înconjurat de un turn din ce în ce mai înalt de aşternuturi curate şi prăjituri nemâncate. Abdul Wahid, cel puțin, a apărut când a fost invitat.

— Uite, sunt sigur că e un tip foarte simpatic, dar la vârsta ta niciodată nu poți fi prea prevăzător. Roger se opri şi privi în

jur de parcă ar fi vrut să depisteze pe cineva trăgând cu urechea. Au existat multe cazuri de persoane în vârstă păcălite de escroci.

— Ce vrei să spui cu „persoane în vârstă"?

— Trebuie să fii deosebit de atent cu străinii.

— Asta se aplică şi în cazul americanilor? replică maiorul. Fiindcă detectez unul acum.

Sandy stătea în prag, părând să cerceteze draperiile lungi, şi maiorul îşi dori ca modelul cu maci să nu se fi decolorat spre ruginiu pe margini.

— Nu fi ridicol! bombăni Roger. Americanii sunt ca noi.

În timp ce fiul lui o întâmpină pe Sandy cu un sărut pe buze şi cuprinzând-o de mijloc, maiorul rămase uimit de această expediere categorică a oricărei distincţii între Marea Britanie şi uriaşa naţiune luptătoare de dincolo de Atlantic. Găsea multe de admirat la americani, dar simţea totodată că ţara lor era încă în scutece, naşterea ei precedând-o pe a reginei Victoria cu numai vreo cincizeci de ani. De o generozitate excesivă – maiorul încă îşi amintea cutiile cu pudră de ciocolată şi creioanele cerate împărţite la şcoală chiar şi la câţiva ani după război –, America îşi exercita în lume puterea uriaşă cu siguranţa impertinentă care îi amintea de un copilaş care a pus mâna pe un ciocan.

Era gata să recunoască posibilitatea unei erori de judecată din partea lui, dar ce puteai să crezi despre o ţară în care istoria fie era conservată în parcuri tematice de angajaţi care purtau bonete şi fuste lungi combinate cu adidaşi, fie era dărâmată şi făcută bucăţi şi transformată în parchet?

— Te simţi bine, draga mea? întrebă Roger. Se pare că Abdul se află aici la invitaţia tatălui meu.

— Sigur că da, zise Sandy. Ernest, ai o casă foarte frumoasă!

Îi întinse mâna lungă, şi maiorul i-o luă, observând că acum unghiile ei erau roz cu vârfuri albe. Îi trebui un moment să-şi dea seama că fuseseră date cu ojă ca să semene cu nişte unghii nefăcute, şi oftă înclinându-se resemnat în faţa vanităţii feminine. Soţia lui, Nancy, avea unghii minunate, ovale, ca nişte alune, şi niciodată nu făcuse altceva decât să le lustruiască uşor cu un mic instrument de manichiură. Le ţinea scurte, numai potrivite să lucreze pământul din grădină sau să cânte la pian.

— Mulţumesc, răspunse el.

— Aproape că poţi simţi mirosul secolelor, continuă tânăra, îmbrăcată perfect pentru o versiune literară a satului sau poate pentru o după-amiază la Tumbridge Wells[7]. Avea pantofi maro cu toc, pantaloni deschişi la culoare, bine călcaţi, o cămaşă cu imprimeu de frunze de toamnă şi un pulover de caşmir înnodat în jurul umerilor. Nu părea pregătită să sară vreun pârleaz şi să traverseze păşunile ude ca să ajungă la han pentru a lua prânzul. O răutate ghiduşă îl îndemnă pe maior să sugereze asta imediat.

— Haideţi să sărbătorim minunata surpriză pe care mi-aţi făcut-o cu vizita voastră, ce ziceţi? Mă gândeam să facem o plimbare şi să luăm masa la Royal Oak.

— De fapt, am adus prânzul cu noi, zise Roger. Am cumpărat câte ceva de la magazinul ăla grozav, nou deschis în Putney. Totul este adus din Franţa cu poşta de noapte.

— Sper că-ţi place pudra de trufe, râse Sandy. Roger i-a pus să o presare peste toate produsele în afară de brioşe.

---

7 Orăşel din zona de est a comitatului Kent, transformat în staţiune în perioada georgiană (n.tr.)

— Poate că ai vrea să-l inviți pe tipul ăla, Abdul, să ia masa cu noi, în chip de scuză, adăugă Roger, de parcă tatăl lui fusese cel care crease situația ofensatoare.

— Nu este politicos să-i spui Abdul. Înseamnă servitor, explică maiorul. Trebuie să-i folosim numele întreg, Abdul Wahid, care se traduce prin „Servitorul lui Dumnezeu".

— E cam sensibil în privința asta, nu-i aşa? Şi mătuşa lui e doamna Cum-o-cheamă de la magazinul din sat? Cea pe care ai adus-o la căsuță să o sperie pe doamna Augerspier?

— Doamna ta Augerspier este o femeie detestabilă…

— Asta se înțelege de la sine, tată.

— Chiar dacă se înțelege de la sine, asta nu înseamnă că nu poți să-ți exprimi părerea. Sau, cel puțin, să refuzi să ai de-a face cu o asemenea persoană.

— Nu are niciun sens să fii agresiv şi să pierzi o afacere profitabilă, replică tânărul. Adică ai mai multe satisfacții dacă învingi obținând un chilipir.

— Şi pe ce bază filosofică stă această idee? se interesă maiorul.

Roger flutură vag din mână, dându-şi ochii peste cap în direcția lui Sandy.

— A, e vorba de simplul pragmatism, tată. Se numeşte lumea reală. Dacă am refuza să facem afaceri cu posesorii unor moravuri îndoielnice, volumul afacerilor ar scădea la jumătate, şi băieții *buni* ca noi ar *ajunge în* sapă de lemn. Şi unde ne-ar duce asta?

— Pe un mic tărâm minunat cunoscut drept valoare morală? sugeră maiorul.

Roger şi Sandy plecară să aducă coşul pentru prânz şi, în timp ce maiorul încerca să nu se gândească la trufe, pe care le

evitase întotdeauna fiindcă puțeau ca niște vintre asudate, Abdul Wahid ieşi din casă. Ca de obicei, căra strâns sub braț câteva texte religioase prăfuite şi avea acea încruntare acră pe care gazda lui o înțelegea acum ca fiind rezultatul unui proces intensiv de gândire şi nu expresia unei simple neplăceri. Maiorul şi-ar fi dorit ca tinerii să nu mai gândească atât de mult. Asta părea întotdeauna să se soldeze cu mişcări revoluționare absurde sau, ca în cazul câtorva dintre foştii lui elevi, cu elaborarea unor poeme extrem de proaste.

— Fiul dumneavoastră a venit să stea aici, zise Abdul Wahid. Ar trebui ca eu să plec.

— A, nu, nu, protestă maiorul, care se obişnuise cu stilul abrupt al tânărului şi nu-l mai considera jignitor. Nu e nevoie să pleci. Ți-am spus, camera îți aparține cât timp doreşti.

— A adus-o şi pe logodnica lui. Trebuie să vă felicit. Este foarte frumoasă.

— Da, dar pe de altă parte este americancă. Aşa că nu ai motive să pleci.

I se părea de-a dreptul ridicol felul în care nepotul doamnei Ali fugea de orice femeie nemăritată pe care o întâlnea.

— Veți avea nevoie de camera de oaspeți, insistă celălalt. Fiul dumneavoastră a spus foarte clar că o să stea cu dumneavoastră câteva weekenduri, până când casa lor va fi făcută locuibilă.

— A, da?

Pe moment, maiorului nu-i veni în minte niciun răspuns. Se îndoia că în acest caz camera de oaspeți avea să fie necesară, dar îşi dădu seama că această informație nu ar fi făcut decât să grăbească plecarea lui Abdul Wahid. În plus, nu

voia să fie pus în situația stânjenitoare de a face o referire directă la modul cum fiul său își aranja să doarmă.

— Ar trebui să mă întorc la magazin, iar Amina şi George ar trebui să se întoarcă la mătuşa ei în oraş, rosti Abdul Wahid pe un ton ferm. Toată ideea asta că putem fi din nou împreună este nebunească.

— Mulți nebuni au fost considerați mai târziu niște genii. Nu trebuie luate hotărâri pripite, nu? Mătuşa ta pare să creadă că familia va reveni la gânduri mai bune. Şi ține tare mult la micul George.

— Mătuşa mea a discutat cu dumneavoastră această chestiune? întrebă Abdul Wahid.

— L-am cunoscut pe unchiul tău, spuse maiorul, dar simți minciuna şi nu-l putu privi pe tânăr în ochi.

— Mătuşa mea a sfidat mereu normele fireşti şi necesare ale vieții reale. O vede aproape ca pe o datorie. Dar eu nu văd în asta decât slăbiciune, şi dacă nu pun punct acestei confuzii, mi-e teamă că mătuşii o să i se frângă inima.

— Uite ce e, ce-ar fi să rămâi la prânz şi să stăm de vorbă pe îndelete? propuse maiorul.

Se temea că Abdul Wahid avea dreptate. Dacă doamna Ali insista să-l implice pe George în toate visurile ei despre copii şi nepoți, se expunea unei deziluzii grave. Totuşi, voia să amâne criza pe cât îi stătea în puteri. Mai mult, era dornic să i-l vâre pe musafirul lui pe gât lui Roger – şi invers, dacă se putea – în speranța de a-i trezi pe amândoi din autosuficiența morală.

— Chiar aş dori să îl cunoşti cum se cuvine pe fiul meu.

Abdul Wahid scoase un behăit ciudat, şi maiorul îşi dădu seama că de fapt râdea.

— Domnule maior, fiul dumneavoastră şi logodnica lui v-au adus un adevărat festin de pateuri, şunci şi alte produse din porc. Abia am scăpat din bucătărie cu credința întreagă.

— Sunt convins că putem să-ți facem un sendviş cu brânză sau altceva. Abdul Wahid îşi târşâi picioarele pe loc, şi maiorul insistă cu invitația: Chiar aş dori să stai la masă împreună cu noi.

— Desigur, mă voi supune dorinței dumneavoastră. Voi bea un pahar cu ceai dacă îmi permiteți.

În bucătărie fusese întinsă o față de masă necunoscută maiorului, din iută, cu dungi albastre. Cele mai bune pahare de vin ale sale, pe care le scotea la Crăciun, erau aşezate lângă nişte farfurii de plastic de un verde oribil. Într-o frapieră pe care nu o folosise niciodată se găsea o sticlă de apă minerală care se răcea printre cuburile de gheață adunate din tăvițele de plastic. Muştaruri ciudate fuseseră turnate în castronaşele de porțelan pentru spălat degetele, în vreme ce într-o vază ca o rădăcină de copac, pe care nu o recunoştea, se găsea un buchet de cale galbene ce se plecaseră spre masă într-un arc adânc. Sandy înghesuia şi mai multe cale ofilite printre nimicurile de pe polița căminului. Aprinseseră şi un inutil, dar estetic foc în cămin, ceea ce-l făcu pe maior să se întrebe dacă ei cumpăraseră şi lemnele de foc din Putney. Roger prăjea ceva pe sobă.

— Îți fumegă haina, Roger, sau găteşti ceva făcut din tweed? întrebă tatăl lui.

— Doar câteva felii de trufe în sote de foie gras şi măcriş. Am mâncat aşa ceva într-un restaurant săptămâna trecută, şi a fost atât de grozav că m-am gândit să încerc şi eu. Împunse în tigaia care începuse să se înnegrească. Deşi nu prea miroase ca

acolo. Poate că ar fi trebuit să folosesc grăsime de gâscă în loc de untură.

— Câți o să fim la masă? se interesă maiorul. O să sosească şi un autocar cu turişti?

— Păi, tată, am luat în calcul să mai şi rămână. Ca să mai ai ce mânca săptămâna viitoare.

Răsturnă conținutul tigăii într-un vas şi aruncă tigaia care sfârâia în chiuvetă, unde continuă să fumege.

— Ernest, ai un tirbuşon? întrebă Sandy.

În mintea maiorului, indignarea provocată de sugestia că era nevoie să i se asigure hrana fu înlocuită de necesitatea de a elimina o neînțelegere culturală.

— Abdul Wahid a acceptat să ia masa cu noi, aşa că poate ar fi bine să pun de ceai şi să aduc pentru toată lumea o carafă de apă cu lămâie.

Sandy se opri, cu sticla de vin sprijinită de un şold.

— Ah, serios, trebuie să… începu Roger.

— Vă rog să nu mă luați în seamă, spuse Abdul Wahid. Beți după cum doriți.

— Bravo, bătrâne, zise Roger. Dacă toată lumea ar avea asemenea bune maniere, am putea rezolva chiar mâine criza din Orientul Mijlociu.

Îşi curbă buzele într-un zâmbet forțat şi afişă un şirag de dinți prea albi ca să fie naturali.

— Vino şi stai alături de mine, Abdul Wahid, îl invită Sandy. Vreau să te întreb mai multe despre țesăturile tradiționale din Pakistan.

— Nu vă pot fi de mare ajutor, căci am crescut în Anglia. În Pakistan am fost considerat turist şi englez. Am cumpărat eşarfa de la un magazin din Lahore.

— Nimic nu e mai bun decât un pahar de apă rece, interveni maiorul, care încă scotocea după un tirbuşon prin sertarul de lângă sobă.

Sandy îi dăduse sticla cu vin când se aşezase lângă Abdul Wahid.

— Hai, tată, sunt sigur că nu o să refuzi un Margaux bun din ’75, zise Roger. L-am ales special pentru tine.

Două pahare mari de vin roşu bun în miezul zilei nu făceau parte din rutina obişnuită a maiorului. Trebui însă să recunoască faptul că împrumutaseră o nuanță roz veselă unui prânz care altminteri ar fi fost pretenţios. Chipul impecabil fardat al lui Sandy părea delicat prin aburii vinului şi căldura focului. Comenzile obraznice ale lui Roger – îi silise să învârtă vinul în pahar şi să-l miroasă de parcă niciodată nu mai gustaseră în viața lor un vin vechi – păruseră aproape şarmante. Maiorul se întrebă dacă fiul lui avea acelaşi comportament în fața prietenilor lui din Londra şi dacă aceştia îi priveau cu indulgență manifestările de entuziasm sau doar râdeau de el pe la spate pentru încercările jalnice de a le da ordine tuturor. Abdul Wahid nu dădu niciun semn de dispreț. Părea mai puțin acru ca de obicei – poate îl amețise vederea lui Sandy, blondă şi bine aranjată. Sorbea pe rând din apa cu lămâie şi din ceai şi răspundea cu cele mai politicoase replici la cele câteva întrebări ale tinerei americance.

Roger îl ignoră fățiş pe oaspetele lor şi continuă să pălăvrăgească despre noua casă. Se părea că într-o săptămână el şi Sandy reuşiseră să angajeze un tâmplar şi o echipă de zugravi.

— Şi nu e vorba de orice zugravi bătrâni, se lăudă el. Sunt foarte căutați, se ocupă de galerii şi de restaurante. Sandy îi

cunoaşte printr-un prieten de la serviciu.

Făcu o pauză şi o luă de mână cu un zâmbet iubitor. Este regina relațiilor utile.

— Multe relații, şi foarte puțini prieteni apropiați, spuse ea. Maiorul surprinse o undă de regret care părea sinceră. E atât de plăcut că stai cu prietenii şi cu familia, aşa cum facem acum!

— Unde e familia dumneavoastră? vru neapărat Abdul Wahid să ştie.

Întrebarea lui subită îl trezi pe maior din moțăiala toropitoare.

— Suntem împrăştiați care-ncotro. Tata trăieşte în Florida, mama s-a mutat în Rhode Island. Am un frate în Texas şi sora mea s-a mutat anul trecut cu soțul ei la Chicago.

— Şi, dacă îmi permiteți să întreb, care este religia dumneavoastră?

— Doamne sfinte, cei din familia lui Sandy sunt anglicani convinşi, răspunse rapid Roger. Povesteşte-i, te rog, tatei când mama ta a făcut o poză cu arhiepiscopul de Canterbury.

— Da, o dată mama a ținut sub supraveghere o toaletă de bărbați ca să poată face o poză cu arhiepiscopul, zise Sandy, dându-şi ochii peste cap. Cred că s-a gândit că asta ar putea să compenseze pentru toată familia. Acum cred că suntem un budist şi doi agnostici, iar restul suntem pur şi simplu atei.

— Anglicani nepracticanți, o corectă Roger.

— Cuvântul „ateu” nu prea dă impresia asta, dragule, replică maiorul.

— Lui Roger nu; i place să discute despre religie, nu-i aşa? spuse Sandy. Începu să enumere subiectele tabu pe degete: Fără religie, fără politică, sex numai prin aluzii – nu este de

mirare că voi, britanicii, sunteți obsedați de vreme, iubitule.

Maiorul se crispă auzind cuvântul de alint. Presupunea însă că trebuia să se deprindă cu asta.

— Eu consider că este important să discutăm despre religiile noastre diferite, afirmă Abdul Wahid. Dar în Marea Britanie, ținem totul în spatele uşilor închise şi măturăm sub covor. Nu am găsit pe nimeni dispus să atace acest subiect.

— O, Doamne, un musulman ecumenic, făcu Roger. Eşti sigur că vorbeşti despre religia care trebuie?

— Roger! exclamă Sandy.

— E în regulă, spuse Abdul Wahid. Prefer o asemenea abordare directă. Nu pot să-mi apăr religia împotriva eschivărilor şi a politeții care ascund, de fapt, dispreț.

Maiorul simți nevoia de-a schimba subiectul.

— Voi doi ați stabilit data nunții, sau voiați ca şi asta să fie o surpriză? întrebă el.

Roger privi în jos, fărâmițând pâinea lângă farfurie. Sandy luă o înghițitură lungă de vin care – observă maiorul cu plăcere – putea reprezenta o fisură în fațada perfecțiunii ei. Urmă un moment de tăcere.

— A, Doamne, nu, rosti fiul său în cele din urmă. Nu avem în plan să ne căsătorim prea curând, altminteri ți-am fi spus.

— Niciun plan? Nu sunt sigur că înțeleg.

— După ce te însori, oamenii încep să te considere „familist" şi, fără să-ți dai seama, toată cariera ta începe să miroasă a scutece iminente, explică Roger, răsucind între degete dopul de la sticla cu vin pe care îl folosi apoi ca să turtească movilița de firimituri. Am văzut cum lucrul ăsta i-a împiedicat pe mulți să promoveze.

Sandy privea cu atenție paharul de vin fără să spună nimic.

— Căsătoria este o etapă minunată a vieții, spuse maiorul.

— Da, la fel şi pensionarea, replică fiul său. Dar ai putea foarte bine să le amâni cât mai mult posibil.

— Nu ți-e teamă că asta ar putea da impresia de diletantism şi de lipsă de probitate morală? întrebă maiorul, făcând tot posibilul să-şi stăpânească revolta. Toată această lipsă de angajament din ziua de azi – nu miroase a slăbiciune de caracter?

— Ca unul care a dat dovadă de slăbiciune, interveni Abdul Wahid cu o voce scăzută, pot să confirm că asta nu e o cale spre fericire.

— A, nu m-am referit la tine, Abdul Wahid, sări maiorul, îngrozit că, fără să vrea, îl jignise pe oaspetele său. Absolut deloc.

— Uite, Sandy e propriul ei şef şi nu are nicio problemă cu asta, zise Roger. Spune-le, Sandy.

— De fapt, a fost ideea mea. Din cauza firmei mele, problema vizei mi-a stat mereu deasupra capului ca sabia lui Damocles, aşa că logodna cu un britanic a părut să fie răspunsul ideal. Nu vreau să te jignesc, Abdul Wahid.

— Nu sunt jignit, spuse tânărul. Clipi de câteva ori şi inspiră adânc. Numai că uneori, când selectăm regulile, descoperim mai târziu că am lăsat deoparte ceva prețios în tot acest proces.

— Dar toată lumea amână să se căsătorească dacă e posibil, insistă Roger. Uită-te, de exemplu, la familia regală.

— Nu accept să fii lipsit de respect, interveni maiorul. Moda actuală de a răspândi poveşti şi glume, de parcă membrii familiei regale erau personaje de telenovelă, îi displăcea profund.

— Trebuie să mă întorc acum la magazin. Abdul Wahid se ridică de la masă şi înclină din cap spre maior şi spre Sandy. Gazda sa se ridică să-l conducă spre ieşire.

— Sper să ne revedem curând, zise Sandy.

— Care e problema lui? întrebă Roger când tatăl său reveni.

— Abdul Wahid tocmai a descoperit că are un fiu. Este un avertisment pentru noi toți că aventurile sentimentale neortodoxe nu rămân fără consecințe.

— Sunt de acord, cel puțin când vine vorba de clasa muncitoare şi de străini. Nu acordă deloc atenție contracepției şi altor lucruri, dar eu şi Sandy nu suntem aşa.

— Specia umană e la fel când vine vorba de relații romantice. O uimitoare absență a controlului impulsurilor se combină cu o miopie totală.

— Uite, o să vedem cum merge cu casa, tată. Cine ştie, poate în şase luni o să fim şi noi pregătiți să ne luăm angajamentul.

— Să vă căsătoriți?

— Sau cel puțin să cumpărăm împreună o casă.

Sandy îşi goli paharul şi nu spuse nimic.

După prânz, Roger dori să fumeze un trabuc în grădină. Maiorul pregăti un ceainic şi încercă să o convingă pe Sandy să nu spele vasele.

— Te rog, nu face curat, spuse el.

Toate ofertele de a primi ajutor în bucătărie încă i se păreau stânjenitoare şi un semn de milă.

— A, nu mă deranjează deloc. Ştiu că probabil mă consideri o yankee îngrozitoare, dar îmi place la nebunie faptul că oamenii de aici sunt în stare să locuiască în case minuscule şi să facă treburile casnice fără aparate complicate.

— Trebuie să subliniez că Rose Lodge este considerată chiar spațioasă, zise maiorul. Şi vreau să-ți spun că dețin un fier de călcat cu aburi de ultimă generație.

— Nu trimiți hainele să-ți fie călcate de cineva?

— Am avut o femeie care venea să facă asta când soția mea era bolnavă. Dar îmi călca manşetele pantalonilor până căpătau luciu. Semănăm cu un dirijor de fanfară.

Sandy râse, şi maiorul se detensionă puțin. Fie începea să se obişnuiască deja cu ea, fie efectul vinului încă nu se risipise.

— Poate că nu o să mă obosesc să cumpăr o maşină de spălat vase pentru căsuță, spuse ea. Aş vrea să păstrez autenticitatea lucrurilor.

— La modul cum foloseşte fiul meu tigăile, cred că o să ai nevoie de una, replică maiorul, încercând să desprindă arsura de pe tigaie cu o furculiță şi vorbind tare pentru ca Roger, care venea dinspre grădină, să înregistreze remarca.

— Săptămâna trecută am fost la club, spuse acesta. Luă şervetul uscat întins de tatăl său, dar se aşeză la masă în loc să dea o mână de ajutor la ştersul vaselor.

— Am auzit. De ce Dumnezeu nu m-ai sunat ca să te prezint cum se cuvine?

— Îmi pare rău. Eram doar în trecere, serios, şi m-am gândit că dacă tot am petrecut atâția ani ca membru junior, aş putea pur şi simplu să văd cum stau lucrurile.

— Şi cum a fost?

— Secretarul ăla bătrân e un idiot afurisit, dar am dat de Gertrude Dagenham-Smythe şi a aranjat ea tot. I-am zis lui Sandy că a fost chiar amuzant să-l văd pe secretarul clubului gudurându-se pe lângă ea. Nu ştia cum să-mi completeze mai repede cererea de membru.

— Evident, o să trebuiască să-ți dau un document de sponsorizare, spuse maiorul. Nu ar fi trebuit să-l superi pe secretar.

— De fapt, Gertrude a zis că o să-l convingă pe unchiul ei să mă sponsorizeze, replică Roger, căscând cu poftă.

— Lordul Dagenham?

— Când s-a oferit, m-am gândit că e bine să fiu sponsorizat de cineva aflat cât mai sus pe lanțul trofic.

— Dar nici măcar nu o cunoşti, spuse maiorul, care încă se gândea la Gertrude ca la doamna cu pălărie pescărească.

— Ne-am întâlnit de vreo câteva ori cu Gertrude în oraş, interveni Sandy. Şi-a adus aminte imediat de Roger – chiar a glumit cum a fost îndrăgostită de el într-o vară când a venit în vizită.

Maiorul văzu brusc imaginea unei fete înalte şi slabe, cu o bărbie teşită şi ochelari verzi, care dăduse târcoale pe stradă într-o vară. Îşi aminti că Nancy o invitase înăuntru de câteva ori.

— Țin minte că Roger a fost foarte nepoliticos cu ea, zise într-un târziu. Oricum, nici nu se pune problema. Pur şi simplu nu se face să nu fii sponsorizat de propria familie.

— Dacă insişti, zise fiul său, şi maiorul nu putu decât să fumege când îşi dădu seama că ajunsese în postura de a se ruga să nu fie exclus din procesul de avansare socială a lui Roger. Îți aminteşti cum apărea mereu pe după gardul viu şi îmi făcea cadouri? continuă acesta. Era cu totul nesărată şi trebuia s-o gonesc trăgând în ea cu cornete.

— Roger! exclamă maiorul.

Statutul tinerei lady, de nepoată a lordului Dagenham, era suficient să-i confere dacă nu frumusețe, măcar o anumită

distincție.

— A, acum este foarte atent cu ea, îl asigură Sandy. I-a cerut ajutorul pentru balul de la clubul de golf şi el a fost imediat de acord. Noroc că nu sunt genul de femeie geloasă.

— Eu nu sunt deloc încântat de bal, mărturisi maiorul. Circulă nişte idei ridicole pe care trebuie să mă ajuți să le înăbuş în faşă.

— Contează pe mine, spuse Roger. Nu vreau ca nişte prostii să abată atenția de la tema centrală – fala numelui Pettigrew.

— Păi tocmai ideea asta vreau să o înăbuş! Nu-mi place ca numele nostru să fie fluturat ca o distracție ieftină.

— Dar cum vrei altfel să devină cunoscut? Mi-au cerut să joc rolul bunicului Pettigrew. E un noroc incredibil, zise tânărul căscând din nou.

— E o ruşine! exclamă maiorul.

— Este un imbold pentru cariera mea socială şi nu te va costa nimic, replică fiul său. Vrei să-mi refuzi această şansă?

— O să arătăm ridicol."

— Toată lumea arată ridicol la țară. Ideea este să te implici ca să nu devii suspect.

Maiorul era tentat să-i răsplătească egoismul trăgându-i una peste ureche cu tigaia proaspăt frecată.

— Tatăl tău e minunat, spuse Sandy în timp ce luau ceaiul în living. E atât de plăcut să mai întâlneşti şi câte un om lipsit de ipocrizie!

— Săptămâna asta ne-am întâlnit cu unul dintre cei mai mari colecționari de artă din Europa, zise Roger. Un rus – are ditamai palatul chiar lângă Regent's Park.

— Nu cred că tatăl tău l-ar fi plăcut prea mult, opină ea.

— Are şase tablouri de Picasso şi mânere de ametist la toate

bateriile din toalete, continuă Roger. După zece minute de conversație cu el, Sandy l-a convins să comande o întreagă garderobă pentru prietena lui.

— Îi admir pe bărbații care nu fac lucrurile pe jumătate, spuse Sandy.

— Ar trebui să o suni, dragă, şi să vezi dacă putem obține o invitație la prânz.

— O, Doamne, nu la prânz, protestă Sandy. Prânzul presupune conversație. Nu cred că pot să îndur o oră întreagă să o ascult pălăvrăgind despre genții ei.

— Ar merita, dacă ajungem pe lista de invitați în cortul lor privat la târgul de artă. Dacă îi lucrăm cum trebuie, vara viitoare am putea s-o petrecem pe iaht în Marea Neagră sau cel puțin să ajungem la Poole în weekend.

— Pe vremea mea nu cred că am simțit vreodată nevoia să ne „lucrăm" contactele sociale în felul ăsta, observă maiorul. Pare un pic cam jenant.

— Ei, haide, aşa au mers mereu lucrurile, spuse fiul său. Fie eşti în joc şi îți faci legături, fie eşti abandonat în văgăunile sociale şi te mulțumeşti să fii prieten cu… ei bine, cu vânzătorii.

— Eşti foarte necuviincios, replică maiorul, simțind cum sângele îi urca în obraji.

— Cred că tatăl tău are dreptate, interveni Sandy. Ca să fii interesant, trebuie să ai contacte în tot felul de medii. În felul acesta, îi faci pe oameni să se simtă în largul lor.

— Sandy e o adevărată maestră când vine vorba să-şi facă prieteni, afirmă Roger. Reuşeşte să-i convingă pe toți că îi place cu adevărat.

— Chiar îi plac pe toți, spuse Sandy roşind. OK, poate că pe

rus nu-l plac. Am putea să închiriem o barcă dacă vrei o vacanță pe mare.

— Nevasta şefului meu îi mănâncă din palmă, continuă tânărul. Înainte nici nu reuşeam să beau o cafea cu şeful, iar acum mă invită la vânătoare împreună cu un client. Să nu subestimezi niciodată puterea mafiei feminine.

— Îmi amintesc de un băiețel care plângea în hohote lângă o ciocănitoare moartă şi jura că niciodată n-o să mai pună mâna pe o armă, zise maiorul. Chiar ai de gând să te duci la vânătoare? Se aplecă spre Sandy şi îi mai turnă nişte ceai. Nu am reuşit niciodată să-l mai conving să vină cu mine după aceea, adăugă el.

— Mda, de parcă „Să vină şi Woody" ar fi o invitație grozavă, bombăni Roger. A fost prima dată când am tras cu arma şi am nimerit o specie pe cale de dispariție. Nu m-au lăsat niciodată să uit asta.

— Ah, trebuie să înveți să laşi în urmă lucrurile astea, băiete! Poreclele se țin de cei care permit aşa ceva.

— Tata! Roger îşi dădu ochii peste cap. Un mare partizan al ideii de compasiune prin băi reci şi reproşuri usturătoare.

— Acum Roger e hotărât să vâneze, spuse Sandy. A trebuit să ne petrecem trei ore într-un magazin de pe Jarmyn Street ca să-şi cumpere echipamentul necesar.

— Echipament? făcu maiorul. Ți-aş fi putut împrumuta eu o pereche de pantaloni şi o haină.

— Am tot ce-mi trebuie, mulțumesc. În afară de o puşcă, evident. Speram că pot să le împrumut pe a ta şi a unchiului Bertie.

Solicitarea fusese făcută cu mare dibăcie. Maiorul îşi puse jos ceaşca şi farfuriuța şi studie chipul placid al fiului său cu

un amestec egal de curiozitate şi furie.

Roger nu dădea vreun semn că înțelesese afrontul pe care-l săvârşise. Pentru el nu avea mai mare importanță decât dacă ar fi cerut împrumut nişte cizme în timpul unei furtuni. Maiorul se gândi cum să dea un răspuns care să fie suficient de direct încât să pătrundă prin platoşa egoismului său.

— Nu.

— Poftim?

— Nu, nu poți să împrumuți puştile.

— De ce nu? întrebă Roger cu ochii mari.

Maiorul se pregătea să răspundă, când îşi dădu seama că fiul lui îl atrăgea pe panta explicațiilor. Explicațiile ar fi deschis apoi drumul negocierilor.

— Hai să nu discutăm asta în fața oaspetelui nostru, zise în cele din urmă. Nici nu se pune problema.

Roger se ridică atât de repede, încât îşi vărsă ceaiul în farfurioară.

— De ce trebuie întotdeauna să-mi pui bețe în roate? De ce nu te oferi niciodată să mă susții? Aici e vorba de cariera mea. Trânti pe masă ceaşca şi se uită înspre şemineu, strângându-şi mâinile pumni la spate.

— Sunt sigur că gazda ta a aranjat să ai nişte arme foarte potrivite. În plus, ca novice, ai arăta grotesc folosind o pereche de puşti atât de valoroase.

— Mulțumesc, tată. Ce drăguț din partea ta să fii atât de direct în ceea ce priveşte limitele mele.

— Sunt sigură că tatăl tău nu a vrut să spună asta, interveni Sandy, părând să-şi fi amintit brusc de ce cunoştințele erau de preferat rudelor.

— Pur şi simplu încerc să te feresc de ridicol, insistă

maiorul. Ce fel de vânătoare e şi asta, de fapt? Dacă este vorba de tir sportiv, de obicei se oferă echipamentul adecvat.

— Nu, e vorba de o vânătoare la țară, zise Roger.

Făcu o pauză de parcă ezita să continue, şi maiorul fu cuprins de o premoniție îngrozitoare. Se gândi să-şi înfigă degetele în urechi ca să nu fie nevoit să audă cuvintele pe care fiul său urma să le rostească.

— I-am spus lui Roger că te vei bucura pentru el, îl informă Sandy. Dar toată săptămâna şi-a făcut probleme că s-ar putea să te simți jignit că, după toți anii ăştia, el obține invitația, nu tu.

— O să vânez cu lordul Dagenham săptămâna viitoare, explică tânărul. Îmi pare rău, tată, dar am primit invitația şi nu am putut să refuz.

— Sigur că nu.

Trăgea de timp şi îşi evalua opțiunile. Se întrebă în treacăt dacă el şi Roger aveau să ajungă la capătul zilei fără să fie nevoiți să recunoască adevărul unul în fața celuilalt. Apoi se gândi ce avantaje ar fi obținut dacă ar fi tăcut pe moment şi s-ar fi prefăcut apoi surprins de întâlnire în ziua respectivă, dar alungă ideea, deoarece nu putea conta pe Roger să aibă o reacție suficient de demnă față de o asemenea poveste.

— Am vrut să o rog pe Gertrude să mai adauge o persoană, dar cred că se acceptă un număr limitat de arme, continuă tânărul. Am considerat că nu este politicos să-i presez.

Roşi, iar maiorul văzu cu oarecare surprindere că jena în raport cu rudele mergea în ambele sensuri de la o generație la alta. Era îngrozit imaginându-şi-l pe fiul său fluturând în jur puşca şi, pentru o clipă, se văzu dând explicații pentru vreun păun mort de pe pajişte, în mod clar însă, nu avea rost să

ascundă relația dintre ei. Pur şi simplu trebuia să stea cu ochii pe el.

— A, nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, rosti în cele din urmă. Vechiul meu prieten Dagenham m-a invitat cu ceva vreme în urmă să-l ajut la vânătoare. Făcu o pauză pentru a spori efectul. A zis că este nevoie de nişte mâini bătrâne ca să vă arătăm vouă, londonezilor, cum se procedează.

— E minunat! exclamă Sandy. Mă bucur că totul s-a rezolvat. Vă rog să mă scuzați, adăugă ea fluturând vag din mână, ceea ce maiorului i se păru a fi semnul universal al femeilor care se duc să-şi împrospăteze machiajul.

— Abia aştept să am prilejul să le pun la treabă pe bătrânele Churchill, zise el, aşezându-se la loc după ce Sandy părăsise încăperea. Ar trebui să stai pe lângă mine, Roger, ca să pot să-ți arunc în tolbă câteva păsări, dacă ai nevoie. Maiorul văzu că fiul său arăta de parcă o se făcuse rău de la stomac şi se gândi că poate mersese prea departe. Nu fusese niciodată în stare să suporte prea multă ironie. De fapt, am întâlnit un american care e interesat să le cumpere şi vreau să-i demonstrez ce pot să facă, continuă el.

— Chiar ai de gând să le vinzi? întrebă Roger, înveselindu-se brusc. Asta e o veste excelentă. Jemima începea să se îngrijoreze că ai de gând să fugi cu ele.

— Ai discutat cu Jemima pe la spatele meu?

— A, nu o lua în felul ăsta. E mai… De la înmormântare, ne-am gândit că ar fi bine să ținem legătura, căci amândoi avem părinți de care trebuie să ne ocupăm. Ea e îngrijorată din pricina mamei ei, iar eu… ei bine, acum pari în regulă, dar la fel s-a întâmplat şi cu unchiul Bertie. Nu se ştie

niciodată când va fi necesar să intervin şi să am grijă de diverse lucruri.

— Am rămas mut de recunoştinţă, îi spuse maiorul.

— Eşti sarcastic.

— Eşti un mercenar.

— Tată, nu e corect. Eu nu sunt ca Jemima.

— A, serios?

— Uite, tot ce îți cer este ca atunci când vei vinde armele să te gândeşti să-mi dai şi mie o mică parte, de care tu nici măcar nu ai nevoie. Nu ai idee ce costisitor este să fii un om de succes în capitală. Hainele, restaurantele, petrecerile la casele de vacanță – în ziua de azi trebuie să investeşti ca să poți progresa, şi, sincer, e cam jenant să nu pot ține pasul cu Sandy.

Se aşează cu umerii căzuți. Pentru o clipă, arătă ca un adolescent nefericit.

— Poate că ar trebui să-ți mai moderezi un pic aşteptările, zise maiorul, sincer îngrijorat. Viața nu înseamnă numai să te duci la petreceri epatante şi să cunoşti oameni bogați.

— Asta le spun ei acelora pe care nu-i invită, rosti fiul său posomorât.

— Eu nu aş participa niciodată la un eveniment la care m-am chinuit să fac rost de o invitație.

Spunând asta, maiorul îşi dădu asigurări că el nu apelase la niciun şiretlic pentru a fi chemat la partida de vânătoare. Din câte îşi amintea, fusese un gest cu totul spontan din partea lordului Dagenham.

Sandy coborî scările şi ei tăcură. O urmă de parfum proaspăt şi culoarea rujului abia aplicat înviora atmosfera din încăpere, şi maiorul îşi zise că trebuia să deschidă mai des

ferestrele. Se străduia din răsputeri să păstreze casa curată şi lustruită, dar în locuinţele tuturor oamenilor singuri persista un anumit aer stătut.

— Ar trebui să mergem, dacă vrem să vorbim cu zugravii înainte să plece, spuse Sandy.

— Ai dreptate.

— I-ai zis lui Abdul Wahid că probabil veţi sta aici? întrebă maiorul.

Roger şi Sandy schimbară o privire precaută. Maiorul se simţi ca un băieţel pe care părinţii încercau să-l ferească de o discuţie pentru adulţi.

— I-am explicat că vom avea nevoie de un sălaş cât timp casa e în renovare, spuse tânărul. A înţeles că nu ar fi convenabil să stăm toţi aici, să împărţim aceeaşi baie şi toate cele.

— Ai mare dreptate. Aşa cum i-am spus şi lui Abdul Wahid, tu şi Sandy vă veţi simţi mult mai bine la han.

— Stai puţin, protestă Roger.

— Trebuie să-i ceri proprietarului camera albastră, draga mea, îi spuse maiorul lui Sandy. Are baldachin şi, am impresia, un jacuzzi, care vouă, americanilor, vă place atât de mult.

— Nu stau la afurisitul de han, se răsti fiul său cu trăsăturile schimonosite de furie.

Desigur, nu era deloc nobil să te delectezi cu disconfortul cuiva care era sânge din sângele tău şi carne din carnea ta, dar Roger fusese prea neobrăzat şi avea nevoie să fie pus la punct cu fermitate.

— Este adevărat că zgomotul scos de jacuzzi se aude până jos, la bar, continuă maiorul de parcă medita profund asupra

subiectului.

Observă că Sandy se străduia din răsputeri să rămână serioasă, dar râsul îi făcea să-i tremure colțurile buzelor.

— Nu te poți aştepta ca logodnica mea să împartă această casă cu un vânzător străin din Pakistan, izbucni Roger.

— Înțeleg asta. Din nefericire, deja l-am invitat să stea şi mi-e teamă că nu pot să-l arunc afară din cauză că fiul meu nu este de acord.

— Din câte ştim, ar putea fi un terorist!

— Pentru numele lui Dumnezeu, du-te şi întâlneşte-te cu zugravii înainte să plece să renoveze Vaticanul sau aşa ceva, spuse maiorul, pe un ton puțin mai aspru decât intenționase.

Luă tava cu ceai şi se duse în bucătărie. Din living se auzi sunetul înăbuşit al unei discuții în contradictoriu, şi Roger îşi vârî capul pe uşă ca să-i spună că el şi Sandy plecau, dar aveau să revină pentru a-şi petrece noaptea acolo. Maiorul încuviință din cap în semn de răspuns.

Îl întristase propria ieşire. Voia să simtă genul de legătură strânsă care existase între Roger şi Nancy. Adevărul era că acum, fără soția lui care să negocieze spațiul pe care îl ocupau ca familie, el şi Roger păreau să aibă prea puține în comun. Dacă nu ar fi existat o legătură de sânge, simțea că ar fi avut prea puține motive să continue relația dintre ei. Se aşeză la masă şi simți povara acestei acceptări apăsându-l pe umeri ca o haină grea şi udă. În lumea restrânsă, fără Nancy şi fără Bertie, indiferența față de propriul fiu părea un lucru foarte trist.

capitolul 14

— Pentru ce e chestia asta de plastic? întrebă George dându-i maiorului un disc cu un decupaj complicat care venise odată cu zmeul pe care îl cumpărase special pentru excursia din acea după-amiază.

— Probabil e de la ambalaj, răspunse maiorul, care improvizase pe cât posibil, având în vedere că instrucţiunile de asamblare erau în chineză. Zmeul ieftin, mov cu verde îi flutura în mână. Eliberă opritorul rudimentar de pe mosor şi i-l înmână băiatului. Eşti gata să-l ridici?

George luă mosorul şi începu să meargă cu spatele peste iarba mâncată de iepuri. Parcul, plin de familii în această duminică frumoasă, ocupa tot promontoriul larg din vestul oraşului. Era o zonă bună pentru înălţarea zmeielor; multe dintre ele erau înclinate acum spre poalele dealului, unde pământul cobora abrupt, într-o parte pierzându-se în zona împădurită şi în cealaltă spre marginea stâncilor înalte. O serie de indicatoare îi avertizau pe trecători că suprafaţa de calcar era fărâmiţată de acţiunea mării şi a vremii. Câteva cruci şi buchete de flori ofilite aminteau în mod criptic de cei care, în fiecare an, alegeau acest loc ca să se arunce spre moarte în stâncile crestate de mai jos. Fiecare mamă din parc părea să simtă nevoia să strige la propriii copii să nu se apropie de zona periculoasă, formând un cor care răsuna mai tare decât zgomotul mării.

— Eddie, nu te apropia de margine! strigă o femeie de pe o bancă alăturată. Fiul el îşi rotea braţele ca o morişcă în timp ce alerga după un câine mic. Eddie, ai grijă!

Şi totuşi nu se obosi să se ridice de pe bancă, fiind preocupată să mănânce un sendviş foarte mare.

— Dacă se tem atât de mult pentru copiii lor, de ce insistă să vină aici? întrebă maiorul, dându-i doamnei Ali zmeul ca să-l lanseze. Eşti gata, George?

— Gata! spuse George. Doamna Ali aruncă zmeul în aer, unde pluti ezitând o clipă, apoi, spre imensa satisfacţie a maiorului, se înălţă spre cer.

— Asta este! strigă maiorul în timp ce băieţelul alerga cu spatele, eliberând mai multă sfoară de pe mosor. Mai multă sfoară, George, mai multă sfoară!

— Nu te duce prea departe, George, strigă doamna Ali cuprinsă brusc de nelinişte. Îşi acoperi gura cu mâinile şi întoarse ochii mari cu o privire spăsită spre maior.

— Nu şi dumneata, spuse el.

— Trebuie să fie un reflex natural, râse ea. Legătura universală dintre toate femeile şi copiii de care au grijă.

— Mai degrabă o isterie universală. E la sute de metri de margine.

— Nu ţi se pare un pic ameţitor? întrebă doamna Ali, cercetând din priviri iarba moale care se pierdea spre prăpastia abruptă. Parcă simt cum mi se învârte pământul sub picioare.

— Ăsta e farmecul locului. Îi atrage pe oameni aici. Admirând peisajul, căută citatul potrivit.

Liber de-a îngrădirilor strânsoare
Pe jumătate sălbatic şi cu totul îmblânzit,
Câmpul înţelept îmbrăţişează tăişul stâncii albe,
Cum se-ntâmpla şi când romanii au venit.

— Presupun că şi femeile romane strigau la copii să fie atenți, spuse doamna Ali. E din Kipling?

— Da, zise maiorul scoțând din buzunar un volumaş cu coperte roşii. Poemul se numeşte Sussex şi speram să-l citim astăzi împreună la ceai.

Ea sunase să anuleze întâlnirea de lectură planificată, explicând că se oferise să-l scoată pe micul George în acea după-amiază. Maiorul, refuzând să fie dezamăgit a doua duminică la rând, se oferise să-i însoțească.

— Ce uimitor că ne-am propus să-l citim în casă! Are mai multă forță aici, unde a fost scris.

— Atunci poate că ar trebui să mergem după conaşul George şi să-ți citesc şi restul? propuse maiorul.

După ce citiseră poezia, zmeul fusese lansat de câteva ori, iar George alergase până când picioruşele îi erau epuizate, maiorul sugeră să bea un ceai. Se aşezară la o masă adăpostită de pe terasa localului construit, în mod absurd, chiar pe promontoriu. Obrajii doamnei Ali erau calzi de la plimbare, dar părea oarecum retrasă. George înghiți o brioşă aproape pe nemestecate şi bău un pahar de limonadă cam răsuflată înainte să se îndepărteze ca să se uite la un cățel care era plimbat în apropiere.

— Nepotul meu mi-a sugerat locul ăsta, mărturisi ea. A spus că vine aici mereu după rugăciunea de la moschee fiindcă aici îşi imaginează că Mecca este imediat după linia orizontului.

— Cred că în direcția aia e Franța, răspunse maiorul, mijind ochii şi încercând să determine poziția corectă a Arabiei Saudite. Dar la nivel spiritual există ceva legat de marginea

pământului care te poate face să te simți mai aproape de Dumnezeu. Un sentiment al propriei micimi, cred.

— Sunt foarte bucuroasă că a vrut ca George să vadă asta. E un semn bun, nu? Maiorul îşi zise că ar fi fost un semn şi mai bun dacă tânărul ar fi fost cel care i-ar fi arătat lui George locul respectiv, dar nu dori să-i strice doamnei Ali după-amiaza. Trebuie să-ți mulțumesc încă o dată că-l suporți pe nepotul meu, urmă ea. În felul ăsta, George şi Amina pot să stea cu noi, iar Abdul Wahid are posibilitatea să-şi cunoască fiul.

Maiorul testă culoarea ceaiului şi roti nemulțumit ceainicul.

— Mă bucur că nu are nimic împotrivă ca Amina să lucreze la magazin.

— Un magazin este un lucru curios. Întotdeauna mi s-a părut că e un minuscul spațiu liber într-o lume cu multe limite.

— Deci e ceva mai complicat decât să vinzi ouă şi să lucrezi în zilele de sărbătoare?

— Un loc al compromisurilor, explică ea. E foarte greu de transpus în cuvinte.

— Deseori compromisurile sunt construite pe lucrurile nespuse. Cred că te înțeleg perfect.

— Nu am putut niciodată să discut cu nepotul meu despre asta. Totuşi, sper din tot sufletul ca spațiul magazinului să-i permită lui Abdul Wahid să vadă unde se află adevărata lui datorie.

— Crezi că o iubeşte?

— Ştiu că înainte au fost foarte îndrăgostiți. Mai ştiu şi că familia s-a străduit din răsputeri să-i despartă.

— El pare să creadă că, în ciuda eforturilor pe care le depui, familia soțului dumitale decedat n-o va accepta niciodată pe Amina, spuse el, turnând ceai.

Doamna Ali luă ceaşca şi degetele li se atinseră pe marginea farfurioarei. Maiorul se simți străbătut de un fior care nu putea fi decât fericire. Ea păru neliniştită de afirmația lui şi ezită, sorbind din ceai şi punând cu grijă ceaşca pe tavă înainte să răspundă.

— Mi-e teamă că am fost foarte egoistă.

— Nu pot să te las să sugerezi aşa ceva!

— E adevărat, insistă ea. I-am spus lui Abdul Wahid că le-am scris rudelor – şi chiar am făcut-o. Se opri din nou, îşi încrucişă brațele la piept şi rămase cu privirea pierdută. Nu se uită la interlocutorul său când continuă: Dar în fiecare zi am fost prea ocupată ca să o pun la poştă. Scotoci într-o geantă mică şi scoase un plic subțire, foarte şifonat şi îndoit. Întorcându-se spre el, i-l întinse.

— O scrisoare nepusă la poştă este o povară grea, murmură el luându-i-l cu blândețe dintre degete.

— Cu fiecare zi care trece o simt mai grea. Ştiu că lucrurile nu pot continua ca acum, şi asta e o povară.

Pe de altă parte însă, în fiecare zi simt o uşurare pe care aproape că o uitasem. Se uită la George, care stătea ghemuit în iarbă şi vorbea cu băiatul cu cățelul, în timp ce patrupedul sărea în jurul lor.

— Cât mai poți amâna discuția absolut necesară?

— Speram să-mi dai asigurări că pot să o amân pentru totdeauna, zise ea. Mi-e teamă că scrisoarea o să strice totul. Se întoarse spre el, cu un zâmbet visător zăbovindu-i pe buze.

— Draga mea doamnă Ali…

— Mi-e teamă că mi se va lua totul, rosti ea încet.

Maiorul simți dorința să arunce scrisoarea incriminată la pubelă, împreună cu farfuriile de carton şi ambalajul lipicios de înghețată.

— Ce bine ar fi să-i puteți ignora, spuse el.

— Asta nu se poate, răspunse doamna Ali. ÎI cunosc pe nepotul meu, care trebuie să-şi depăşească propriile îndoieli, şi care nu poate merge mai departe fără binecuvântarea tatălui său. Luă plicul şi îl băgă înapoi în geantă. Poate că găsim o cutie poştală în drum spre casă.

— Sper că scrisoarea dumitale va întâmpina o reacție mai prietenoasă decât îți imaginezi.

— Credința mea permite câte un miracol din când în când. Sper că o să vadă că au fost nedrepți. Desigur, dacă asta nu funcționează, sunt pregătită să negociez la un nivel mai lumesc.

— E absurd că suntem nevoiți să negociem cu familia ca nişte vânzători de maşini second-hand. Maiorul oftă. Cu o laşitate asumată, ignorase două telefoane de la Marjorie; în cele din urmă, găsise o utilizare pentru afişarea numărului apelantului. Simțea că nu mai putea amâna o confruntare inevitabilă despre arme, la fel cum fragila doamnă Ali nu putea spera să se ferească de furia familiei.

— Cineva trebuie să-i ia apărarea lui George, spuse ea. Nu este permis în Islam să laşi pe umerii unui copil povara ruşinii părintelui. La înmormântarea bunicii lui l-a evitat de toată lumea, în afară de o mână de oameni. A fost o umilință cumplită.

— Îngrozitor, murmură maiorul.

— Mi-e teamă că familia soțului meu a sporit această ruşine

răspândind anumite neadevăruri, continuă doamna Ali. Ştiu că Abdul Wahid înțelege, şi cred că asta îl va ajuta să îndrepte lucrurile.

— Pare foarte ataşat de ea şi de băiat.

— Mă bucur s-o aud de la tine. Speram că ai putea să stai de vorbă cu el. Cred că are nevoie de punctul de vedere al unui bărbat asupra situației.

— Nu ştiu dacă sunt cel mai potrivit, începu maiorul, îngrozit la gândul de a discuta nişte chestiuni atât de intime. Nu ar fi putut să abordeze un asemenea subiect cu propriul fiu, darămite cu tânărul încăpățânat *şi* reticent care ocupa în acele zile camera lui de oaspeți.

— Cu pregătirea dumitale militară, înțelegi mai bine ca majoritatea bărbaților conceptele de onoare şi mândrie. În definitiv, eu sunt femeie şi aş lăsa totul deoparte ca să-l păstrez pe acest băiețel alături de mine. Abdul Wahid ştie asta şi prin urmare nu are încredere în capacitatea mea de a-i înțelege modul de gândire.

— Nu sunt expert în credința care îi alimentează simțul datoriei, spuse Maiorul. Nu pot să-i dau eu dispoziții. Reticența i se topea însă treptat în satisfacția caldă provocată de complimentul doamnei Ali.

— Îți cer doar să vorbeşti ca de la un om de onoare la altul. Abdul Wahid încă explorează relația lui cu credința. Cu toții ne alegem şi ne fasonăm religia în maniera proprie, nu?

— Nu-mi imaginez că diferiții ayatollahi sau arhiepiscopul de Canterbury sunt de acord cu dumneata. Cred că eşti cam neortodoxă.

— Sunt realistă.

— N-am ştiut că proprietarii de magazine au concepții atât

de eretice, zâmbi maiorul. Sunt de-a dreptul uimit.

— O să stai de vorbă cu el? întrebă ea.

— O să fac tot ce-mi ceri. Maiorul citi recunoştinţă în ochii ei şi se întrebă dacă ar fi putut vedea şi o urmă de fericire. Se întoarse, prefăcându-se ocupat să zgândăre cu vârful bastonului o buruiană mare, şi adăugă: Trebuie să ştii că îți stau cu totul la dispoziție.

— Văd că nu a murit cavalerismul.

— Câtă vreme nu trebuie să particip la un turnir, sunt cavalerul dumitale.

Tocmai când maiorul se gândea că nu-şi putea aminti să fi petrecut o după-amiază de duminică mai plăcută în ultimii ani, o femeie veni pe pajiştea de mai jos de ei şi îl luă de lângă George pe băiatul cu cățelul. Se îndepărtară spre parcare de parcă se pregăteau să plece, dar la vreo sută de metri mai departe, ea îşi scutură fiul de braţ, cu fața furioasă aproape de a lui în timp ce îi vorbea. Puştiul fu apoi lăsat să alerge cu câinele. George, care se ridicase şi îi urmărise îndepărtându-se, veni încet la masă, cu umerii căzuți.

— Ce s-a întâmplat, dragule? întrebă doamna Ali. Femeia aceea ți-a vorbit urât?

George ridică din umeri.

— Vorbeşte, acum, spuse maiorul, încercând să nu aibă un ton prea brutal. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, oftă băiatul. Mama lui a spus că nu are voie să se joace cu mine.

— Ce ignoranți sunt unii, pufni maiorul, ridicându-se pe jumătate de pe scaun. Acum văzu că era femeia care striga mai devreme, mama lui Eddie. S-ar fi dus să stea de vorbă cu ea, numai că, după toate aparențele, deşi înceată şi greoaie,

era o persoană agresivă.

— Îmi pare rău, George, zise doamna Ali în timp ce-şi punea o mână pe braţul maiorului ca să-l oprească. Bărbatul se lăsă înapoi pe scaun.

— Nici acasă nu se joacă nimeni cu mine.

— Sigur ai mulţi prieteni, spuse maiorul. Copii deosebiţi ca tine.

George îi aruncă o privire plină de milă, de parcă el ar fi fost bătrânul, iar maiorul, un copil ignorant.

— Dacă ai mamă, dar nu şi tată, nu se joacă deloc cu tine, explică el. Pot să mai iau o brioşă?

Maiorul era atât de uluit, că-i întinse farfuria fără să se gândească. Numai când George îşi înfipse dinţii în glazură îşi aminti că el nu-l lăsase pe fiul lui să mănânce mai mult de o prăjitură la ceai, ba din când în când nu-i dădea niciuna, ca să nu-l răsfeţe. În cazul de faţă, o altă prăjitură părea singurul remediu la îndemână.

— Scumpule, mama ta şi mătuşa Noreen te iubesc foarte mult, şi bunica te-a iubit la fel de mult, zise doamna Ali, înconjurând în fugă masa şi lăsându-se în genunchi pe betonul cam murdar ca să-l cuprindă pe băiat în braţe.

Şi eu te iubesc la fel de mult. ÎI sărută şi îi mângâie părul în timp ce George se foia şi încerca să ferească prăjitura de părul ei lung. Trebuie să-ţi aminteşti asta când oamenii sunt cruzi.

— Pari un puşti foarte deştept, i se adresă şi maiorul când doamna Ali îi dădu drumul din îmbrăţişare. Băiatul îl privi cu oarecare suspiciune, iar maiorul hotărî brusc să nu-i ţină discursul moralizator pe care şi-l pregătise, despre faptul că nu trebuia să se lase afectat de cuvinte, ci se întinse după mâna lui murdară şi lipicioasă şi declară solemn: Aş fi onorat

dacă m-ai considera prieten.

— OK, răspunse George, dând mâna cu el. Dar ce jocuri mai ştii în afară de înălțarea zmeului?

Doamna Ali râse în timp ce maiorul se strădui să-şi păstreze o expresie gravă şi gânditoare.

— Ai jucat vreodată şah? întrebă el. Dacă vrei, te învăț.

În drum spre casă, George adormi pe bancheta din spate, obosit după toată alergătura şi cu burta plină de prăjituri. Maiorul alese o rută cât mai pitorească posibil; doamna Ali părea vrăjită de malurile înalte şi de căsuțele intime de pe drumurile mai puțin folosite. Observă o cutie poştală rotundă, de model vechi, la o bifurcație, şi maiorul opri ca să-şi expedieze scrisoarea. Îşi ținu răsuflarea când o văzu neclintită, cu plicul în mână şi capul plecat, cufundată în gânduri. Niciodată nu i se dezvăluiseră atât de limpede consecințele actului de a pune la poştă o scrisoare – imposibilitatea de a o retrage din gura de fier a cutiei, inevitabilitatea drumului ei neabătut prin sistemul poştal, călătoria din tolbă în tolbă şi de la poştaş la poştaş până când un om singuratic într-o camionetă opreşte în fața uşii şi împinge prin fantă un mic teanc de plicuri. Brusc, i se părea îngrozitor să nu-ți poți lua înapoi cuvintele, aşa cum se întâmplă când vorbeşti față în față. Când ea lăsă plicul să cadă în cutie, tot soarele păru să se risipească din acea după-amiază.

Modul în care l-ar fi putut convinge pe un tânăr să accepte sfaturile unui străin în privința unor decizii care îi puteau schimba viața îl chinui pe maior vreme de câteva zile. Chiar dacă şi-ar fi găsit cuvintele potrivite, nu părea să se ivească niciun prilej de discuție. Abdul Wahid se trezea în zori şi pleca după ce bea doar o ceaşcă de ceai. În majoritatea zilelor

se întorcea târziu, după ce luase cina la magazin, şi se strecura imediat în camera lui, unde citea din micul teanc de cărți religioase. Sosirea lui era de multe ori semnalată numai de micile dovezi de mulțumire lăsate pe masa din bucătărie: un pliculeț din hârtie cerată cu un nou amestec de ceai, un chec simplu, o pungă de mere. Singurele lucruri ciudate erau imaginea pantofilor lui aliniați noaptea lângă uşa din spate şi izul slab de aftershave cu aromă de lămâi verzi care persista în baia pe care Abdul Wahid o lăsa curată lună în fiecare dimineață. Maiorul căuta cu disperare o ocazie ca să-şi îndeplinească promisiunea făcută doamnei Ali, şi începu să țină ceainicul pregătit şi un ibric cald pe sobă în timp ce zăbovea în preajma cămăruței pentru spălat vasele sperând să-l prindă pe oaspetele lui intrând pe uşa din spate.

Într-o seară când ploua cu găleata, ocazia se ivi în sfârşit. Abdul Wahid trebuise să-şi scuture şi să-şi pună la uscat pelerina de ploaie udă, rămânând astfel mai mult în hol. Probabil că pantofii îi erau uzi leoarcă, fiindcă maiorul îl auzi îndesând în ei ziare mototolite luate din coşul de hârtii. Transferând ibricul pe un ochi aprins de pe sobă, maiorul aşează ceainicul în mijlocul mesei şi scoase două căni mari.

— Nu bei o cană de ceai fierbinte cu mine? îl întrebă pe tânăr când acesta intră în bucătărie. E o vreme groaznică afară.

— Nu doresc să vă deranjez, domnule maior, spuse Abdul Wahid ezitând. Îmbrăcat cu un pulover subțire peste cămaşă, tremura de frig. Ospitalitatea dumneavoastră este deja mai mult decât merit.

— Mi-ai face o mare favoare dacă ai rămâne cu mine câteva minute. Am stat toată ziua singur şi mi-ar prinde bine puțină

companie.

Maiorul înteți focul de parcă această chestiune fusese deja stabilită. Aplecându-se spre buştenii care fumegau, îşi dădu seama că afirmația despre singurătate era adevărată. În ciuda încercărilor de a menține un program susținut de cumpărături, jocuri de golf, vizite şi întâlniri, erau zile ca aceasta, cu vreme urâtă şi marcate de sentimentul chinuitor că anumite părți lipseau din viața lui. Când noroiul alunecos îi inunda răzoarele de flori şi norii înăbuşeau cerul, i se făcea un dor nespus de Nancy. Îi era dor chiar şi de fiul său şi de felul cum casa răsuna de pantofi aruncați din picioare şi băieți murdari care se jucau în sus şi-n jos pe scări. Acum regreta faptul că de atâtea ori îi apostrofase pe Roger şi pe prietenii lui – subapreciase veselia pe care o stârnea zarva lor.

Abdul Wahid se aşeză la masa din bucătărie şi acceptă cana de ceai.

— Mulțumesc. E cam umed afară în noaptea asta.

— Da, nu e prea plăcut, încuviință maiorul, întrebându-se dacă aveau să rămână blocați mult timp în clişeul inevitabil al discuției despre vreme.

— E curios că v-ați săturat să vă petreceți singur ziua, în timp ce eu am obosit să tot aud pălăvrăgelile celorlalți. Mi-ar plăcea să schimbăm locurile şi să am timp pentru mine, ca să citesc şi să meditez.

— Nu te grăbi să schimbi locul cu un bătrân. Tinerețea este o perioadă minunată de vigoare şi acțiune, în care ai posibilitatea să aduni prieteni şi experiențe.

— Îmi lipseşte mult studența. Îmi lipsesc discuțiile aprinse cu prietenii mei, şi mai ales orele petrecute printre cărți.

— De multe ori viața se interpune în lecturile omului,

aprobă maiorul.

Băură ceaiul în tăcere, în timp ce buştenii trosneau şi scuipau în flăcările din şemineu.

— Îmi pare rău să vă las pradă zilelor solitare, domnule maior, dar m-am hotărât să mă mut înapoi la magazin, zise Abdul Wahid în cele din urmă. V-am împovărat destul cu prezența mea.

— Eşti sigur? Eşti bine-venit să stai aici. Roger şi Sandy nu au de gând să rămână mai mult de câteva nopți, te asigur. În plus, ai libertatea să împrumuți orice carte din biblioteca mea.

— Vă mulțumesc, dar am decis să locuiesc într-o mică anexă din spatele magazinului. Are o toaletă şi o mică fereastră. După ce scot ceea ce pare a fi un tractor stricat şi câteva cotețe de pui, cred că o zugrăveală proaspătă o s-o transforme într-o cameră ca aceea pe care am avut-o la universitate. Va fi un adăpost satisfăcător până când se lămuresc lucrurile.

— Prin urmare nu ai primit veşti de la familia ta.

— A sosit o scrisoare, murmură tânărul.

— Ah, făcu maiorul. Abdul Wahid privea țintă flăcările şi rămase tăcut, aşa că, după o pauză interminabilă, bărbatul mai în vârstă urmă: Cu veşti bune, sper.

— Se pare că obiecțiile morale ar putea fi depăşite, zise celălalt strâmbându-se, de parcă ar fi gustat ceva acru.

— Păi, e minunat. Nu? Maiorul constată nedumerit că pe chipul tânărului nu se întrezărea niciun dram de bucurie. Curând vei putea fi cu fiul tău şi poate chiar o să te muți în aceeaşi casă cu el, în locul cotețului pentru păsări.

Abdul Wahid se ridică şi se apropie de polița căminului, unde se ghemui pe călcâie şi îşi întinse palmele spre foc.

— Nu cred că ați fi fost de acord la fel de repede dacă era vorba de fiul dumneavoastră. Maiorul se încruntă, refuzând să recunoască din prima adevărul acelei afirmații. Nu vreau să vă jignesc, adăugă tânărul.

— Nu, deloc. Nu greşeşti – cel puțin, în teorie. Aş fi nefericit la gândul că fiul meu a intrat într-o asemenea încurcătură. Mulți oameni, inclusiv eu, dau dovadă de o aroganță nepermisă când îşi închipuie că aşa ceva nu s-ar întâmpla niciodată în familiile lor.

— Aşa m-am gândit şi eu, spuse Abdul Wahid cu o grimasă.

— Ceea ce vreau să spun este că asta simte toată lumea, în teorie. Dar când viața îți pune în brațe ceva concret – ceva concret ca micul George –, atunci teoriile trebuie să se ducă pe apa sâmbetei.

— Nu m-am aşteptat ca ei să accepte vreuna dintre propunerile mătuşii. Îmi imaginam că o să-mi uşureze mult decizia.

— Nu am ştiut că nu vrei să te însori cu Amina, spuse maiorul. Puse pe masă cana de ceai, ca să sublinieze şi mai mult atenția pe care o acorda discuției. Se pare că am tras o concluzie care nu era adevărată.

— Nu e vorba că nu vreau să mă însor cu ea, murmură Abdul Wahid aşezându-se la loc. Îşi uni vârfurile degetelor şi suflă uşor asupra lor. În prezența ei, sunt pierdut. Are nişte ochi… Şi întotdeauna a fost atât de independentă şi de amuzantă, e ca o rază de lumină sau poate ca o lovitură în cap. Zâmbi, de parcă şi-ar fi amintit o anumită lovitură concretă.

— Toate astea mi se par suspect de asemănătoare cu dragostea, remarcă maiorul.

— Nu este de aşteptat să ne căsătorim din dragoste,

domnule maior. Nu vreau să fiu unul dintre acei bărbați care încalcă regulile propriei religii şi le modelează ca pe un coş ieftin de răchită ca să-şi justifice o viață confortabilă şi să-şi satisfacă orice dorință trupească.

— Dar familia ți-a dat acordul? Ai primit o şansă.

Abdul Wahid îl privi, iar nefericirea profundă care i se citea pe chip îi stârni îngrijorarea maiorului.

— Nu vreau să fiu motivul pentru care familia mea se pleacă în fața ipocriziei. M-au îndepărtat de ea din motive religioase. Nu mi-a plăcut asta, dar i-am înțeles şi i-am iertat. Acum mi-e teamă că îşi retrag obiecția ca să-şi asigure un avantaj financiar.

— Mătuşa ta s-a oferit să susțină uniunea, afirmă maiorul.

— În cazul în care credința nu valorează mai mult decât prețul unui mic magazin într-un sat urât, care este scopul vieții mele – al oricărei vieți? gemu Abdul Wahid, prăbuşindu-se în scaun.

— Va renunța la magazin, rosti maiorul.

Nu o spusese ca o întrebare, fiindcă deja ştia răspunsul. Faptul că Abdul Wahid desconsiderase, într-o singură frază, atât sacrificiul mătuşii sale, cât şi frumusețea pastorală a satului Edgecombe St. Mary îl înfurie în asemenea măsură, că nu-şi mai găsi cuvintele. Îşi privi cu atenție interlocutorul şi văzu din nou un tânăr acru, nesuferit.

— Va renunța la magazin, gest care reprezintă un dar imens şi generos, adăugă Abdul Wahid, întinzându-şi brațele în lături în semn de conciliere. Mai rămâne de stabilit unde va locui după aceea. Oftă. Dar eu la ce voi renunța dacă accept?

— La aroganța ta absolută, pentru început, replică maiorul.

Nu-şi putu stăpâni furia caustică din cuvinte. Văzând cum

se holba celălalt la el, fu cuprins de o bucurie răutăcioasă că reuşise să-l şocheze.

— Nu înțeleg, zise Abdul Wahid încruntându-se.

— Uite ce e, este foarte uşor şi convenabil să vezi lumea în alb şi negru, continuă maiorul, încercând să-şi îmblânzească uşor tonul. Este o pasiune tipică pentru tinerii nerăbdători să-i dea la o parte pe bătrânii prăfuiți. Se opri să-şi organizeze gândurile în câteva fraze suficient de scurte pentru a nu pierde atenția limitată a partenerului de discuție. Totuşi, rigiditatea filosofică se combină de obicei cu o lipsă totală de educație sau de experiență de viață şi de multe ori este subliniată prin tunsori bizare şi aversiunea pentru baie. Nu este cazul tău, desigur – tu eşti foarte ordonat.

Abdul Wahid părea confuz, ceea ce reprezenta un pas înainte față de expresia încruntată.

— Sunteți foarte ciudat, zise el. Vreți să spuneți că este greşit şi stupid să încerci să duci o viață în credință?

— Nu, cred că este ceva admirabil. Dar sunt de părere că o viață în credință trebuie să înceapă prin a-ți aminti că umilința este prima virtute în fața Domnului.

— Trăiesc cât mai simplu cu putință.

— Am admirat asta la tine şi este înviorător pentru propriul meu spirit să văd un tânăr care nu este consumat de dorințe materiale. Spunând asta, gândul la Roger şi la ambiția lui strălucitoare îi lăsă maiorului un gust amar. Tot ce-ți cer e să te gândeşti, şi doar să te gândeşti, dacă ideile îți vin dintr-un loc la fel de umil ca rutina vieții de zi cu zi.

Abdul Wahid îl privi cu o licărire de amuzament în ochi şi scoase unul dintre hohotele lui de râs lătrate.

— Domnule maior, câte secole trebuie să-i ascultăm pe

englezi spunându-ne să fim umili?

— Nu asta am vrut să spun, protestă maiorul îngrozit.

— Glumeam numai. Sunteți un om foarte înțelept, şi o să iau în considerare sfatul dumneavoastră cu mare grijă – şi umilință. Îşi termină ceaiul şi se ridică de la masă ca să se ducă în camera lui. Dar trebuie să vă întreb – chiar ştiți ce înseamnă să fii îndrăgostit de o femeie nepotrivită?

— Dragul meu băiat, există oare alt fel de dragoste?

capitolul 15

Soarele era roşu, cu un halou de ceață şi abia vizibil peste gardurile vii, când maiorul strivea sub tălpi iarba înghețată. Alesese să străbată câmpurile până la conac, intenționând să ajungă înaintea celorlalți participanți la vânătoare. Într-un tufiş negru de ilice, un prihor îşi scârțâia cântecul solitar spre dealurile pastelate.

Aşteptase prea mult acea ocazie ca să-i grăbească începutul ori să-şi facă apariția într-un zdrăngănit de țeavă de eşapament şi pietriş împroşcat. Nu că s-ar fi temut că Roverul său ar fi făcut o impresie nepotrivită printre vehiculele de lux sclipitoare şi cele 4x4 ale londonezilor. Nu simțea nici urmă de invidie. Pur şi simplu prefera bucuria pe care i-o producea ritualul mersului. Simțea balansul puştilor frânte, susținute pe brațul îndoit. Puşca lui Bertie fusese unsă cu ulei până ajunsese să strălucească, potrivindu-se cu patina propriei arme. Îi plăceau cusăturile întinse ale hainei kaki şi greutatea din buzunare. Pânza de bumbac ceruit era plină cu cartuşe de alamă umplute cu alice. Tolba veche, purtată în bandulieră, flutura într-o parte. Probabil că vânătoarea nu urma să se țină

în acea zi – fără îndoială, la ordinul lui Dagenham, rațele aveau să fie adunate de către hăitaşi –, dar considera că era un accesoriu la care nu putea renunța. În plus, tolba era un loc potrivit pentru batonul de Kendal Mint Cake, învelit în folie, gustarea lui tradițională pentru toate vânătorile la care participase.

Batonul de zahăr comprimat, aromat cu ulei de mentă, pe care îl comandase prin poştă de la compania producătoare din Cumbria, era delicios şi, pe deasupra, ideal pentru a-l oferi celor din jur, spre deosebire de sendvişurile turtite cu şuncă, pe care unii fermieri le scoteau din tolbă şi le întindeau pentru a fi rupte pe din două cu degete murdare de praf de puşcă.

În timp ce îşi trecea ghetele peste un pârleaz şi sărea într-o băltoacă de noroi, maiorul regretă că doamna Ali nu-l putea vedea în ținuta lui de vânător experimentat. Kipling s-ar fi îmbrăcat cam în acelaşi stil, îşi zise el, ca să plece în căutarea vânatului mare împreună cu Cecil Rhodes. Parcă îi şi vedea, aşteptându-l mai în față ca să-i prindă din urmă şi să-i povestească despre ultimele dificultăți întâmpinate de Cecil în reorganizarea noii națiuni.

Maiorul îşi reproşă imediat această fantezie de moment. Epoca marilor oameni, când inteligența şi viziunea unei singure minți puteau schimba destinul unei lumi, era de mult apusă. El se născuse într-un ev mult mai mic şi, oricât ar fi visat, realitatea rămânea aceeaşi. La fel, nicio pereche de puşti de calitate nu putea să transforme pe cineva într-un om măreț, îşi reaminti, hotărând să rămână umil toată ziua, în pofida complimentelor pe care avea să le primească.

La marginea a ceea ce mai rămăsese din parcul conacului

intră pe o alee scurtă străjuită de ulmi, întunecată de crengile înlănțuite, care reprezenta rămășițele trunchiate ale ceea ce fusese odată un drum lung de aproape doi kilometri. Era evident că nu beneficiaseră de serviciile unui arboricultor. Sub tălpi, iarba era tocită de copitele oilor şi mirosea a bălegar şi a muşchi. Printre copaci, cuşti de sârmă improvizate şi un dispozitiv de plastic ataşat la un mic generator stăteau mărturie pentru ocupația de crescător de rațe a pădurarului. Acum cuştile erau goale. La primăvară urmau să fie umplute din nou cu ouă şi pui. Pădurarul, care era de asemenea şi om bun la toate pentru casă şi domeniu, nu se vedea nicăieri. Maiorul era dezamăgit. Sperase să discute cu el despre starea stolului de rațe din acel an şi despre amplasarea vânătorilor. Nutrise un gând vag că după o asemenea discuție ar fi putut să între în curtea principală cu pietriş cu pădurarul după el, astfel încât londonezii să-şi dea imediat seama că el era un expert local. Un foşnet în zidul de rododendroni crescut în exces îi reînvie speranțele, dar în timp ce afişă un zâmbet şi îşi pregăti cuvintele adecvate pentru un salut neprotocolar, un băiețel palid apăru dintre tufe şi rămase cu privirea vrăjită asupra armelor.

— Salut, tu cine eşti? întrebă maiorul. Încercă să nu se arate deranjat de uniforma neglijentă a micului şcolar, cu gulerul destrămat, o cravată ca un şnur şi un hanorac în locul unui pulover adecvat sau al unui sacou. Băiatul părea să aibă cinci sau şase ani şi maiorul îşi aminti cum se certase cu Nancy în legătură cu trimiterea lui Roger la internat la vârsta de unsprezece ani. Nancy ar fi avut multe de spus, îşi zise, despre această şcoală şi micii ei elevi. I se adresă cu blândețe copilului: Nu e o idee prea bună să te joci de-a v-ați

ascunselea când se pregăteşte o vânătoare. Te-ai rătăcit?

Băiatul începu să țipe scoțând un sunet ca acela făcut de un fierăstrău electric la trecerea printr-o folie de tablă ondulată. Maiorul aproape că-şi scăpă armele de frică.

— Ascultă, nu ai motiv să faci aşa, zise el, dar puştiul nu putu să-l audă din cauza zarvei făcute de propriile urlete.

Maiorul se dădu înapoi, dar nu reuşi să se îndepărteze suficient. Undele sonore emise de sirena umană îi sfredeleau creierul. Deasupra, un nor de rațe îşi luă zborul ca un lift de pene drept spre cer. Iazul era aproape şi țipătul băiatului lansase în aer întregul escadron de păsări.

— Linişte, acum, spuse maiorul, pe un ton de autoritate calmă. Să nu speriem rațele.

Fața copilului începu să devină vineție şi maiorul se întrebă dacă n-ar fi trebuit s-o ia la goană spre casă. Se temea însă că băiatul o să se ia după el.

— Ce se întâmplă? întrebă o voce familiară de pe cealaltă parte a gardului viu.

Alice Pierce îşi croi drum printre arbuşti, câteva crenguțe prinzându-se de florile croşetate, portocalii şi mov, care alcătuiau un imens poncho de lână. Părul femeii era parțial stăpânit de o eşarfă rulată de un verde strălucitor, şi pe sub poncho maiorul zări o pereche de pantaloni verzi deasupra unor ghete negre şi ponosite din piele de oaie.

— Ce faci aici, Thomas? îl întrebă pe băiat, apucându-l cu blândețe de braț.

Băiatul tăcu şi arătă spre maior. Alice se încruntă.

— Slavă Domnului că eşti aici, Alice! A început să țipe fără motiv.

— Nu crezi că un bărbat necunoscut cu o pereche de puşti

uriaşe ar putea reprezenta un motiv?

Ridică din sprâncene mimând surpriza şi-l strânse pe băiat cu putere lângă ponchoul ei imens. Copilul scheună înfundat, iar maiorul speră că era un sunet care exprima confortul, nu faptul că risca să se sufoce. Oricum, nu avea de gând să discute în contradictoriu cu Alice.

— De ce nu eşti în autobuz, Thomas? întrebă ea, mângâindu-l pe păr.

— Îmi pare foarte rău, tinere, spuse maiorul. Nu am vrut să te sperii.

— Nu am ştiut că o să fiți aici, domnule maior, spuse Alice, cu o expresie îngrijorată.

— Vrei să spui la vânătoare? îmi imaginez că nu eşti de acord. Alice nu răspunse, ci doar se încruntă de parcă se gândea la ceva. Ce faci aici? o întrebă maiorul. Îi supraveghezi pe copii?

— Nu chiar, spuse ea evaziv. Adică aş face bine să-l duc de îndată la intendentă.

Din nou gardul viu începu să foşnească, dându-i la iveală pe lordul Dagenham şi pe pădurar.

— Ce-a fost tot tărăboiul ăsta? întrebă Dagenham.

— Maiorul l-a băgat în sperieți pe Thomas cu armele lui, răspunse Alice. Dar acum totul e în regulă – ne-am împrietenit, nu-i aşa, Thomas?

Băiatul îl privi pe furiş pe maior de după brațul lui Alice şi scoase limba la el.

— Trebuiau să fie în autobuz acum zece minute, spuse Dagenham. Oaspeții mei vor sosi din clipă în clipă.

— Nu s-a întâmplat nimic, zise maiorul.

— Sunt convinsă că lucrurile nu sunt atât de simple, replică

Alice, îndreptându-se de spate. Copiii sunt cu toții supărați în dimineața asta, şi pe bună dreptate.

— Doamne sfinte, le ofer o excursie la sala de bowling şi o petrecere cu înghețată pe doc, spuse Dagenham. Ce motiv au să fie supărați?

Alice îşi îngustă privirea într-un mod amenințător.

— Ştiu despre rațe, şopti ea, îndepărtându-se cu băiatul. Acesta se supuse, dar smiorcăitul începu din nou. Sunt mici, dar nu sunt proşti, să ştiți, adăugă ea cu voce mai tare.

— La prânz o să fie supă de rață, rosti Dagenham pe un ton scăzut.

Alice îi aruncă o privire de ură aprigă şi dispăru cu băiatul după gardul viu.

— Slavă Domnului că ai fost doar tu, Pettigrew, altminteri ar fi fost destul de stânjenitor.

— Mă bucur că i-am interceptat, zise maiorul, hotărându-se să ia remarca lordului drept un compliment.

— Am crezut că sunt protestatari de la grupul de pichetare „Salvați-ne Satul", care stau în drum, continuă Dagenham. Cât de prost crescuți pot să fie ca să se arunce în fața maşinilor oaspeților mei! M-am temut că s-au infiltrat pe proprietate.

— Sper că nimeni nu a fost rănit.

— A, nu, limuzinele alea au radiatoare destul de solide. Nici nu s-au zgâriat.

— Mă bucur să aud asta, spuse maiorul absent, întrebându-se îngrijorat dacă Alice se „infiltrase" şi ce altceva mai punea la cale.

— Mergem spre casă? propuse Dagenham. Sper că nevasta lui Morris a aerisit deja camerele.

Pădurarul Morris încuviință din cap.

— A început să deschidă ferestrele pe la ora cinci azi-dimineață, zise el. Intendenta nu a fost prea bucuroasă, dar i-am zis că nimeni n-a pățit nimica de la nițel aer proaspăt.

Pe drum, Dagenham adăugă:

— Habar n-am avut că nişte copii care plătesc taxă de şcolarizare pot mirosi aşa urât. M-am gândit că o şcoală e de preferat unui sanatoriu, dar m-am înşelat. Oftă şi îşi înfundă mâinile în buzunare. Cel puțin pe bătrâni îi poți seda şi nimănui nu-i pasă. Copiii sunt atât de vioi! Profesoara de artă e cea mai rea. Îi încurajează. Tot timpul le lipeşte desenele pe holuri. Bandă adezivă şi piuneze peste tot pe tencuială. I-am zis intendentei că ar trebui să învețe ceva util, ca latina sau greaca. Nu-mi pasă că n-au decât cinci sau şase ani – niciodată nu e prea devreme. Se opri ca să inspire aerul rece al dimineții.

Maiorul fu năpădit de o senzație de greață, spunându-şi că ar fi trebuit să zică totuşi ceva în apărarea lui Alice – cel puțin, să dea de înțeles că îi era vecină şi prietenă. Totuşi, nu-i veni în minte cum să facă asta fără a-l jigni pe lordul Dagenham, aşa că nu zise nimic.

Când cei trei bărbați intrară în curtea conacului georgian din piatră gălbuie, maiorul îşi dădu seama că dorința i se îndeplinise. Un mic grup de bărbați beau cafea şi mestecau deasupra farfuriilor cu mâncare, iar ultimele maşini de lux intrau pe alee chiar la timp ca să-l vadă sosind însoțit şi de pădurar, şi de stăpânul casei. Momentul ar fi fost perfect dacă nu ar fi existat două neconcordanțe. Una era vechiul autobuz verde care ieşea pe aceleaşi porți, cu geamurile pline de fețişoare furioase lipite de sticlă. Alice Pierce mergea în spatele lui, fluturând din mână. Cealaltă era Roger care cobora

din maşina cuiva, îmbrăcat într-o jachetă de vânătoare țeapănă, nou-nouță, având încă o etichetă mică agățată de tiv. Roger nu păru să-şi observe tatăl, fiind prea preocupat să întâmpine o a doua maşină plină cu invitați. Maiorul decise să nu-l observe nici el pe fiul său; nutrea speranța că, în următoarea jumătate de oră, haina şi pantalonii de moleschin ai acestuia aveau să capete măcar câteva cute respectabile în dreptul coatelor şi al genunchilor.

— Bună dimineața, domnule maior. Vreți să luați o ceaşcă de ceai şi un rulou cu şuncă înainte de a începe? Maiorul o văzu lângă el pe nepoata lui Dagenham, părând oarecum neliniştită. Mi-e teamă că am cam exagerat cu micul dejun „uşor".

ÎI trase în holul înalt, unde focul care ardea în şemineul de marmură albă nu putea decât să creeze iluzia căldurii în răceala care se ridica din podeaua de piatră alb cu negru şi intra şi ieşea nestingherită printre ochiurile subțiri de geam ale ferestrelor uriaşe. Nu exista altă mobilă în afară de două scaune imense din lemn sculptat, prea grele sau poate doar prea exagerat şi fără gust împodobite ca să se obosească cineva să le ducă de acolo.

Lângă un perete, pe o masă se găsea o tavă cu piramide de rulouri cu şuncă. Alături, un platou oval generos, cu cârnați şi chifle umflate în stilul american, completa gustarea „uşoară". Un samovar uriaş pentru ceai şi câteva termosuri cu cafea erau aranjate de parcă se aştepta venirea unei mulțimi de câteva ori mai numeroase decât grupul care părea să fie alcătuit din circa douăzeci de persoane cu totul. Mirosul de tweed umed se amesteca acum cu izurile încă persistente de înălbitor şi de varză tipice internatelor.

— Unchiul meu consideră că e un pic cam mult, dat fiind că o să fie un mic dejun copios după vânătoare, zise Gertrude.

— Invitații par să înfulece, remarcă maiorul.

Într-adevăr, bancherii londonezi îşi umpleau farfuriile de parcă nu mai mâncaseră de câteva zile. Maiorul se întrebă cum aveau de gând să balanseze țeava grea a puştii cu stomacul atât de plin; el acceptă numai o ceaşcă de ceai şi cel mai mic rulou cu şuncă pe care îl găsi. În timp ce îl savura, un Bentley crem opri lângă uşa deschisă şi Ferguson, americanul, îşi făcu apariția.

Îşi dădu seama că se oprise din mestecat în timp ce îl observa pe nou-venit dând mâna cu vreo câțiva oameni pe trepte. Americanul era îmbrăcat într-o haină de vânătoare dintr-un tartan cu care maiorul nu era familiarizat. O orbitoare combinație pe fond roşu-închis, cu dungi verzi şi portocalii în caroiaj, dintr-o țesătură de lână de o grosime mai degrabă potrivită pentru o pătură de armată decât pentru tweed. La asta, americanul asortase o pereche de pantaloni roşii şi şosete crem în ghete noi lucioase. Avea o bască de un verde prea strălucitor şi o eşarfă galbenă vârâtă într-o cămaşă de mătase crem. Semăna cu cineva care făcea reclamă la un circ, îşi zise maiorul, sau cu un actor sărac care juca rolul unui nobil de țară într-o adaptare a unei piese de Oscar Wilde la un teatru de amatori. Era urmat de un tânăr palid în haine uzate după cum se cuvenea, dar cu ghete extrem de strălucitoare şi o pălărie de fetru în loc de şapcă. Se lăsă o clipă de tăcere când traversară încăperea; chiar şi bancherii se opriră din mâncat ca să-i privească. Ferguson îşi scoase basca şi făcu un semn din mână.

— Bună dimineața tuturor, spuse el. Îl observă pe

Dagenham şi scutură basca spre el ca un câine care se mândreşte cu iepurele prins. Hei, D.D., sper că nu erau rațele noastre cele pe care tocmai le-am văzut luându-şi zborul deasupra dealurilor înspre Franța?

Se auzi un murmur general de amuzament în toată încăperea, în timp ce bărbații adunați păreau să decidă în grup să ignore vestimentația excentrică a americanului. Se simți o uşurare palpabilă a tensiunii şi toți reveniră la micile grupuri de discuții. Dagenham reuşi ceva mai greu decât ceilalți să-şi şteargă de pe chip expresia uluită în timp ce dădea mâna cu Ferguson şi era prezentat zgomotos tânărului asociat al acestuia, un domn Sterling. Maiorul luă acest lucru drept un semn că buna-creştere încă mai curgea prin venele lordului.

— Şi cum vă plac noile țoale? Ferguson se întoarse pe jumătate ca să îşi arate mai bine ținuta. Am scos de la naftalină vechiul tartan de familie.

— Foarte sportiv, zise Dagenham, având eleganța să pară doar un pic îngrețoşat.

— Ştiu că e puțin cam fistichiu pentru a omorî nişte rațe, dar am vrut să văd care-i senzația.

Îşi ridică brațele ca să arate fâşiile laterale supraelastice verzi, care semănau cu un corset medical; maiorul se înecă dintr-odată cu ceaiul şi începu să tuşească.

— A, uite-l pe maior, zise Ferguson, făcând doi paşi mari şi întinzându-i mâna.

Maiorul fu nevoit să-şi stăpânească tuşea, aşeză ruloul cu şuncă pe farfurioară şi dădu mâna, toate într-o singură mişcare.

— Eşti de şcoală veche, domnule maior. Ia zi, cum îți place vesta mea de neopren? hohoti americanul pocnindu-l pe spate

cu mâna liberă.

— Este de ajutor ca să înoți după rațe, probabil, opină maiorul.

— Asta îmi place la tipul ăsta, Sterling, zise Ferguson. Simțul sec al umorului. Domnule maior, eşti original.

— Mulțumesc, răspunse maiorul, pe deplin conştient de numeroasele urechi care ascultau discuția.

Se simți cântărit, şi încăperea fu străbătută de o vibrație aprobatoare. Îl observă pe Roger încruntându-se la o întrebare pusă de un bărbat mai în vârstă. Spera că i se cereau informații despre gentlemanul foarte distins care râdea împreună cu Dagenham şi Ferguson.

— Vorbind de originalitate, ce-ar fi să-mi arăți puştile alea Churchill ale tale? continuă americanul.

— A, da, cu toții murim de curiozitate să aruncăm o privire la faimoasele Churchill ale lui Pettigrew – un cadou de la maharajahul recunoscător, spuse Dagenham. Mergem, domnilor?

Maiorul, care visase la un asemenea moment ani de zile, se găsi înconjurat de un mic grup care îl urmă spre rastelul temporar unde îşi lăsaseră armele. Multe mâini se întinseră să o strângă pe a sa – nu că maiorul nutrea vreo speranță să deosebească vreun bancher de altul – şi la un moment dat se trezi că dă mâna cu propriul fiu.

— Tată, dacă ai un minut, aş vrea să vii să-l cunoşti pe noul meu şef, Norman Swithers, zise Roger, arătând spre un bărbat într-o ținută de vânătoare şifonată şi şosete promoționale cu sigla băncii, care le făcu semn cu mâna şi reuşi să-şi ridice fălcile lăsate într-un zâmbet scurt. Aerul obişnuit de condescendență al lui Roger păru să fie înlocuit de o atitudine

de respect adevărat, şi maiorul simți un moment de triumf în timp ce se lăsă condus ca să facă cunoştință cu bărbatul. Momentul luă repede sfârşit când Roger adăugă:

— De ce nu mi-ai zis că eşti aşa de bun prieten cu Frank Ferguson?

O linie de vânători fu repede aranjată în spatele gardului viu înalt până la brâu, care străbătea un câmp îngust, spre zona de est a heleşteului. Latura opusă a câmpului era umbrită de păduri dese. Câmpul însuşi oferea un spațiu deschis de zbor pentru rațe către micul iaz artificial, aproape circular, mărginit în partea răsăriteană de un crâng încâlcit de copaci şi de un tufăriş des, neîngrijit. În spate se vedeau vârfurile ulmilor de pe aleea unde erau crescuți puii de rață. În timp ce se apropiau de gardul viu, maiorul văzu că atât heleşteul, cât şi crângul erau pline de rațe. Funii verzi delimitau zonele de popas, însă, în ceea ce el considera o abatere de la regulile obişnuite, se renunțase la alegerea poziției prin extragerea de cuie de lemn dintr-o geantă, în schimb, numele fuseseră scrise cu markerul pe stâlpişori de lemn ca să se indice locul fiecăruia. În fiecare post se aflau câte un scăunel pliant şi o ladă pentru vânatul împuşcat, iar nişte tineri de la fermele locale stăteau pregătiți să-i ajute la încărcatul puştilor pe cei care aveau două arme. După cum cerea eticheta, conversațiile încetară în timp ce bărbații se apropiau de posturile lor.

— Noroc, şopti un Roger emoționat de la locul lui de lângă heleşteu.

Maiorul îşi continuă drumul spre capătul şirului, care asigura o poziție mai favorabilă. Fu în acelaşi timp mulțumit şi enervat când îşi găsi numele pe un loc excelent lângă al lui Ferguson. Nu-l încânta deloc perspectiva de a simți ochii ca

două mărgele ai acestuia ațintiți toată dimineața pe puștile lui. Se temea că americanul s-ar fi putut dovedi atât de nesimțit încât să-i ceară să i le împrumute. Maiorul dădu din cap către tânărul ajutor cu păr roşcat şi îi întinse o puşcă şi o cutie de cartuşe.

— Stai bine acolo, nu-i aşa, Pettigrew? întrebă lordul Dagenham cu glas scăzut, bătându-l pe spate în trecere. Arată-i prietenului nostru american cum se face, da?

În timp ce vânătorii aşteptau în tăcere, maiorul inspiră aerul rece şi simți cum îi revenea buna dispoziție. Iarba de pe câmp începuse să se ridice în lumina tot mai puternică a soarelui, iar prin venele lui curgea tot mai năvalnic fiorul de nerăbdare dat de competiția pe cale să debuteze. Se gândi la doamna Ali, încă ghemuită în pat, visând în spatele draperiilor înflorate. Avea s-o trezească în scurt timp pocnetul armelor ridicându-se deasupra văii. Se lăsă purtat de imaginație, văzându-se intrând în magazin la sfârşitul zilei, mirosind a praf de puşcă şi a piele udă de ploaie, cu un rățoi în culorile curcubeului revărsându-se din tolbă. Ar fi fost ofranda primară de hrană din partea bărbatului către femeie, precum şi o declarație primitivă de intenții. Totuşi, medită el, nu puteai fi niciodată sigur în ziua de azi; unele persoane s-ar fi simțit jignite să primească o rață sălbatică moartă, sângerând din pieptul plin de alice în care poți să-ți spargi dinții şi cu gâtul lipicios de la saliva câinelui.

Un răpăit zgomotos se auzi din spatele heleşteului şi rațele se ridicară aproape vertical. Era Morris, pădurarul, care bătea în interiorul unui butoi de petrol cu o bâtă de crichet – un semnal de alarmă la care toate rațele fuseseră obişnuite să zboare. Dispărură înspre sud, în spatele pădurii, țipetele lor

răguşite auzindu-se din ce în ce mai slab. Maiorul încărcă două cartuşe. În timp ce îşi sprijinea patul puştii de umăr, avu impresia că întreaga lume îşi ţinea răsuflarea. Expiră şi inspiră cu mare grijă, relaxându-şi umerii şi degetele.

Strigătul raţelor începu să se audă din nou la distanţă, şi crescu până când un cor de ţipete veni în valuri dinspre câmp, urmat de fâlfâitul grăbit al aripilor, întregul escadron se curbă deasupra pădurii şi începu coborârea peste câmp, îndreptându-se spre heleşteu. Prima armă lătră şi, curând, întregul şir de vânători trăgea înspre învălmăşeala de aripi. Mirosul de praf de puşcă plutea deasupra liniei de trăgători şi mici ghemotoace începură să cadă cu un sunet înfundat în iarba aspră.

Maiorul nu putu să nimerească un răţoi gras când Ferguson, care la rândul lui îşi ratase ţinta, trase încă o dată cu mult în afara propriei linii permise. Maiorul aşteptă o fracţiune de secundă ca următoarea zburătoare să se apropie. Privind cu atenţie ţinta, îşi mişcă arma uşor, ţintind înaintea păsării, apăsă pe trăgaci, absorbi reculul puternic în umăr în timp ce încheia mişcarea şi privi cu satisfacţie cum pasărea căzu moartă. Ferguson nimeri o a doua raţă care zbura la limita inferioară a ceea ce orice vânător ar fi considerat o înălţime sportivă. Maiorul ridică puşca în sus şi alese o ţintă dificilă – o pasăre care zbura la înălţime şi uşor în afara liniei. Pasărea căzu spre capătul câmpului şi maiorul o marcă înainte să se răsucească în spate ca să dea arma goală şi să o ia pe cea de-a doua, puşca lui Bertie. Rată a treia lovitură, dar puşca funcţiona perfect şi o simţea perfect echilibrată şi solidă în mâini. Se gândi cât de mult însemnaseră pentru tatăl lui aceste arme. Se gândi la Bertie şi la felul în care ei doi

stătuseră despărțiți precum acele puşti în ultimii ani. Urmări o altă rață, dar nu trase, fie din cauză că stolul se subția, fie din pricina emoției puternice care îl copleşise – nu-şi dădea seama. Ferguson trase într-o rață rămasă în urma stolului, care acum fâlfâia încet din aripi la capătul liniei, de parcă se resemnase cu propria moarte.

Un pleoscăit sonor pe heleşteu semnală că multe rațe trecuseră de barajul de foc şi acum se ciorovăiau ca nişte politicieni asupra opțiunilor pe care le aveau, în câteva minute, Morris urma să bată iarăşi în butoiul de metal ca să le gonească spre cer şi să-şi repete misiunea sinucigaşă. Între timp, tinerii angajați se duseră să cerceteze câmpul, întrecându-se entuziasmați să culeagă trupurile verzi şi albastre şi să le arunce peste gardul viu la proprietarul de drept. Tânărul roşcat îi făcu maiorului cu ochiul când aruncă rățoiul lui Ferguson la picioarele lui.

— Cred că pe ăsta dumneavoastră l-ați împuşcat, de fapt, spuse maiorul, ridicându-l de gât şi înmânându-i-l americanului.

— Mă tem că ți-am încălcat spațiul aerian la ăsta, răspunse Ferguson cu fața luminată de veselie în timp ce luă ghemotocul neînsuflețit şi îl aruncă în ladă. Nu am putut să-l las să mă învingă.

— Nu-i nicio problemă. Aici nu ne formalizăm prea tare, spuse maiorul, care dorea să fie *politicos şi totuşi* să-i transmită o mustrare clară.

— Va trebui să vii cu mine la vânătoare în Scoția ca să le arăți să nu mai fie aşa de bățoşi. Propriul meu paznic de vânătoare a urlat la mine în fața musafirilor mei fiindcă am depăşit linia de tragere.

— Tata se pricepe foarte bine la vânătoare, interveni Roger, care apăru din senin şi îi întinse mâna. Roger Pettigrew. Mă bucur să vă cunosc.

— O, Doamne, sunteți mai multe generații, spuse Ferguson, strângându-i mâna. Cum supraviețuieşte cineva asaltului la adresa umorului?

— A, Roger susține că nu are aşa ceva, zise tatăl lui, verificându-şi şi încărcându-şi armele. Îşi şterse mâinile de cârpa specială pe care o ținea în buzunarul hainei de vânătoare. Crede că îl deturnează pe om de la sentimentul propriei importanțe.

— Lucrez la Chelsea Equity Partners, spuse Roger. Am întocmit garanția pentru dumneavoastră în dosarul uzinei de ape reziduale de pe Tamisa.

— A, unul dintre băieții Nebunului Norm, replică Ferguson. Maiorul nu reuşea să-şi imagineze cum ajunsese impozantul şi taciturnul şef al lui Roger să fie etichetat cu o poreclă atât de jignitoare – doar dacă nu cumva purta aceleaşi şosete ridicole în fiecare zi. Nu ne-am întâlnit la dineul de final? continuă americanul. Aveai un braț rupt în accidentul din timpul scufundărilor la Marea Barieră de Corali.

Maiorul privi cu fascinație nefericită cum chipul fiului său trecu prin câteva grimase care arătau că era înclinat să accepte sugestia lui Ferguson.

— Nu, de fapt eu nu am fost prezent la dineu, rosti el, cinstea sau teama de a fi dat în vileag biruind în cele din urmă. Dar sper să avem ocazia să mai organizăm altul în curând.

Tatăl lui răsuflă uşurat.

— Păi s-ar putea să am o afacere pentru tine mai devreme

decât ai fi crezut, spuse Ferguson, înconjurându-l pe Roger pe după umeri cu braţul. Cred că eşti omul potrivit să negociezi pentru mine următoarea achiziţie.

— Da? Adică, orice aveţi nevoie, zise Roger, radios.

— Vânzătorul este destul de încăpăţânat, urmă americanul, rânjind în direcţia maiorului. Aici nu cred că este vorba despre preţ.

Roger îşi păstră aerul fericit, de parcă i se încredinţase cumpărarea unei mici ţări, în timp ce iritarea maiorului creştea văzând cu ochii.

— Cred că domnul Ferguson speră să mă poţi convinge să-i vând puştile, spuse el. Vă asigur, domnule Ferguson, că în privinţa asta aveţi cooperarea deplină a lui Roger.

— Ce… A, desigur, roşi tânărul. Dumneavoastră sunteţi cumpărătorul american.

— Cu siguranţă, sper să fiu. Încheie afacerea asta pentru mine, fiule, şi o să mă asigur că Nebunul Norm te pune în fruntea întregii lui echipe de negocieri.

Bâta de crichet răsună iarăşi în butoi şi, în zgomotul făcut de raţele care îşi luau zborul, bărbaţii din linia de vânătoare îşi încetară brusc discuţiile.

— Desigur, aş fi încântat să vă ajut cu orice aveţi nevoie, spuse Roger zăbovind, în timp ce Ferguson se străduia să bage cartuşele în puşcă.

— Roger, du-te la locul tău, rosti maiorul într-o şoaptă răspicată. Vorbim mai târziu.

— A, da, trebuie să mai bag în tolbă vreo două raţe, zise tânărul, convingându-şi tatăl că până atunci nu reuşise să nimerească nimic.

— Nu uita să ţinteşti în faţa ei, nu drept în ea, spuse

maiorul. Fiul lui încuviință din cap, părând recunoscător o clipă pentru sfat, după care se îndepărtă grăbit.

— Un tânăr nerăbdător, comentă Ferguson. Se pricepe la vânătoare?

— A împuşcat o pasăre excelentă la prima lui vânătoare, îl lăudă maiorul, cerându-i scuze în gând ciocănitoarei moarte de mult.

— La prima mea vânătoare l-am nimerit pe hăitaş în fund, recunoscu americanul. L-a costat pe tata o avere ca să-l facă pe tip să-şi țină gura, după care şi-a scos şi ultima centimă pe fundul meu. După asta, ținta mea s-a îmbunătățit foarte rapid.

— Iată-le, zise maiorul, întrebându-se în sinea lui dacă o corecție suplimentară l-ar fi învățat pe american să nu mai tragă în păsările altora.

În vreme ce puştile erau ridicate şi norul gălăgios de rațe revenea deasupra copacilor din zare, maiorul observă o mişcare cu coada ochiului. Uitându-se mai atent văzu cu groază că nişte siluete mici ieşeau din lizieră şi începeau să alerge, împiedicându-se, de-a lungul câmpului.

— Opriți focul, opriți focul! strigă el. Copii pe câmp!

Ferguson apăsă pe trăgaci şi nimeri o rață de pe cer.

Răsunară alte două, trei împuşcături, urmate de țipete dinspre câmp, în vreme ce şcolarii în uniformă se fereau şi alergau în zigzag. Un grup separat de oameni, care purtau pancarte ce nu puteau fi citite de la acea distanță, veneau în marş pe flanc din direcția crângului. Alice Pierce, în toată gloria ei portocalie şi verde, aruncă pancarta, se desprinse de grup şi începu să strige şi să fluture din mâini în timp ce alerga spre copii.

— Opriți focul! urlă maiorul, lăsând puşca şi repezindu-se

să dea la o parte țeava armei lui Ferguson.

— Ce dracu'! exclamă americanul, scoțându-şi căştile mari, portocalii.

— Copii pe câmp! strigă maiorul.

— Opriți focul! răcni Morris, pădurarul, care trimise câinii de-a lungul gardului viu, ceea ce păru să atragă atenția vânătorilor mai degrabă decât mulțimea de copii care plângeau şi alergau.

— Ce naiba se petrece? întrebă Dagenham de la postul său. Morris, ce Dumnezeu se întâmplă?

Morris dădu un semnal şi ajutoarele începură să-i împrejmuiască pe copii ca pe nişte oi neascultătoare. Maiorul văzu un tânăr vânjos punând la pământ fără prea multe menajamente un băiețel slăbănog. Alice Pierce scoase un strigăt de furie şi se aruncă asupra tânărului ca un bolovan de lână. Se auzi un strigăt general de revoltă din partea adulților de pe câmp, care începură să-i alerge pe tinerii fermieri, împungându-i cu pancartele de parcă ar fi avut nişte furci. Câinii lătrau şi se fereau, repezindu-se la glezne până când fluierul ascuțit al lui Morris îi chemă la el. Maiorul îl recunoscu pe proprietarul de la han, ce purta o pancartă cu „Nu ne distrugeți". O femeie în persoana căreia o putu identifica pe Grace, într-o haină comodă şi cu mănuşi cochete de piele maro, pocnea un tânăr cu o pancartă pe care scria „Pace, nu progres". Rămase în urmă lângă iaz, departe de agitația violentă, stăteau două siluete despre care maiorul era convins că erau vicarul şi Daisy. Nu aveau pancarte şi păreau să se certe.

— La naiba, protestatarii s-au răsculat, spuse Ferguson. Chem paza.

Scotoci în buzunar şi îşi băgă o cască în ureche.

— Morris, spune-le acelor oameni că încalcă o proprietate privată, strigă Dagenham. Vreau să fie arestaţi toţi.

— Poate ar trebui să-i împuşcăm pur şi simplu, sugeră un bancher din şir. Pe fundalul corului de aprobări, vreo doi bărbaţi îşi coborâră armele spre câmp.

— Calmaţi-vă, domnilor, spuse Morris, mergând de-a lungul gardului.

— Prea mulţi idioţi vor să ne distrugă modul de viaţă! strigă o voce răsunătoare.

Cineva trase ambele cartuşe în aer. Se auziră ţipete dinspre câmp; muncitorii de la fermă şi protestatarii încetară să se bată şi se aruncară la pământ. Maiorul auzi urale şi zeflemele din rândurile vânătorilor. Copiii continuară să meargă drept, majoritatea plângând. Thomas stătea în mijlocul câmpului. Ţipătul lui neîntrerupt, ca o sirenă, părea să facă ravagii în sistemul nervos central al raţelor, care zburau în sus şi-n jos, în loopinguri bruşte, la întâmplare.

— Aţi înnebunit? strigă maiorul, care îşi lăsă puşca jos şi trecu peste sforile verzi, fluturând din mâini şi apucându-i de braţ pe cei care nu puseseră piedica la armă. Puneţi-vă jos armele. Puneţi-vă jos armele!

Era vag conştient că şi Morris făcea acelaşi lucru cu cei aflaţi de cealaltă parte a gardului viu.

— Ai grijă pe cine împingi, se răsti Swithers, şi maiorul înţelese că el fusese cel care trăsese în aer.

Îi aruncă o privire plină de dispreţ nimicitor; celălalt avu bunul-simţ să pară oarecum ruşinat şi să-şi coboare arma.

— Pentru Dumnezeu, oameni buni, sunt femei şi copii acolo, spuse maiorul. Toată lumea să se calmeze.

— Nimeni nu împuşcă pe nimeni, replică Roger cu un uşor ton de batjocură, menit să le arate tuturor că nu era răspunzător pentru acţiunile tatălui său. Încercam doar să-i băgăm în sperieţi un pic. Nu trebuie să te superi.

— Morris, vreau ca toţi cei care au intrat ilegal să fie arestaţi pe loc, zise Dagenham, roşu la faţă de furie şi ruşine. Nu sta şi da din mâini, omule, rezolvă situaţia.

— Dacă aceşti domni nu lasă deoparte armele, nu pot să chem poliţia, răspunse pădurarul. Se întoarse spre câmp şi scoase din fluier un sunet strident care îi făcu pe lucrători să-şi ridice capul din pământ. Haideţi, băieţi, lăsaţi-i pe copii în pace.

— Pot să propun o retragere rapidă spre casă? spuse Ferguson, apropiindu-se de lordul Dagenham. Să lăsăm spiritele să se calmeze.

— Să fiu al naibii dacă o să mă retrag de pe propriul pământ, se oţărî Dagenham. Ce naiba face Morris? adăugă el pe când pădurarul se îndrepta să-şi preia oamenii.

Protestatarii scoaseră nişte urale anemice şi începură să se ridice de jos. Bancherii se adunară laolaltă, cu armele frânte pe braţ. Se auzea un murmur scăzut de conversaţii.

— Dacă îmi este permis să fiu de acord cu domnul Ferguson, întoarcerea acasă nu ar fi o chestiune de retragere, zise maiorul. Ar fi o abordare morală – menţinerea păcii şi asigurarea siguranţei femeilor şi a copiilor, şi aşa mai departe.

— Ne-au omorât rătuştele, se auzi vaietul unui copil care ridică un trup însângerat.

Manifestanţii îşi abandonară pancartele şi încercară să-i adune pe copii la un loc. Din pădure apăru silueta intendentei, urmată de un bărbat care era, probabil, şoferul de

autobuz.

— Cred că oaspeții se vor simți mai bine în casă, continuă maiorul.

— Are dreptate, aprobă Ferguson.

— A, foarte bine, zise lordul Dagenham. Toată lumea spre casă, vă rog. Micul dejun e servit.

Bancherii o luară din loc, recunoscători pentru scuza oferită. Maiorul îl văzu pe Roger în fruntea mulțimii care se îndepărta.

— Domnule maior Pettigrew, eşti acolo? se auzi vocea distinctă a lui Alice Pierce, care înainta hotărâtă spre gardul viu, fluturând o batistă albă mare şi cam murdară. Când se apropie, maiorul văzu că tremura.

— Sunt aici, Alice, la fel şi lordul Dagenham. Eşti în siguranță.

Lordul scose un scurt fornăit disprețuitor, dar nu-l contrazise.

— Ah, domnule maior, bieții copii. Intendenta zice că au scăpat din autobuz şi că nu a avut idee că intenționau să vină aici.

— Da, sigur, bombăni Dagenham. O să pun să fiți arestați sub acuzația de neglijență fiindcă ați lăsat nişte copii nevinovați să participe la o asemenea revoltă.

— Neglijență? replică Alice. Voi ați tras în ei.

— Nu am tras în ei. Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, au intrat în linia focului. În plus, toți ați încălcat o proprietate privată.

— Copiii nu au făcut asta; ei locuiesc aici, insistă Alice.

Intendenta veni grăbită şi le spuse că trebuiau să-i ducă pe copii imediat acasă şi poate chiar să cheme un doctor.

— Ne-am oprit doar o clipă în zona pichetului, spuse ea. Apoi lui Thomas i s-a făcut rău Aşi a vomitat peste şofer, aşa că am coborât un minut. Înainte să ne dăm seama, toţi au fugit de lângă autobuz şi s-au împrăştiat, de n-am ştiut unde să-i mai găsim. Se opri să respire, cu o mână osoasă pe pieptul îngust. Se ataşează mereu de raţe, că le hrănesc în fiecare zi şi ţin puişorii în clasă sub lămpi la căldură, dar niciodată nu am avut o astfel de problemă până acum.

Alice păstra cu grijă o expresie neutră. Maiorul ştia perfect cine se folosise de orele de artă ca să le împărtăşească adevărul copiilor.

— Cineva i-a incitat pe micii ticăloşi, spuse şoferul de autobuz. Cine o să-mi plătească acum curăţatul hainelor?

— Dacă vrei, te ajut eu să-i duci la şcoală, i se adresă Alice intendentei.

— Nu pot să-i las înăuntru. Am oaspeţi la micul dejun, spuse Dagenham, păşind între intendentă şi aleea spre conac. Urcă-i din nou în autobuz.

Maiorul îşi drese glasul şi prinse privirea lordului.

— Pot să-ţi sugerez să le permiţi copiilor, sub atenta supraveghere a intendentei, să-şi ducă ceva de mâncare în camerele lor şi să se odihnească?

— Bine, bine. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, doamnă intendentă, vâră-i pe uşa din spate şi fă-i să stea liniştiţi.

— Hai să mergem, spuse Alice. Imediat, cele două femei plecară să-i escorteze pe copii pe aleea spre casă.

Dagenham cerceta câmpul, unde protestatarii strânseseră rândurile. Acum începuseră să înainteze spre gardul viu, scandând: „Jos Dagenham!" şi „Nu ne spoliaţi satul!" Maiorul găsi ultima scandare destul de interesantă şi se întrebă cine o

inventase.

— Unde-i afurisita de poliție? Vreau ca oamenii ăştia să fie arestați!

— Dacă nu te deranjează, D.D., mai bine nu ai amesteca poliția în treaba asta, îl sfătui Ferguson. Nu avem nevoie de genul ăsta de atenție. Nu că am face ceva rău, dar acum proiectul nu are nevoie de publicitate. ÎI bătu pe Dagenham pe spate. Ne-ai oferit un strop de emoție. Acum vino şi dă-ne ceva de mâncare.

— Ce să fac cu ei? întrebă Dagenham, arătând cu capul spre protestatarii care înaintau inexorabil.

— A, lasă-i să protesteze ca să-şi facă plăcerea, zise americanul. Oamenii mei o să-i țină departe de casă şi o să facă o mulțime de poze. În general, mi se pare potrivit să le lăsăm iluzia că pot schimba ceva.

— Păreți să aveți multă experiență în domeniu, remarcă maiorul.

— În ziua de azi nu poți să construieşti milioane de metri pătrați fără să stârneşti resentimentele locale, spuse Ferguson, fără să bage de seamă uşorul dezgust din glasul celuilalt. Am un întreg sistem de control, îndiguire şi evacuare.

— Domnule maior, eşti o adevărată comoară la casa omului, zise Dagenham. Ferguson, cred că ar trebui să-l invităm pe maior la o discuție particulară după micul dejun. Poți să mai stai, nu-i aşa, domnule maior?

— Cu mare plăcere, zise acesta, întrebându-se uimit ce ar fi fost de discutat, dar savurând mica explozie de mândrie din piept pentru faptul că primise invitația.

— Sunt de acord, declară americanul. Şi poate că maiorul ar dori să-şi aducă fiul cel isteț să participe şi el?

În timp ce se îndreptau spre conac pentru micul dejun, cu strigătele protestatarilor tot mai slabe în urma lor, plăcerea maiorului fu diminuată de gândul sâcâitor că lui Alice Pierce nu i-ar fi plăcut asta. De obicei, nu căuta aprobarea vecinei sale pentru nimic, aşa că acest sentiment era nou şi cu totul neaşteptat. Trecură de doi bodyguarzi îmbrăcaţi în negru care stăteau într-o maşină mare, 4x4. Ferguson dădu din cap, iar vehiculul blocă aleea din spatele lor. Îndiguirea localnicilor începuse.

Micul dejun, servit în salonul elegant care dădea spre terasă, era copios şi alimentat cu mari cantităţi de Bloody Mary şi punci fierbinte. Pe bufetul lung din hol, rulourile cu şuncă fuseseră înlocuite de sfere aburinde de cârnaţi, şuncă şi omletă; pe o latură întreagă se găsea somon afumat, iar pe o placă de marmură, carne rece şi brânzeturi mirositoare. O pulpă uriaşă de vită, înconjurată de cartofi la cuptor şi budinci Yorkshire, stătea în toată splendoarea ei demnă de un meniu fastuos sub o lampă de încălzire, iar un chelner cu mănuşi albe tăia felii groase, în sânge. Piramida de fructe tăiate şi bolul cu gheaţă în care se găseau iaurturi rămăseseră complet neatinse.

Gertrude nu stătea la masă, ci tot intra şi ieşea, supraveghind serviciul chelnerilor angajaţi temporar şi strângând mâini ici şi colo; se scuză în şoaptă faţă de maior deoarece carnea era un pic nefăcută. Totuşi, numai lordul Dagenham avu ceva de comentat, trimiţând felia lui la bucătărie ca să fie pusă la microunde până deveni de un maro pământiu. Bancherii erau atât de zgomotoşi, întrecându-se în lungimea şi vulgaritatea anecdotelor spuse, încât prezenţa copiilor aflaţi la etaj nu tulbură nicidecum petrecerea.

— Nu ştiu de ce mi-am bătut capul în toți anii ăştia să-i trimit la mare pe cheltuiala mea, zise Dagenham când trecură la prăjiturile diplomat şi eclerele cu ciocolată. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că i-aş putea încuia în camere cu nişte sendvişuri cu şuncă şi câteva creioane. Râse. Nu că m-ar deranja să fiu generos, desigur, numai că în ziua de azi fondurile sunt erodate zdravăn de pretențiile permanente ale guvernului.

Gertrude intră din nou şi anunță:

— Sătenii de pe drum îți mulțumesc mult pentru sendvişurile cu şuncă şi lichiorul fierbinte, unchiule.

— Ce naiba te-a apucat să le trimiți de mâncare? sări Dagenham.

— De fapt, a fost ideea lui Roger Pettigrew, care a pomenit că ar fi un gest frumos, având în vedere confruntarea de mai devreme, spuse ea, zâmbind spre Roger.

Tânărul îşi ridică paharul în direcția ei.

— Nişte tipi foarte şireți aceşti Pettigrew, observă Ferguson, făcându-i cu ochiul maiorului.

— Polițistul este de părere că e o dovadă de mare considerație, adăugă Gertrude. Acum mănâncă şi el un sendviş şi oricine l-o fi chemat este prea politicos să facă o plângere cu gura plină.

— Ți-am zis eu că Gertrude e fată deşteaptă, Ferguson, zise Dagenham. Mama ei, sora mea, era o femeie minunată. Nimeni nu a iubit-o mai mult ca mine. Îşi tamponă cu şervetul colțul ochiului.

Maiorul găsi cam neaşteptată această afirmație: în sat era bine cunoscut faptul că May Dagenham fugise în tinerețe cu un cântăreț şi fusese dezmoştenită de familie. Gertrude nu

manifestă nicio reacție la remarca unchiului, dar își strânse mai tare buzele, și maiorul zări în ochii ei o sclipire care, își zise, ar fi putut fi de furie. În acea expresie, el zări din nou tânăra stângace care zăbovea pe alee, îmbrăcată în rochia fără formă și colanți, așteptând să dea de Roger. Se uită în lungul mesei la fiul lui, care își întreținea colegii cu o poveste exagerată despre cum Swithers îmbrâncise un băiat insolent, ajutor pe terenul de golf, într-un obstacol de apă. Măcar o dată descoperi că dovedea mai multă înțelegere pentru fiul lui. Poate că era nesuferit, dar ambiția lui demonstra o sclipire de viață, un refuz de a se înclina în fața greutăților. Maiorul considera că era de preferat durerii tăcute a lui Gertrude.

— Familia e totul pentru voi, britanicii, zise Ferguson. Sper să agăț și eu una zilele astea.

Afirmația stârni și mai multe râsete în jurul mesei și grupul trecu la cafea și la trabucuri.

După micul dejun, care dură cât să se transforme în prânz, majoritatea bancherilor plecară. Roger își lua rămas-bun de la Gertrude când Swithers îl bătu pe umăr și îi spuse oarecum morocănos că trebuia să rămână. Tânărul păru încântat și veni direct spre maior.

— Eu mai rămân ca să discut nişte afaceri secrete cu Ferguson, spuse el. Numai noi, bancherii seniori. Cred că are de gând să dezvăluie noul proiect. Pieptul păru să i se umfle, și maiorul își zise că risca să explodeze de mândrie. Ai pe cineva să te ducă acasă? adăugă Roger.

— Sunt și eu invitat să rămân, mulțumesc, replică tatăl lui, având grijă să păstreze un ton firesc și să nu-și aroge meritul pentru invitația făcută lui Roger, ca să nu-i strice încântarea evidentă.

— Serios? Nu-mi imaginez că o să înțelegi prea multe din toate astea. Stai pe lângă mine şi o să încerc să-ți explic câțiva termeni tehnici, dacă vrei.

— Exact asta le-am spus lordului Dagenham şi colegilor lui americani când m-au întrebat dacă să te invite.

Replică maiorul. Era vag ruşinat că-şi abandonase atât de rapid bunele intenții, dar îşi spuse că expresia pasageră de consternare de pe chipul fiului său era spre binele lui Roger. Mergem la ceilalți?

Masa din mijlocul vechii lăptării de piatră era acoperită cu o bucată de nailon care ascundea un obiect de mari dimensiuni. Restul musafirilor de-abia avură loc să se strecoare pe margini unde, observă maiorul, spatele îți îngheța imediat din cauza răcelii teribile emanate de ziduri. Un radiator de o vârstă imposibil de determinat funcționa la toată capacitatea într-un colț, nereuşind să risipească frigul.

— Îmi pare rău pentru condiții, domnilor, dar aici e mai discret decât în casă, spuse lordul Dagenham. Cu acordul domnului Ferguson sau, mai bine zis, cu acordul lordului Ferguson, latifundiarul de la Loch Brae – aici Ferguson făcu şmechereşte cu ochiul şi flutură nepăsător din mână cu o modestie care îi ascundea încântarea –, o să vă dezvălui imediat cea mai importantă abordare în dezvoltarea zonei rurale din Anglia de când Maiestatea Sa a planificat în întregime noul sat de la Poundbury.

El şi Ferguson apucară învelitoarea şi o traseră uşor de pe masă.

— Vă prezint Enclava secolului XXI de la Edgecombe.

Ceea ce ieşi la iveală era macheta unui sat. Maiorul recunoscu imediat denivelările peisajului familiar. Pe o latură,

macheta se termina cu crestele abrupte ale zonei de coastă, pe cealaltă – cu întinderea terenurilor fermierilor. Văzu pajiştea satului şi hanul, care părea să fi fost vopsit într-un verde pal; nişte clădiri ca nişte furuncule crescuseră într-o parte a lui. Zări strada care ducea la Rose Lodge şi chiar observă propria grădină, mărginită cu un gard viu pufos în miniatură şi dotată cu un singur model arhitectural de copac. Totuşi, în sat păreau să fi răsărit prea multe versiuni ale conacului Dagenham, care creau un straniu efect de oglindă, cu clădiri aproape identice, fiecare cu o alee lungă pentru vehicule, grădini pătrate, grajduri înconjurate de maşini miniaturale şi chiar un heleşteu rotund, cu o suprafață pictată în argintiu şi trei rațe. Exista un astfel de conac pe câmpul din spatele casei lui şi un altul în locul unde ar fi trebuit să fie stația de autobuz. Aceasta şi drumul principal păreau să fi dispărut, mutate la marginea machetei, unde se pierdeau în câmp. Maiorul se uită mai îndeaproape la pajiştea satului, căutând magazinul. Vitrina de geam termopan dispăruse şi firma spațiului comercial, abia recognoscibil în spatele unui nou bovindou şi al obloanelor turcoaz, indica „Harris Jones şi Fiii, furnizori de mâncăruri fine şi patiserie". Un coş de răchită cu mere şi un căruț vechi de fier cu ghivece de flori se găseau lângă noua uşă de sticlă mată. Apăruseră o ceainărie, un magazin de pălării şi unul de harnaşamente şi arme. Maiorul înțepeni în loc.

— Preocupat de viitorul domeniului său, începu Ferguson, bunul meu prieten, lordul Dagenham, m-a întrebat cum ar putea să dezvolte zona ca să asigure baza financiară a proprietății şi, în acelaşi timp, să păstreze ce e mai bun din zona rurală englezească.

— L-am spus „fără centre comerciale”! interveni Dagenham.

Mica adunare de bancheri izbucni în râs.

— Nu i-am putut răspunde la întrebare până când nu am avut ocazia să cumpăr castelul Loch Brae şi să simt pe propria piele ce înseamnă să ai în proprietate o zonă rurală. Aici Ferguson se opri ca să-şi ducă mâna la inimă, de parcă jura credință. Să fii responsabil pentru viețile tuturor acelor mici fermieri şi pentru pământul care ne cere protecția.

Acum bancherii păreau uimiți, de parcă începuse să vorbească într-o limbă străină.

— Aşa că împreună am venit cu ideea unui proiect de cel mai ridicat nivel de confort, fără egal în Marea Britanie. Profitând de legislația care facilitează aprobările cadastrale pentru proprietățile rurale de mare importanță din punct de vedere arhitectural, St. James Homes va ridica în întregime un sat nou, cu conace de lux, şi va dezvolta satul vechi pentru a deservi acele proprietăți.

Când se opri să-şi tragă sufletul, bancherii țopăiau şi se lăsau pe vine ca să vadă mai îndeaproape macheta. Era o gimnastică nu tocmai uşoară după o masă atât de copioasă, şi întrebările erau punctate de numeroase pufnete şi gâfâituri: „Unde sunt galeriile comerciale?”, „Există legătură la autostradă?” „Cât costă metrul pătrat în comparație cu Tumbridge Wells?”

— Domnilor, domnilor – eu şi colegul meu, domnul Sterling, vă vom răspunde bucuroşi la toate întrebările. Zâmbea, de parcă afacerea fusese deja încheiată. În casă am documentații de informare pentru toată lumea. Pot să vă propun ca după ce vă uitați la machetă să ne strângem din

nou în salon şi să discutăm despre cifre la căldură?

Maiorul zăbovi în preajma machetei şi după plecarea ultimului bancher. Singur cu satul său, îşi ţinu mâinile în buzunarele hainei ca să reziste tentaţiei de a smulge toate micile conace şi de a acoperi spaţiile goale mutând câţiva dintre arbuştii de sârmă.

— Un trabuc?

Se întoarse şi îl văzu lângă el pe Dagenham.

— Mulţumesc, zise, acceptând trabucul şi un foc.

— Desigur, eşti îngrozit de toate astea, spuse lordul, privind cu ochi îngustaţi macheta, precum un ucenic de arhitect. Vorbea cu atâta nonşalanţă, că maiorul nu reuşi să-l contrazică.

— Aş spune că nu mă aşteptam, rosti el pe un ton prudent. Este destul de… neaşteptat.

— Am văzut scrisoarea pe care i-ai trimis-o tipului de la cadastru. I-am spus lui Ferguson că maiorul va fi îngrozit. Dacă nu putem să-l convingem de ceea ce facem, mai bine o lăsăm baltă. Maiorul roşi, deconcertat de confruntarea cu această dovadă a propriei neloialităţi. De fapt, şi eu sunt îngrozit, continuă Dagenham. Se aplecă şi atinse cu vârful degetului un conac, mutându-l mai adânc într-un pâlc de copaci. Privi din nou macheta şi se îndreptă de spate, uitându-se la interlocutorul său cu un zâmbet strâmb. Din păcate însă, chiar dacă aş fi pregătit să mă îngrop aici tot anul, tot nu aş putea să salvez proprietatea, nu pe termen lung.

Se duse la o fereastră şi o întredeschise, suflând fumul în curtea dintre grajduri.

— Îmi pare rău, spuse maiorul.

— Proprietăţile de felul ăsta sunt în criză în întreaga ţară,

zise Dagenham. Oftatul său părea să sugereze o disperare sinceră, şi maiorul, privindu-i profilul, văzu cum
i se încordase maxilarul. Nu pot să întreţin terenurile cu subvenţiile pentru agricultură, nu pot nici măcar să tai copaci fără permisiune, vânătoarea este interzisă şi împuşcatul păsărilor este atacat din toate părţile, după cum ai văzut. Suntem obligaţi să deschidem ceainării şi parcuri tematice, să oferim tururi de weekend excursioniştilor de-o zi sau să găzduim festivaluri rock pe pajişti. Câmpurile sunt pline de ambalaje lipicioase de îngheţată şi de parcări.

— Dar National Trust[8]?

— A, da, erau pe vremuri pe-aici, nu? Mereu la pândă, gata să ia casa omului şi să-i lase pe moştenitori să stea în locuinţa servitorilor din pod, replică Dagenham cu maliţiozitate. Numai că acum vor şi o donaţie în bani. Făcu o pauză, apoi adăugă: îţi spun eu, domnule maior, acum ne aflăm în ultimele decenii ale acestui război de uzură cu perceptorii. Într-o zi, foarte curând, marile familii de moşieri vor fi şterse de pe faţa pământului – vor dispărea, precum pasărea dodo.

— Marea Britanie va fi mult mai săracă atunci.

— Eşti un om cu o mare putere de înţelegere, domnule maior. Dagenham îl bătu uşor cu palma pe umăr şi păru mai înviorat. Nu-ţi poţi imagina cât de puţini oameni vorbesc despre asta. Îşi puse mâinile pe marginea machetei, le îndepărtă larg şi privi cu atenţie, precum Churchill o hartă de război a Europei. S-ar putea să fii singurul capabil de a mă ajuta să le explic asta sătenilor.

---

8 National Trust - prestigioasă fundaţie care operează în Anglia, Ţara Galilor şi Irlanda de Nord, având ca scop conservarea monumentelor istorice şi a habitatelor naturale (n.red.)

— Înțeleg dificultățile, dar nu sunt sigur cum toată această dezvoltare imobiliară de lux salvează ceea ce amândoi iubim, spuse maiorul. Privi din nou macheta şi nu putu să-şi stăpânească o grimasă de dispreț. Oare oamenii nu vor fi tentați să susțină că asta seamănă cu genul de imprudență tipică noilor îmbogățiți, care omoară Anglia? Se întrebă dacă reuşise să se exprime îndeajuns de politicos.

— Ah, asta este frumusețea planului meu, zâmbi Dagenham. Acest sat va fi disponibil numai pentru vechile averi. Eu construiesc un refugiu pentru toate familiile din zonele rurale obligate să renunțe la moşiile lor din cauza taxelor, a politicienilor şi a birocraților din Uniunea Europeană.

— O să vină cu toții la Edgecombe St. Mary? întrebă maiorul. De ce?

— Fiindcă nu mai au unde să se ducă, nu înțelegi? Sunt alungați de pe propriile pământuri, iar aici eu le ofer un loc al lor. O casă şi teren unde vor avea alte familii care să contribuie la costurile de întreținere şi un grup de vecini cu valori comune. Arătă spre noul hambar uriaş de la marginea uneia dintre fermele satului. O să avem destui oameni ca să întreținem un fond de vânătoare adecvat şi grajduri comune aici. Iar dincoace, în spatele şcolii, o să înființăm un mic colegiu tehnic unde localnicii o să deprindă toate meseriile utile, cum ar fi zidăria şi construcțiile, întreținerea grajdurilor, a gardurilor vii, cum să devină majordomi şi lucrători agricoli. O să-i pregătim pentru slujbe folositoare pe moşie şi o să avem o mână de lucru disponibilă. Înțelegi? îndreptă un copac de lângă pajiştea satului. O să deschidem genul de magazine de care chiar avem nevoie în sat şi o să

înființăm o comisie arhitecturală care să supervizeze aspectul tuturor fațadelor. O să scăpăm de acele vitrine oribile în stil minimarket şi o să aducem un bucătar adevărat la han – poate că, în cele din urmă, o să obțină o stea Michelin.

— Şi ce se întâmplă cu oamenii care deja trăiesc în sat?

— O să-i păstrăm. Vrem să menținem autenticitatea.

— Dar magazinul doamnei Ali? continuă maiorul.

Se îmbujoră când puse întrebarea şi privi cu atenție macheta ca să-şi ascundă sentimentele. Dagenham îi aruncă o privire lungă. Maiorul se strădui să păstreze o înfățişare neutră, dar îi era teamă că privea cruciş din cauza efortului.

— Vezi, aici mi-ar fi de ajutor sfatul tău. Eşti mai apropiat de oameni decât mine şi m-ai putea ajuta să discern asemenea nuanțe, spuse Dagenham. Căutăm, desigur, elementul multicultural adecvat şi sunt sigur că putem fi flexibili oricând ai avea… să spunem… un interes.

Maiorul recunoscu, brusc dezamăgit, sugestia universală a unui *quid pro quo.* Era mai subtilă decât unele şpăgi pe care le refuzase de-a lungul carierei, în posturile din străinătate, acolo unde asemenea lucruri erau considerate normale în decursul afacerilor, dar cu toate astea sărea în ochi precum o năpârcă galbenă. Se întrebă câtă influență putea cere la schimb pentru a-şi oferi susținerea şi nu se putu abține să nu privească foarte atent casa plasată în câmpul din spatele Rose Lodge.

— Te asigur că nimic din toate astea nu e încă bătut în cuie, urmă Dagenham. Râse şi, cu vârful unui deget, răsturnă cu acoperişul în jos una dintre casele-model. Deşi, când o să fie, ar fi bine să se utilizeze cele mai bune cuie fabricate în Anglia.

Un zdrăngănit de afară le atrase atenția spre uşă. O siluetă

în verde tocmai dispărea după colțul casei.

— Cine naiba era, mă întreb? se miră lordul.

— Poate era vreunul dintre flăcăii de la ferma lui

Morris care făcea curat, sugeră maiorul, care era destul de convins că o zărise de fapt pe Alice Pierce, fără ponchoul în culori țipătoare.

Se strădui să-şi stăpânească un chicotit la gândul că vestimentația mai stridentă ca de obicei a vecinei sale reprezentase un mod deliberat de distragere a atenției, şi că pe dedesubt purtase haine de un verde tern, potrivite să se furişeze ca un luptător de comando într-o junglă necunoscută.

— E foarte greu să ții secretul în privința acestei machete uriaşe. Dagenham ridică învelitoarea de pe podea.

Ferguson nu vrea să dezvăluie nimic până când nu va veni momentul oportun.

Maiorul îl ajută să o acopere şi fu recunoscător să vadă că satul distrus era înghițit de valul de material cenuşiu.

— Chiar nu există o altă cale? întrebă el, smulgându-i un oftat aristocratului.

— Poate dacă Gertrude nu ar insista cu înverşunare să fie atât de neinteresantă, l-am fi putut tenta pe prietenul nostru american cu o soluție mai clasică.

— Te referi la căsătorie?

— Ştii, mama ei a fost o frumusețe. Dar Gertrude se simte mult mai fericită să curețe balega din grajduri. Pe vremea mea, asta ar fi fost îndeajuns, dar acum bărbații se aşteaptă ca nevestele lor să fie la fel de strălucitoare ca amantele.

— Şocant, comentă maiorul. Şi atunci cum Dumnezeu le pot deosebi?

— Exact asta spun şi eu, zise Dagenham, fără să sesizeze

ironia subtilă. Mergem în casă să vedem dacă Ferguson a pus mâna pe vreo ofertă de finanțare?

— Probabil că acum îşi aleg casele, spuse maiorul în timp ce ieşeau. Gândul îl făcu să se posomorască.

— A, Doamne fereşte, niciun bancher nu va fi acceptat să locuiască aici, promise Dagenham. Deşi mi-e teamă că va trebui să-l înghiţim pe Ferguson. Râse şi îl luă pe maior cu brațul pe după umeri. Dacă mă susții în asta, o să mă asigur că Ferguson nu capătă conacul din spatele casei tale!

În timp ce traversau curtea spre conac, Roger ieşi să-l caute pe stăpânul domeniului. Se părea că bancherii se pregăteau de plecare. După ce dădu mâna cu ei, Dagenham plecă grăbit şi maiorul rămase singur cu fiul lui.

— Proiectul ăsta o să-mi schimbe cariera, tată, spuse Roger. Strângea la piept un dosar de carton bleumarin, cu blazonul Dagenham şi cuvintele „Edgecombe St. Mary, Enclava Angliei" inscripționate pe el. Ferguson este foarte atent cu mine, iar şeful o să mă pună la conducerea echipei pe proiectul ăsta.

— Proiectul ăsta o să-ți distrugă căminul, îl atenționă maiorul.

— Ei, haide, o să putem vinde Rose Lodge pe o avere după terminarea construcțiilor. Gândeşte-te la toți banii ăia.

— Nimic nu corodează mai mult caracterul decât banii, se răsti maiorul înfuriat. Şi nu uita că Ferguson este amabil doar fiindcă vrea să-i vând armele.

— Asta aşa e, admise Roger. Se încruntă, semn al unei reflecții profunde. Uite, a pomenit că vrea să ne invite pe amândoi în Scoția, în ianuarie, la vânătoare de fazani. Trebuie să-mi promiți că nu i le vinzi înainte de asta.

— Credeam că eşti nerăbdător să le vând.

— A, dar sunt, spuse tânărul, deja întorcându-se pe călcâie să plece. Dar imediat ce o să i le vinzi, Ferguson o să ne arunce ca pe-un cartof fierbinte. Trebuie să-l ţinem aproape cât de mult putem.

— Dar Marjorie şi Jemima? întrebă maiorul în vreme ce fiul său se îndepărta, luând-o spre maşinile care aşteptau în faţă.

— Dacă este necesar, o să depunem o plângere la tribunalul administrativ, doar ca să tărăgănăm lucrurile, strigă el fluturând din mână. La urma urmelor, tată, toată lumea ştie că arma unchiului Bertie trebuia să fie a ta.

Cu această remarcă extraordinară, Roger dispăru şi maiorul, simţindu-se chiar ameţit de surpriză, se gândi că era momentul să îşi ia armele şi să se retragă acasă.

capitolul 16

Plănuise să-i aducă doamnei Ali o duzină de trandafiri cu coada lungă, înveliţi în hârtie de mătase, cu o fundă de satin, purtaţi lejer la încheietura cotului. Dar acum că trebuia să o ia de acasă de la Grace, şi împreună cu aceasta, trandafirii păreau nepotriviţi. Se mulţumi să le ofere fiecăreia câte un singur trandafir de culoarea caisei, cu o tulpină lungă, ţepoasă şi cafenie.

Se dusese grăbit spre maşină, ca să nu fie zărit de Alice Pierce, al cărei protest împotriva vânătorii fusese urmat de o petiţie din uşă în uşă împotriva consorţiului St. James Homes şi de mitinguri de protest la fiecare apariţie publică a lordului Dagenham sau a lui Ferguson. Efortul nu părea să dea roade. Vicarul, care fusese brusc zărit consultând un arhitect privind

restaurarea de multă vreme necesară a turlei, refuzase să înfiereze acțiunea de la amvon, pomenind de nevoia bisericii de a oferi dragoste şi confort spiritual tuturor părților în dispută. Mulți oameni, inclusiv maiorul, acceptaseră bucuroşi să primească postere care proclamau „Salvați-ne Satul", dar numai jumătate consideraseră că se cădea să le şi afişeze. Maiorul îl pusese pe al lui pe un geam lateral, de unde îşi striga îndemnul spre garaj, nu spre stradă. Alice continuă să bată străzile cu grupul ei de adepți, majoritatea străini care păreau să prefere hainele tricotate de mână. Nu părea să bage de seamă faptul că până şi acolo unde găsea susținere locală, era evitată cu grijă de oricine avea de gând să participe la balul Clubului de Golf.

Îndreptându-şi papionul şi aranjându-şi pentru ultima dată smochingul, maiorul ciocăni în placajul subțire al uşii în stil fals georgian. Îi deschise doamna Ali, şi lumina se revărsă pe trepte, în jurul ei şi al chipului ei rămas parțial în umbră. Îi zâmbi, iar maiorului i se păru că vede sclipiri de ruj pe buze.

— Domnule maior, pofteşte înăuntru, spuse ea, după care se întoarse grăbită.

Spatele ei era parțial descoperit de răscroiala adâncă a unei rochii de seară. Pe sub eşarfa din şifon legată lejer, omoplații ieşeau în evidență şi pielea bronzată strălucea între materialul întunecat al rochiei şi părul prins în coc la baza gâtului. În camera din față făcu o jumătate de piruetă pe covoraşul aflat înaintea şemineului, şi faldurile rochiei îi fluturară în jurul gleznelor, aşezându-se apoi pe vârful pantofilor. Era o rochie bleumarin dintr-o catifea mătăsoasă. Decolteul adânc era ascuns parțial de eşarfă, dar claviculele ei fine erau vizibile câțiva centimetri deasupra materialului care cădea peste sâni

şi era prins lejer deasupra taliei cu o broşă veche cu diamante sclipitoare.

— Grace încă se aranjează? întrebă el, incapabil să facă vreun comentariu despre rochia ei ori să-şi dezlipească privirea de la ea.

— Nu, a trebuit să se ducă mai devreme ca să ajute la pregătiri. Doamna Green a venit să o ia cu puțin timp în urmă. Mi-e teamă că aici sunt doar eu.

Doamna Ali se bâlbâi şi pometii i se înroşiră. Maiorul îşi zise că arăta ca o şcolăriță. Îşi dorea să mai fie adolescent, cu firea impetuoasă caracteristică vârstei. Unui adolescent i s-ar fi iertat încercarea stângace de a fura un sărut, dar se temea că acelaşi lucru nu era valabil pentru un bărbat cu păr rărit şi vigoarea împuținată.

— Mă bucur foarte mult, spuse într-un târziu.

Neştiind cum să rezolve problema celor doi trandafiri care începeau să se pleoştească, îi întinse pe amândoi.

— Unul e pentru Grace? Aş putea să-l pun într-o vază.

Maiorul deschise gura ca să spună că era extrem de frumoasă şi că merita un braț întreg de trandafiri, dar cuvintele se pierdură pe undeva, gonite de acele părți din mintea lui care lucrau neobosite ca să evite ridicolul.

— Mi-e teamă că s-au ofilit un pic, zise el. Şi oricum, culoarea nu se potriveşte deloc cu rochia.

— Îți place? zise ea, privind materialul. I-am împrumutat lui Grace o ținută şi ea a insistat să împrumut şi eu ceva de la ea ca să fim chit.

— E foarte frumoasă.

— A fost a surorii bunicii ei, care era considerată destul de libertină şi care locuia singură la Baden Baden cu doi terieri

orbi şi un întreg şir de amanți. Ridică din nou privirea, cu îngrijorare vădită. Sper că eşarfa este suficientă.

— Arăți perfect.

— Mă simt destul de dezbrăcată. Dar Grace mi-a spus că mereu porți smoching şi am vrut să port ceva care să… să se asorteze cu ținuta dumitale. Zâmbi, şi maiorul simți povara anilor dispărându-i de pe umeri.. Dorința adolescentină de a o săruta izvorî din nou. În plus, adăugă ea, tunica şi şalvarii nu sunt tocmai o costumație pentru mine.

Maiorul ajunse brusc la un compromis cu sine însuşi şi o apucă de mână. I-o ridică spre buze şi închise ochii sărutându-i încheieturile degetelor. Mirosea a apă de trandafiri şi flori de limetă. Când deschise ochii, fața ei era întoarsă, dar nu încercă să-şi retragă mâna dintr-a lui.

— Sper că nu te-am jignit, spuse el. Bărbații se stăpânesc greu în fața frumuseții.

— Nu sunt jignită. Dar poate că ar fi bine să mergem la petrecere?

— Dacă trebuie, zise maiorul, alungându-şi teama de ridicol. Deşi oricine ar fi mulțumit doar să stea şi să te privească toată seara în această cameră goală.

— Dacă insişti să-mi faci asemenea complimente generoase, domnule maior, spuse doamna Ali roşind din nou, conştiința mă obligă să mă schimb într-un pulover negru şi lălău şi poate să-mi pun şi o căciulă de lână.

— În acest caz, haide să plecăm imediat ca să ne îndepărtăm de această posibilitate oribilă.

Sandy îi aştepta pe micuța verandă de lângă uşa de la intrare a căsuței Augespier. Când opriră maşina, ea se apropie pe alee, cu un palton mare de lână strâns pe lângă trup. Se

urcă pe bancheta din spate şi faţa ei, în lumina slabă a plafonierei, părea mai albă ca de obicei, iar rujul roşu ca sângele îţi sărea în ochi. Părul ei lucios fusese modelat într-o serie de vălurele date cu fixativ şi sub o ureche avea o fundă îngustă. De sub gulerul ridicat al hainei groase de lână se zăreau volănaşe de şifon argintiu. Maiorul îşi zise că semăna cu o păpuşă de porţelan.

— Îmi pare rău că a trebuit să te abaţi din drum, spuse ea. I-am zis lui Roger că o să iau un taxi.

— Nu-i nicio problemă, răspunse maiorul, care fusese foarte iritat de solicitarea lui Roger. Este de neconceput să vii singură.

Fiul lui argumentase că trebuia să ajungă la club mai repede, pentru repetiţia cu costume. După toate aparenţele, trebuia s-o ajute pe Gertrude cu indicaţiile regizorale adresate trupei de iubiţi ai chelneriţelor, care acceptaseră să-şi joace rolul în schimbul unei mese gratuite alcătuite din sendvişuri şi bere.

— Fac asta pentru tine, tată, spuse el. Iar Gertrude are nevoie de mine ca să scoată ceva din acea producţie.

— Aş fi mai fericit dacă mascarada ar fi anulată, replicase maiorul. Încă nu-mi vine să cred că ai fost de acord să participi.

— Uite, dacă e vreo problemă, Sandy poate să ia un taxi.

Pe maior îl îngrozise ideea că Roger putea accepta ca logodnica lui să fie adusă la petrecere cu unul dintre taxiurile locale, pătate de tutun, cu banchete rupte şi şoferi necioplţi, care era de aşteptat să fie la fel de ameţiţi ca pasagerii pe care îi transportau. Fusese de acord să o ia el pe Sandy.

— Îmi pare rău că Roger m-a lăsat pe capul tău, spuse ea.

Îşi închise ochii şi se lăsă pe banchetă. M-am gândit să rămân acasă, dar asta ar fi fost prea uşor.

Ironia acidă din glasul ei aşează o umbră de stânjeneală în habitaclu.

— Sper că tu şi logodnicul tău sunteţi mulţumiţi de casă, interveni doamna Ali.

Maiorul, care reuşise să-şi înăbuşe orice nelinişte legată de acea seară, se trezi brusc îngrijorat în legătură cu Roger şi cu înclinaţia lui către o grosolănie prost disimulată.

— S-a dovedit a fi extraordinară, spuse Sandy. Desigur, e doar o casă închiriată – nu avem de gând să ne ataşăm prea mult de ea.

Maiorul o văzu în oglinda retrovizoare cuibărindu-se şi mai adânc în faldurile hainei. Privea cu hotărâre pe geam, unde numai întunericul apăsa sticla. Parcurseră restul drumului în tăcere.

Clubul de Golf îşi abandonase obişnuitul aspect discret şi acum, ca o văduvă neîngrijită aflată într-o vacanţă ieftină în Tenerife, strălucea pe micuţa colină. Lumina se revărsa pe toate uşile şi ferestrele; reflectoarele scăldau faţada simplă de stuc, iar şiragurile de luminiţe decorative dansau în copaci şi tufişuri.

— Seamănă cu o navă de croazieră, observă Sandy. I-am avertizat să nu exagereze cu reflectoarele.

— Sper să reziste siguranţele, zise maiorul în timp ce străbăteau pe jos aleea de pietriş mărginită cu torţe.

Dădură un colţ şi tresăriră speriaţi de apariţia unui bărbat pe jumătate gol, cu o mască pe ochi şi un piton uriaş în jurul gâtului. Un al doilea bărbat zburda la marginea aleii, suflând cu entuziasm într-un fluier de lemn. Înghesuit între doi

rododendroni bătrâni de cincizeci de ani, un al treilea înghițea mici bețe în flăcări, cu concentrarea unui şofer de taxi care mănâncă chipsuri.

— Doamne sfinte, e un circ, exclamă maiorul în vreme ce se apropiau de fântâna luminată de reflectoare portocalii şi plină de nuferi în culori violente.

— Am impresia că domnul Rasool le-a împrumutat nuferii, constată doamna Ali, stăpânindu-şi un chicotit.

— Cred că am fost la o nuntă în New Jersey care semăna perfect cu asta, zise Sandy. Eu l-am avertizat pe Roger că între opulență şi prost gust e o graniță foarte fină.

— Aici greşeşti, replică maiorul. Sunt acelaşi lucru, draga mea.

— *Touché.* Uite ce e, eu mă duc înainte să-l găsesc pe Roger. Voi doi ar trebui să vă faceți împreună o intrare fabuloasă.

— Nu chiar, începu maiorul, dar Sandy deja urca grăbită scările şi dispărea în interiorul orbitor.

— Pare o tânără foarte drăguță, murmură doamna Ali. E întotdeauna atât de palidă?

— Nu o cunosc atât de bine ca să-mi dau seama, răspunse maiorul, puțin cam jenat că fiul lui nu le dăduse prilejul să se cunoască. Ne aruncăm şi noi în vâltoarea festivităților?

— Presupun că asta urmează. Totuşi nu se mişcă, ci rămase la marginea zonei unde luminile se revărsau pe pietriş. Trupul ei emana inerție, cu tălpile lipite pe alee.

— Se poate argumenta că asta e cea mai frumoasă parte a unei petreceri, zise el. Clipa de dinainte de a fi înghițit de mulțime?

Auzi un vals răsunând în The Grill şi se simți uşurat că

măcar muzica era în regulă.

— Nu credeam că o să am asemenea emoții, spuse ea.

— Draga mea doamnă, de ce te temi? Poate doar de faptul că o să le eclipsezi pe celelalte. Un murmur sonor venea în valuri prin uşile deschise ale clubului, unde fără îndoială o sută de bărbați îşi dădeau coate ca să obțină un pahar de şampanie de la barul lung şi o sută de femei discutau despre costume şi se sărutau pe obraji. Se pare că e cam înghesuială înăuntru, constată el. Şi eu mă simt un pic speriat.

— Râzi de mine, dar ştii bine că nu va fi acelaşi lucru ca plimbarea pe malul mării sau cititul aceleiaşi cărți.

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui.

Maiorul o luă de mână şi o trase într-o parte, salutând din cap un cuplu care trecu pe lângă ei. Cei doi le aruncară o privire ciudată, apoi îşi înclinară capul în semn de răspuns în timp ce urcau treptele. Maiorul era destul de sigur că exact la asta se referise ea.

— Eu nici măcar nu dansez, zise doamna Ali. Nu în public.

Maiorul observă că tremura. Era ca o pasăre sub laba unei pisici, complet nemişcată, dar cu fiecare tendon încordat de nevoia de a scăpa. Nu îndrăznea să-i dea drumul la mână.

— Uite, totul e cam de țipător şi groaznic de aglomerat, dar nu ai de ce să fii neliniştită, spuse el. Personal, eu m-aş bucura să nu merg, dar Grace o să te caute şi am promis că o să fiu prezent ca să mi se acorde acel premiu prostesc, ca parte a programului.

Se opri, simțind că nu era un mod tocmai inteligent de a o încuraja.

— Nu vreau să fiu o povară pentru dumneata.

— Atunci nu mă pune să mă duc acolo singur, ca o piesă de

rezervă. Când o să-mi înmâneze tava de argint, vreau să vin înapoi la masă şi să mă aşez lângă cea mai elegantă femeie din sală.

Ea îi aruncă un zâmbet slab şi îşi îndreptă spatele.

— Scuză-mă, nu ştiu de ce mă port aşa prosteşte.

Maiorul îi oferi braţul şi ea îl lăsă să o conducă pe trepte, mergând îndeajuns de repede ca să nu aibă timp să se răzgândească.

Uşile de la The Grill fuseseră proptite cu două vase mari de alamă în care era câte un palmier. Un material stacojiu atârna de canatul uşii, prins în falduri cu şnururi aurii, ciucuri groşi şi şiruri de mărgeluțe de bambus. Într-un alcov, un brad de Crăciun împodobit, cu o zână în vârf, încerca să-şi deghizeze nepotrivirea cu peisajul printr-o mulțime de ornamente de pom indiene sub formă de pantofi minusculi şi cadouri împachetate în hârtie imprimată cu Taj Mahal.

În mijlocul vestibulului, Grace înmâna programele şi cartonaşele cu amplasarea la mese. Era îmbrăcată într-o tunică lungă brodată şi pantaloni liliachiu-închis, iar în picioare avea sandale împodobite cu strasuri. Părul părea să-i cadă mai moale în jurul maxilarului decât de obicei, şi măcar de data asta se părea că renunțase la pudra care îi făcea fața să arate ca o zugrăveală crăpată.

— Grace, arăți minunat în seara asta, spuse maiorul, bucurându-se că putea să-i ofere un compliment sincer.

— Daisy a încercat să-mi distrugă ținuta cu o ghirlandă de flori de hârtie. Grace părea să i se adreseze mai mult doamnei Ali decât lui. A trebui să le arunc într-un ghiveci.

— Bună mişcare, spuse doamna Ali. Arăți perfect.

— Şi tu la fel. Nu eram sigură în legătură cu eşarfa, dar ai

făcut ca rochia să arate şi mai seducătoare, draga mea. Arăţi ca o regină.

— Intri cu noi? întrebă maiorul, privind mulţimea multicoloră şi înghesuită din The Grill.

— Daisy m-a pus să stau aici încă o jumătate de oră, oftă Grace. Intraţi şi Marele Vizir o să vă anunţe.

Doamna Ali îl apucă de braţ de parcă se temea să nu se împiedice şi îi adresă un zâmbet care denota mai degrabă hotărâre decât fericire. În timp ce traversau Rubiconul reprezentat de covorul purpuriu îngust de la intrare, el îi şopti:

— Marele Vizir? Doamne, ce-au făcut?

La capătul covorului îi aştepta Alee Shaw, încruntat sub un turban galben uriaş. Roba de mătase brodată şi papucii cu vârfuri întoarse, din care îi ieşeau călcâiele, aveau drept completare o barbă lungă şi împletită. Părea nefericit.

— Să nu îndrăzneşti să comentezi, mormăi el ridicând un braţ. Sunteţi ultimii pe care îi anunţ. Daisy n-are decât să pună alt idiot să stea aici şi să arate ridicol.

— Eu cred că eşti destul de convingător, afirmă maiorul. Eşti un soi de Fu Manchu într-o vacanţă exotică.

— I-am zis Almei că barba este total aiurea, bombăni Alee. Dar o păstrează încă de când au pus în scenă *The Mikado*[9] şi a lipit-o atât de bine că s-ar putea să trebuiască să o rad.

— Poate că dacă o înmoi într-un pahar mare de gin,lipiciul o să se dizolve, sugeră doamna Ali.

— Însoţitoarea ta este în mod limpede o doamnă la fel de

9 Operă comică în două acte care satirizează politica şi instituţiile britanice deghizându-le ca fiind japoneze; a avut un număr record de reprezentaţii pe scena Teatrului Savoy din Londra, (n.tr.)

inteligentă pe cât este de frumoasă.

— Doamnă Ali, cred că îl cunoşti pe domnul Shaw, îi prezentă maiorul.

Doamna Ali încuviinţă din cap, dar Alee se uită cu atenţie de sub turbanul care îi aluneca de pe cap, de parcă nu ar fi fost prea sigur.

— Doamne, zise el, căpătând o roşeaţă vie care contrasta cu gulerul muştar al robei. Adică Alma a zis că o să vii, dar nu te-aş fi recunoscut – adică, scoasă din context.

— Uite, putem să sărim peste partea cu anunţurile şi să intrăm să ne luăm ceva de băut? întrebă maiorul.

— Evident că nu. Nu am anunţat pe nimeni atât de interesant în ultima jumătate de oră. Staţi să vedeţi cum, îi fac să-şi întoarcă instantaneu capetele cu asta.

Luând un mic megafon de alamă înfăşurat în flori de hârtie, Alee răcni ca să acopere muzica orchestrei:

— Maiorul Ernest Pettigrew, costumat ca un pinguin indian rar de pe subcontinent, însoţit de desăvârşita; regină a comestibilelor din Edgecombe St. Mary, doamna Ali.

Orchestra încheie o melodie şi începu alta şi, în timp ce dansatorii se opriră ca să prindă noul ritm, mulţi îşi întoarseră capetele ca să se uite la nou-veniţi.

Maiorul salută din cap şi zâmbi în timp ce studia marea neclară de chipuri. Recunoscu un semn cu mâna de la bătrânul domn Percy, care îi făcu vesel cu ochiul în timp ce dansa cu o femeie bronzată, într-o rochie fără bretele. Două perechi pe care le cunoştea de la club îl salutară din cap, dar apoi începură să şuşotească pe la colţul gurii, făcându-l să roşească. În învălmăşeala mulţimii de dansatori zări o coafură familiară şi se întrebă dacă imaginaţia îi juca feste sau chiar o

vedea pe cumnata lui, Marjorie. Întotdeauna găsise o scuză să nu-i invite pe ea şi pe Bertie, de teamă că Marjorie avea să-şi dezlănțuie vocea răsunătoare şi întrebările despre bani asupra tuturor prietenilor lui. I se părea inimaginabil să fie prezentă acum. Totuşi era acolo, făcând piruete pe sub brațul unui membru corpolent cunoscut la club pentru temperamentul său aprig, întrucât deținea recordul pentru cele mai multe crose aruncate în mare. În timp ce se dezlănțuia un swing rapid, Alee îi informă:

— Eu o şterg acum. Scoțându-şi turbanul, îşi trecu degetele prin părul transpirat. Dacă nu e un partener bun, vino la mine şi am eu grijă, adăugă el, întinzându-i doamnei Ali o mână umedă.

Aceasta i-o luă fără să se crispeze, şi maiorul se întrebă unde găsea asemenea rezerve de stăpânire de sine.

— Hai să ne avântăm şi noi în mulțime, propuse el peşte exuberanța crescândă a muzicii. Pe aici, cred.

Încăperea era inconfortabil de plină. În partea de est, uşile-armonică fuseseră deschise şi mica orchestră se producea pe estrada plasată lângă peretele opus. Pe marginea ringului de dans, oamenii erau strânşi şi discutau în mici bisericuțe, între dansatori şi şirurile înghesuite de mese rotunde, decorate la mijloc cu un aranjament floral şi cu o lumânare sub formă de minaret. Participanții se înghionteau pe fiecare culoar posibil, iar chelnerii se strecurau prin mulțime, ducând în echilibru instabil tăvi cu antreuri, pe deasupra capetelor invitaților, de parcă s-ar fi întrecut să străbată lungimea sălii fără să împartă nici măcar un singur pateu, în încăpere domina un miros puternic de orhidee şi era o uşoară umezeală, fie de la transpirație, fie de la ferigile tropicale atârnate de coloanele

din polistiren de toate mărimile şi formele.

Doamna Ali îi făcu semn doamnei Rasool, care îi coordona pe chelneri din uşa bucătăriei de parcă ar fi trimis mesageri spre şi dinspre un câmp de bătălie. Chiar în acel moment îl lansă pe domnul Rasool, bătrânul, care şontâcăi cu o tavă ținută periculos de jos şi nu reuşi să ajungă decât la primele mese înainte ca tava să-i fie golită. Doamna Rasool se apropie grăbită de el şi, cu o discreție exersată, îl trase în siguranța bucătăriei.

Maiorul o conduse pe doamna Ali într-un cerc larg în jurul ringului de dans. Cum barul principal, de lângă bucătărie, era invizibil în spatele batalionului de petrecăreți însetați care solicitau prin semne o băutură, decisese să se îndrepte spre cel de-al doilea bar, amplasat la adăpostul scenei, sperând să ajungă până la urmă în liniştea relativă a terasei închise. Uitase cât de greu este să te strecori printr-o asemenea aglomerație în timp ce protejezi o doamnă atât de spinările indiferente ale celor care pălăvrăgeau în grupuri, cât şi de coatele ascuțite ale dansatorilor plini de entuziasm. Totuşi, beneficiul de a fi nevoit să țină brațul doamnei Ali strâns lângă coaste era o compensație suficientă, şi chiar spera vag că vreun invitat ar fi putut să o dărâme în brațele lui.

Gama largă de costume varia de la cele scumpe închiriate la cele rapid improvizate. Lângă o coloană înaltă, împodobită cu vițe lungi, se întâlniră cu Hugh Whetstone purtând o jachetă de safari şi o pălărie colonială.

— Şi asta e din *The Mikado?* întrebă maiorul, strigând ca să se facă auzit.

— Un suvenir din călătoria la Hong Kong, răspunse amicul său. Am refuzat să mai cheltui vreun penny pe costume după

ce nevastă-mea s-a dus şi a dat o mulțime de bani pe o ținută completă de *memsahib*[10].

Maiorul o zări pe doamna Whetstone îmbrăcată într-un sari verde stând de vorbă cu Mortimer Teale, care îşi schimbase obişnuitul costum sobru de avocat cu un sacou şi o eşarfă galbenă, combinate cu pantaloni de crichet şi cizme de călărie. Părea să privească pofticios carnea interlocutoarei sale, care ieşea în colăcei pufoşi din bluza scurtă de satin. Ea părea să-i povestească veselă lui Mortimer despre tatuajul temporar care, înfățişând un şarpe, se ridica din decolteu peste claviculă.

— Adică, unde o să mai poarte aşa ceva? se plânse Hugh.

Maiorul clătină din cap, lucru pe care celălalt îl luă drept încuviințare, dar prin care de fapt îi expedia pe amândoi – pe Hugh, atât de nepăsător încât nici nu băga de seamă că alți bărbați îi făceau ochi dulci nevestei lui, şi pe Mortimer, care nu-şi lua niciodată consoarta cu el dacă nu era obligat.

— Ați putea-o folosi drept cearşaf, sugeră doamna Ali.

— Scuzați-mă! Doamnă Ali, îl cunoşti pe Hugh Whetstone?

Maiorul sperase să evite prezentările; Hugh deja se înclina într-o parte şi în respirație i se simțeau aburii alcoolului.

— Nu cred că am avut plăcerea, zise acesta, evident nerecunoscând-o nici el.

— De obicei eu vă împachetez jumătate de kilogram de piept de porc, o sută de grame de gorgonzola şi şase țigări de foi lungi şi subțiri, spuse doamna Ali ridicând dintr-o sprânceană.

— Ei comedie, sunteți doamna de la magazin, exclamă

10 Termen reverențios de adresare folosit în India colonială pentru femeile europene (n.tr.)

Hugh, uitându-se acum fără jenă la ea cu o privire pofticioasă. Aduceți-mi aminte să-mi măresc comanda pe viitor.

— Trebuie să ne luăm ceva de băut, interveni maiorul, interpunându-se între doamna Ali şi mâinile celebre pentru apucăturile de a ciupi de fund, în timp ce o conducea spre bar. Îşi dădu seama cu oarecare neplăcere că toată seara avea să le-o prezinte pe doamna Ali unor oameni care cumpărau de ani de zile lapte şi ziare de la ea. Whetstone strigă după ei:

— Cred că este cam exagerat să închiriezi o prințesă nativă.

Înainte ca maiorul să poată replica, muzica se opri; în timp ce mulțimea se rearanja, Daisy Green se repezi brusc asupra lor, ca un câine de vânătoare asupra unui pui de vulpe. Era costumată ca un soi de nevastă de ambasador, într-o robă albă şi o eşarfă albastră cu multe medalii şi insigne ciudate. O broşă mare cu pene îi împodobea capul într-o parte şi o singură pană de păun îi atârna în spate, intrându-le în ochi celor care treceau pe lângă ea.

— Doamnă Ali, nu eşti costumată? zise ea, de parcă îi atrăgea atenția asupra unui jupon care se vedea sau a unei urme de spanac între dinți.

— Eu şi Grace am făcut schimb de ținute, răspunse doamna Ali zâmbind. Ea s-a îmbrăcat cu vechiul meu costum cu şalvari, iar eu cu rochia mătuşii ei.

— Ce păcat, zise Daisy. Aşteptam cu nerăbdare să te vedem în frumosul costumul național al vostru, nu-i aşa, Christopher?

— Cine? întrebă vicarul, apărând dintr-un ghem de oameni din apropiere.

Arăta cam răvăşit, cu cizme de călărie, o haină militară şifonată şi o pălărie de safari. Purta o eşarfă cu modele viu

colorate, şi maiorul îşi zise că arăta ca amantul beat al nevestei ambasadorului. Zâmbi la această imagine răzleață a lui Daisy şi Christopher, jucând astfel de roluri acasă, după petrecere.

— Ah, Pettigrew!

Maiorul scutură mâna întinsă, dar nu încercă să inițieze o conversație. Vicarul era bine cunoscut pentru faptul că nu putea să audă nimic într-o mulțime zgomotoasă. Acest lucru se dovedise foarte amuzant pentru câteva generații de băieți de cor, care se distrau vorbind toți odată, încercând să vadă cine putea să spună cele mai multe cuvinte porcoase fără ca vicarul să le sesizeze în timpul repetițiilor.

— Desigur, cu tenul tău minunat poți să porți cele mai neobişnuite culori, continuă Daisy să vorbească. Pe de altă parte, biata Grace… liliachiul este o nuanță destul de dificil de purtat de oricine.

— Mie mi se pare că Grace arată minunat, interveni maiorul. Şi doamna Ali, desigur – doamnă Ali, cred că îl cunoşti pe părintele Christopher.

— Desigur, spuse vicarul, în timp ce ochii i se încrucişară uşor, un semn clar că habar nu avea cine era.

— Mătuşa lui Grace era destul de cunoscută pentru gusturile ei costisitoare, comentă Daisy, măsurând din priviri rochia doamnei Ali de parcă se gândea să-i facă nişte modificări. Grace mi-a spus că nu s-a încumetat niciodată să poarte vreuna dintre rochiile ei. E atât de sensibilă chiar şi la cea mai mică sugestie de indecență. Dar tu, draga mea, o porți atât de firesc! Distrează-te cât de bine poți, da? Haide, Christopher.

— Cine sunt toți oamenii ăştia? întrebă vicarul.

— E un lucru bun că nu beau, spuse doamna Ali în timp ce

îşi făceau loc prin mulțime.

— Da, Daisy are efectul ăsta asupra oamenilor. Îmi pare cumplit de rău.

— A, te rog, nu-ți cere scuze.

— Scuze, spuse maiorul înainte să se poată opri. Uite, cred că barul e imediat în spatele acelui palmier.

În mulțimea de lângă bar era o mică deschidere, dar spațiul dintre maior şi mult doritul gin tonic era ocupat de o Sadie Khan cam nefericită şi de soțul ei, doctorul. Maiorul îşi zise că medicul arăta atât de țeapăn de parcă ar fi fost în *rigor mortis*. Era un bărbat frumos, cu părul scurt şi des şi ochi mari căprui, dar avea un cap cam mic, pe care îl ținea ridicat de parcă se temea de propriul guler. Purta o uniformă militară albă, cu o pelerină scurtă stacojie şi o pălărie strâmtă, împodobită cu medalii. Maiorul îl zări imediat ca pe o poză din ziar înfățişând vreun rege mărunt executat în timpul unei lovituri de palat. Doamna Khan purta o haină cu broderii complicate, groasă ca un covor, şi câteva şiraguri de perle.

— Jasmina, spuse doamna Khan.

— Saadia, zise doamna Ali.

— Doamnă Ali, eşti răpitoare, o complimentă doctorul, înclinându-se adânc.

— Mulțumesc.

Privirea lui admirativă o obligă pe doamna Ali să ia un capăt al eşarfei şi să arunce încă un strat de material pe după umăr. Sadie Khan îşi strânse buzele.

— Domnule maior Pettigrew, dă-mi voie să ți-l prezint pe soțul meu, doctorul Khan.

— Îmi pare bine, spuse maiorul şi se aplecă să strângă mâna doctorului Khan.

— Domnule maior Pettigrew, cred că stăm la aceeaşi masă în seara asta, zise Sadie. Staţi la masa şase?

— Nu ştiu.

Scotoci în buzunar după cartonaşul pe care Grace i-l dăduse în foaier şi se uită cu dezamăgire la cifra şase scrisă cu cerneală verde.

— Cred că şi prietena dumitale Grace Devere o să stea în seara asta cu noi, continuă Sadie, aplecându-se pe lângă doamna Ali ca să citească pe cartonaş. O doamnă încântătoare.

Accentul pe „doamnă" era aproape insesizabil, dar maiorul o văzu pe doamna Ali roşind. Zvâcnetul fin al maxilarului îi trăda încordarea.

— Vrea cineva şampanie? întrebă unul dintre chelnerii doamnei Rasool, care se strecura cu o tavă cu pahare asortate. Chestia roz este punci de fructe, adăugă el pe un ton scăzut către doamna Ali.

— Punci de fructe pentru toată lumea şi după aceea încă un rând? zise maiorul. Presupunea că niciunul dintre ei nu bea şi voia să fie politicos, deşi se întrebă cum avea să reziste toată seara numai cu băuturi pentru copii.

— De fapt, eu o să-mi mai iau un gin tonic, spuse doctorul Khan. Vreţi şi dumneavoastră unul, domnule maior?

— Of, ştiu că voi, bărbaţii neascultători, trebuie să vă luaţi ceva de băut, bombăni Sadie lovind uşor braţul soţului ei cu o poşetă mare din piele de crocodil. Serviţi-vă, domnule maior.

Urmă o pauză stânjenitoare în conversaţie în timp ce priveau cu toţii cum le erau turnate băuturile.

— Trebuie să fiţi foarte emoţionat în legătură cu „divertismentul dansant" de dinaintea desetului, zise Sadie

Khan în cele din urmă, fluturând programul alb şi gros pe care scria „Jurnal-suvenir: O seară la palatul maharajahului”. ÎI deschise cu un deget gros împodobit cu un inel cu citrin şi maiorul citi:

COLONELUL PETTIGREW
SALVEAZĂ SITUAȚIA

Un spectacol de dans interpretativ care încorporează tradiții mogule, prin care se relatează povestea plină de bravură a eroului nostru local, colonelul Arthur Pettigrew din armata britanică din India, care a rezistat în fața unui tren *plin de bandiți ca să o salveze pe una dintre tinerele soții ale unui maharajah.*

Pentru eroismul lui, colonelul a fost decorat cu Ordinul Meritului Britanic şi maharajahul recunoscător i-a dăruit o pereche de puşti de vânătoare.

După împărțirea Indiei, maharajahul a fost obligat să renunțe la provincia sa, dar s-a mutat la Geneva, unde a trăit fericit cu soțiile sale şi familia extinsă.

După dans, o Tavă de Ceai de Argint *va fi acordată în semn de recunoaştere familiei răposatului colonel de către distinsul preşedinte onorific al evenimentului, lordul Daniel Dagenham.*

— Este o rudă de-a dumneavoastră? întrebă doctorul Khan.

— Tata, spuse maiorul.

— Ce onoare, exclamă doamna Khan. Trebuie să fiți foarte entuziasmat.

— Toată povestea asta e un pic cam stânjenitoare, răspunse

maiorul, care totuşi nu reuşi să-şi stăpânească o mică umbră de satisfacţie.

O privi pe doamna Ali ca să vadă dacă era impresionată. Ea zâmbi, dar părea să-şi muşte buza ca să nu chicotească.

— E absurd ce caz se face, continuă doamna Khan. Soţul meu e de-a dreptul îngrozit de modul cum i-au pus pe sponsori peste tot pe caietul-program.

Se uitară cu toţii la prima copertă, unde sponsorii erau înşiraţi cu caractere din ce în ce mai mici, începând cu „Proiectul de dezvoltare imobiliară St. James", scris cu majuscule îngroşate şi terminând, în urma „Jakes and Sons – Accesorii comerciale pentru peluze", cu o minusculă referinţă la „Chirurgie plastică Premiere League", respectiv cabinetul doctorului Khan, după cum presupuse maiorul.

— Ce naiba mai e şi „Proiectul de dezvoltare imobiliară St. James"? întrebă medicul.

Maiorul nu se simţi în stare să-l lămurească. Totuşi, acum se clarificase misterul extravaganţei decorative: Ferguson făcuse o altă mişcare vicleană pentru a-i controla pe localnici.

— Vor să construiască nişte case mari peste tot în Edgecombe St. Mary, spuse doamna Ali. Numai cei bogaţi şi cu relaţii o să le poată cumpăra.

— Ce idee inteligentă, spuse doamna Khan către soţul ei. Ar trebui să vedem cât de mari pot fi casele.

— Lordul Dagenham este răspunzător de asta, adăugă doamna Ali.

— Înţeleg că lordul Dagenham urmează să vă înmâneze personal distincţia, i se adresă doamna Khan maiorului. Soţul meu s-a bucurat foarte tare că nu i s-a cerut să facă asta. Îi place să-şi ofere contribuţia, dar urăşte să fie în centrul

atenției.

— Evident, când eşti lord, nu trebuie să contribui şi cu bani, precizează doctorul Khan. Luă o sorbitură lungă din paharul mic de gin şi încercă în zadar să ceară încă un rând.

— Soțul meu este foarte generos, adăugă doamna Khan.

Un scurt ropot de tobe le întrerupse conversația. Alee Shaw, iar cu turbanul stându-i nesigur pe cap, anunță sosirea maharajahului în persoană, însoțit de curtea sa regală. Orchestra începu o melodie cu vagi accente de procesiune.

— Ăla e Elgar? întrebă maiorul.

— Cred că e din Eu *şi regele* sau ceva asemănător, spuse doamna Ali, care acum chicotea fără să se ascundă.

Mulțimea se dădu la o parte spre marginea ringului de dans. Maiorul se trezi înghesuit inconfortabil între teaca săbiei doctorului şi şoldul tapițat al doamnei Khan. Rămase cât de țeapăn era în stare, ca să evite pe cât posibil contactul. Doamna Ali părea să se simtă la fel de incomod prinsă de cealaltă parte a doctorului.

Din hol, pe covorul roşu apărură doi chelneri care purtau nişte bannere mari, urmați de lordul Dagenham şi de nepoata lui, îmbrăcați în costume somptuoase. Dagenham, într-o tunică mov şi cu turban, părea să aibă unele dificultăți să nu-şi agațe pintenii de la cizme, în timp ce Gertrude, care evident fusese instruită să fluture din brațe ca să-şi arate mânecile vaporoase, le ținea depărtate de trup într-un unghi țeapăn de treizeci de grade şi străbătu încăperea tropăind de parcă ar fi purtat tot cizme, nu pantofi de satin. Două şiruri de dansatoare – chelnerițele de la club – îi urmară, conduse în pas uşor de Amina, într-un costum cu şalvari de un albastru metalic. Îşi ascunsese părul sub o eşarfă bine strângă din satin

şi, deşi chipul ei cu ochi machiaţi cu dermatograf negru era ascuns, de un văl voluminos, arăta surprinzător de frumoasă. În trupa ei exista o simetrie evidentă: când trecură pe lângă ei, maiorul îşi dădu seama că fetele fuseseră aranjate în ordinea dorinţei lor de a se implica, cele din faţă scuturându-şi braţele abandonate în ritmul dansului, pe când cele din spate îşi târşâiau picioarele cu o stânjeneală ursuză.

După ele veniră doi toboşari şi un cântăreţ tăcut la sitar, apoi alţi doi chelneri cu flamuri, înghiţitorul de flăcări şi, la final, un acrobat care făcea tumbe. Purtătorii de flamuri reuşiră cu greu să treacă de uşa din stânga scenei, şi maiorul observă un slab miros de arsură care sugera că înghiţitorul de flăcări se dovedise cam nerăbdător. Lordul Dagenham şi nepoata lui se urcară pe scenă, fiecare din câte o latură, şi se opriră împreună în spatele lui Alee, care le făcu o reverenţă adâncă şi aproape că dărâmă suportul microfonului. Lordul făcu o mică săritură ca să-l prindă.

— Declar oficial deschisă această seară minunată, rosti el. Cina este servită!

capitolul 17

Masa numărul şase era plasată într-un loc foarte vizibil, pe latura cu ferestre a ringului de dans şi spre mijlocul încăperii; soţii Khan păreau satisfăcuţi de importanţa care li se acordase.

— Suntem extrem de încântaţi să întâlnim şi alţi sponsori, se adresă doamna Khan cuplului care se afla deja la masă şi care se dovedi a fi domnul şi doamna Jakes. Aceştia deja luaseră cu asalt coşul de pâine.

— Întotdeauna, primăvara le facem o reducere substanţială

la erbicide, aşa că primim invitaţie. Soţiei îi place să danseze din când în când, zise domnul Jakes.

Purta un costum simplu, bej, cu şalvari şi tunică fără broderii, şosete închise la culoare şi o pereche de pantofi cu model perforat. Soţia lui avea o ţinută asortată, dar combinată cu nişte sandale aurii cu talpă ortopedică şi o bentiţă aurie lată.

Maiorul îşi zise că arătau de parcă ar fi fost îmbrăcaţi cu halate chirurgicale.

— Ooo, se cântă mambo, exclamă doamna Jakes, sărind în picioare şi făcând să zdrăngănească toate tacâmurile.

Maiorul se grăbi să se ridice şi el.

— Scuzaţi-ne, vă rugăm.

Cuplul fugi pe ring, şi maiorul se aşeză din nou, dorindu-şi s-o poată invita pe doamna Ali la dans.

Curând apăru şi Grace la masă, prezentându-l pe Sterling, care purta o tunică militară galbenă, cu galoane şi fireturi negre şi o caschetă neagră, cu o eşarfă cu negru şi galben atârnând pe spate.

— Aha, sunteţi american, se entuziasmă doamna Khan, întinzându-şi mâna. Ce costum minunat!

— Lăncierii bengalezi erau, din câte se pare, un regiment anglo-indian renumit, spuse tânărul. Apoi se trase de pantalonii albi de călărie, pentru a arăta cât de largi erau în zona coapselor. Totuşi, rămâne un mister pentru mine cum au cucerit britanicii imperiul îmbrăcaţi în pantaloni de clovn.

— Afirmaţia asta vine din partea naţiunii care a cucerit Vestul purtând jambiere lungi de piele şi căciuli făcute din veverițe moarte, bombăni maiorul.

— Ce plăcere să vă revăd, domnule maior, spuse tânărul,

întinzându-i mâna. Mereu şugubăţ.

— Dar domnul Ferguson unde e? se interesă Grace.

— Îi place să vină mai târziu, din motive de siguranţă, o lămuri Sterling. Păstrează discreţia.

Tocmai atunci, Ferguson apăru pe uşă. Era îmbrăcat într-o uniformă militară atât de somptuoasă, încât părea autentică. Peste ea purta o manta purpurie, bordată cu blană de hermină. Sub braţul stâng ţinea un tricorn înalt, iar cu mâna dreaptă verifica un mesaj pe telefonul mobil. Sandy, într-un costum de şifon gri-porumbel şi cu nişte mănuşi roz, îl ţinea de braţ.

— Uite, domnule maior, nu e Roger cel care intră cu domnul Ferguson? întrebă Grace.

Chiar el era: îmbrăcat în haina militară a bunicului său, prea strâmtă pentru el, şi conversând entuziasmat cu spinarea lată a magnatului de peste ocean. Aproape că se lovi de Ferguson, când americanul se opri din mers ca să-şi caute masa. Sandy părea că se străduieşte din răsputeri să-şi păstreze zâmbetul calm şi diplomat.

— Putem spune că domnul Ferguson l-a depăşit chiar şi pe maharajah în ceea ce priveşte măreţia, conchise doamna Khan.

— De unde şi-o fi luat un asemenea costum? întrebă doctorul Khan, pe al cărui chip se citea clar că nu mai era la fel de mulţumit de propria ţinută.

— Nu e fabulos? zise Grace. Aceea este uniforma de vicerege a lordului Mountbatten.

— Câtă precizie istorică, murmură doamna Ali, după care, cu un ton mai rigid, adaugă: Sper că glumiţi.

— Bineînţeles că nu cea originală, spuse Sterling. Cred că a

împrumutat-o de la BBC, din recuzita vreunui film.

— Domnule maior, fiul dumneavoastră îl interpretează pe omul de bază al lui Mountbatten? întrebă doctorul Khan.

— Fiul meu… începu maiorul, străduindu-se din greu să îşi păstreze cumpătul. Fiul meu îl reprezintă pe colonelul Arthur Pettigrew, pe care îl va şi interpreta în această seară. La masă se lăsă o scurtă linişte. În celălalt capăt al încăperii, Roger continua să-l urmărească pe Ferguson într-un mod care sugera mai degrabă o ordonanță, nu un lider. Roger nu era deloc un bărbat solid, iar modul în care uniforma îi pocnea pe la cusături îi dădu maiorului senzația neplăcută că tatăl lui fusese mai slab şi mai firav decât şi-l amintea.

— Roger este atât de chipeş în uniforma aceea, spuse Grace. Cred că eşti foarte mândru.

Reuşi să prindă privirea tânărului şi îi făcu un semn cu mâna.

Cu un zâmbet care exprima mai degrabă reținere decât plăcere, Roger porni prin ringul de dans către ei. În timp ce se apropia, maiorul încercă să se concentreze asupra mândriei pe care era firesc să o simtă, în pofida stânjenelii legate de faptul că fiul său purta o uniformă ce nu i se cuvenea. Roger fusese extrem de ferm când îşi exprimase refuzul de a intra în armată; maiorul îşi aminti de discuția aprinsă pe care o avuseseră într-un weekend de Paşte.

Roger, întors acasă de la facultate cu o cutie plină de cărți de economie şi visând să devină finanțist, respinsese absolut categoric subtilele apropouri paterne.

— Armata este pentru birocrați şi dobitoci, spusese el. Carierele se fac în ritm de melc, iar despre succes fulgerător nici nu poate fi vorba.

— Dar e vorba să-ți serveşti țara, replicase maiorul.

— Este rețeta de a te bloca în aceeaşi groapă ca şi tatăl tău.

Fața lui Roger era palidă, dar în ochi nu i se citea niciun semn de ruşine sau de regret. Maiorul simțise cum durerea provocată de aceste cuvinte se răspândea instantaneu, de parcă îi fusese administrată o lovitură cu o bâtă de plumb învelită într-o şosetă de lână.

— Aşadar, bunicul tău a fost colonel? întrebă doamna Khan, după ce-i fusese prezentat Roger. Ce minunat că urmezi tradiția familiei.

— Tradiția este foarte importantă, adăugă doctorul, strângându-i mâna.

— De fapt, Roger lucrează în City, preciză maiorul. Este bancher.

— Deşi de multe ori am impresia că suntem în tranşee, adăugă Roger. Ne alegem cu cicatrice în luptele împotriva piețelor.

— Finanțele sunt foarte importante în zilele noastre, spuse doctorul Khan, schimbând vorba cu uşurința unui politician. Cu siguranță ai ocazia să-ți faci multe legături importante.

Cu toții priviră cum era montată masa lordului Dagenham, în mijlocul încăperii, pe o platformă scundă.

— Am văzut-o pe Marjorie, şopti maiorul, trăgându-şi fiul deoparte. Ai invitat-o tu?

— Doamne fereşte, nu. Ferguson a invitat-o. Mi-a zis că a primit un bilet minunat, în care scria că este invitată din partea lui.

— De ce-o fi făcut asta?

— Cred că vrea să pună presiune pe noi pentru arme. Rămâi pe poziții, tată!

— Asta şi vreau să fac, îl asigură maiorul.

Dineul continua ca un exercițiu de ținere sub control a haosului. Ospătarii îşi croiau cu greu drum prin spațiile libere, întrucât oaspeții refuzau să rămână aşezați.

Ringul de dans era plin, dar multă lume pur şi simplu se prefăcea că se duce sau vine de acolo; umblau de la o masă la alta, salutându-şi prietenii şi dându-şi importanță. Chiar şi cei doi Khan, care se scuzaseră că merg să danseze cha-cha, fuseseră văzuți zăbovind în micul grup format în jurul lordului Dagenham. Înghesuiala era atât de mare, încât maiorul o văzu pe Sandy, care era aşezată între Dagenham şi Ferguson, făcându-i semn unui chelner să-i dea mâncarea peste masă, în loc să o servească peste umărul ei. În timpul servirii felului principal, deveni limpede că ospătarii erau mult prea ocupați să toarne vin ca să-şi bată capul să-i aducă un punci de fructe doamnei Ali.

— O să dau o mică raită pe la bar, dacă nu aveți nimic împotrivă, spuse el.

— Nicio problemă, surâse doamna Ali. Eu şi Grace o să stăm la o mică bârfă despre toate trupurile dezgolite.

— Nimic pentru mine, zise Grace. O să mă limitez la unicul meu pahar de vin. Apoi îşi luă poşeta şi se scuză în grabă, ducându-se la toaleta doamnelor.

— Probabil ar trebui să-i spunem că, de fiecare dată când întoarce privirea, chelnerul îi umple paharul cu Chardonnay, murmură maiorul.

Croindu-şi drum înapoi de la bar, maiorul se opri într-un colț liniştit din spatele unui palmier şi zăbovi să o observe pe doamna Ali, care stătea complet singură şi părea mică lângă masa întinsă. Chipul ei avea o expresie neutră, iar ochii îi erau

fixați pe ringul de dans. Maiorul îşi zise că nu părea atât de sigură pe sine în încăperea încălzită cum fusese pe promenada bătută de ploaie şi de vânt, şi trebuia să admită că, după cum observase de multe ori înainte, oamenii solitari şi ignorați păreau adesea a fi mai puțin atrăgători decât atunci când erau înconjurați de admiratori. În vreme ce o privea, chipul doamnei Ali se lumină de un zâmbet larg care îi reda întreaga frumusețe. Alee Shaw se înclinase pentru a vorbi cu ea şi, spre surprinderea maiorului, doamna Ali se ridică de pe scaun, acceptând o invitație la un foxtrot destul de alert. În timp ce Alee îi luă mâna şi îşi trecu brațul în jurul taliei ei subțiri, cineva îl bătu pe umăr pe maior distrăgându-i atenția.

— Te distrezi bine, domnule maior? Ferguson avea un pahar de whisky şi ronțăia un trabuc neaprins. Ieşeam afară să fumez.

— Foarte bine, mulțumesc, spuse maiorul, care încerca să urmărească prin mulțime capul lui Alee în timp ce amicul său o învârtea pe doamna Ali pe ring, cu un număr exagerat de piruete.

— M-am bucurat că a reuşit să vină şi cumnata ta, zise Ferguson.

— Scuză-mă – ce anume? întrebă maiorul, încă uitându-se la dansatori. Ea plutea ca un fulg, exact aşa cum îşi imaginase el, şi rochia îi fâlfâia în jurul gleznelor precum valurile mării.

— Mi-a spus despre planurile ei de a face o croazieră atunci când va avea banii.

— Ce bani? Era împărțit între dorința subită de a-l strânge de gât pe Alee şi vocea slabă care îi spunea să fie atent la Ferguson. Cu mare dificultate, îşi desprinse privirea de la ringul de dans.

— Nu-ți face griji. Acum şi americanul părea să se uite cum doamna Ali se rotea prin mulțimea de dansatori ca o flacără albastră strălucitoare. Sunt gata să fiu cinstit cu tine, dacă eşti cinstit cu mine. Trabucul i se mişcă în sus şi în jos, ca un afront. Ferguson se întoarse cu fața spre el şi adăugă: După cum i-am spus lui Sterling, sigur că i-aş putea plăti acum văduvei o sumă zdravănă pentru arma ei, şi apoi să-mi scot pârleala pe spinarea lui Pettigrew, dar de ce aş face una ca asta? ÎI respect prea mult pe maior ca gentleman şi ca sportiv ca să fac vreo şmecherie. Zâmbi, dar zâmbetul nu-i ajunse şi în ochi.

— Ai invitato la bal.

— Măcar atât am putut să fac, spuse Ferguson, bătându-l din nou pe spate. Întreaga familie trebuie să fie martoră când primeşti acest premiu.

— Bineînțeles, îngăimă celălalt, simțind că-i venea rău.

— Ar trebui să iei armele alea imediat după spectacol, adăugă Ferguson în timp ce se îndepărta. Ea a părut foarte interesată să ştie că se află aici.

Maiorul era atât de năucit de amenințarea subînțeleasă, încât se retrase în umbra draperiei de la uşă, pentru a-şi reveni. Exact la timp ca să nu fie văzut de Daisy Green, care se plimba braț la braț cu Alma. Daisy îi remarcă şi ea pe Alee şi pe doamna Ali dansând, drept pentru care se opri şi o luă pe Alma de braț.

— Văd că l-a prins în mreje pe soțul tău.

— O, nu-i aşa că e drăguță? spuse Alma. L-am rugat pe Alee să se asigure că nu e lăsată de izbelişte.

— Dacă Grace îşi arăta un pic mai mult din decolteu, el nu ar fi fost amețit de nuri mai exotici.

— Vorbeşti de Alee? întrebă Alma.

— Nu, evident că nu vorbesc de Alee, găgăuţo.

— Cred că Grace îşi face probleme cu ridurile de pe gât, murmură Alma netezindu-şi propriul gât, înfăşurat într-o eşarfă mov din satin cu franjuri şi biluţe din sticlă portocalie la capete, care scoteau clinchete uşoare. Era îmbrăcată cu o bluză în stil victorian, cu nasturi încheiaţi până sus, şi o fustă voluminoasă şi şifonată din catifea care părea să fi suportat asaltul multor molii.

— Ar trebui să-şi facă mult mai multe probleme când aşa-zisa ei prietenă o să pună laba pe el şi ne va scoate ochii cu asta, şuieră Daisy.

— Dacă se mărită cu el, presupun că ar trebui să o invităm în clubul de grădinărit, nu?

— Trebuie să ne îndeplinim toate îndatoririle creştineşti, firește.

— Soţia lui nu a fost prea preocupată de cluburi. Poate că nici ea nu va fi.

— Din nefericire, nu ar fi adecvat să-i cerem să ni se alăture în activităţile legate de biserică. Daisy zâmbi urâcios. Cred că asta o va ţine departe de majoritatea comitetelor.

— Poate se va converti, chicoti Alma.

— Nici măcar nu glumi cu aşa ceva, spuse Daisy. Să sperăm că e doar un ultim flirt.

— Un ultim săculeţ de ovăz în fundul şurii, ca să spunem aşa?

Cele două femei izbucniră în râs şi porniră mai departe în încăperea încinsă şi aglomerată.

Trecu un moment înainte ca maiorul să-şi poată mişca trupul ce părea să se fi lipit de sticla rece a uşii franţuzeşti. Un

gând trecător, că poate nu ar fi trebuit să o invite pe doamna Ali la bal, îl făcu să se ruşineze de sine şi brusc se transformă în furie faţă de Daisy şi de Alma. Era uluitor că ele puteau născoci asemenea poveşti despre el şi doamna Ali.

Întotdeauna considerase bârfa ca fiind rostirea în şoaptă şi cu răutate a unor adevăruri incomode, nu fabricarea unor absurdităţi. Cum te puteai proteja împotriva oamenilor care inventau diverse lucruri? Într-o lume în care născocirile erau răspândite ca adevăruri, nu era suficientă o viaţă întreagă cu o conduită atentă şi fără de cusur? Se uită împrejur la încăperea cu tavan înalt, plină de oameni pe care îi considera prieteni şi vecini. Pentru o clipă îi văzu ca pe nişte străini; de fapt, nişte străini beţi. Rămase cu privirea pierdută la palmier, dar nu găsi decât o etichetă care informa că era din plastic şi fabricat în China.

Întorcându-se la masă, ajunse la timp ca să-l vadă pe Alee conducând-o pe doamna Ali la locul ei, cu un gest teatral.

— Acum, ţine minte ce ţi-am spus, zise Alee. Să nu-i bagi în seamă. Apoi adăugă: Doamna ta e o dansatoare minunată, Ernest, şi dispăru spre masa lui.

— Despre ce vorbea? întrebă maiorul în timp ce puse băuturile pe masă şi se aşeză lângă ea.

— Cred că încerca mă încurajeze, râse doamna Ali. Mi-a zis să nu-mi fac griji dacă vreunii dintre prietenii dumitale par puţin cam rigizi la început.

— Ce prieteni?

— N-ai niciunul? Atunci cine sunt oamenii aceştia?

— Să dea naiba dacă ştiu, spuse el, după care adăugă: Nu credeam că dansezi, altfel te-aş fi invitat.

— Mă inviţi acum? îl iscodi ea. Sau ai de gând să mai iei o

porție din friptura de vită?

Ospătarii doamnei Rasool se învârteau cu platouri imense.

— Îmi acorzi, te rog, această onoare? O conduse spre ring în timp ce orchestra începu un vals lent.

Maiorul se gândi ce lucru ciudat era dansul. Uitase cât de electrizantă putea deveni această obligație socială oarecum plăcută, atunci când țineai în brațe femeia potrivită. Acum înțelegea de ce valsul fusese odinioară la fel de dezaprobat precum piruetele sălbatice pe care tineretul de astăzi le numea dans. Simțea că exista doar în cercul plutitor pe care îl formau ei doi şi care îi despărțea de ceilalți dansatori precum o apă. Nu mai exista nimic dincolo de ochii ei zâmbitori; nu mai exista nimeni în afară de ei. Îi simțea în mâini baza spatelui micuț şi palma moale, şi trupul îi fu cuprins de un imbold care îl făcu să stea mai drept şi să se rotească mai rapid decât s-ar fi gândit vreodată că era posibil.

Nu-i văzu pe cei doi bărbați care bârfeau în spatele lui în timp ce dansul îl purta pe lângă scenă şi bar, dar auzi, în pauza scurtă dintre cascadele melodiei, întrebarea unuia: „Crezi într-adevăr că-i vor cere să demisioneze din club?" şi apoi o a doua voce, puțin mai ridicată, acoperind sunetul muzicii: „Bineînțeles că eu nu aş face-o, dar secretarul clubului spune că acest caz seamănă prea mult cu cel al lui George Tobin".

Fața maiorului se îmbujoră; în momentul când riscă să arunce o privire spre bar, bărbații se întorseseră şi nu reuşi să-şi dea seama despre cine vorbiseră. În timp ce el se uita împrejur în căutarea unei dovezi de necuviință care le-ar fi putut provoca remarcile, bătrânul domn Percy trecu rapid în vârtejul dansului, ținându-şi însoțitoarea în brațele lui țepene. Rochia ei fără bretele se răsucise, astfel încât pieptul generos

amenința să se reverse pe deasupra fermoarului, în timp ce pe spatele ei două protuberanțe osoase sugerau mugurii aripilor încă necrescute. Maiorul suspină cu uşurare şi gândi că, probabil, clubul ar fi beneficiat de pe urma unor standarde mai stricte.

Cazul lui George Tobin, care se căsătorise cu o actriță de culoare dintr-un serial de televiziune celebru, îl făcea încă să se simtă stânjenit, deşi se considerase că această chestiune ținea pur şi simplu de propria intimitate. Cu toții fuseseră de acord că, prin căsătoria cu un star de televiziune, Tobin depăşise limitele expunând clubul posibilei atenții din partea unor paparazzi şi a publicului avid de mondenități. Nancy fusese foarte indignată, însă maiorul o asigurase că nu culoarea pielii reprezentase o problemă, iar comitetul de acceptare a membrilor respinsese în mod vehement orice sugestie în acest sens. La urma urmelor, cei din familia lui Tobin erau membri în club de mai multe generații şi fuseseră foarte bine primiți, în ciuda rădăcinilor catolice şi irlandeze. Tobin fusese bucuros să demisioneze în linişte, cu condiția ca fiul lui din căsătoria anterioară să capete calitatea de membru, şi astfel întreaga chestiune fusese tratată cu maximă discreție. Totuşi, Nancy refuzase să mai pună piciorul în club, iar maiorul rămăsese cu un vag sentiment de neplăcere.

Când melodia ajunse la crescendo, îşi eliberă mintea de toate gândurile referitoare la club şi se concentră din nou asupra doamnei Ali. Ea părea puțin derutată, ca şi cum îngândurarea lui i se reflectase în expresia feței. Blestemându-se pentru irosirea oricărui moment din acel dans, el îi aruncă un zâmbet larg şi se rotiră până când podeaua amenință să le fugă de sub picioare.

Un răpăit de tobe la sfârşitul piesei şi aprinderea candelabrelor principale, urmată de stingerea lor, anunțară spectacolul de după cină. Cum se făcuse brusc întuneric, în sală răsunară țipete ascuțite, înjurături bolborosite şi un zgomot de sticlă spartă într-un colț îndepărtat, în timp ce lumea se învălmăşea să-şi ocupe locurile. Bătrânul domn Percy continuă să-şi învârtă partenera şi trebui să fie îndepărtat de pe ringul de dans de unul dintre ospătari. Maiorul se strădui să o ducă pe doamna Ali la masa lor cât mai domol cu putință.

Un sunet răsunător de cinele venit dinspre orchestră făcu loc chelălăitului monoton al muzicii înregistrate şi şuieratului unui tren. Un diaproiector afişa pe o pânză albă imagini în tonuri sepia din India, care pâlpâiau şi se succedau cam prea repede pentru ca publicul să poată înțelege scenele prezentate. Maiorul simți cum creştea în el un sentiment oribil de familiaritate până când o imagine rapidă a lui de când era copil, aşezat pe un elefănțel pictat, îl convinse că Roger scotocise prin cutia de tablă din mansardă şi făcuse publice fotografiile de familie.

Câteva ropote de aplauze disparate ascunseră zornăitul înăbuşit al zurgălăilor de la gleznă; luminile se aprinseră din nou, iar un reflector de un verde cadaveric dezvălui dansatoarele, care se legănau în ritmul mişcării unui tren şi fluturau o întreagă recuzită formată din coşuri, cutii şi câțiva pui din pluş. Roger, aşezat pe un cufăr, fuma o pipă caraghios de ondulată în timp ce citea cu atenție un ziar, aparent indiferent față de dezordinea plină de culoare din jurul lui. La un capăt al ansamblului, Amina făcea gesturi unduitoare spre un orizont larg şi îndepărtat. Combinația dintre muzică,

şuierul trenului şi imaginile care pâlpâiau pe pânză era mult mai de efect decât şi-ar fi putut imagina maiorul, care hotărî să-l ierte pe Roger pentru utilizarea fotografiilor.

— Nu e chiar atât de rău pe cât mă temeam, îi spuse el doamnei Ali, conştient de uşoara mândrie timidă care i se strecură în voce.

— Foarte veridic, nu-i aşa? zise doamna Jakes. Ca şi cum ai fi în India.

— Da, eu personal nu călătoresc niciodată cu trenul fără un pui, declară doamna Ali, uitându-se cu mare atenție la dansatori.

— E Sfârşitul Imperiului, capătul liniei…

În timp ce vocea ascuțită a lui Daisy Green istorisea povestea tânărului ofițer britanic care se întorcea la cazarma lui din Lahore cu acelaşi tren ca şi noua şi frumoasa mireasă a maharajahului, Amina execută un scurt dans solo, voalurile ei grațioase creând arce de lumină şi mişcare.

— E chiar pricepută, nu-i aşa? observă Grace, în timp ce o rundă de aplauze salută sfârşitul dansului solo. Ca o balerină adevărată.

— Bineînțeles, numai curtezanele puteau să danseze, le spuse Sadie Khan celor de la masă. O soție de maharajah nu trebuia niciodată să se expună.

— Linia e blocată! Linia e blocată! strigă Daisy.

În timp ce dansatoarele tropăiau cu picioarele zornăitoare şi îşi învârteau puii de pluş şi coşurile cu şi mai mare energie, Roger continua să-şi răsfoiască ziarul, indiferent la agitația din jur. Maiorul începu să devină nerăbdător. Era sigur că tatăl lui ar fi sesizat mai repede schimbarea stării de spirit din tren. Era tentat să tuşească, pentru a-i atrage atenția lui

Roger.

— O adunătură de criminali răspândeşte teroarea în trenul inofensiv, zbieră Daisy.

Prin toate uşile de acces ale restaurantului începură să între clătinându-se iubiții chelneriţelor, îmbrăcați în negru şi fluturând bastoane mari.

— Vai de mine, gemu Grace. Poate nu a fost o idee bună să le dăm berea şi sendvişurile înainte de spectacol.

— Eu m-aş fi gândit de două ori la ciomege, glumi maiorul. Se uită la doamna Ali, dar aceasta nu zâmbi la comentariul lui. Chipul ei, ațintit asupra scenei, era la fel de nemişcat ca alabastrul.

În vreme ce imaginile pâlpâiau tot mai rapid pe pânză, bărbații începură să simuleze cu mişcări exagerat de lente un atac asupra femeilor care se zvârcoleau. Maiorul privi încruntat la ţipetele şi la râsetele înăbuşite ale dansatoarelor, care nu erau în totalitate acoperite de muzica tânguitoare. Amina se angajă într-un dans frenetic cu doi atacatori, care făceau totul să o ridice şi să o azvârle la o parte ori de câte ori ea le apuca brațele. Mişcările lor erau mai degrabă entuziaste decât estetice, deşi Amina reuşise să sugereze într-un mod destul de realist că era în pericol. În final ea se eliberă şi, sărind înapoi, se roti şi ajunse exact în poala lui Roger. Acesta îşi ridică privirea de la ziar şi mimă surprinderea corespunzătoare.

— Soția maharajahului se refugiază sub protecția ofițerului britanic, se auzi din nou vocea lui Daisy. El este singur, dar, Doamne, e englez.

O rundă de ovații izbucni printre spectatori.

— Nu-i aşa că e emoționant? întrebă doamna Jakes. Mi s-a

făcut pielea de găină.

— Probabil că e o reacție alergică, zise doamna Ali cu o voce blândă. Imperiul Britanic poate cauza așa ceva.

— Deghizând-o pe maharani în propriul subaltern… continuă Daisy.

Maiorul nu voia să fie critic, dar nu putea să accepte interpretarea lui Roger. Pentru început, își asumase o atitudine mai mult de James Bond, decât de militar britanic; apoi, folosea un pistol, după ce îi dăduse Aminei trenciul său și pușca. Maiorul aprecie că asta era o greșeală tactică de neiertat.

Sunetul împușcăturilor se combina cu muzica și cu țipetele. Reflectoarele sclipiră în roșu și pânza se întunecă.

— Atunci când sosiră ajutoarele, bravul colonel, rămas cu un singur glonț, încă o veghea pe prințesă, declamă Daisy.

Luminile se aprinseră peste o masă inertă de trupuri de bărbați și de femei. Numai Roger stătea încă în picioare, cu pistolul în mână, și cu maharani leșinată în brațele lui. Deși se vedea că una sau două fete chicoteau – probabil din vina tinerilor întinși peste picioarele lor – maiorul sesiză că întreaga sală devenise tăcută, ca și cum toată lumea își ținea respirația. Tăcerea momentană fu înlocuită de un ropot de aplauze în momentul în care luminile se stinseră.

Când luminile se aprinseră din nou, un tablou final strălucitor îi înfățișă pe lordul Dagenham și pe Gertrude pe tron, cu Amina la picioarele lor. Pe treptele scenei și pe podea, dansatoarele erau aliniate, purtând acum coliere și basmale lucitoare. Alee Shaw, în rol de vizir, ținea deschisă o cutie în care se aflau armele; Roger, în poziție de drepți, saluta curtea regală. Pe pânza din spatele lor, o fotografie sepia

înfăţişa aceeaşi scenă. Cu un fior de emoţie, ce conţinea în părţi egale mândrie şi durere, maiorul recunoscu fotografia pe care mama lui o agăţase într-un colţ întunecat al holului de la etaj, nedorind să pară că-şi dădea aere.

O serie de blițuri explodară în încăpere, o melodie pop cu influenţe asiatice începu să urle din boxe şi, în timp ce spectatorii aplaudau în ritm, fetele începură un dans stil Bollywood şi se împrăştiară de-a lungul ringului, alegând bărbaţi dintre spectatori ca să li se alăture.

În timp ce clipea cu ochi uimiţi, maiorul îşi dădu vag seama că un omuleţ se căţăra pe scenă, strigând în urdu şi întinzându-se spre microfonul lui Daisy Green.

— Pleacă de lângă mine, piticanie îngrozitoare! urlă cât putu de tare Daisy.

— Ăla nu este tatăl lui Rasool? strigă doctorul Khan. Ce naiba face?

— Habar n-am, spuse doamna Khan. Ar putea fi un dezastru pentru Najwa, comentă ea, părând foarte fericită.

— Ooh, să mergem să dansăm, gemu doamna Jakes, trăgându-şi soţul după ea.

Doctorul se ridică în picioare.

— Cineva ar trebui să-l scoată pe idiotul ăla bătrân de acolo. Ne va face pe toţi să ne simţim prost.

— Te rog să nu te implici, zise doamna Khan.

Nu puse o mână pe mâneca soţului ei pentru a-l opri, ci doar făcu un gest. Maiorul remarcase adesea genul ăsta de sistem de semnalizare între oamenii căsătoriţi. Doctorul se aşeză din nou.

— Soţul meu e întotdeauna atât de plin de compasiune, le spuse doamna Khan celor de la masă.

— Mi-e teamă că e oarecum o deformație profesională, murmură medicul.

Domnul Rasool senior avea acum microfonul şi îşi flutura amenințător degetul în fața unei Daisy Green şocate. Striga atât de tare, încât te asurzea vocea lui spartă şi ascuțită ce se revărsa din sistemul audio.

— Ne-ați adus o imensă insultă, auziră ei. V-ați bătut joc de suferința oamenilor.

— Ce face? întrebă Grace.

— Poate e supărat că atrocitățile Divizării au fost reduse la un spectacol, spuse doamna Ali. Sau poate chiar nu-i place muzica bhangra.

— De ce s-ar simți cineva insultat? întrebă Grace. E realizarea cea mai de seamă a familiei domnului maior.

— Îmi pare aşa de rău, spuse doamna Ali. Strânse mâna maiorului şi el se înroşi, brusc ruşinat că probabil ea nu-şi cerea scuze lui, ci în numele lui. Trebuie să-l ajut pe socrul Najwei – nu e prea sănătos.

— Nu înțeleg de ce-ar fi responsabilitatea ta, spuse Sadie Khan cu o voce malițioasă. Cred că pur şi simplu ar trebui să o laşi în sarcina angajaților.

Dar doamna Ali deja se ridicase de la masă. Nu se mai uită la maior. El ezită, dar apoi se repezi după ea.

— Dă-i drumul, înainte să-ți rup mâna, se auzi o voce de pe scenă, în timp ce maiorul se împingea prin mulțime. Ajunse exact la timp pentru a-l vedea pe Abdul Wahid în fața unui mic grup de chelneri, înaintând spre doi dansatori şi câțiva membri ai orchestrei, care îl țineau de brațe pe domnul Rasool senior. Arătați puțin respect unui om bătrân. Bărbații se grupară într-un zid defensiv.

— Ce faci aici? i se păru maiorului că o aude pe Amina întrebând, în timp ce aceasta încerca să-l apuce pe Abdul Wahid de braţ, dar probabil, gândi el, doar îi citise cuvintele pe buze pe fundalul continuu al muzicii asurzitoare. Trebuia să ne întâlnim afară.

— Nu-mi vorbi acum, se răsti Abdul Wahid. Ai făcut destul rău.

Cuplurile care dansau, observând agitaţia, începură să se dea înapoi înspre mese.

— Bătrânul e nebun, zise Daisy Green, cu o voce pierită. Să sune cineva la poliţie.

— O, vă rog, nu e nevoie să sunaţi la poliţie, strigă doamna Rasool în timp ce trăgea braţul socrului ei din mâinile unui trombonist furios. Socrul meu e doar puţin derutat. Mama şi sora lui au murit într-un astfel de tren. Vă rog să-l iertaţi.

— E mult mai puţin confuz decât majoritatea celor de aici, afirmă Abdul Wahid cu o voce răsunătoare. El vrea să ştiţi că spectacolul vostru reprezintă o mare insultă la adresa lui.

— Cine naiba se crede? pufni Roger. Este o poveste adevărată.

— Da, cine l-a întrebat pe el? zise în derâdere o voce din mulţime. Negrotei nenorociţi. Ospătarii întoarseră capetele şi un bărbat uscăţiv se ascunse brusc în spatele soţiei lui.

— Nu ne predăm! strigă Alee Shaw de sub turbanul care îi stătea nesigur pe cap.

Chiar în timp ce era martor la eveniment, maiorul ştiu că mai târziu urma să fie ţinta unor cereri insistente ca să redea detaliile bătăii care izbucnea acum. Văzu cum un bărbat scund cu tălpi mari îl îmbrâncea pe Abdul Wahid, care se izbi de unul dintre chelneri. Văzu alt ospătar plesnind un dansator

peste față cu șervetul alb de pe braț, ca și cum îl provoca la un duel. O auzi pe Daisy Green strigând cu o voce răgușită: „Oameni buni, vă rog să rămâneți civilizați*1, în vreme ce în mijlocul ringului de dans izbucni un adevărat tărăboi. Lucrurile deveniră neclare – femeile țipau, bărbații vociferau și toți se aruncau unii în alții, aterizând cu zgomot la podea. Multe ghionturi zadarnice aterizau în spinări și șuturile erau date la întâmplare.

În timp ce muzica schimbă registrul spre unul chiar mai zgomotos, maiorul văzu surprins cum un oaspete masiv, beat turtă, își scoase rapid turbanul, îi dădu narghileaua prietenei lui și se aruncă în masa compactă de adversari, de parcă totul nu era decât un joc. Vicarul intră și el în acțiune ca să-l tragă de pantaloni, dar fu azvârlit înapoi cu o lovitură de picior și căzu peste Alma. Se încurcă atât de tare în sariul ei verde, încât îl făcu pe Mortimer Teale să pară de-a dreptul gelos, fiind salvat în extremis de Alee Shaw; acesta îi trase pe amândoi în spatele barului, pe care lordul Dagenham și Ferguson se părea că-l confiscaseră de parcă se pregăteau de asediu.

— O, vă rog, nu e necesară violența, se văita Daisy. În acea clipă, doi combatanți desprinși din mulțime aterizară pe o masă, care se prăbuși într-un morman de farfurii pline de sos.

Câțiva dintre bătăuși, deja extenuați, păreau să considere mai eficient să dea șuturi adversarului altcuiva, în timp ce pe-al lor și-l țineau strâns cu brațele pentru a nu fi pocniți.

Cei mai mulți dintre musafiri fuseseră împinși în colțurile încăperii, iar maiorul se întrebă din ce cauză cei aflați mai aproape de ușă nu fugeau pur și simplu afară în noapte. Bănuia că încă nu mâncaseră desertul și nu voiau să plece

înainte ca în hol să fie împărțite cadourile de bun-rămas.

De fapt, lupta ar fi putut evolua de-a dreptul periculos dacă cineva nu ar fi găsit comutatorul adecvat din spatele scenei pentru a opri muzica. În liniştea surprinzătoare, din masa compactă de trupuri se iţiră capete uimite şi pumnii rămaseră ezitând în aer. Bătrânul domn Percy, care se împleticea în jurul meleului, lovind fără discriminare cu un pui de pluş, dădu o ultimă lovitură. Pluşul plesni într-un val de mărgele din polistiren. Combatanții îmbibați cu sos şi acum acoperiți de polistiren alb păreau să-şi dea seama că probabil arătau caraghios şi lupta începu să-şi piardă din avânt.

— Îmi pare teribil de rău, îi spuse doamna Rasool lui Daisy, în timp ce ea şi soțul ei îl susțineau pe bătrânul domn Rasool. Socrul meu avea numai şase ani când mama şi sora lui au fost ucise. Nu a vrut să producă un scandal. Bătrânul arăta la fel de slab şi de livid ca hârtia de pergament.

— A distrus totul! țipă Daisy.

— Este, evident, destul bolnav, aprecie doamna Ali. Trebuie să fie scos de-aici.

Maiorul se uită primprejur după o cale facilă de ieşire, dar unii combatanți încă mai trebuiau despărțiți, iar mulțimea, care nu mai stătea prin colțuri, se răsfirase în locurile care scăpaseră de petele de sos.

— Doamnă Rasool, de ce nu ne strecurăm să-l scoatem pe verandă? întrebă Grace, preluând inițiativa. E mai linişte acolo.

— E ceva în neregulă cu bucătăria? strigă Daisy, în timp ce bătrânul era condus afară.

— E probabil demență, nu? îl întrebă cu voce tare doamna Khan pe soțul ei.

— A, nu, Daisy e întotdeauna aşa, replică maiorul fără să se gândească.

— Cred că este momentul să punem capăt seratei şi să chemăm o echipă de curăţenie, propuse lordul Dagenham, cercetând daunele.

Cinci sau şase mese răsturnate, cu tot cu vesela spartă, un palmier tăiat în două şi draperiile de la intrare dărâmate păreau a fi singurele pagube majore. Mai erau pete de sânge pe ringul de dans, lăsate în urmă de nişte nasuri sparte, şi mai multe urme murdare de încălţăminte.

— O să aduc darurile de plecare şi o să trimit lumea acasă, se oferi Gertrude.

— E absurd! Nu pleacă nimeni până când nu vine desertul şi nu-l onorăm pe maiorul Pettigrew, se răsti Daisy. Unde sunt chelnerii? Unde e orchestra?

— Eu sunt aici, pregătită să-mi aduc echipa înapoi la treabă, spuse doamna Rasool, apărând lângă Daisy. Ne vom îndeplini sarcinile în aceeaşi manieră profesionistă ca la început. Se întoarse către ospătari. Se aude, băieţi? Aranjaţi-vă şi aşezaţi din nou mesele acelea. De-acum, gata cu prostiile, vă rog. Doamnelor – vă rog să le permiteţi tinerilor să se ducă în culise şi să bea ceva, iar noi vom începe servirea desertului.

Orchestra se reuni şi începu să cânte o polcă deosebit de nereuşită; spre surprinderea maiorului, chelnerii intrară în acţiune. Cu unele bombăneli timide, se supuseră ordinului patroanei, unii dintre ei ridicând mesele, iar restul dispărând în bucătărie. Chelneriţele de la club, mai ostile şi mai gălăgioase în comentarii, n-ar fi vrut să-şi părăsească iubiţii răniţi, dar jumătate dintre ele se conformară, în timp ce restul îşi conduceau războinicii în camera din culise, pentru a-i

obloji. Musafirii porniră încet spre baruri, iar câțiva membri ai clubului începură să ajute la ridicarea meselor. Un îngrijitor şterse rapid ringul cu un uriaş mop ud şi apoi dispăru în noapte prin uşile franțuzeşti.

— Doamnă Rasool, trebuia să fiți general, declară maiorul profund impresionat, în timp ce sala începu să capete o tentă de normalitate şi chelnerițele de la club îşi făcură apariția cu tăvi pe care erau etalate mici prăjituri.

— Domnule maior Pettigrew, scuzele mele pentru dezordine, spuse doamna Rasool, trăgându-l deoparte.

Socrul meu a fost foarte fragil în ultima vreme, şi imaginea tuturor acelor cadavre a venit ca un şoc pentru el.

— De ce vă cereți scuze? întrebă Abdul Wahid, făcându-l să tresară pe maior, care nu-l văzuse apropiindu-se. Socrul dumneavoastră nu a spus altceva decât adevărul. Ar trebui ca ei să-i ceară lui scuze pentru că şi-au bătut joc de cea mai profundă tragedie a țării noastre.

— Nu ai niciun drept să spui că ne-am bătut joc, izbucni Amina cu vocea tremurând de extenuare şi de mânie. Am muncit ca o nebună ca să creez o poveste realistă din întâmplarea asta.

— Abdul Wahid, cred că acum ar trebui să o conduci pe Amina acasă, interveni doamna Ali. Tânărul părea să mai aibă multe de spus, iar Amina ezita. Amândoi trebuie să plecați. Nu mai discutăm acum despre asta, adăugă doamna Ali, iar asprimea din glasul ei, pe care maiorul nu o mai auzise vreodată, îi făcu pe cei doi să se conformeze.

— Uitați ce e, în mod normal aş spune că spectacolul trebuie să continue, zise lordul Dagenham. Dar poate că ar fi bine să o lăsăm baltă şi să evităm orice alte controverse. Să-i

dăm maiorului talerul fără mult tam-tam.

— Eu nu am nimic împotrivă, spuse acesta.

— Prostii! replică Daisy. Nu puteți lăsa calomniile unui bătrân să vă gonească de pe scenă, domnule maior.

— Dacă vei face asta, lumea ar putea crede că este ceva adevăr în punctul lui de vedere, se amestecă şi Ferguson.

— Ei bine, eu nu văd cum s-ar putea cineva simți insultat, spuse Roger. Bunicul meu a fost un erou.

— Sunt sigură că puteți înțelege că mulți oameni încă sunt afectați de moartea celor uciși în acea vreme, zise doamna Ali pe un ton conciliant. Au murit cu miile, inclusiv majoritatea celor din trenul bunicului dumneavoastră, se pare.

— Ei bine, nu vă puteți aştepta ca un singur om să apere un întreg tren, nu-i aşa? întrebă Roger.

— Cu siguranță, nu, spuse Dagenham, bătându-l pe spate pe maior. Eu, personal, consider că ar fi fost îndreptățit să sară pe fereastră şi să-şi salveze pielea.

— Păcat că nu a fost avertizat mai din timp, opină Ferguson. Ar fi putut organiza pasagerii să scoată scaunele şi să le folosească pentru a baricada ferestrele. Probabil chiar să-şi improvizeze nişte arme sau ceva de genul ăsta.

— Trebuie să fiți american, zise doamna Ali părând acum furioasă. Cred că vă dați seama că asta funcționează mult mai bine într-un film decât într-un război real.

— Uitați ce e, adevărul aparține celui care se pricepe cel mai bine să-şi susțină povestea. Dacă vedem o fotografie a noastră a tuturor în ziar, cu talerul acela de argint, D.D., înseamnă că balul a fost un adevărat succes şi această mică sincopă nici nu a avut loc.

— Aşa că hai să aducem talerul şi armele şi să adunăm

dansatorii, consimți Dagenham. Apoi să ne asigurăm că-i includem pe doctor şi pe soția lui, şi pe doamna Ali, care e atât de încântătoare, şi vom avea o poveste minunată.

În timp ce se îndepărtau, luându-l şi pe Roger cu ei ca să aducă armele din culise, doamna Khan îşi aranjă părul cu mâinile şi se apropie de Daisy.

— O, noi nu vrem să fim în prim-plan, zâmbi ea afectat. Poate doar pe rândul din spate.

— Acolo unde prezența voastră oricum va radia, o asigură doamna Ali.

— Sunt surprinsă că nu ştiai de instabilitatea mintală a bătrânului, afirmă Sadie Khan cu o voce glacială. Eşti atât de apropiată de familia Rasool. Se înclină mai aproape de Daisy pentru a adăuga: E atât de dificil în zilele noastre să ai furnizori de încredere!

— Fotograful e aproape gata, anunță Roger, care purta în brațe cutia cu arme.

— Eu nu vreau să apar în fotografie, zise doamna Ali.

— Din rațiuni religioase? întrebă Roger. Este de înțeles, firește.

— Nu, pur şi simplu nu țin să fiu expusă pentru a da o notă de autenticitate. Va trebui să vă bazați pe Saadia pentru asta.

— Câte pretenții, bombăni Daisy. Nu e deloc politicos să vii la petrecerea noastră şi apoi să te plângi de orice.

— Daisy, nu e cazul să te porți aşa, o mustră Grace. Doamna Ali e prietena mea.

— Ei bine, Grace, asta ar trebui să-ți spună că ai nevoie să ieşi mai mult în lume, rânji Daisy. Data viitoare o să-ți inviți grădinarul la un ceai.

Urmă un moment de tăcere şocată, şi maiorul se simți

obligat să intervină cu o replică tăioasă.

— Cred că Grace e îndreptățită să invite la ceai pe cine doreşte. Şi nu e treaba ta să-i spui ce să facă.

— Sigur, sigur, se strâmbă Daisy. Cu toții suntem la curent cu înclinațiile tale.

Maiorul simți deznădejdea pocnindu-l ca un pumn peste ureche. Apărase femeia nepotrivită. Şi, mai mult, o încurajase pe Daisy să mai arunce o insultă.

— Domnule maior, aş vrea să plec acasă, spuse doamna Ali cu o voce tremurătoare. Se uită la el cu umbra vagă a unui zâmbet trist. Mă poate conduce nepotul meu, fireşte. Trebuie să rămâi pentru a-ți primi premiul.

— O, nu, insist, zise el. Ştia că era imperativ să o convingă, dar nu putu să nu-i arunce lui Roger o privire rapidă. Nu voia să îşi lase cutia cu arme la fiul său, atâta vreme cât Marjorie şi Ferguson se aflau în preajmă.

— Trebuie să rămâi cu prietenii dumitale, iar eu trebuie să fug şi să-l prind din urmă pe Abdul Wahid, explică ea. Trebuie să fiu cu familia mea.

— Chiar nu poți pleca acum, tată, şuieră Roger. Ar fi culmea impolitețiii față de Dagenham.

— Cel puțin, dă-mi voie să te conduc până afară, insistă maiorul, în timp ce doamna Ali se îndepărta.

Pe când se grăbea după ea, o auzi pe Sadie Khan vorbind. Daisy răspunse cu un glas limpede, care se înălță deasupra muzicii şi a celorlalte voci:

— Da, bineînțeles, tu ai fi cu mult mai potrivită, draga mea, doar că profesiile medicale sunt prea mult reprezentate, iar clubul se străduieşte din răsputeri să promoveze diversitatea în rândul membrilor săi.

Afară în noaptea rece, mulțimea stelelor parcă amplifica suferința momentului. Doamna Ali se opri în capul scărilor, şi maiorul rămase lângă ea, amuțit de jena propriei stupidități.

— Întotdeauna discutăm în felul ăsta, afară, spuse ea în cele din urmă. Scotea aburi pe gură din cauza frigului şi ochii îi străluceau, probabil de la lacrimi.

— Am stricat totul, nu-i aşa? întrebă el.

Mai jos, Amina şi Abdul Wahid se certau în timp ce se îndepărtau pe alee. Doamna Ali suspină.

— Am fost cât pe ce să fac şi eu la fel. Acum ştiu cum trebuie să procedez. O să pun capăt certurilor din familie şi o să-i văd pe cei doi liniştiți.

— Sunt atât de diferiți, crezi că pot trăi împreună?

— Este foarte ciudat, nu-i aşa? rosti ea cu o voce calmă. Un cuplu poate să nu aibă nimic în comun în afară de culoarea pielii şi patria strămoşilor, dar întreaga lume i-ar vedea compatibili.

— Nu e corect. Dar nu trebuie să fie astfel, nu-i aşa?

— Poate că, deşi sunt în dezacord în nişte chestiuni majore, totuşi împărtăşesc fără să-şi dea seama frânturi din cultura lor. Poate că nu acordă suficientă importanță acestui lucru.

— Pot să vin să te văd mâine? întrebă el.

— Cred că nu. Mă gândesc că o să fiu ocupată cu pregătirile pentru plecarea la familia soțului meu.

— Vorbeşti serios? Aşa, pur şi simplu? Şi cum rămâne cu lectura noastră de duminică?

— O să mă gândesc la dumneata ori de câte ori îl citesc pe Kipling, domnule maior, răspunse ea cu un zâmbet trist. Mulțumesc că ai încercat să-mi fii prieten.

Îi întinse mâna, iar el o duse din nou la buze. După câteva

clipe, ea şi-o retrase cu blândeţe şi coborî spre alee. Maiorul îşi dorea din tot sufletul să alerge pe scări după ea, dar se simţea ţintuit pe loc, stând în lumina de la intrare, cu muzica revărsându-se în jurul lui şi cu mulţimea de oameni care îl aştepta înăuntru.

— Aş putea veni mai repede, strigă el. Am putea sta de vorbă.

— Întoarce-te la petrecerea dumitale, domnule maior, spuse ea. O să răceşti stând afară.

Porni grăbită pe alee şi, în timp ce dispărea cu rochia ei albastră în noaptea adâncă, maiorul îşi dădu seama că era un prost. Şi totuşi, în acel moment, nu reuşi să găsească o modalitate de a fi altfel.

capitolul 18

Doamna Ali plecă din sat. Maiorul nu o văzu plecând. Intenţionase să-i facă o vizită la magazin, dar supărarea şi deznădejdea că stricase atât de rău lucrurile cu o seară înainte păruseră să contribuie din plin la declanşarea răcelii zdravene pe care i-o prezise neintenţionat doamna Ali, obligându-l să zacă în pat timp de trei zile. În timp ce picotea, cu pijamalele boţite şi cu dinţii nespălaţi, ignorând ţârâiturile stridente ale telefonului şi ticăitul chinuitor al ceasului, doamna Ali plecă în nord la familia soţului ei. Până când el se întremă suficient ca să poată coborî în sat, era deja prea târziu.

Puse capul în pământ şi se pregăti să înfrunte furtuna de beteală care trecea acum drept Crăciun într-o Anglie despre care îşi amintea că odinioară era recunoscătoare pentru o pereche de şosete din lână şi o budincă fierbinte care să aibă

mai multe stafide decât morcovi. Se trezea în fiecare zi sperând să se simtă complet refăcut după răceală, dar nu putea să scape de o tuse seacă şi de o moleşeală persistentă. Se simțea ca lovit în moalele capului de melodiile cântate în surdină în magazine şi pe străzi. În vreme ce mulțimea din oraş cânta colinde şi râdea, golindu-şi cărțile de credit şi împovărându-se cu sacoşe de cadouri, lăzi de bere şi coşuri pline de borcane cu tot felul de produse necomestibile din toate colțurile lumii, maiorul simțea tot mai tare că întreaga lume îşi pierdea orice substanță.

Pregătirile de sărbători în Edgecombe St. Mary păreau să primeze în fața tuturor celorlalte preocupări. Chiar şi campania împotriva noului proiect de dezvoltare imobiliară St. James părea să fi fost abandonată. Afişele „Salvați-ne Satul", care apăruseră precum ciupercile după ploaie imediat după partida de vânătoare, abia se vedeau la ferestre printre toate şiragurile de luminițe intermitente, aranjamentele groteşti de Moşi Crăciun gonflabili din curțile caselor şi renii din beculețe electrice, cu capetele într-o permanentă mişcare ce sugera că păşteau. Până şi Alice Pierce scosese unul dintre cele trei afişe ale ei şi îl înlocuise cu o pictură pe lemn reprezentând un porumbel care ducea o panglică pe care scria „Joy to the World"[11]. Pe timpul nopții era luminată de două becuri fluorescente de culoare roz, montate dedesubt pe o placă şi conectate la un temporizator, care le aprindea şi le stingea într-un ritm înfiorător de lent.

La magazinul din sat, pe care maiorul îl ocolise cât mai mult timp posibil, decorațiunile de Crăciun reuşiseră să alunge orice urmă a doamnei Ali. O puzderie de obiecte

11 Primul vers dintr-un celebru colind de Crăciun (n.tr.)

poleite, ghirlande şi mingi mari de hârtie creponată care făceau reclamă la un sortiment de bere transformaseră magazinul într-o oroare festivă. În vitrina frigorifică, alături de plăcintele cu carne ambalate, nu se mai zăreau pateurile de casă făcute de doamna Ali. Recipientele mari de ceai vrac din spatele tejghelei fuseseră înlocuite de cutiile cu bomboane de ciocolată ale căror dimensiuni garantau o fericire maximă, urmată de o tulburare gastrică acută la copiii mici. Coşurile modeste de cadouri, ambalate manual, din care maiorul hotărâse să-şi facă un stoc pentru sărbători, fuseseră înlocuite cu panere mari, ieftine şi comerciale, pictate în culori țipătoare, împodobite cu celofan galben şi funde din plastic, fiecare fiind străpuns de un băț de bambus împodobit cu un ursuleț din plastic acoperit cu blană din material textil. Cine s-ar fi bucurat să primească un ursuleț lipit de un băț era un mister pe care maiorul nu-l putea desluşi. Rămase cu privirea ațintită prin ochelari la acele aranjamente înfiorătoare până când o bătrână cu trăsături dure, care tricota în spatele tejghelei, îl întrebă dacă dorea să cumpere unul.

— Doamne sfinte, nu, nu, mulțumesc, spuse el.

Bătrâna îi aruncă o privire furioasă. Era în mod evident capabilă să tricoteze şi să se uite urât la el în acelaşi timp, căci nu se observă nicio slăbire de ritm în clinchetul înverşunat al andrelelor. Abdul Wahid, care apăru din spatele magazinului, îl salută mai degrabă cu răceală şi i-o, prezentă pe femeie ca fiind strămătuşa lui.

— Încântat să vă cunosc, minți maiorul.

Ea înclină din cap, dar zâmbetul i se retrase aproape instantaneu într-o încreținre a buzelor, care părea a fi expresia ei obişnuită.

— Nu prea vorbeşte bine engleza, explică tânărul. Abia am convins-o să vină din Pakistan. Scoase o sacoşă de plastic de sub tejghea. Mă bucur că ați venit. Am fost rugat să vă dau ceva înapoi.

Maiorul se uită în sacoşă şi văzu micul volum cu poezii de Kipling pe care i-l dăduse doamnei Ali.

— Ce mai face? întrebă el, sperând ca glasul să nu-i trădeze nerăbdarea.

Strămătuşa declanşă un torent de vorbe adresate lui Abdul Wahid, care încuviință din cap şi apoi zâmbi părând a-şi cere scuze.

— Suntem cu toții foarte bine, mulțumim, afirmă el pe un ton ce ridica o barieră de răceală şi de indiferență între ei. Maiorul nu putea să găsească nicio urmă de căldură pe care să clădească dialogul. Mătuşa vrea să ştie cu ce putem să vă servim în această dimineață.

— O, nu am nevoie de nimic „mulțumesc. Doar am trecut să văd… decorațiunile. Îşi flutură mâna spre o minge enormă din hârtie, pe care se afla conturul unei fete care făcea cu ochiul, cu buze groase şi o pălărie de elf. Abdul Wahid roşi, iar maiorul adăugă: Bineînțeles, nu poate fi vorba de niciun exces, acolo unde o cere comerțul.

— Nu voi uita ospitalitatea dumneavoastră din toamna asta, domnule maior, spuse tânărul. În vocea lui se simțea, în sfârşit, o nuanță de recunoştință, dar combinată cu o finalitate categorică, de parcă şi maiorul s-ar fi pregătit să părăsească satul pentru totdeauna. Ați fost deosebit de amabil să oferiți ajutor familiei mele şi sperăm că veți continua să ne fiți un client valoros.

Maiorul simți înțepături în sinusuri şi îi veniră lacrimi în

ochi la gândul că avea să piardă legătura chiar şi cu acest tânăr ciudat şi pasional. Un om mai slab de înger l-ar fi apucat de mânecă sau ar fi rostit o pledoarie pentru… bănuia că se obişnuise cu prezența lui Abdul Wahid, dacă nu chiar cu prietenia lui. Băgă mâna în buzunar după o batistă şi îşi suflă nasul zgomotos, scuzându-se pentru răceala care nu-i dădea pace. Mătuşa şi Abdul Wahid se traseră înapoi din fața amenințării invizibile a microbilor, şi maiorul putu să scape din magazin fără să se facă de râs.

Spera să mai găsească adevăratul Crăciun în biserică, unde se duse într-o dimineață ca să ofere cu împrumut nişte cămile sculptate în lemn pentru ieslea amenajată lângă altar, aşa cum începuse să facă tatăl său cu mulți ani în urmă. Era un adevărat ritual să le despacheteze din cutia de lemn din pod, să le desfacă învelitorile din pânză şi să frece uşor lemnul de cedru cu ceară de albine.

Biserica era, din fericire, lipsită de decorațiuni industriale. Altarul era flancat de două urne de alamă cu ilice şi avea în față un aranjament din trandafiri albi. Felicitări făcute de mână la şcoala bisericii erau atârnate cu cleşti de lemn de o sfoară întinsă de-a lungul culoarului central. Încă obosit după boală, maiorul se lăsă să cadă în prima strană pentru câteva momente de tainică reflecție.

Ieşind din sacristie cu o mână de pliante, vicarul tresări uşor – aproape cu ezitare –, apoi se apropie să dea mâna cu el.

— Ai adus dromaderii, văd, spuse el aşezându-se alături. Maiorul nu spuse nimic, privind cum lumina soarelui inunda pardoseala din lespezi străvechi de piatră şi făcea să sclipească firele de praf. Mă bucur să te văd iar pe picioare, continuă vicarul. Am auzit că ai fost bolnav după bal, Daisy tot a avut

de gând să treacă pe la tine.

— Era cu totul inutil, aşa că nu sunt necesare scuzele, părinte.

— A fost cam dezastruos balul acela, murmură vicarul într-un final. Daisy a fost foarte supărată.

— Serios? replică maiorul sec.

— O, ea îşi face griji pentru toată lumea. Are un suflet atât de mare!

Maiorul se uită la el cu surprindere. Gradul acela de autoamăgire trebuia să stea la baza multor căsnicii altfel inexplicabile, îşi zise, simțind că îl simpatiza pe Christopher şi mai mult pentru că îşi iubea soția. Vicarul trase adânc aer în piept.

— Am auzit că doamna Ali a plecat la familia ei, nu? Ochii îi erau neliniştiți şi iscoditori.

— Aşa se pare. Maiorul simți cum glasul i se înecă de suferință. Nu era nimic aici care să o rețină.

— E bine să fii cu familia, printre semenii tăi. Este foarte norocoasă.

— Am fi putut fi semenii ei, spuse maiorul cu o voce scăzută.

Urmă o pauză, în timpul căreia vicarul se fâțâi în strana incomodă. Deschise gura de câteva ori, dar în zadar. Maiorul îl privi cum se chinuia, ca o muscă prinsă cu un picior într-o pânză de păianjen.

— Uite, eu sunt un adept fervent al ecumenismului. Prelatul îşi puse mâinile în poală şi se uită direct la maior. Mi-am dat binecuvântarea pentru cupluri de credință mixtă şi ai asistat tu însuți la festivalul nostru interconfesional.

— Trupa jamaicană de toboşari cu butoaie de metal a fost o

chestie foarte subtilă, observă celălalt pe un ton acid.

Vreme de mulți ani, parohia păruse să nu bage de seamă că intonarea de imnuri religioase alături de enoriașii bisericii catolice locale, la primăria din sat, nu putea să acopere toată gama de credințe din lumea întreagă. Mai recent, vicarul încercase să extindă paleta, în ciuda unei opoziții categorice. Alee Shaw propusese într-un an să organizeze ceva pe tema hinduismului. Începutul fusese făcut cu vreo două incantații și câteva întinderi de brațe de către o instructoare de yoga, prietenă de-a Almei, care învățase totul despre hinduism în timpul șederii în India alături de Beatles, în anii '60. Credințele majore ale lumii fuseseră de asemenea reprezentate de picturile făcute de copii străini la școala de duminică și de spectacolul reggae mai sus menționat.

— Nu râde, zise vicarul. Oamenilor chiar le-au plăcut tipii ăia. O să-i invităm din nou pentru sărbătoarea din vara următoare.

— Ai fi putut s-o inviți pe doamna Ali, sugeră maiorul. S-o pui să se ocupe de tombolă.

— Știu că simți că ai pierdut… o prietenă, zise vicarul, ezitând asupra cuvântului, de parcă maiorul fusese implicat într-o aventură pasională. Dar e mai bine așa.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, de fapt. Tot ce încerc să-ți spun e că îi văd pe oameni implicându-se în aceste relații – trecuturi diferite, credințe diferite și așa mai departe – de parcă nu ar însemna mare lucru. Vor binecuvântarea Bisericii și apoi pleacă fericiți de parcă totul va fi simplu.

— Poate că sunt dispuși totuși să îndure ostilitatea ignoranților.

— Evident. Până se dovedeşte că ostilitatea vine din partea mamei, sau bunica îi taie din testament, ori prietenii uită să-i invite la evenimentele din viaţa lor. Apoi vin plângând la mine. Vicarul părea îndurerat. Şi vor să-i asigur că Dumnezeu îi iubeşte în egală măsură.

— Presupun că nu o face, nu? întrebă maiorul.

— Bineînţeles că o face, dar asta nu înseamnă că vor fi amândoi mântuiţi, nu? Vor să le promit că o să ajungă împreună în paradis, iar adevărul e că nu pot să le ofer nici măcar o parcelă comună în cimitir. Se aşteaptă de la mine să nu-i acord atâta importanţă lui Iisus, de parcă El ar fi doar una dintre multiplele opţiuni posibile.

— Ca un fel de bomboane la kilogram la nivel cosmic?

— Exact. Vicarul se uită la ceas, lăsând impresia că se întreba dacă era prea devreme ca să bea ceva. Adesea, sunt convins că ei nu cred în absolut nimic şi vor doar să-şi demonstreze că nici eu nu cred, de fapt, nimic.

— Nu te-am auzit niciodată vorbind aşa, Christopher, spuse maiorul.

Vicarul părea oarecum abătut, de parcă regreta deja izbucnirea de sinceritate.

— Atunci, la fel de bine am putea să dăm cărţile pe faţă, Ernest. Soţia mea a plâns după balul acela stupid. Simte că poate nu a fost tocmai amabilă.

Se opri, şi amândoi înţeleseră că această mărturisire, deşi teribil de stângace, era extraordinară venind din partea lui Daisy.

— Nu sunt eu cel căruia i se datorează scuze, spuse maiorul în cele din urmă.

— Asta va fi povara pe care soţia mea va trebui să o ducă.

Dar, aşa cum i-am spus, cea mai bună modalitate de a ne dovedi căința nu e prin adăugarea unei minciuni la nedreptate. Vicarul îl privi cu o hotărâre care îl făcu să strângă din dinți, aşa cum maiorul nu-l mai văzuse vreodată. Prin urmare, nu o să stau aici şi să pretind că-mi doresc ca lucrurile să fi avut un alt final.

Tăcerea păru să se întindă chiar până la pereții altarului şi să vibreze de sticla rozalie. Niciunul nu făcu vreo mişcare. Maiorul presupunea că ar fi trebuit să se simtă furios, dar se simțea doar epuizat, dându-şi seama că oamenii discutaseră despre el şi doamna Ali şi că reacția fusese atât de puternică, încât vicarul îşi exprimase opinia, cu toate că subiectul era controversat.

— Te-am necăjit, spuse în cele din urmă clericul, ridicându-se de pe banca de lemn.

— N-o să mă prefac că nu-i aşa. Îți apreciez franchețea.

— Consider că o meritai. Lumea nu vorbeşte niciodată deschis, dar ştii că lucrurile astea sunt dificile într-o comunitate mică precum a noastră.

— Să înțeleg deci că n-o să ții o predică privind subiectul incompatibilității teologice? întrebă maiorul.

Nu simțea nici urmă de furie, doar calm şi o răceală glacială, de parcă acest om, care îi fusese atât prieten, cât şi sfătuitor, i-ar fi vorbit acum printr-o linie telefonică cu paraziți de pe o banchiză de la Polul Nord.

— Bineînțeles că nu. Întrucât biroul episcopului a făcut cercetare de piață privind impactul devastator al predicilor excesiv de severe asupra cutiei milei, am primit ordin cu toții să păstrăm un ton pozitiv. Îl bătu uşor pe umăr pe interlocutorul său. Sper că te vom vedea din nou în biserică

duminica asta, nu-i aşa?

— Aşa cred. Deşi, dacă tot suntem la momentul sincerității, mai degrabă m-ar bucura o predică severă, căci ceea ce citeşti tu de obicei mă face să adorm. Era încântat să-l vadă pe vicar roşind, chiar dacă îşi păstrase un zâmbet țeapăn pe față. Cred că sinceritatea ta merita să fie răsplătită cu aceeaşi monedă, adăugă el.

După ce părăsi biserica, se trezi îndreptându-se către strada unde locuia Grace. Simțea nevoia imperioasă să discute despre sentimentul stringent al înstrăinării definitive de vicar şi nutrea un optimism prudent că şi Grace o să-i împărtăşească revolta. Era de asemenea sigur că ar fi putut să afle de la ea toate bârfele care circulau. În fața uşii ei se opri, amintindu-şi de noaptea balului şi de felul în care totul păruse posibil în orele pline de strălucire ale aşteptării momentului. După ce sună, îşi puse vârfurile degetelor pe uşă şi închise ochii, ca şi cum o putea invoca pe Jasmina cu rochia ei albastră ca noaptea, dar uşa se încăpățână să rămână reală, astfel că pe coridorul din spatele ei răsunau acum paşii lui Grace. Era recunoscător că o auzea venind. Avea să-i ofere un ceai şi să încuviințeze că vicarul, era absurd, apoi aveau să vorbească despre Jasmina. În schimbul acestei dovezi de prietenie, maiorul intenționa s-o invite să-l însoțească la cina de Crăciun în noua casă a lui Roger.

— Ce surpriză plăcută, domnule maior, spuse ea în timp ce deschidea uşa. Sper că te simți mai bine.

— Mă simt ca şi cum tot satul e împotriva mea, izbucni el. Toți sunt nişte idioți!

— Ei bine, mai bine vino înăuntru să bei un ceai.

Nu se obosi să pretindă că nu înțelegea şi nici nu încercă să

se asigure că ea nu era vizată de această condamnare generală a vecinilor lui. În timp ce păşea pe coridorul îngust, maiorul era foarte bucuros că Anglia încă mai dădea naştere acelui gen special de femeie cu capul pe umeri.

*

Maiorul – cu acordul total al lui Grace – decisese că ar fi părut ridicol, şi ar fi creat şi mai multe prilejuri de bârfă, dacă ar fi ocolit magazinul din sat; prin urmare continuă să facă scurte incursiuni pe acolo, deşi fiecare vizită era dureroasă, ca şi cum zgândărea coaja unei răni. Amina, care lucra în timpul orelor de şcoală ale lui George şi seara, renunţase la şuviţele ţepoase din păr şi nu mai purta culori stridente sau încălţări ciudate, păstrând un ton discret şi evaziv atunci când mătuşa vârstnică a lui Abdul Wahid era primprejur.

— Ce mai face micul George? întrebă maiorul într-un moment în care era singură. Nu-l văd niciodată.

— E bine, răspunse ea, marcând la casă punga lui cu prăjituri şi două portocale, de parcă lucrase întotdeauna la tejghea. Numai că doi colegi s-au purtat urât cu el în prima zi de şcoală şi se zvonea că o familie o să-şi retragă copiii. Dar directoarea le-a spus că nu o să capete un abonament gratuit de autobuz spre şcoala unde voiau să se transfere, şi asta i-a învăţat minte.

— Pari să iei foarte uşor lucrurile.

Unde dispăruse orgoliul ei bătăios? îl privi fără ocolişuri şi, pentru o clipă, în ochi îi sclipi furia de altădată.

— Uitaţi ce e, cum ne aşternem, aşa dormim, spuse ea cu o voce scăzută. George locuieşte acum aici şi are un tată care câştigă bani frumoşi din propria afacere. Se uită împrejur să verifice că magazinul era gol. Dacă asta înseamnă să-mi muşc

limba şi să nu mă iau de clienți „ei bine, ştiu ce trebuie să fac.

— Îmi pare rău, zise el, simțind înțepătura.

— Iar dacă asta înseamnă să renunț la dans şi să fiu nevoită să port nişte pantofi de babă, atunci… Apoi făcu o pauză şi îi zâmbi conspirativ: Pot să suport cât timp e nevoie.

La câteva zile după aceea, în Ajunul Crăciunului, o întâlni pe aleea de lângă casa lui. Se sprijinea de gardul viu, tremurând şi fumând o țigară, într-o stare de agitație extremă.

— M-am lăsat de fumat, spuse ea când îl văzu. Aruncă țigara, o stinse cu vârful pantofului comod, după care îi dădu un şut. De îndată ce mă mărit, îl conving pe Abdul Wahid s-o trimită pe cotoroanța aia acasă. Pe mine mă înspăimântă.

— Nu vă înțelegeți? întrebă maiorul, sperând pentru un moment că doamna Ali avea să se întoarcă.

— Se spune că în satul ei a fost moaşă. Amina vorbea parcă pentru sine. După părerea mea, eu cred că, ăsta e un nume de cod pentru vreun soi de vrăjitoare. ÎI privi cu o mânie colosală în ochii ei întunecați. Dacă îl mai ciupeşte pe George o dată, o pocnesc de nu se vede!

— Ai primit vreo veste de la doamna Ali… Jasmina? întrebă el, disperat să-i aducă numele în discuție. Poate se va întoarce să te ajute.

Amina ezită, de parcă n-ar fi vrut să spună nimic, dar apoi spuse grăbită:

— Am auzit că dacă Jasminei nu-i place unde s-a mutat, o să plece în Pakistan să stea cu sora ei.

— Dar nu şi-a dorit niciodată să meargă în Pakistan, exclamă el consternat.

— Nu ştiu foarte sigur. Nu prea mă pot implica în acest subiect. Îşi feri privirea, lăsând impresia că se simțea vinovată.

Va trebui să rezolve asta singură.

— Era important pentru ea să fii fericită, spuse maiorul, sperând să-i sugereze o responsabilitate similară Aminei.

— Nu poți reduce viața la ceva atât de simplu cum este fericirea. Întotdeauna trebuie făcut vreun compromis nenorocit – cum ar fi să lucrezi într-un magazin oribil pentru tot restul vieții.

— Ar fi trebuit să-l învăț şah pe George, murmură el. Îşi dădu seama că se agăța de un ultim fir de legătură pe care îl avea cu Jasmina, indiferent cât de subțire era.

— Are multe pe cap acum, replică ea foarte rapid. Şi, oricum, îşi petrece timpul liber cu tatăl său.

— Desigur. Speranța se topea sub razele soarelui de iarnă. Maiorul îi întinse mâna şi, chiar dacă păru surprinsă, Amina i-o strânse. Îți admir tenacitatea, domnişoară, spuse el. Eşti genul de persoană care va reuşi să-şi croiască un drum fericit în viață. George este norocos că te are.

— Mulțumesc, spuse ea, întorcându-se spre vale. După ce făcu câțiva paşi, îşi întoarse capul şi rânji spre el. S-ar putea ca George să nu fie de acord cu dumneavoastră mâine. Acum, că locuim cu tatăl lui, i-am spus că sărbătoarea Crăciunului este doar un pretext pentru a decora magazinul. Nu va mai primi cadourile pe care eu şi bunica lui obişnuiam să i le strecurăm sub pernă.

În timp ce dispărea din vedere, maiorul începu să se întrebe dacă era prea târziu să tragă o fugă în oraş ca să-i cumpere lui George un set de şah, nu prea scump, dar de calitate. Îşi înăbuşi această idee cu un oftat, refuzând să cedeze tendinței umane de a da buzna acolo unde nu era, dorit.

Îşi reaminti ca, atunci când ajungea acasă, să pună la loc

cărțulia de poezii a lui Kipling, pe care o lăsase pe polița șemineului. Nu găsise niciun bilețel înăuntru (scuturase toate paginile, sperând să găsească vreun scurt mesaj de rămas-bun) și era o prostie să lase cartea acolo, de parcă ar fi fost un talisman. Avea s-o așeze pe raft, și apoi intenționa să se ducă până în Little Puddleton ca să cumpere un cadou de Crăciun pentru Grace; ceva simplu, de bun-gust, care să sugereze profunzimea prieteniei lor, fără a implica nicio aiureală. Cincizeci de lire ar fi trebuit să ajungă. Apoi avea să treacă pe la Roger ca să-l anunțe că urma să aducă un invitat la cina de Crăciun.

capitolul 19

Se gândi pentru o clipă că nu erau acasă. La fereastră ardea o lampă, așa cum lasă oamenii care sunt plecați și vor să-i descurajeze pe hoți, și totodată ca să nu se împiedice în întuneric atunci când se întorc. Holul din față și etajul cu dormitoare erau întunecate, și niciun zgomot sau vreo sclipire de televizor nu trăda vreun semn de viață.

Maiorul bătu oricum, fiind surprins să audă scrâșnit de scaun pe podea și pași apropiindu-se de intrare. Câteva zăvoare fură trase, ușa se deschise și Sandy apăru îmbrăcată în blugi și cu un pulover alb, ținând în mână un dispozitiv pentru derularea benzii adezive care semăna cu un pistol.

Părea palidă și nefericită. Nu era deloc machiată, și șuvițe dezordonate de păr îi scăpau din strânsoarea eșarfei rulate pe care o purta pe post de bentiță.

— Nu trage, spuse el, ridicându-și ușor mâinile.

— Scuză-mă. Haide, intră, te rog, răspunse ea, așezând

aparatul pe o măsuță şi invitându-l în holul călduros. Roger nu mi-a spus că vii.

Îl îmbrățișă, lucru care maiorului i se păru deconcertant, dar nu neplăcut.

— Nu ştia, zise el, punându-şi haina într-un cuier făcut dintr-un os de animal. Am venit sub impulsul momentului. Pur şi simplu eram în zonă şi m-am gândit să vă aduc nişte cadouri şi să vă urez un Ajun de Crăciun fericit.

— Păi, nu este aici, dar putem să bem ceva, nu?

— Un sherry sec ar fi bine-venit, replică el, intrând într-un living foarte puțin mobilat, unde se opri brusc ca să privească uimit o perie pentru sticle, uriaşă şi neagră, care, presupunea el, era bradul de Crăciun. Ajungea până în tavan şi era împodobit doar cu globuri de argint, de diverse mărimi. Strălucea în valuri de lumini albastre ce curgeau din vârfurile de fibră optică ale numeroaselor crengi dese. Doamne, Dumnezeule, este cumva Crăciunul în iad?

— Roger a insistat. Este considerat foarte şic, spuse Sandy îndreptând o telecomandă către şemineu, unde se aprinseră flăcări într-un coş din pietricele albe. Eram pregătită să devin mai tradiționalistă aici, dar cum bradul ăsta a costat o avere, iar anul viitor oricum nu va mai fi la modă, l-am aruncat în maşină şi l-am adus cu mine.

— Eu, de obicei, sunt perfect de acord cu economia casnică, rosti maiorul cu diplomație în timp ce ea îi turnă o porție zdravănă de sherry într-un pahar atât de plin de gheață, încât trebuia să-l bea fie rapid, fie complet diluat.

— Da, este de-a dreptul hidos.

— L-ați putea închiria la primăvară pentru curățatul hornurilor.

— Îmi pare rău că nu am avut ocazia să te invităm mai devreme. Îi făcu un semn către canapeaua joasă şi albă, din piele. Avea un spătar scund, rotund, dar nu şi braţe, ca o banchetă dintr-un magazin de încălţăminte pentru femei. Roger a dorit să terminăm totul înainte să vadă cineva casa, iar apoi am fost blocaţi cu o mulţime de dineuri cu bancheri şi tot felul de chestii de genul ăsta.

Vocea ei era joasă şi lipsită de inflexiuni, şi maiorul se întrebă dacă nu cumva se simţea rău, fapt ce ar fi avut consecinţe necunoscute asupra cinei din ziua de Crăciun. Sandy îşi turnă un pahar mare de vin roşu şi îşi strânse picioarele pe un şezlong metalic ce părea acoperit cu piele de cal. Flutură din mână în direcţia camerei, iar musafirul încercă să privească admirativ covorul alb, ca o blană tunsă, măsuţa de cafea din sticlă, cu ramă din lemn, şi abajurul colorat din metal al lămpii cu picior, ce semăna cu un soi de semafor provizoriu.

— Cu stilul ăsta minimalist, măcar mai economisiţi timp când ştergeţi praful, remarcă el. Podelele par foarte curate.

— Am scos şapte straturi de linoleum şi am sablat atât de mult lac, încât am crezut că o să trecem prin podea, îl informă Sandy uitându-se la culoarea aurie a plăcilor late de lemn. Constructorul nostru zice că acum sunt pregătite să reziste încă o viaţă.

— Dar aţi depus un efort considerabil pentru ceva închiriat. Maiorul intenţionase să sune mai mult a compliment, şi îl enervă faptul că acelaşi limbaj critic dintotdeauna îi ieşise pe gură, fără să vrea. Vreau să spun că sper să vă rămână vouă.

— Păi, aşa era planul iniţial. Acum, presupun că Roger va

încerca să cumpere casa şi apoi s-o vândă.

— Poftim?

Spre surprinderea lui, Sandy începu să plângă. Lacrimile începură să-i curgă în tăcere pe obraji, iar ea îşi acoperi faţa cu o mână şi se întoarse către foc. Vinul care îi tremura în paharul din cealaltă mână era singura mişcare vizibilă. Maiorul zări nefericirea în umerii ei căzuţi şi în muchiile umbrite ale claviculelor fragile. Luă o înghiţitură de sherry şi îşi aşeză atent paharul pe măsuţa de cafea înainte de a vorbi.

— Ceva s-a întâmplat. Unde este Roger?

— S-a dus la petrecerea de la conac, suspină ea. I-am spus să se ducă dacă şi-o doreşte atât de mult, iar el chiar asta a făcut.

Maiorul reflectă în timp ce se foia pe canapeaua incomodă de piele. Nu era niciodată indicat să intervii într-o ceartă de cuplu: inevitabil ţineai partea cuiva şi, tot inevitabil, cuplul îşi rezolva problemele, întorcându-se apoi împotriva celui care îndrăznise să critice vreuna din părţi.

El se temea însă că fiul lui era de vină, dacă o astfel de femeie, cu o stăpânire de sine admirabilă, fusese redusă la această fragilitate de sticlă.

— Ce pot face să te ajut? întrebă el, scoţând o batistă curată din buzunarul de la piept şi oferindu-i-o. Să-ţi aduc nişte apă?

— Da, mulţumesc. Luă batista şi se şterse pe faţă, cu mişcări lente, măsurate. Îmi revin în câteva clipe. Îmi pare rău că mă comport atât de prosteşte.

Când maiorul se întoarse din bucătăria care semăna cu un soi de fermă din viitor, cu dulapuri de lemn fără picioare vizibile, Sandy părea încordată, dar îşi controla emoţiile. Bău apa de parcă i-ar fi fost sete de ceva vreme.

— Te simți mai bine?

— Da, mulțumesc. Îmi pare foarte rău că te-am pus în situația asta. Promit să nu-ți torn de-a valma toate problemele pe care le am cu fiul tău.

— Indiferent ce-a făcut, sunt sigur că o să-şi ceară scuze imediat, zise maiorul. La urma urmelor este Ajunul Crăciunului.

— Oricum nu mai contează. Eu n-o să mai fiu aici când se întoarce, mărturisi ea. Tocmai închideam câteva cutii cu lucruri personale după care o să trimit mai târziu.

— Pleci?

— În seara asta plec la Londra cu maşina, iar mâine am zbor înapoi, în State.

— Dar nu poți pleca acum, se agită el. E Crăciunul!

Ea îi zâmbi şi maiorul văzu că i se dusese tuşul de ochi. Probabil că acum era întins pe batista lui.

— Amuzant, nu-i aşa, cum oamenii insistă să rămâi de sărbători, murmură Sandy. Nu poți lăsa un loc liber la masă – gândeşte-te la copii. Nu-l poți părăsi înainte de Anul Nou doar pentru că trebuie să ai cu cine să te săruți la miezul nopții?

— Ştiu că este greu să fii singur de Crăciun. Dar chiar nu mai vrei să rămâi şi să încerci să rezolvi situația?

— Nu e chiar atât de greu, răspunse ea, şi maiorul înțelese, din expresia care îi străbătu iute chipul, că mai fuseseră şi Crăciunuri însingurate. Întotdeauna există o petrecere fabuloasă la care să mergi şi oameni importanți cu care să poți socializa.

— Credeam că voi… țineați unul la celălalt, zise el, alegând să nu pomenească nimic despre dragoste ori căsătorie.

— Ținem. Sandy se uită în jur, nu la mobila stilată, ci la bârnele masive, la podeaua fină şi la şipcile vechi ale uşii de la bucătărie. Doar că eu am uitat drumul pe care am pornit şi m-am cam lăsat purtată de val cu gândul la locul ăsta. Se întoarse din nou cu spatele, iar vocea îi tremură. Nici nu ştii, domnule maior, cât de greu este uneori să ții pasul cu lumea – sau doar cu noi înşine. Cred că mi-am permis să visez prea mult că pot să evadez o vreme. Se şterse din nou la ochi, după care se ridică şi îşi netezi puloverul. O căsuță la țară este un vis periculos, domnule maior. Acum, te rog să nu te superi, dar trebuie să termin de împachetat.

— Nu vă pot ajuta nicicum să reparați lucrurile? întrebă el. Vrei să mă duc după el? Fiul meu este un idiot din multe puncte de vedere, dar ştiu că ține la tine şi… ei bine, dacă îl părăseşti, atunci şi noi trebuie să te lăsăm să pleci, iar asta va însemna că toți trei o să fim mai singuri.

Se simțea de parcă era lăsat în urmă, pe chei, în timp ce toți din jur plecau în diverse călătorii fără el.

— Nu, nu te duce să-l cauți. Totul e decis. Trebuie să ne întoarcem amândoi la ceea ce făceam înainte. Îi întinse mâna şi, când el i-o strânse, se aplecă şi-l sărută pe ambii obraji. Fața îi era umedă, iar mâinile, reci. Dacă prind legătură din New York, s-ar putea să mă alătur prietenilor noştri ruşi în Las Vegas pentru câteva zile. Chiar mă gândeam că a venit momentul să mutăm centrul lumii modei la Moscova, nu crezi?

Râse, şi maiorul văzu că ea se aştepta ca, odată cu un nou strat de machiaj, un costum curat şi atențiile însoțitorilor de zbor de la clasa întâi, să cimenteze orice spărtură din inimă şi să meargă mai departe.

— Îți invidiez tinerețea, recunoscu el. Sper ca, într-o zi, să găseşti un mod de a fi fericită în lumea aceasta.

— Eu sper să găseşti pe cineva care să poată găti curcanul, replică ea. Ştii că nu trebuie să te bazezi pe Roger, nu?

Maiorul se trezi în dimineața de Crăciun cu sentimentul că-l aştepta cea mai proastă zi a vieții lui, o Antarctică a spiritului. Ridicându-se din pat, se duse la geam şi îşi sprijini capul pe sticla rece, privind burnița întunecată ce se aşternea peste grădină. Pe câmpul din spate apăruseră gropi, şi un excavator imens, având un braț lung, cu un soi de burghiu de testare a terenului, era parcat lângă gardul viu, de parcă şoferul încercase să găsească un fel de acoperământ protector pentru corpul masiv şi ruginit.

Copacii stăteau plecați sub ploaia mocănească iar noroiul gros curgea prin şanțurile dintre dalele de pe alee, de parcă pământul s-ar fi topit încet. Nu părea a fi o zi în care să te bucuri de naşterea care promisese lumii o nouă cale către Domnul.

Dimineața începu cu întrebarea stânjenitoare legată de ora la care să-l sune pe Roger. Trebuia s-o facă în curând, dar ce bărbat, fie el şi foarte curajos, trezeşte un om beat din somnul profund ca să-i aducă aminte că, în agonia mahmurelii şi în chinurile iubirii pierdute, trebuie să fixeze cuptorul la 200 de grade Celsius pentru curcan şi să nu lase pe foc măruntaiele de pasăre până se evaporă apa? Se simți tentat să nu sune deloc, dar nu dorea să expună umilințele fiului său în fața lui Grace şi, în plus, voia să ia cina de Crăciun. Situația nu era deloc uşurată de faptul că maiorul nu ştia cât de mare era curcanul pe care îl cumpăraseră Roger şi Sandy.

Aventurându-se să presupună că nu ar fi riscat să cumpere

ceva mai mare de şase kilograme, aşteptă până în ultima clipă, la ora opt şi jumătate, pentru a suna. Trebui să repete apelul de două ori înainte ca o voce răguşită să-i răspundă.

— Aaa… Io, şopti fantoma lui Roger, cu o voce uscată şi îndepărtată.

— Roger, ai pus curcanul în cuptor?

— Aaa… Io? se auzi vocea din nou. Cine, cine nai… ce zi este?

— Este paisprezece ianuarie, rosti serios maiorul. Cred că ai dormit prea mult.

— Ce nai…

— E ziua de Crăciun şi deja e trecut de opt şi jumătate. Trebuie să te scoli şi să pui curcanul la cuptor, Roger.

— Cred că e în grădină.

Maiorul auzi nişte zgomote vagi, de parcă cineva voma, şi îndepărtă dezgustat receptorul de la ureche.

— Roger?

— Cred că am aruncat curcanul pe geam, mormăi acesta. Sau poate că l-am aruncat prin geam. E tare curent aici.

— Atunci du-te şi adu-l.

— M-a părăsit, tată. Vocea lui Roger devenise subțire şi plângăcioasă. Nu era aici când m-am întors.

Maiorul îl auzi trăgându-şi nasul şi simți enervat cum se năştea în suflet compasiunea paternă.

— Ştiu, am aflat tot, spuse el. Fă o baie caldă, ia nişte aspirină şi îmbracă-te în haine curate. Vin eu şi mă ocup de tot.

O sună pe Grace ca să o anunțe că urma să fie plecat în acea dimineață şi că trecea s-o ia la prânz, după cum stabiliseră. Îi prezentă în câteva cuvinte ce se întâmplase, mai ales pentru

cazul în care ea ar fi dorit să renunțe.

— Nu pot să promit că masa se va desfăşura în condiții normale, spuse el.

— Pot să vin şi eu să vă ajut la pregătirea mesei, sau ar fi prea jenant pentru fiul tău?

— Dacă se simte jenat în vreun fel, este pe deplin vina lui şi, prin urmare, jena nu trebuie încurajată, replică maiorul, care, adevărul fie spus, nu era sigur dacă îşi mai amintea cum să facă sosul sau când trebuie pusă în cuptor budinca. De fapt, nici măcar nu era sigur dacă trebuia să existe o budincă. Fu cuprins subit de groază ca Sandy şi Roger să nu fi comandat o *buche de Nöel* care să se potrivească mai bine cu bradul lor hidos sau să fi avut de gând să servească mâncăruri ciudate, precum o salată de mango. Dar nu vreau să te pun la treabă, adăugă el.

— Domnule maior, sunt pregătită să fac față provocării, declară ea. Îți mărturisesc sincer că sunt îmbrăcată de câteva ore şi stau degeaba, cu geanta şi mănuşile pregătite, fără să fac absolut nimic. Lasă-mă, te rog, să te ajut în aceste momente dificile.

— Atunci te iau direct. Cred că am face bine să ne luăm şi propriile şorțuri.

Era oare posibil ca acele circumstanțe sumbre să fie alungate pentru câteva ore de căldura revigorantă a unui foc şi de mirosul fripturii din cuptor? Aceasta era întrebarea la care se gândea maiorul în timp ce sorbea dintr-un pahar de şampanie şi privea pe geamul bucătăriei lui Roger spre grădina uscată. În spatele lui, capacul unei cratițe mari sălta uşor deasupra budincii care fierbea înăbuşit; Grace strecura sosul printr-o sită. Curcanul, salvat de sub o tufă, se dovedise

a fi organic, ceea ce însemna că era slab şi scump. De asemenea, îi lipsea şi o aripă, dar bine spălat şi umplut cu pâine de secară şi castane, ajunsese să capete o culoare plăcută de caramel, deasupra tăvii în care se coceau legumele.

Roger încă dormea; Maiorul aruncase o privire în camera lui şi îl văzuse, cu părul umed şi dezordonat, şi gura deschisă pe pernă.

— Ce bine că ai avut o budincă în plus!

El căutase prin dulapurile lui Roger, dar nu găsise decât alune asortate şi o pungă mare şi maronie de *biscotti.*

— Mulţumită nepoatei mele, care îmi trimite întotdeauna un coş cu alimente în loc să mă viziteze, spuse Grace, ridicând paharul de şampanie.

Răsturnase conţinutul coşului într-o sacoşă mare pe care o adusese cu ea, şi deja unsese biscuiţii sărați cu pasta de stridii afumate, turnase sosul de coacăze cu portocală aromată într-un vas de sticlă, iar prăjiturile stăteau la rece pe pervazul oficiului de lângă bucătărie. Mai târziu urmau să fie servite turtă dulce şi rahat, precum şi o jumătate de sticlă de vin de Porto, care să ajute la digestie.

Maiorul reuşi chiar să-şi dea seama cum se pornea sistemul audio al lui Roger, care nu avea niciun buton la vedere şi era controlat de aceeaşi telecomandă ca şemineul. După câteva porniri false – cele mai grave fiind un moment de muzică rock zgomotoasă şi efectele pirotehnice în coşul cu pietricele – reuşi să obţină atât un foc plăcut, cât şi un concert liniştit de Crăciun al Corului de băieţi din Viena.

Nu avu nevoie să se ducă să-l trezească pe fiul lui: telefonul sună, şi îl auzi pe Roger răspunzând. Tocmai când făcea ultimele mici retuşuri la masa pusă, deranjând rămurelele de

ilice aşezate cu grijă de Grace, apăru şi Roger, îmbrăcat cu un pulover bleumarin şi pantaloni sport şi dându-şi părul pe spate.

— Mi s-a părut că te-am auzit mai devreme, spuse acesta, uitându-se cu o uşoară greaţă către masă. Doar n-ai pregătit cina, nu?

— Eu şi Grace am pregătit-o împreună. Vrei nişte şampanie sau, pur şi simplu, nişte apă minerală?

— Nimic, deocamdată. Nu aş putea face faţă. Tânărul se legăna de pe un picior pe altul, ca un chelner în aşteptare. Este şi Grace aici?

— Ea a gătit, în mare parte, şi tot ea ne-a adus şi budinca, răspunse maiorul. Aşază-te la masă, iar eu mă duc s-o chem.

— Singura problemă este că nu m-aş fi gândit că o să faci atâtea eforturi, mormăi Roger. Se uita pe geam acum, iar tatăl lui simţi o senzaţie, uşoară, dar familiară, de dezamăgire. Credeam că s-a anulat totul.

— Uite ce e, dacă nu poţi mânca, te înţelegem pe deplin. Poţi să stai şi să te relaxezi, iar mai târziu poate o să guşti un sendviş de curcan.

Chiar în timp ce spunea aceste lucruri, îl simţea pe Roger îndepărtându-se cumva de el. În ochii lui era o privire absentă, iar modul cum stătea, sprijinit pe vârfurile picioarelor, sugera că ori fiul său, ori camera aveau să facă o mişcare. În absenţa unui cutremur iminent, maiorul putu să presupună că Roger era cel care se pregătea de plecare.

Afară opri brusc o maşină mică, ce abia se zărea peste poartă.

— Tocmai a venit Gertrude să mă ia, îl informă Roger. Ştii, am fost distrus de cearta cu Sandy, iar Gertrude a fost atât de

înțelegătoare… Glasul i se pierdu.

Maiorul, căruia furia îi înțepenise tendoanele gâtului, făcându-l să nu mai poată vorbi, rosti pe un ton extrem de calm:

— Grace Devere ți-a gătit masa de Crăciun, în acel moment, Grace veni din bucătărie, ştergându-se pe mâini cu un prosop.

— Bună, Roger. Cum te simți? întrebă ea.

— Destul de bine. Sunt foarte recunoscător pentru masă, Grace, doar că nu pot mânca nimic acum. Apoi se uită pe geam şi îi făcu semn cu mâna lui Gertrude, care zâmbea de la poartă. Ea răspunse în acelaşi fel, iar maiorul ridică automat o mână în semn de salut. Pe deasupra, tata nu mi-a spus că eşti aici, iar eu i-am promis lui Gertrude că mă duc la conac să jucăm bridge. Roşeața uşoară care îi cuprinsese zona urechilor îi dovedi maiorului că fiul său ştia că o dăduse în bară. Roger îşi scoase telefonul mobil, drept probă. A fost extrem de drăguță, m-a sunat şi a încercat să aibă grijă de mine.

— Nu poți să te duci, replică maiorul. Este exclus.

— Dar nu trebuie să rămână doar din pricina mea, spuse Grace. Aş putea spune că eu sunt cea nechemată.

— Nici vorba de aşa ceva. Eşti o prietenă apropiată, şi… noi te considerăm aproape parte din familia noastră, nu-i aşa, Roger?

Fiul său îl privi cu atâta indiferență, încât maiorul simți nevoia să-l plesnească.

— Absolut, răspunse tânărul peste câteva clipe. Nu aş pleca dacă n-aş şti că este Grace aici, ca să-ți țină de urât. Ocoli canapeaua, luă mâna femeii şi o sărută zgomotos pe obraz. Tu şi Grace meritați să vă bucurați împreună de o cină plăcută,

fără ca eu să stau gemând pe canapea, îi lăsă mâna şi se îndreptă spre hol. Nu m-aş duce deloc, dar le-am promis lui Gertrude şi unchiului ei că o să completez numărul de jucători, spuse el. Mă întorc în câteva ore, cel mult.

Apoi dispăru, iar uşa din faţă se auzi deschizându-se.

— Te porți ca un măgar, se răsti maiorul, grăbindu-se după el.

— Lăsați curățenia de după în seama mea, zise Roger, făcând cu mâna, de la poartă. Iar dacă totuşi nu o să mă aşteptați, yala se încuie automat după ce ieşiți, nu vă faceți probleme. Acestea fiind spuse, sări în maşina lui Gertrude, care demară în trombă.

— Până aici a fost, tună maiorul, revenind cu paşi mari în living. Am terminat-o cu băiatul ăsta. Nu mai este copilul meu!

— Vai, Doamne, murmură Grace. Cred că este doar foarte nefericit şi nu mai gândeşte coerent. Nu fi atât de dur cu el.

— Băiatul ăsta nu mai gândeşte coerent de la pubertate! Nu trebuia să-i dau voie să plece de la Cercetaşi.

— Vrei să ne aşezăm la masă, sau anulăm totul? întrebă ea. Pot să pun totul la frigider, să ştii.

— Dacă nu te deranjează, eu nu mai suport niciun minut pomul acela oribil. Zic să punem totul în folie şi să ne mutăm la Rose Lodge, unde putem să facem un foc adevărat, avem un brad mic, dar viu şi unde putem cina în mod plăcut doar noi doi.

— Ar fi minunat! Dar poate ar trebui să-i lăsăm ceva şi lui Roger pentru când se întoarce?

— Îi las eu un bilet în care-i sugerez să găsească cealaltă aripă a curcanului, rosti maiorul nervos. O să fie ca o cină

combinată cu un joc de cabană.

capitolul 20

La puțin timp după trecerea în noul an, maiorul își dădu seama de finalitatea ineluctabilă a relației cu Grace, care ajunsese să manifeste o atracție asemănătoare celei gravitaționale, lentă, dar sigură, așa cum o planetă atrage un satelit. În nefericirea lui, permisese ca acest lucru să se întâmple. După masa de Crăciun, unde fusese generos atât cu șampania, cât și cu scuzele, o lăsase să-i aducă a doua zi o plăcintă de vânat în aspic. De asemenea, acceptase și o invitație din partea ei la „o cină liniștită" de Revelion, iar el o invitase, după aceea, la ceai de două ori.

Grace îi adusese o schiță a introducerii la cărțulia despre istoria familiilor locale pe care o scria și, cu o voce tremurândă, îl rugase să-și arunce privirea peste ea. El acceptase și rămăsese plăcut surprins să descopere că scria foarte bine, într-un stil oarecum jurnalistic. Propozițiile erau simple, dar reușeau să evite atât scriitura academică aridă, cât și excesul de adjective colorate care ar fi fost de așteptat din partea unui istoric amator de sex feminin. Cu ajutorul lui, se gândise maiorul, ar fi putut s-o publice într-un număr mic de exemplare. Era foarte bucuros că lucrau la acest proiect în lunile reci de iarnă.

Acum însă era a doua oară din acea săptămână când lua cina la ea acasă, iar constatarea îl făcu să-și examineze mai atent intențiile.

— I-am văzut pe Amina și pe micul George la biblioteca mobilă azi-dimineață, împrumutând câteva cărți oribile, spuse

Grace pe când terminau de mâncat eglefinul preparat la aburi, cartofii cu unt şi salata de iarnă.

Nu ştiu cum i-a dat prin minte să înveţe un copil să citească după o carte cu monştri ciudaţi.

— Într-adevăr, zise maiorul, alegând cu atenţie stafidele aurii din farfurie. Erau printre puţinele lucruri pe care nu le suporta; cu Grace se simţea în largul lui şi putea să le dea deoparte. Ştia că, fără vreun comentariu, a doua oară nu avea să le mai pună în salată.

— I-am spus bibliotecarei că ar trebui să exercite un control mai strict, urmă ea. Mi-a replicat că pot să-i iau locul, dacă nu-mi convine, şi că ar trebui să apreciez că are şi altceva în afară de DVD-uri.

— Cam nepoliticos din partea ei.

— Până la urmă, am căutat-o cu lumânarea. Este mult mai uşor să le spui oamenilor cum să-şi facă treaba decât să-ţi rezolvi propriile minusuri, nu crezi?

— Ba da, dar când omul are atât de puţine minusuri ca tine, îşi permite să se uite în jur şi să facă şi câteva sugestii.

— Eşti foarte amabil, domnule maior. Nici dumitale nu ţi se pot reproşa prea multe. Se ridică pentru a duce farfuriile goale la bucătărie. Şi, până la urmă, toţi avem nevoie de câteva defecte, ca să fim cu adevărat oameni.

— *Touché,* zâmbi el.

După cină, maiorul se aşează într-un fotoliu, în timp ce ea spăla vasele şi punea de ceai în bucătăria micuţă. Nu-l lăsă să o ajute, iar prin ferestruica din perete ce făcea legătura dintre cameră şi bucătărie era dificil să faci conversaţie, astfel că el începu să moţăie, hipnotizat de conurile albastre ale focului de gaz din şemineu.

— Oricum, potrivit Aminei, Jasmina nu merge la nuntă, zise Grace prin ferestruică.

Maiorul deschise ochii brusc, ştiind că auzise, dar nu reuşise să înregistreze fraza precedentă, mult mai lungă, pentru care acele cuvinte nu erau decât o completare.

— Poftim? Nu am reuşit să aud.

— Am spus că speram s-o revăd pe Jasmina la nuntă, repetă Grace. Când mi-a scris, i-am răspuns pe loc şi am rugat-o să treacă să mă vadă.

Fața ei dispăru din nou din dreptul ferestruicii, iar Maiorul auzi scârțâiturile şi clinchetele scoase de maşina de spălat vase pusă în funcțiune.

— Ți-a scris? întrebă el spre camera goală.

Grace nu răspunse, concentrată să manevreze o tavă de argint cu ceai, prea mare pentru holul ei îngust, cu coturi bruşte. Maiorul se duse să preia tava, înclinând-o uşor ca să poată trece pe uşă.

— Ar trebui să-mi cumpăr o tavă mică de melamină, spuse ea. Asta e teribil de nepractică, dar este unul dintre puținele lucruri pe care le-am păstrat de la mama.

— Ți-a scris?

Maiorul încercă să-şi mențină tonul firesc, însă gâtul i se strânsese de durerea subită provocată de această informație. În acelaşi timp, se concentră să găsească un loc tăvii pe măsuța de cafea.

— Mi-a scris imediat după ce a plecat, cerându-şi iertare că a fugit fără să-şi ia rămas-bun. I-am răspuns şi i-am trimis o felicitare de Crăciun – fără simboluri religioase, desigur –, dar de atunci nu am mai primit nimic de la ea. Grace rămase pe loc, netezindu-şi fusta spre genunchi. Ai mai vorbit cu ea? vru

să ştie, iar maiorului i se păru că stătea un pic prea țeapănă în aşteptarea răspunsului.

— Nu, n-am primit nicio veste. Focul părea să şuiere neplăcut spre el.

— Este cam ciudat, zise Grace. După un lung moment de tăcere, continuă: încă ți-e dor de ea.

— Poftim? făcu el, tergiversând răspunsul.

— Ți-e dor de ea, repetă Grace, cu ochii fixați acum asupra lui. Nu eşti fericit.

— Asta e cu totul altceva. În orice caz, ea a ales foarte clar. Spera că aceste vorbe erau suficiente pentru a schimba subiectul, dar Grace se duse spre geam şi trase perdeaua de dantelă la o parte ca să scruteze noaptea nepătrunsă. În situații din acestea te simți lipsit de puteri, recunoscu el.

Încăperea îl apăsa. Ceasul oval de pe polița căminului ticăia în continuare, indiferent la tensiunea din cameră. Tapetul înflorat, care păruse agreabil, acum îşi scutura praful spre covorul tern. Ceainicul se răcise, iar maiorul aproape că simțea cum se coagula caimacul la suprafața cănii cu lapte. Dintr-odată îl sperie la culme gândul că şi-ar fi putut petrece restul vieții numai în astfel de camere.

— Am impresia că nu este fericită acolo unde se află, spuse Grace. Ar trebui să vezi ce face, când mergi în Scoția. Nu aveai de gând să participi la o vânătoare?

— Nu este treaba mea să intervin.

— Păcat că nu te poți duce la ea să o aduci înapoi. Poate că ea este domnița ta aflată la ananghie.

— Viața nu este un film de Hollywood, răspunse el iritat. Se întreba de ce îl tot împingea astfel de la spate. Chiar nu-şi dădea seama că era pregătit să-i declare ei afecțiunea?

— Întotdeauna te-am admirat pentru că eşti o persoană raţională, i se confesă ea. Uneori nu-ţi place să spui ce ai pe suflet, dar îmi dau seama că de obicei ştii ce trebuie făcut. Maiorul simţi că nu urma tocmai un compliment, însă Grace se abţinu, oftând resemnată: Poate că niciunul din noi nu ştie ce trebuie făcut.

— Şi tu eşti o femeie raţională. Nu am venit aici ca să vorbesc despre doamna Ali. A fost alegerea ei, şi este momentul să merg mai departe şi să-mi fac propriile alegeri. Haide, te rog, aşază-te, dragă Grace.

Bătu uşor cu mâna pe fotoliul de lângă el, iar ea veni şi se aşeză, murmurând:

— Vreau să fii fericit, Ernest. Toţi meritǎm asta.

El îi luă mâna şi o bătu uşor.

— Eşti foarte bună cu mine, Grace. Eşti inteligentă, atrăgătoare şi un sprijin de nădejde. De asemenea, ai un suflet de aur şi nu-ţi place să bârfeşti. Orice bărbat cu capul pe umeri ar fi fericit să te aibă drept parteneră.

Grace râse, dar lacrimile îi jucau în ochi.

— Of, Ernest, cred că ai enumerat cele mai bune însuşiri pentru o vecină şi cele mai proaste pentru o posibilă pasiune.

Pentru o clipă, maiorul rămase şocat de cuvântul „pasiune”, care păru să traverseze dintr-un foc mai multe bariere conversaţionale. Îşi simţi obrajii devenind stacojii.

— Poate că noi doi suntem prea… maturi… pentru alte însuşiri mai impetuoase, bâigui el, încercând să găsească un sinonim elegant pentru „bătrâni”.

— Vorbeşte în numele tău, îl dojeni ea cu blândeţe. Eu nu vreau să-mi asum rolul de trandafir uscat şi să accept că viaţa trebuie să fie călduţă şi rezonabilă.

— La vârsta noastră, există cu siguranță lucruri mai bune care să ne lege, care să susțină o căsnicie, decât flacăra scurtă a pasiunii.

Grace ezită, şi amândoi simțiră greutatea cuvântului atârnând între ei. O lacrimă îi coborî pe obraz; maiorul observă că ea continua să nu se pudreze şi că era frumoasă chiar şi în lumina puternică din încăpere.

— Te înşeli, Ernest, murmură ea într-un final. Nu există altceva în afară de scânteia pasiunii. Fără ea, doi oameni care trăiesc împreună pot fi mai singuri decât dacă ar trăi fiecare în partea lui de lume.

Vocea ei avea o finalitate calmă, de parcă el deja se îmbrăca şi o părăsea. Cu toate acestea, un spirit de contradicție, sau poate doar mândria, îl făcea să se opună cu încăpățânare evidenței.

— Am venit aici, în această seară, pentru a-ți oferi compania mea, spuse el. Speram să se ajungă la mai mult.

Nu putea pronunța cuvântul „căsătorie”, fiindcă îşi dorise o creştere mai treptată a gradului de intimitate şi nu pregătise nicio declarație irevocabilă.

— Nu pot fi cu tine, Ernest. Țin foarte mult la tine, dar nu vreau să fac niciun compromis pentru anii care mi-au mai rămas. Se şterse la ochi cu dosul palmei, ca un copil, şi zâmbi. Ar trebui să te duci după ea.

— Nici ea nu vrea să fie cu mine, şopti el, cu o tristețe care confirma pe deplin teoria lui Grace.

O privi înfricoşat, dar ea nu păru supărată.

— Nu ai cum să ştii asta dacă nu o întrebi, nu crezi? Stai să-ți aduc adresa ei.

Grace se înconjură cu brațele, privindu-l cum încerca să-şi

îmbrace haina fără a atinge vreunul dintre tablourile atârnate pe pereții din holul strâmt. Lovi însă o poză în ramă neagră, ce înfățișa o oaie pe un colț de stâncă, şi o făcu să balanseze, iar Grace se repezi înainte ca să o prindă. Apropierea fizică îl făcu să se ruşineze de comportamentul său meschin şi să-i pună o mână pe braț. Pentru o clipă, tot ce îşi spuseseră rămase în balanță; trebuia doar să o strângă uşor, şi hotărârea ei de a-l respinge s-ar fi destrămat. Cât de fragilă este dragostea, gândi el, dacă planurile sunt făcute, stricate şi refăcute în aceste momente de slăbire a rațiunii. În clipa următoare însă, Grace se îndepărtă de el şi rosti:

— Ai grijă la treaptă, este înghețată.

Maiorului îi veni în minte un comentariu spiritual prin care ar fi invitat-o să-i dea o palmă, dar se răzgândi.

— Eşti o femeie remarcabilă, Grace, spuse el.

Apoi îşi încovoie umerii în fața frigului şi a propriilor greşeli şi păşi în noapte.

Nu-i putea comunica prin telefon lui Roger că, în drum către Scoția, aveau să facă un ocol pentru o vizită la doamna Ali. Aşadar, cu o duminică înainte de plecare, maiorul bătu uşor la uşa fiului său. Înghețul încă persista, iar soarele era doar o promisiune foarte vagă pe cerul dimineții; maiorul îşi suflă în palme şi tropăi înfrigurat în timp ce privea mâhnit jardinierele cu ilice şi trandafiri albi uscați, rămaşi de la Crăciun. Şi geamurile păreau murdare, iar noroiul de pe trepte sugera că nimeni nu mai avea grijă de casă după plecarea lui Sandy.

Mai bătu o dată, sunetul reverberând ca o împuşcătură înfundată, după care văzu cum se mişcă o draperie la un geam al casei de vizavi. În cele din urmă, după o succesiune de

zgomote de paşi, uşi trântite şi o înjurătură înăbuşită, Roger deschise uşa învelit cu o pilotă peste pijamaua de flanelă.

— Nu te-ai trezit? întrebă maiorul supărat. Este ora unsprezece!

— Scuze, sunt un pic mahmur, spuse tânărul, lăsând uşa larg deschisă şi îndreptându-se către living, unde se aruncă pe canapea, gemând.

— Vrei să-ți faci un obicei din asta? Tatăl lui se uită în jur. Cutii cu mâncare la pachet se sleiau pe măsuța de cafea. Bradul de Crăciun îşi păstrase negrul intens, dar suportul era prăfuit, canapeaua şi şezlongul, altădată perfect aliniate, stăteau acum pieziş pe covor, la fel de năucite ca şi Roger. E un adevărat dezastru aici!

— Nu țipa, te rog frumos, nu țipa, spuse Roger, ducându-şi mâinile la tâmple. Simt că-mi sângerează urechile.

— Dar nu țip. Presupun că n-ai luat micul dejun. De ce nu te îmbraci până strâng eu puțin pe-aici şi fac nişte pâine prăjită?

— Ah, lasă ordinea. Am o menajeră care trebuie să vină mâine.

— Chiar aşa? replică maiorul. Doamne, tare cred că-i mai plac zilele de luni.

După ce terminase toată apa caldă din boiler, Roger intră frecându-se la ochi în bucătărie, mirosind a gel de duş scump, fără îndoială ambalat într-un recipient de aluminiu strălucitor, cu design sportiv. Se îmbrăcase cu nişte blugi strâmți şi un pulover mulat. Avea picioarele goale, iar părul său era pieptănat pe spate în şuvițe late, țepene. Maiorul, care întindea pe pâinea prăjită ultimele resturi de înlocuitor de margarină, se opri.

— Cum de ai atâtea haine de firmă şi în frigider n-am găsit decât nişte lapte stricat?

— La Londra, toate lucrurile şi mâncarea obişnuită îmi sunt livrate acasă, explică tânărul. Vine o fată şi mi le pune unde trebuie. Adică, nu mă deranjează să mă duc la magazinul de delicatese să adulmec nişte brânză Gouda veche, dar cui îi place să-şi piardă timpul cumpărând cereale şi detergent de vase?

— Dar ceilalţi oameni cum crezi că se descurcă?

— Îşi petrec toată viaţa bătând magazinele cu o sacoşă mică de rafie, presupun. Sandy se ocupa de asta înainte, iar eu n-am avut timp să pun în funcţiune un sistem de când ne-am despărţit, atâta tot. Luă o bucată de pâine prăjită, iar maiorul îi turnă ceai fără lapte, cu o felie de portocală uşor deshidratată. Presupun că nu vrei să-mi cumperi câte ceva, să zicem, vinerea, nu? adăugă el.

— Nu, nu pot, spuse maiorul. Punga mea de rafie şi aşa e cam prea plină.

— Nu asta am vrut să spun. Nu am nişte aspirină în dulap? Maiorul, care îi făcuse inventarul tuturor dulapurilor şi pusese toate vasele murdare în maşina de spălat înainte ca fiul său să se clătească de clăbuci, îi dădu un flacon mare cu aspirină şi un pahar de apă. Mulţumesc, tată, zise Roger. Dar, oricum, de ce te-ai trezit atât de dimineaţă?

Maiorul îi explică, într-un mod cât mai vag cu putinţă, că trebuiau să plece mai devreme joi pentru a face o vizită unei cunoştinţe, în drum spre Scoţia, şi că era necesar să se trezească odată cu răsăritul soarelui.

— Nicio problemă, spuse Roger.

— Având în vedere cât de greu mi-a fost să te scol la ora

unsprezece, am nevoie de ceva mai multe asigurări.

— Nu este nicio problemă, pentru că nu vin cu tine. Lui Gertrude i s-a cerut să plece mai devreme şi m-a rugat să mă duc cu ea.

— Te duci cu Gertrude? repetă maiorul.

— Ar trebui să te bucuri, am comandat un întreg picnic pentru călătorie. O să pun în coş minipateuri cu carne, *confit de canard* pe chifle cu sos, de vişine, iar la final, două pahare de şampanie rece. Îşi frecă mâinile cu o încântare anticipată. Nimic nu e mai potrivit ca un drum lung pentru evoluția unei aventuri romantice.

— Dar tu ai cerut să vii cu mine. Mă bazam pe faptul că o să şofăm cu schimbul, ca să nu fim nevoiți să ne oprim.

— Oricum, niciodată nu ți-a plăcut să te opreşti, spuse Roger. Țin minte data aceea când am fost în Cornwall şi că nu ai vrut să te opreşti ca să mă duc la veceu până nu am ajuns la Stonehenge. M-am ales cu o infecție urinară pe cinste.

— Întotdeauna îți exacerbezi amintirile, bombăni maiorul. Doar a trecut repede după ce ți-am dat antibiotice, nu? Şi, în plus, ți-am cumpărat un iepure.

— Mulțumesc, dar o prefer pe Gertrude oferindu-mi un copan de rață. Aşa evit şi pietrele la rinichi.

— Nu crezi că este imoral de devreme să începi altă relație? Sandy nici n-a plecat bine.

— A fost alegerea ei. Maiorul zâmbi îndurerat, recunoscând cuvintele pe care le rostise fiul său. N-am de gând să las iarba să crească, adăugă acesta. Vinzi la prețul pieței şi cumperi în altă parte, cum zicem noi despre o afacere proastă.

— Dar uneori este o greşeală să le laşi să-ți scape, băiete. În

unele cazuri trebuie să insişti.

— Nu şi acum. Îşi privi tatăl pieziş şi apoi îşi lăsă capul în jos, nefiind convins că acesta ar fi dorit să-i audă confidenţele stânjenitoare.

— Aş vrea să ştiu şi eu ce s-a întâmplat, spuse maiorul, întorcându-se să spele vasele. Întotdeauna fusese mai uşor să-l facă pe Roger să vorbească atunci când mergeau cu maşina sau când făceau o altă activitate care nu presupunea contactul vizual. Chiar începuse să-mi placă de ea.

— Am dat-o în bară şi nici măcar nu mi-am dat seama, mormăi Roger. Credeam că ne puseserăm de acord cu tot. De unde să ştiu ce voia dacă nici ea nu a aflat decât când era deja prea târziu?

— Ce voia?

— Cred că voia să ne căsătorim, dar n-a zis-o niciodată, explică tânărul cu gura plină de pâine prăjită.

— Şi acum este prea târziu?

Când Roger luă iarăşi cuvântul, bravada sa caracteristică fusese înlocuită de o notă de seriozitate.

— Am avut şi un mic incident. Nu mare lucru. Ne-am descurcat, zise el, după care îi întoarse spatele maiorului. Am fost şi la clinică, am făcut tot ce trebuia făcut.

— La clinică? Maiorul nu ştiu cum să întrebe mai simplu.

— La o clinică pentru femei. Nu face mutra asta. În zilele noastre e un lucru perfect acceptabil, femeia are dreptul să aleagă. Asta şi-a dorit. Făcu o pauză şi apoi schimbă tonul. Ei, bine, am discutat despre asta şi a fost de acord. Adică, i-am spus că este cea mai responsabilă variantă în această fază a carierelor noastre.

— Când s-a întâmplat asta?

— Am aflat în preziua balului. Am rezolvat situația înainte să venim aici de Crăciun, însă nu mi-a zis nici măcar o dată că nu vrea să o facă – de parcă eu aveam puteri magice să citesc gândurile oamenilor, ca un Sherlock Holmes în rol de mediu.

— Cred că încurci două concepte, spuse maiorul, distras de metafore.

— Nu m-am încurcat deloc. Mi-am făcut un plan şi m-am ținut de el, iar totul părea că merge strună.

— Sau aşa ai crezut tu.

— Dar ea n-a spus absolut nimic, insistă Roger. Poate că uneori era cam tăcută, dar eu nu aveam de unde să ştiu ce-i trece prin minte.

— Nu eşti primul bărbat incapabil să descifreze comunicarea subtilă a femeilor. Ele au impresia că ne fac semne de avertizare de pe un vas, dar noi nu vedem decât marea calmă, şi, în mod inevitabil, toată lumea se îneacă.

— Da, cred că ai dreptate, spuse Roger, după care adăugă: I-am propus să ne căsătorim, ştii? În Ajunul Crăciunului, înainte de petrecerea de la Dagenham. M-am simțit foarte prost pentru toată situația şi eram gata să fac primul pas către continuarea planurilor noastre, încerca să sune nonşalant, dar vocea spartă îl trădă. Maiorul, năpădit brusc de un val de sentimente, simți nevoia să-şi şteargă mâinile cu un prosop. Vreau să spun că i-am propus să mai încercăm o dată anul viitor, dacă aş fi fost promovat după afacerea Ferguson. Oftă şi în ochii lui apăru o privire visătoare, care putea fi semnul unei emoții. Poate un băiat mai întâi – nu că am putea controla aceste lucruri. Un băiat pe nume Toby şi apoi o fată – mi-ar fi plăcut s-o cheme Laura sau, poate, Bodwin – şi i-am zis că putem folosi dormitorul mic drept camera copiilor,

după care să construim şi o sală de joacă, aşa, ca la şcoală. Cu un aer confuz, mărturisi: Atunci m-a plesnit.

— Nu, Roger, zi-mi că nu…

— Eu îi cer mâna, iar ea se comportă de parcă aş fi pus-o să mănânce carne de om. Eu îi spun ce speranțe şi ce planuri am, iar ea începe să țipe la mine că sunt atât de superficial, că şi momeala pentru peşte s-ar putea îneca în profunzimea mea. Sincer să fiu, nici n-am înțeles metafora asta.

Maiorul îşi dorică fi ştiut toate astea în seara când o vizitase pe Sandy. Îşi dori să-i fi spus ceva la bal, când doamna Ali intuise că fata era tulburată. Poate că ar fi reuşit să remedieze situația atunci. Se întrebă dacă nu cumva era vina lui că Roger avea sensibilitatea unui zid de beton.

— Cred că nu ți-ai ales bine momentul, spuse el încet.

Simți o uşoară strângere de inimă pentru fiul său şi se întrebă când sau cum greşise, ori dacă uitase să-l învețe ce înseamnă compasiunea.

— Oricum, cine are nevoie de astfel de drame? întrebă Roger. Am avut suficient timp să meditez la asta, iar acum chiar mă gândesc să-mi încerc norocul cu Gertrude. Păru mai vesel. În plus, sunt destule avantaje când ai un nume vechi, nobil, iar ea m-a adorat dintotdeauna. În condițiile adecvate, aş putea chiar s-o fac foarte fericită.

— Nu poți negocia dragostea ca pe-o tranzacție comercială replică îngrozit maiorul.

— Într-adevăr, admise tânărul. Cu un aer fericit, începu să caute în pungă după un măr. Dragostea este ca un mare bonus pe care speri să-l primeşti după ce negociezi restul condițiilor contractuale.

— Nu eşti deloc poetic, dragă Roger, decise tatăl său

resemnat.

— Ce zici de „Trandafirii-s roşii/Frunzele-s ude/Sandy a plecat/Dar merge şi Gertrude"?

— Nu, chiar nu merge. Dacă nu simți nicio scânteie de pasiune pentru Gertrude, nu vă legați unul de celălalt. Doar o să vă condamnați amândoi la o viață de singurătate.

Zâmbi strâmb, auzind cum repeta cuvintele lui Grace de parcă ar fi fost ale lui. Acum el le oferea pe post de sfat, când de-abia le primise, la rândul său, ca pe o revelație. Astfel, gândi el, toți oamenii fură şi apoi se mândresc cu perlele sclipitoare din ideile altora, precum ciorile cu mici bucățele de sticlă.

*

În timp ce Maiorul se pregătea de plecare, Roger îl întrebă brusc:

— Dar tu unde te duci, de fapt? Cine este cunoştința asta pe care ții morțiş s-o vizitezi?

— Cineva care s-a mutat în nord. Grace m-a rugat să văd ce mai face.

— E femeia aceea, nu? spuse Roger, îngustându-şi privirea. Cea cu nepotul fanatic.

— Numele ei este Jasmina Ali, răspunse maiorul. Te rog să fii mai respectuos şi să-i reții numele.

— Ce faci, tată? Nu ți-a ajuns pățania de la clubul de golf? Nu e pentru tine!

— Greşit. Poți să zici că poezia nu-i pentru cimpanzei, într-adevăr. De fapt, sfaturile tale romantice sunt o idee proastă, chiar îngrozitoare. Faptul că mă duc să-mi petrec o oră în vizită la o veche prietenă este o idee bună şi, în acelaşi timp, nici că te priveşte pe tine.

— Veche prietenă, pe naiba! Am văzut cum o priveai la bal. Toată lumea a ştiut că erai gata să te faci de râs.

— Şi „toată lumea" a strâmbat din nas, desigur. Singurul motiv este, fără îndoială, culoarea pielii.

— Ba deloc, spuse Roger. După cum mi-a spus chiar secretarul clubului, în particular, nu este nici pe departe vorba de culoare, ci de faptul că niciunul dintre membri nu se ocupă de comerț.

— Clubul şi membrii lui pot să se ducă dracului, răbufni maiorul. M-aş bucura să-i văd că mă dau afară.

— Doamne, te-ai îndrăgostit de ea. În timp ce tatăl lui, încă în faza de negare, se străduia să găsească un răspuns convenabil, Roger continuă: Dar ce naiba încerci, de fapt, să obții?

Maiorul simți la adresa propriei odrasle o furie incredibilă, cum nu mai simțise niciodată în viața lui, care îl provocă să fie sincer.

— Spre deosebire de tine, care trebuie să faci o analiză a profitului oricărei interacțiuni sociale, spuse el, eu nu ştiu ce vreau să obțin. Ştiu doar că trebuie să încerc să o văd. Asta înseamnă dragostea, Roger. Când o femeie îți alungă toate gândurile lucide din minte, când nu poți să născoceşti stratageme romantice şi metodele clasice de manipulare nu-ți mai sunt de folos, când toate planurile tale atent concepute nu mai au nicio însemnătate şi tot ce mai poți face este să rămâi mut în prezența ei. Speri să i se facă milă de tine şi să-ți arunce câteva cuvinte amabile, care să umple golul din capul tău.

— O să zboare porcul înainte să rămâi tu fără cuvinte, spuse Roger, dându-şi ochii peste cap.

— Mama ta m-a lăsat mut când ne-am întâlnit pentru prima oară. Mi-a luat toate replicile amuzante de pe limbă şi m-a lăsat cu gura căscată ca pe un prostănac.

Maiorul îşi aminti rochia ei albastră şi subțire pe fundalul pajiştii de un verde intens şi felul cum soarele la apus îi contura părul. Ea îşi ținea sandalele într-o mână şi un pahar mic de punci în cealaltă, şi se strâmba de dulceața lipicioasă a acelei băuturi îngrozitoare. El era atât de vrăjit privind-o, încât se pierduse în mijlocul unei anecdote complicate şi roşise la auzul râsetelor prietenilor săi, care aşteptau finalul bancului. Nancy îşi făcuse loc în acel cerc şi îl întrebase direct: „Mai e şi altceva de băut în afară de acadeaua asta topită?" în urechile lui sunase precum o poezie, şi o dusese în cămara gazdei, de unde scosese din ascunzătoare o sticlă de scotch. Apoi, o lăsase doar pe ea să vorbească, în timp ce el încerca să nu se uite prea mult la rochia care i se lipea de piramidele moi ale sânilor ca o eşarfă care alunecă în permanență de pe statuia din marmură a unei nimfe a pădurilor.

— Ce părere ar avea mama dacă ar şti că alergi prin toată Anglia după o vânzătoare? întrebă Roger.

— Dacă mai rosteşti cuvântul „vânzătoare" o singură dată, o să te pocnesc, îi promise maiorul.

— Dar dacă te însori cu ea şi trăieşte mai mult decât tine? Ce se întâmplă dacă nu renunță la casă şi… de fapt, după cât tam-tam ai făcut pentru puşti, nu înțeleg cum ai putea să laşi totul pe mâna unei necunoscute.

— A, deci nu e vorba de loialitate, ci de patrimoniu!

— Nu contează banii, ci ideea de principiu, replică tânărul indignat.

— Lucrurile de genul acesta nu sunt niciodată simple, Roger. Şi, apropo de mama ta, erai şi tu acolo când m-a implorat să nu rămân singur dacă întâlnesc pe cineva la care să țin.

— Era în agonie. Te-a implorat să te recăsătoreşti şi i-ai jurat că n-o vei face. Pe mine, personal, m-a enervat faptul că ați pierdut atâta timp făcându-vă nişte promisiuni patetice pe care ştiați amândoi că nu aveați cum să le respectați.

— Mama ta a fost o femeie extrem de generoasă. Îşi lua în serios cuvântul dat.

Pentru un moment se lăsă tăcerea, iar maiorul se întrebă dacă nu cumva Roger simțea şi el mirosul fenolului şi al trandafirilor de pe noptieră, dacă nu vedea iarăşi lumina verzuie a camerei de spital şi chipul lui Nancy, slab şi frumos ca al unei sfinte dintr-o pictură medievală, la care doar ochii ardeau plini de viață. Amândurora le venise foarte greu, în acele ultime ore, să găsească vorbe care să nu fie doar simple platitudini, în fața nemiloasei morți, care părea atât de aproape şi totuşi imposibilă, maiorul îşi înghițise cuvintele, de parcă gura i-ar fi fost plină de paie uscate. Poemele şi citatele, pe care le folosise să-i aline pe alții prin acele inutile bilețele de condoleanțe şi în câte un elogiu ocazional, păreau amăgitoare şi un exercițiu al propriei vanități. Atunci nu putu decât să strângă mâna fragilă a soției sale şi să-şi repete în minte un vers din Dylan Thomas: „Nu te lăsa plutind în noaptea umbrelor de veci…”

— Te simți bine, tată? N-am vrut să fiu dur, spuse Roger, făcându-l să clipească de parcă abia s-ar fi trezit.

Îşi concentră privirea şi prinse cu o mână spătarul canapelei.

— Mama ta nu mai este, Roger. Nici unchiul Bertie nu mai este. Nu cred că mai am timp de pierdut.

— Poate că ai dreptate. Tânărul păru să cadă pe gânduri o clipă, fapt care îl miră pe maior, după care ocoli canapeaua şi îi întinse mâna. Uite, îți urez mult succes cu prietena ta, spuse el. Acum, ce-ar fi să-mi urezi şi tu succes la vânătoarea lui Ferguson? Ştii bine cât de mult înseamnă această afacere pentru mine.

— Apreciez gestul, zise maiorul strângându-i mâna. Cuvintele astea înseamnă enorm pentru mine. Îți urez mult succes, fiule. O să fac tot ce pot ca să te ajut.

— Chiar speram să zici asta. De vreme ce mă duc mai devreme, s-ar putea să fie nişte cocoşi sălbatici pe acolo, din ce povesteşte Gertrude. Prin urmare, ce-ar fi să-mi dai mie puştile?

În timp ce se îndepărta la volan de casa lui Roger, după ce-i lăsase cutia cu arme, maiorul se lăsă pradă sentimentului trist că fusese încă o dată manipulat. În mintea lui, imaginile se derulau într-o repetiție obositoare. Roger ghemuit într-o barcă în ceața zorilor de zi. Roger ridicându-se ca să tragă către un stol de rațe sălbatice care plutea pe cer. Roger împiedicându-se de banca de metal din spatele său şi căzând neîndemânatic în barcă. Roger scăpând arma care, cu un pleoscăit discret, se pierdea în adâncurile fără fund ale lacului scoțian.

capitolul 21

Maiorul se întreba dacă Don Quijote sau Sir Galahad ar fi fost capabili să-şi mențină ardoarea cavalerească a misiunii lor

romantice în cazul în care ar fi fost forțați să se târască bară la bară prin peisajul interminabil pigmentat de ambuteiaje, camioane zgomotoase şi spații de servicii anoste şi sterile. Se gândi la aceste exemple ilustre în timp ce îndura cu stoicism deplasarea pe centura urâtă de beton a autostrăzii M25 din Londra; măcar avea rolul să înfrâneze imboldul suburbiilor moleşite de a se revărsa şi de a sufoca ce mai rămăsese din zona rurală. Încercă să nu-şi piardă curajul pe măsură ce sudul rămânea în spate şi trebuia să facă față cursei nebuneşti între tirurile imense care goneau spre nord ca şi cum ar fi avut de străbătut două mii de kilometri, transportând organele unor donatori, nu ceai rece, pui congelați şi obiecte electrocasnice.

În lumina fluorescentă şi mirosul slab de clor dintr-o anonimă zonă de servicii din centrul Angliei, unde nu mai era decât un alt bătrân cărunt cu o tavă de plastic, începu să fie copleşit de îndoieli. Nu anunțase pe nimeni că urma să vină. Ce făcea dacă doamna Ali nici măcar nu era acasă? Chemarea de sirenă a Scoției, cu promisul banchet la castel şi vânătoarea prin iarba înaltă, aproape că-i luase mințile, dar, în timp ce apăsa cu prea mare vigoare pe cutia unui mic recipient de plastic şi se stropea cu lapte pe haină, îşi dădu seama că tocmai doamna Ali era cea care făcea ca lumea să fie un pic mai puțin anonimă. ÎI făcea pe el să fie un pic mai puțin anonim. Aşa că îşi bău ceaiul cu înghițituri mari – lucru deloc dificil, având în vedere că era de-abia dezmorțit – şi ieşi grăbit ca să pornească iar la drum.

Se simțea cam stânjenit în timp ce străbătea agale oraşul, căutând strada şi numărul casei din scrisoarea pe care i-o dăduse Grace. Scrisul frumos al doamnei Ali era mototolit între degetele lui şi volan, în timp ce confrunta iarăşi şi iarăşi

foaia subțire cu plăcuțele stradale. Trecătorii erau, în majoritate, femei cu pielea închisă la culoare, cu bebeluşi sau copii mai mari pe care-i țineau de mână. Unele purtau şalul musulmanelor practicante. Altele purtau jachete sport scurte şi umflate, cu puf, şi cercei de aur, foarte la modă printre femeile de pretutindeni. I se păru că vede câteva capete răsucindu-le să-l privească, atunci când trecu pe lângă un grup de tineri, adunați în jurul unei maşini decapotabile. Trecu pe lângă casă, dar îi era prea ruşine să mai facă o dată turul străzii, aşa că se strecură într-un loc liber de parcare.

Strada lungă era ancorată la un capăt de două vile victoriene mari, acum degradate şi părăsite, iar în celălalt capăt, un zid înalt indica perimetrul unui ansamblu rezidențial din cărămidă roşie, plin de blocuri cu şase etaje şi de case înguste, şi ele cu etaj. Ramele metalice ale geamurilor şi uşile de la intrare simple, vopsite în una din aceleaşi trei culori, sugera limitele, atât artistice, cât şi bugetare ale autorităților locale. Între aceşti reprezentanți ai maximului şi ai minimului erei industriale se afla un lung şir de case tip duplex, construite pentru clasa mijlocie de dinainte de război, care avea aspirații de mărire: trei dormitoare, două salonaşe şi instalații de apă interioare, toate întreținute de o menajeră „zilnică".

Unele dintre aceste case fuseseră drastic „îmbunătățite" în zilele lor de glorie, şi erau de nerecunoscut după geamurile lor termopan cu rame din plastic, anexele laterale ca nişte cutii şi uşile de la intrare din sticlă. Puținele ferestre care îşi păstraseră cercevelele aveau vopseaua cojită şi draperii variate, care sugerau faptul că aparțineau unor camere închiriate separat. În opinia maiorului, cel mai grav era că

multe dintre imobile, arătoase sau nu, îşi reduseseră grădinile şi le pavaseră, astfel încât să se poată parca mai multe maşini, până aproape de ferestre.

Casa familiei Ali era una dintre cele mai prospere, îşi păstrase o jumătate de grădină, cu zonă cu pietriş, unde era parcată o maşină sport cu două locuri. Efectul elegant al maşinii şi al tocurilor proaspăt vopsite în alb era umbrit de casa vecinilor, care avea pe stâlpii de la poartă delfini în salturi şi obloane mov ce acopereau nişte ferestre cu rame din lemn închis la culoare.

Maiorul tocmai formula un gând dezaprobator faţă de acest exces în mod evident străin de Anglia, când o femeie albă cu părul vopsit în şuviţe şi cu o jachetă roz de blană, asortată la blugi verzi şi cizme negre de piele, ieşi pe uşa de la intrare şi plecă apoi cu o maşinuţă verde pe a cărei bară era lipit un autocolant cu „Ador Ibiza”.

Cerându-şi scuze în minte tuturor celorlalţi vecini, maiorul porni către uşa grea de stejar a casei familiei Ali, după care se opri în prag, uitându-se la cercul de alamă al ciocănelului de la uşă. Îşi aminti cum stătuse alături de doamna Ali în faţa clubului de golf, amândoi cuprinşi de emoţiile anticipării. Acum era sigur că viaţa nu se ridica niciodată la nivelul aşteptărilor şi deveni tot mai convins că ziua de astăzi urma să fie un adevărat dezastru. Se uită în urmă, zicându-şi că încă putea s-o ia la goană până la maşină. Văzu un tânăr pe bicicletă care mesteca gumă şi se holba la el. Maiorul dădu din cap în semn de salut şi, simţindu-se prea jenat pentru a mai da înapoi, se întoarse şi bătu la uşă.

Îi răspunse o tânără însărcinată. Avea părul tuns modern, adunat lejer sub o eşarfă, şi o rochie neagră şi moale, de

gravidă, deasupra colanților cu model în alb şi negru. Fața ei cafenie era atrăgătoare, dar lipsită de finețe, semănând destul de bine cu Abdul Wahid.

— Da? întrebă ea.

— Bună ziua, sunt maiorul Ernest Pettigrew. Am venit să vorbesc cu doamna Ali, rosti el pe un ton foarte autoritar.

— Sunteți din partea consiliului local?

— Doamne, Dumnezeule, nu! De ce, par a fi de la consiliu? Tânăra îi răspunse cu o privire afirmativă. Sunt prieten cu doamna Ali, adăugă el.

— Mama s-a dus până la magazin, spuse femeia. Vreți s-o aşteptați?

Nu deschise însă uşa mai mult şi nici nu se dădu la o parte, iar maiorul îşi dădu seama că era privit cu o foarte mare doză de neîncredere.

— Ah, nu am venit pentru mama dumneavoastră, explică el, înțelegându-şi greşeala. Aş dori să o văd pe doamna Jasmina Ali, din Edgecombe St. Mary.

— Ah, ea, veni răspunsul laconic. După o pauză, tânăra îi spuse: Mai bine intrați şi o să-l sun pe tata.

— Dar dumneaei este aici? întrebă maiorul în timp ce era condus în salonaşul destinat musafirilor.

Două canapele erau aşezate față în față, alături de un mic şemineu pe gaz, fiecare dintre ele acoperită cu o cuvertură de mătase stacojie cu trandafiri şi peste aceasta cu huse transparente de vinii. Două carpete cu model şi o pictură mare abstractă, care sugera un peisaj în albastru şi gri, împodobeau pereții zugrăviți în crem. Nu exista nicio carte, iar diferitele măsuțe erau decorate cu bucăți de roci, cristale şi boluri pline cu semințe uscate şi crenguțe aromatice. La

bovindou atârnau jaluzele albastre, confecționate dintr-un material de calitate; vizavi de fereastră erau uşile franțuzeşti mate, cu draperii albastre lungi până în podea, care duceau către o altă cameră. Cel mai frumos element decorativ de acolo era un covor oriental, o demonstrație splendidă de lucru manual, țesut dintr-o mie de bucăți diferite de mătase albastră. Maiorul îşi zise că încăperea ar fi fost pe gustul cumnatei lui, Marjorie, care, deşi nu ar fi folosit nicicând husele de plastic pentru mobilă, în secret ar fi tânjit după o asemenea dovadă de eleganță ferită de pete.

— O să vă aduc nişte ceai, spuse femeia. Vă rog să aşteptați aici.

Plecă, închizând uşa după ea. Maiorul alese unul din cele două scaune mici, cu spătarul drept, aflate la un capăt al canapelelor. Erau alarmant de fusiforme, dar nu avea încredere să stea pe canapea, din pricina zgomotelor pe care le-ar fi scos pantalonii lui pe husa de plastic. În cameră domnea o linişte deconcertantă. Zgomotele străzii erau înăbuşite de geamurile termopan duble şi nu exista vreun ceas care să ticăie pe polița căminului. Nu era nici măcar un televizor, chiar dacă maiorului
i se păru că aude clinchetele unei emisiuni de divertisment. Ascultă cu atenție şi i se păru că undeva mai în adâncul casei, dincolo de uşile franțuzeşti, exista un televizor deschis.

Se ridică de îndată ce uşa către hol se deschise. Era tânăra, care se întorsese cu o tavă din alamă pe care erau un ceainic şi două pahare în suporturi de argint. După ea se strecurară chicotind şi doi copilaşi, care îl priviră pe musafir ca şi cum ar fi fost un exponat la grădina zoologică.

— Tata ajunge acasă curând, spuse tânăra, indicându-i

maiorului să se aşeze. Chiar doreşte să vă cunoască, domnule… cum vă numiți?

— Maior Pettigrew. Dar doamna Ali nu este acasă?

— Tata va ajunge aici imediat, repetă ea, turnându-i o ceaşcă de ceai. Apoi, în loc să-şi toarne şi ei, îi alungă pe copii afară din cameră şi plecă, închizând cu atenție uşa.

Se mai scurseră câteva minute în tăcere. Maiorul simți greutatea camerei apăsându-i pe creştet şi presiunea timpului trecându-i prin degete. Refuză să se uite la ceas, dar îşi imagină cum toți ceilalți invitați ajungeau în Scoția. Fără îndoială, era oferit un bufet rece, iar oaspeții îşi lăsau hainele la garderobă sau se plimbau în jurul lacului. Nu văzuse cum arăta castelul lui Ferguson, dar mai mult ca sigur avea atât un lac, cât şi un bufet rece. Aceste două elemente erau esențiale. În această cameră, pe de altă parte, nu avea niciun punct de sprijin. Pentru el, totul era nefamiliar şi, prin urmare, foarte obositor. Brusc, se auzi o cheie în uşa principală şi mişcare în hol, apoi şoapte apăsate, însoțite de zgomotul hainelor atârnate în cuier şi al pantofilor aşezați la locurile lor.

Uşa se deschise din nou şi apăru un bărbat lat în umeri, cu păr negru tuns scurt şi o mustață îngrijită. Purta cămaşă şi cravată, iar pe buzunarul de la piept încă avea prins ecusonul de plastic care îl identifica, în mod neaşteptat, cu numele de Dave. Nu era înalt, dar aerul său autoritar şi bărbia dublă îi confereau imaginea unui bărbat aflat la conducerea unei bucățele de lume.

— Domnul maior Pettigrew? Mă numesc Dave Ali şi sunt onorat să vă găzduiesc în umila mea casă, spuse el pe un ton care, după cum observase maiorul de-a lungul anilor, era folosit doar de cei care îşi considerau casa superioară multor

altora. Am auzit multe despre dumneavoastră de la fiul meu, care consideră că vă este îndatorat în mare măsură.

— A, deloc, zise maiorul. I se făcu semn cu mâna să se aşeze din nou pe scaun şi i se oferi o nouă ceaşcă de ceai. Nu-i plăcuseră niciodată diminutivele, şi considera că Dave era o poreclă nepotrivită pentru acest domn Ali. Fiul dumneavoastră e un tânăr foarte aprig, remarcă el.

— Este impetuos, încăpățânat şi ne înnebuneşte, atât pe mine, cât şi pe mama lui, mărturisi Dave, clătinând din cap şi mimând disperarea. Ei îi spun că şi eu eram la fel la vârsta lui şi că nu trebuie să-şi facă griji, dar ea îmi răspunde că am forțat-o să pună piciorul în prag pentru a mă îndrepta, în timp ce Abdul Wahid… ei bine, *inshaa'Allah,* şi el îşi va găsi calea după ce se va căsători.

— Aşteptăm cu multă nerăbdare, cu toții, s-o revedem pe Jasmina – doamna Ali – când va veni la nuntă, declară maiorul.

— Da, sunt sigur, spuse Dave pe un ton neutru.

— Să ştiți că are mulți prieteni în sat, continuă celălalt să-l preseze.

— Mi-e teamă că nu va veni, răspunse Dave Ali. Eu şi soția mea mergem cu maşina Triumph, în care de-abia reuşim să ne punem bagajele. Şi apoi trebuie să aibă cineva grijă de mama, care este foarte fragilă, având în vedere că Sheena poate să nască oricând.

— Să înțeleg că aveți anumite dificultăți, începu maiorul. Dar, pentru ceva atât de important ca o nuntă, sigur puteți…

— Soția mea, care este bunătatea întruchipată, domnule maior, a spus „Ar trebui să meargă Jasmina şi să rămân eu cu mami şi cu Sheena", dar vă întreb, domnule maior, este

normal ca o mamă, care munceşte şapte zile pe săptămână, să rateze nunta singurului ei fiu?

Rămase fără suflare şi îşi şterse faţa cu o batistă, gândindu-se la numeroasele sacrificii ale soţiei sale.

— Presupun că nu, recunoscu maiorul.

— Şi, în plus, va fi o ceremonie foarte liniştită. Dave sorbi din ceai. Eu aş fi fost dispus să intru în faliment pentru ca totul să iasă bine, dar soţia mea spune că ei preferă să nu se agite prea mult având în vedere situaţia. Deci, practic, nu va fi aproape nimic – doar un schimb de daruri, fără vreo fantezie costisitoare. Făcu o pauză şi se uită la vizitatorul său, cu o sprânceană înălţată semnificativ. În plus, noi credem că este important ca Jasmina să se rupă complet de trecutul său, dacă doreşte să fie fericită în viitor.

— Să se rupă complet de trecut?

Dave Ali oftă şi clătină din cap într-o mişcare ce părea inspirată de milă.

— A insistat să poarte o mare povară atunci când a murit fratele meu, spuse el încet. O povară pe care nu ar trebui s-o ducă nicio femeie. Acum, ne dorim doar ca ea să scape de orice responsabilitate şi să fie fericită aici, în mijlocul familiei sale, unde putem avea grijă de ea.

— Sunteţi foarte generoşi.

— Dar obiceiurile vechi persistă, continuă Dave. Eu, cel puţin, de-abia aştept ziua în care să-i pot da afacerea lui Abdul Wahid şi să mă pensionez, dar fără îndoială că şi eu voi încurca pe toată lumea şi că nu voi accepta uşor să fac ce-mi zic alţii.

— Dumneaei este o femeie foarte capabilă, spuse maiorul.

— Noi sperăm că odată cu trecerea timpului va învăţa să fie

mulțumită aici, acasă. Deja este indispensabilă pentru mama şi îi citeşte în fiecare zi din Coran. Am refuzat s-o trimit la unul dintre magazinele noastre. I-am zis că acum este momentul ei să se relaxeze şi să-i lase pe alții să aibă grijă de ea. Este mult mai bine să stai fericit acasă, după cum i-am tot repetat. Fără taxe sau facturi de plătit, fără bilanțuri, fără persoane care se aşteaptă să ştii toate răspunsurile.

— E obişnuită cu un anumit grad de independență, remarcă musafirul.

— Văd că începe să se acomodeze. Nu i-a mai sugerat bietei mele soții, noi moduri de a administra sistemele de inventariere. În schimb, este obsedată să-şi facă propriul abonament la bibliotecă.

— Abonament la bibliotecă?

— Eu nu ştiu cine mai are timp de citit, mormăi Dave. Dar dacă doreşte, i-am spus că poate să-şi facă. Noi suntem foarte ocupați acum, cu nunta şi cu deschiderea unui Super-Center luna viitoare, dar soția a promis că o va ajuta să obțină o viză de flotant şi apoi o să poată sta acasă toată ziua să citească.

Îi întrerupse o agitație din hol. Maiorul nu reuşi să distingă vreun cuvânt, dar auzi o voce cunoscută strigând: „E ridicol. Pot să intru dacă vreau!" Uşa se deschise şi doamna Ali, încă îmbrăcată cu haină şi eşarfă şi ținând în brațe o pungă de cumpărături, apăru în cadrul ei. Avea obrajii roşii, fie din cauza discuției, fie din cauză că venise de afară, şi îl privi de parcă era înfometată să-l cuprindă cu ochii dintr-odată. În spatele ei, tânăra însărcinată şopti ceva care o făcu pe doamna Ali să tresară.

— Las-o să vină, Sheena, spuse Dave, ridicându-se şi făcându-i semn să plece. Nu-i nicio problemă să salute un

vechi prieten al unchiului tău, Ahmed.

— Chiar dumneata eşti, exclamă ea. Am văzut o pălărie pe hol şi mi-am dat seama imediat că e a dumitale.

— Nu ştiam că ți-ai terminat treburile prin oraş, zise cumnatul ei. Domnul maior a făcut un popas în drum spre Scoția.

— Trebuia să trec să te văd, murmură acesta. Simțea nevoia disperată să o ia de mână, dar îşi reținu impulsul.

— Tocmai îi spuneam domnului maior cât de mult îți place să citeşti, interveni Dave. Fratele meu obişnuia să-mi povestească, domnule maior, cum Jasmina se îngropa în cărți. „Şi ce dacă eu fac ceva mai multă treabă, iar ea citeşte? Ea este intelectuală", zicea el. Rosti cuvântul „intelectuală" cu o undă neîndoielnică de sarcasm, şi maiorul fu cuprins de o repulsie intensă față de acest bărbat. Îmi pare rău doar că a muncit atât de mult, adăugă Dave, ştergându-se din nou cu batista. A plecat atât de devreme dintre noi.

— Asta e josnic chiar şi pentru de tine, replică doamna Ali pe un ton scăzut. Urmă o pauză, în care cei doi se priviră cu fălcile încleştate. Sheena mi-a spus că aveai o întâlnire de afaceri, urmă ea.

— Sheena este foarte precaută, i se adresă domnul Ali maiorului. Îşi face griji cu privire la toată lumea. Uneori, chiar îi face pe oameni să mă aştepte în stradă.

— Grace şi-a dorit să vin să te văd, îi spuse maiorul doamnei Ali. Cred că se aştepta să-i mai scrii.

— Dar i-am scris, chiar de mai multe ori, zise ea. Deci am avut dreptate când mi-am făcut griji că nu am primit niciun răspuns. Îşi privi cumnatul cu un vag dispreț. Nu ți se pare ciudat, Dawid?

— Este chiar şocant – văd că poşta merge foarte prost în zilele noastre, căzu de acord cumnatul ei, strângând din buze de parcă nu-i plăcea să i se spună pe numele real în faţa unui străin. Şi vorbesc din postura unui om care are în responsabilitate trei oficii poştale. Noi doar punem scrisorile în saci, dar după aceea nu mai este treaba noastră.

— Aş dori să discut cu domnul maior câteva minute între patru ochi, îl informă doamna Ali. Să vorbim aici, sau să-l invit la o plimbare ca să-i arăt cartierul?

— Este bine aici, foarte bine, spuse Dawid Ali pe un ton grăbit. Maiorul văzu, amuzat şi totodată îndurerat, că îl speria gândul că cei doi ar fi putut să se plimbe în faţa vecinilor. Sunt sigur că domnul maior, oricum, trebuie să plece curând – traficul de după-amiază este groaznic în ziua de azi. Apoi se îndreptă spre uşile mate şi le deschise. Vă las să discutaţi câteva minute despre vremurile de odinioară. În încăperea din spate, un televizor era dat la volum mic şi o bătrână stătea într-un balansoar, cu un cadru de mers în faţa ei. Părea a fi pe jumătate moartă, prăbuşită în scaun, dar maiorul îi văzu ochii negri îndreptându-se către ei. Dacă nu vă deranjează, nu o să îi cer mamei să-şi întoarcă scaunul. Ea sigur nu vă va deranja.

— Nu am nevoie de însoţitoare, rosti doamna Ali într-o şoaptă apăsată.

— Bineînţeles că nu, răspunse Dawid. Dar haideţi s-o lăsăm pe mama să creadă că este utilă. Nu vă faceţi griji, adăugă el către maior, este surdă ca un lemn.

— Trebuie să vă mulţumesc pentru ospitalitate, spuse acesta.

— Mă îndoiesc că ne vom mai revedea, odată cu ruperea de trecut şi toate cele, zise Dawid Ali, întinzându-i mâna. A fost

o plăcere să întâlnesc o fostă cunoştinţă a fratelui meu şi este o onoare că v-aţi abătut atât de mult de la drumul dumneavoastră.

După ce Dawid Ali îi şopti câteva cuvinte mamei sale şi plecă prin camera din spate, maiorul şi doamna Ali se îndepărtară cât de departe posibil de uşile deschise, aşezându-se pe o banchetă tare, în bovindou. Ea încă avea punga de cumpărături în braţe, şi acum o puse sub banchetă şi îşi scoase haina, care căzu neglijent în spatele ei.

— Am impresia că visez că eşti aici, spuse ea.

— Eu nu cred că le-ar plăcea dacă te-aş ciupi, murmură el.

Rămaseră tăcuţi pentru o clipă. Maiorul era de părere că trebuia să renunţe la obişnuitele discuţii banale şi să facă nişte declaraţii şi să-şi exprime nişte dorinţe, dar oricât îşi stoarse creierii, nu reuşi să găsească vorbele potrivite ca să înceapă.

— Balul ăla stupid, spuse el în sfârşit. Nu am mai avut prilejul să-mi cer iertare.

— Nu te învinuiesc pe tine pentru grosolănia altora.

— Dar ai plecat. Fără să-ţi iei rămas-bun.

Doamna Ali se uită pe geam, iar el profită de ocazie pentru a-i studia din nou curbura obrazului şi genele groase ale ochilor căprui.

— Mi-am permis să visez, spuse ea. Era ca un sentiment de uimire. Zâmbi şi continuă: Însă femeia practică din mine s-a trezit şi a înţeles realitatea. Zâmbetul i se şterse şi deveni serioasă, ca un înotător care se pregăteşte să se arunce în apă sau ca un soldat căruia tocmai i s-a ordonat să tragă. Eu mi-am legat soarta de familia Ali cu mulţi ani în urmă, şi a venit momentul să-mi plătesc datoria.

— Când mi-ai trimis cartea lui Kipling înapoi, m-am gândit

că mă disprețuiești.

Maiorul era conștient că dădea impresia unui copil rănit.

— Am trimis-o înapoi? întrebă ea. Dar am pierdut-o la mutare.

— Abdul Wahid mi-a înmânat-o, explică el, simțindu-se confuz.

— Credeam că se află în poşeta mea, alături de alte lucruri de valoare, dar când am ajuns aici, n-am mai reuşit să o găsesc. Făcu ochii mari, iar buzele îi tremurară. Cred că mi-a furat-o ea!

— Cine?

— Soacra mea, mama lui Dawid.

Maiorul încercă să-i împărtăşească furia, dar era prea bucuros că descoperise că nu avusese intenția să-i dea înapoi cartea.

— Scrisorile tale dispar, eşti împiedicată să mergi la nunta nepotului tău, ți se cere să-ți părăseşti casa, rezumă el. Nu mai poți sta aici, draga mea doamnă. N-o voi permite eu.

— Ce-aş putea să fac? întrebă ea. Trebuie să renunț la magazin, de dragul lui George.

— Dacă-mi dai voie, te iau acum cu mine, chiar acum. În orice condiții doreşti. Se întoarse şi îi luă ambele mâini într-ale sale. Dacă această cameră nu ar fi atât de urâtă şi de apăsătoare, ți-aş mai cere ceva, dar nevoia mea de a te scoate de aici este mult mai importantă decât orice alte considerente ale inimii, aşa că n-o să-ți îngreunez evadarea cu vreo obligație. Spune-mi doar ce trebuie să fac ca să te scot din această închisoare şi să te duc într-un loc unde poți respira. Şi nu mă insulta prefăcându-te că nu te sufoci în casa asta. Chiar şi el respira acum greu, iar inima părea să-i bată în piept ca o

pasăre prinsă într-o colivie. Ea îşi întoarse spre el ochii scăldaţi în lacrimi.

— O să fugim la căsuţa aceea mică, de care am vorbit odată? Unde nimeni nu ne-ar şti şi de unde am trimite doar vederi criptice către restul lumii? Mi-ar plăcea să mergem acolo chiar acum şi să scăpăm de toţi pentru o vreme, şopti ea.

Maiorul o apucă strâns de mâini şi nu se întoarse când auzi un vaiet din cealaltă cameră, scos de bătrâna care bolborosea în urdu şi striga „Dawid, vino repede!"

— Hai să mergem, spuse el. Te duc unde ai visat şi, dacă vrei, rămânem acolo pentru totdeauna.

— Dar cu nunta? Trebuie să ştiu că a ieşit totul cum trebuie.

— Atunci o să mergem şi la nuntă, strigă el, bucuria făcându-l să lase la o parte toată eticheta. Doar vino cu mine acum şi îţi promit că, orice s-ar întâmpla, n-o să te abandonez.

— O să vin cu tine, rosti ea calmă. Se ridică şi îşi puse haina, apoi luă punga de cumpărături. Trebuie să plecăm acum, înainte să încerce să mă oprească.

— Nu ar trebui să-ţi faci un bagaj? întrebă el, deconcertat, pentru o clipă, de transformarea unei pasiuni de moment într-o realitate rece. Te-aş putea aştepta în maşină.

— Dacă ne oprim să analizăm realitatea, nu mai plec niciodată de aici. Este mult mai logic să plec. Nu eşti aşteptat în Scoţia? Nu trebuie să mă apuc de pregătit cina şi de citit Coranul cu voce tare? Nu cumva plouă în Anglia?

De fapt, acum chiar ploua, iar picăturile grele se loveau de geamuri ca nişte lacrimi.

— Ba da, chiar plouă, spuse el, uitându-se pe fereastră. Iar eu sunt aşteptat în Scoţia.

Uitase complet de vânătoare şi acum, aruncând o privire la ceas, îşi dădu seama că, dacă cei de acolo se ţinuseră de programul absurd de matinal, nu mai avea timp să ajungă nici măcar la cină. Se întoarse şi o văzu clătinându-se pe picioare. În orice moment, urma să se prăbuşească pe banchetă, şi toată nebunia fugii să dispară. Chipul ei deja îşi pierdea însufleţirea. Maiorul recunoscu momentul fragil de dinainte ca eşecul să fie înţeles şi acceptat. Percepea dureros contrastul dintre tăcerea lor şi vaietul din camera din spate. Se auzeau paşi grei în hol. Apoi, maiorul se aplecă înainte, întinse o mână şi o prinse de încheietură cu putere.

— Hai să mergem acum!

capitolul 22

— Trebuie să dau un telefon, spuse el. Ieşiseră din oraş, îndreptându-se către vest, şi deja, prin geamul uşor deschis, umbra după-amiezii părea mai rece şi mai clară. Va trebui să găsesc vreun pub sau ceva de genul ăsta.

— Am eu telefon. Scotoci prin geantă şi scoase un mobil mic. Cred că mi l-au cumpărat ca să ştie pe unde sunt, dar eu am grijă să nu-l pornesc niciodată. În timp ce-l butona, aparatul scoase o serie de bipuri stridente.

— Ce invenţii oribile, mormăi el.

— Zece mesaje telefonice, anunţă ea. Presupun că mă caută.

La o ieşire cu indicatorul „Birou de informaţii pentru turişti”, maiorul opri într-o mică parcare, care avea şi toaletă, unde se dovedi că biroul de informaţii se afla într-un vagon de tren. Era închis în timpul iernii, astfel că parcarea era goală.

În timp ce doamna Ali se duse la toaletă, maiorul butonă la tastatura minusculă a aparatului şi reuşi, din a doua încercare, să apeleze numărul corect.

— Helena? Aici Ernest Pettigrew. Îmi pare rău că sun aşa, din senin.

Până se întoarse doamna Ali, cu părul uşor umed căci se spălase pe faţă, maiorul reuşise să afle traseul până la cabana de pescuit a colonelului Preston şi alte informaţii utile, de pildă că trebuia să caute cheia sub ariciul de lângă magazie şi că lămpile cu parafină erau ţinute în cadă, pentru siguranţă. Helena dovedise eleganţa de a nu fi curioasă în legătură cu dorinţa subită a maiorului de a folosi casa, deşi nu-i luase în serios pretextul că ar fi mers doar pentru a-i aduce lanseta colonelului.

— Ştii foarte bine că, dacă pune vreodată mâna pe ea, va trebui să se deprindă cu ideea că nu o va mai folosi niciodată, spuse ea. Mi-ar plăcea ca visul lui să mai dureze un timp. La final, înainte de a închide, şopti misterios: N-o să spun nimănui de ce ai sunat. Maiorul se trezi uitându-se la telefon şi întrebându-se dacă nu cumva poveştile colonelului legate de Helena aveau vreun sâmbure de adevăr.

— Tot planul e în ordine, o informă el pe doamna Ali. Mi-e teamă că mai avem cam o oră sau două de mers. Este la…

— Te rog, nu-mi spune unde este, îl opri ea. Astfel, pot să mă detaşez chiar şi de mine însămi pentru o vreme.

— Nu există încălzire, bineînţeles. Probabil doar un sac de cărbuni în magazie. Nu prea se pescuieşte iarna.

— Iar eu am adus de-ale gurii, se felicită ea, uitându-se la sacoşa cu alimente de parcă ar fi apărut ca prin minune. Nu ştiam ce urmează să fac, dar se pare că vom mânca nişte piept

de pui *bălți.*

Maiorul puse sacoşa în portbagaj, ca laptele şi puiul să stea la rece. Apucă să vadă nişte roşii şi nişte ceapă şi să simtă o aromă de coriandru proaspăt. Se părea că mai erau nişte condimente şi frunze uscate în punguțe de plastic, după care simți contururile fragile ale pungii de patiserie care conținea ceva ce mirosea a migdale.

— Poate ar trebui să ne oprim să-ți iei câte ceva… ceva lucruri, sugeră el, mintea blocându-i-se la imaginea lenjeriei de damă şi întrebându-se unde puteau găsi nişte magazine.

— Doar n-o să stricăm nebunia evadării cu o incursiune la Marks and Sparks, râse ea. Hai să mergem până la capătul lumii!

Cabana era mai mult un hambar de oi dărăpănat, cu ziduri groase de piatră şi un acoperiş strâmb din plăci de ardezie, în care deschizăturile originale fuseseră umplute cu o combinație de geamuri şi uşi desperecheate, recuperate de la alte proprietăți. Uşa din față era din stejar masiv, sculptată cu ghinde şi un medalion de frunze, dar fereastra de alături avea o ramă albastră scorojită, umplută pe o latură cu câteva bucăți de lemn şi având lipsă un ochi de geam.

Lumina aproape dispăruse după munți, conturându-se vag înspre vest, şi o lună bombată îşi iței cocoaşa pe cer. În josul cabanei, o pajişte neîngrijită ducea către un golfuleț îngust al lacului ce părea să se deschidă în noapte ca o mare. Maiorul cercetă din priviri contururile întunecate ale copacilor şi ale arbuştilor înghesuiți pe proprietate, sperând să distingă o siluetă mai ascuțită care să indice o magazie. Tocmai se pregătea să anunțe că avea de gând să efectueze o căutare minuțioasă a ariciului de piatră, când îi dădu prin minte că s-

ar fi putut folosi de ochiul spart de geam ca să între.

Deja se făcuse frig, iar doamna Ali tremura din toate încheieturile, îmbrăcată în haina subțire de lână, cu eşarfa fluturând în bătaia vântului aspru dinspre lac. Închisese ochii şi respira adânc.

— Este destul de frig cât să înghețe în noaptea asta, opină maiorul. Se apropie de ea, temându-se că starea deplorabilă a locului ar fi putut-o îngrozi. Poate ar trebui să mergem înapoi în satul prin care am trecut şi să căutăm cazare.

Doamna Ali deschise ochii şi îi oferi un zâmbet încordat.

— O, nu, e aşa de frumos aici! Şi, ca să fiu sinceră, chiar la vârsta mea şi în mijlocul unei asemenea aventuri ridicole, nu cred că aş putea să mă cazez la un hotel cu tine.

— Dacă priveşti astfel lucrurile… Obrajii lui se înroşiră în întuneric. Sper să-ți menții părerea şi dacă dăm de veverițe înăuntru, spuse el, îngrijorat de rama spartă. Apucă strâns lanterna-stilou pe care o scosese din torpedou şi se întrebă dacă bateriile mai erau bune sau dacă acidul începuse deja să curgă din ele. Presupun că ar fi mai bine să facem o incursiune.

Într-adevăr, reuşi să răsucească încuietoarea prin ochiul de geam; împinse şi deschise uşa, apoi păşi în atmosfera şi mai rece a cabanei. Lanterna îl ajută numai cu o rază subțire şi albăstruie, astfel că bâjbâi cu mâinile întinse înainte, ca să se ferească de o lovitură neaşteptată în genunchi sau ca să nu dea cu capul de vreo grindă joasă. Lumina dansă peste contururi de mese şi scaune, o canapea de nuiele cu spătarul rupt, o chiuvetă, de fier cu dulapuri acoperite cu perdeluțe din bumbac. Într-un colț se înălța un şemineu mare şi negru de funingine, mirosind a cărbune jilav. Într-o parte fusese

desfigurat prin adăugarea unui recipient din tablă galvanizată, cimentat direct într-o deschizătură a hornului, astfel încât căldura focului să poată încălzi apa. Două țevi cu robinete duceau către instalațiile sanitare dintr-o baie nevăzută, care le dădea speranța că s-ar fi putut spăla măcar rapid. Printr-o arcadă se zărea un mic colț de dormitor. Printr-un alt aranjament straniu – o uşă glisantă şi una franțuzească, puse la un loc – lacul strălucea argintiu, iar un triunghi generos de lumină selenară cădea de-a lungul podelei dezvăluind coşuri mari pline cu unelte de pescuit, abandonate neglijent, de parcă proprietarul urma să iasă cu ele a doua zi. Maiorul găsi chibrituri la locul evident, într-o cutie de pe polița căminului, şi, în spălătoria cu tavan scund, de dincolo de zona chiuvetei, cada de zinc în care se găseau trei lămpi cu parafină.

— Sper să nu te aştepți ca locul să arate mai bine când este luminat, spuse el aprinzând un chibrit şi întinzându-se către abajurul de sticlă al celei mai apropiate lămpi.

— N-am mai simțit mirosul unei lămpi cu parafină de când eram mică, râse ea. Tata ne spunea cum a fost descoperită în secolul al nouălea, la Bagdad, de un alchimist care încerca să distileze aur.

— Eu credeam că un scoțian a inventat-o, replică maiorul, arzându-se la deget şi scăpând chibritul în timp ce se străduia să aprindă cea de-a doua lampă. Dar cele mai uluitoare lucruri au fost inventate în Orient, în timp ce noi încă ne chinuiam să facem case din chirpici şi să ne găsim oile rătăcite. Aprinse încă un chibrit. Din păcate, nimic nu a contat până la urmă, dacă nu le-ai brevetat înainte să apară americanii.

Cu lămpile care le ofereau o lumină galbenă tremurătoare şi cu un foc de cărbuni care lingea vatra de cărămidă, camera

începu să-şi mai piardă din mirosul de criptă.

— Este chiar încântător aici, dacă priveşti cu ochii întredeschişi.

Maiorul deschidea o sticlă de vin roşu, care ar fi trebui să fie un cadou pentru gazda sa scoțiană.

— Atâta timp cât ştergi orice înainte să atingi, completă doamna Ali, aşezând ceapa într-o tigaie cu unt. Soba şubredă era alimentată de o butelie ruginită aflată chiar lângă geamul de la bucătărie. Praful pare să aibă ani de zile vechime.

— Fostul meu comandant, colonelul Preston, este într-o stare precară de vreo doi ani, spuse maiorul, uitându-se la undițele adunate lângă perete. Nu cred că va mai veni vreodată pe aici. Se apropie de şemineu şi testă boilerul improvizat cu dosul palmei. Apoi se aşează cu spatele la foc şi sorbi vinul pus într-o cană de ceai, privind cum mâinile ei tăiau roşiile cu o mişcare lină a cuțitului şi cum îşi ținea, concentrată, capul înclinat într-o parte. Mare păcat, serios; vorbeşte despre locul acesta cum am vorbi eu sau tu despre… Ei bine, despre cel mai important loc din viața noastră.

Simți o mare tristețe pentru colonel, dar sentimentul nu reuşi să-i capteze prea mult atenția, din pricină că părul ei începuse să se desfacă din agrafe, iar ea se opri pentru a-şi da la o parte nişte şuvițe de pe frunte cu antebrațul. Puiul şi condimentele sfârâiau în tigaie, şi în timp ce ea o acoperi cu o tavă, el nu reuşi să-şi amintească vreun alt loc de care să se fi simțit vreodată ataşat. Lumea părea să se fi micşorat cât să încapă perfect în această cameră.

— Şi tu ai un astfel de loc? întrebă doamna Ali, scăzând flacăra de sub tigaie şi zâmbind. Eu ştiu că nu par să am rădăcini.

— Cred că a fost întotdeauna Edgecombe St. Mary. Soția mea e îngropată în cimitir, iar locul meu de veci e tot acolo.

— Da, e şi ăsta un mod de a prinde rădăcini într-un loc, spuse ea. Apoi scoase o exclamație îngrozită, în timp ce el izbucni în râs. A ieşit total aiurea, se scuză repede.

— Ba deloc, tocmai asta am vrut să exprim. Întotdeauna mi s-a părut important să hotărăşti unde vei fi înmormântat, ca apoi să-ți organizezi viața în sens invers, pornind din acel punct.

Mâncară, înmuind în sos rulourile dulci cu migdale şi bând vin. Ea acceptă un pahar ca să se încălzească, dar îl bău îndoit cu apă, ca o franțuzoaică.

— Aşadar, dacă doreşti să fii îngropat în Sussex, presupun că n-ai putea să te muți în… Japonia, să zicem? întrebă ea.

— Refuz să răspund, din simplul motiv că acum prefer doar să stau aici cu tine şi prin asta să privez de prezența mea atât Edgecombe, cât şi Tokyo.

— Dar n-o să rămânem aici, domnule maior, rosti ea cu tristețe. Asemenea colonelului, va trebui să plecăm şi nu vom mai vedea niciodată cabana asta.

— Adevărat. Se uită la umbrele focului ce dansau pe zidurile groase de piatră, la cercurile de lumină făcute pe tavan de lămpi şi de singura lumânare existentă în încăpere, care se topea într-o farfurie spartă. Întinseseră cuvertura din dormitor să se aerisească peste spătarul canapelei, şi flanela roşie dădea un plus de căldură camerei. Trebuie să-mi dai timp să mă gândesc, spuse el.

— Trupul soțului meu a fost trimis înapoi în Pakistan pentru înmormântare, dar eu nu vreau asta pentru mine, aşa că nu mă voi odihni alături de el. Şi nici în curtea frumoasă a

unei biserici din Sussex nu pot fi îngropată.

— În unele zile, pe care soția lui le numeşte zile proaste, dar care, probabil că sunt bune, prietenul meu, colonelul, este foarte convins că se află din nou aici, spuse maiorul.

— Adică visează că trăieşte o altă viață, pe care n-o poate avea?

— Exact. Dar noi, care putem face orice, refuzăm să ne trăim visurile, pe motiv că nu sunt practice. Spune-mi deci, de cine trebuie să ne fie mai multă milă?

— Sunt complicațiile vieții reale, râse ea. Poți să-ți imaginezi cum ar fi dacă toată lumea ar decide mâine să se mute într-o cabană de pescuit din zona rurală a Angliei?

— De fapt, ne aflăm în Țara Galilor, o corectă maiorul. Şi localnicii chiar devin un pic ciudați dacă apar prea mulți vizitatori.

Îi dădu pijamaua mai drăguță din cele două pe care le avea la el, din bumbac albastru cu dungi albe, precum şi halatul său din păr de cămilă şi o pereche de şosete din lână. Era bucuros că pusese în bagaj şi setul de rezervă. Nancy îl dojenea adesea pentru ceea ce ea numea bagajul în exces şi pentru insistența cu care folosea un geamantan tare din piele, indiferent de călătorie. Maiorul nu-i putea suferi pe turiştii din ziua de astăzi, cu sacii lor marinăreşti uriaşi şi deformați, ticsiți cu adidaşi, treninguri făcute ghem şi rochii şi costume supraelastice potrivite pentru orice ocazie, făcute din materiale special destinate călătoriilor, cu buzunare ascunse, pe care le purtau fără discriminare şi la teatru, şi în restaurantele selecte.

Într-un compartiment separat, împachetată într-o husă de muşama care îi aparținuse tatălui său, era o trusă de piele din

care, oarecum stingherit față de acest aspect intim, maiorul scoase un săpun, şampon, pastă de dinți şi un prosopel din bumbac egiptean pe care îl purta mereu cu el pentru situații neaşteptate.

— Trag o fugă până la maşină. Am o periuță de dinți în plus în trusa mea de urgență.

— Nu ai şi o sticluță de coniac şi un Shakespeare de rezervă? se interesă ea.

— Râzi de mine, dar dacă nu aveam o pătură în maşină, mi-ar fi fost cam frig în noaptea asta pe canapea.

I se păru că o făcuse să roşească, dar putea să fie doar reflexia pâlpâitoare a lumânării pe pielea ei.

Când se întoarse, o găsi îmbrăcată în pijamaua şi halatul lui, pieptănându-şi părul cu pieptenele lui mic şi nepotrivit. Şosetele de lână îi erau largi pe gleznele subțiri. Maiorul simți că i se taie respirația şi o nouă tensiune nervoasă îi vibră prin membre.

— Să ştii că este o canapea foarte incomodă, spuse ea. Ochii ei erau negri în lumina lămpii, iar când îşi ridică mâinile pentru a-şi da părul pe spate, maiorul îi zări formele trupului mulate pe bumbacul fin al pijamalei şi pe halatul moale. Nu sunt sigură că o să-ți fie destul de cald.

Simți că era vital să încuviințeze, fără să rămână însă cu gura căscată.

— Periuța, rosti el cu dificultate. O întinse, ținând-o chiar de capătul mânerului, fiindcă ştia că era important ca degetele ei să nu-l atingă, dacă voia să-şi păstreze calmul. Din fericire, pătura e din caşmir, deci va fi foarte confortabil.

— Cel puțin lasă-mă să-ți dau halatul înapoi.

Ea se ridică şi lăsă halatul să-i alunece de pe umeri, iar

maiorul găsi acest gest ca fiind atât de senzual, încât îşi înfipse unghiile în palme ca să împiedice căldura să i se ridice în obraji şi în trup.

— Eşti foarte amabilă. Panica ameninţa să-l copleşească, pur şi simplu pentru că stătea aproape de ea. Se retrase către dormitor şi baia minusculă de dincolo. Mai bine îţi spun noapte bună acum, în cazul în care vei fi adormit.

— E atât de frumos, încât aş vrea să stau trează toată noaptea şi să privesc cum se oglindeşte luna în apă, spuse ea, înaintând spre dormitor.

— Mai bine te odihneşti, o sfătui el.

Găsi uşa băii cu un oarecare efort şi se târî înăuntru. Se întrebă cât timp ar fi trebuit să se ascundă în baie, sub pretextul că se spală, înainte ca ea să adoarmă. Pentru un moment, îi păru rău că nu-şi adusese ceva de citit.

Săpunul şi apa îl revigorară, făcându-l în acelaşi timp să se simtă prost. Încă o dată lăsase temerile şi, poate, imaginaţia să-i copleşească firea raţională. Îşi reaminti că doamna Ali nu era cu nimic diferită de celelalte femei şi îşi ţinu în şoaptă o prelegere în oglinda aburită. „Merită protecţie şi respect. La vârsta ta ar trebui să fii în stare să împărţi aceeaşi căbănuţă cu o persoană de sex opus, fără să te laşi dus de val ca un adolescent acneic.” Se încruntă şi îşi trecu o mână prin păr, care se ridică precum o perie ţepoasă ce avea nevoie să fie tunsă. Se decise să-şi facă o programare la frizer după ce se vor întoarce. Trase adânc aer în piept pentru ultima oară şi hotărî să treacă spre camera de zi, rostind un „noapte bună” vesel, şi să nu-şi mai dea voie să se comporte prosteşte.

Când intră în micul dormitor, cu lampa în mână, o văzu stând în pat, cu genunchii la piept şi cu bărbia sprijinită de ei.

Părul i se revărsa pe umeri, făcând-o să pară foarte tânără sau poate doar foarte vulnerabilă. Când ridică privirea spre el, maiorul îi observă ochii lucind.

— Încerc să fiu practică, îl înştiința ea. Mă gândeam cum totul o să fie nesigur de îndată ce ne vom întoarce în lume.

— Chiar trebuie să ne gândim la asta?

— Aşa că mă întrebam dacă nu ar fi cel mai bine să faci dragoste cu mine acum, aici, în timp ce ne bucurăm de acest vis special, continuă ea.

Se uita la el cu o privire fixă şi maiorul descoperi că nu simțea nevoia să-şi ferească ochii. Se bucură că simți un val de extaz străbătându-i trupul, ca un flux peste nisipul uniform, şi îşi văzu dorința reflectându-se în culoarea aprinsă a obrajilor ei. Nu mai simți nici urmă de panică sau de tulburare. Nu avea de gând să strice farmecul declarației întrebând-o dacă era sigură.

Pur şi simplu atârnă lampa de un cârlig bătut într-o bârnă din tavan şi îngenunche la marginea patului, luându-i ambele mâini într-ale lui şi sărutându-i-le tandru.

În timp ce-şi înălța chipul spre al ei, iar părul lung şi negru flutură în jurul lor ca o cascadă întunecată, găsi dintr-odată că vorbele erau de prisos, aşa că hotărî să nu zică absolut nimic.

Dis-de-dimineață, maiorul stătea cu un picior pe un bolovan de granit fin lângă lacul pustiu şi privea soarele care strălucea peste trestiile înghețate, topind dantela de gheață de pe malurile noroioase. Era un frig amarnic, aşa că îşi ridică fața către cer ca să acumuleze cât mai multă căldură. Munții de pe cealaltă parte a lacului purtau mantii de zăpadă pe umerii impunători, iar Masivul Snowdon străpungea văzduhul albastru cu crestele lui ascuțite şi albe. O pasăre

singuratică, un şoim sau un vultur, plana deasupra izvoarelor termale, supraveghindu-şi regatul. Maiorul îşi ridică şi el mâinile în aer, întinzându-se până în vârful degetelor, şi se întrebă dacă inima păsării era la fel de plină ca a lui, în timp ce se proptea cu picioarele în pământul reavăn. Se întrebă dacă aşa se simțise şi primul bărbat; doar că el îşi imaginase întotdeauna Grădina Edenului ca fiind un loc cald, în miez de vară, plin de piersici şi de zumzetul albinelor în livadă. Acum se vedea mai degrabă ca un pionier, singur în frumusețea sălbatică a unui tărâm nou şi necunoscut. Se simțea puternic, viguros. Se bucura de încordarea muşchilor şi de uşoara oboseală survenită în urma efortului. Un foc plăcut, care ardea adânc înăuntrul lui, era singura amintire a unei nopți ce părea să fi risipit anii pe care îi purta pe umeri.

Ridică privirea spre conturul uşor înălțat al cabanei, care dormea sub streşinile cu crustă de gheață. Din horn se ondula un fum leneş. O lăsase dormind, întinsă pe burtă, cu părul încâlcit şi cu brațele întinse nepăsător în jurul pernei. Simțindu-se prea plin de energie ca să rămână în pat, se îmbrăcase, pe cât de încet posibil, pregătise focul şi pusese un ceainic cu apă la flacără mică, să fiarbă încet câtă vreme el făcea o plimbare.

I-ar fi plăcut să conştientizeze ce se întâmplase în acea noapte, să-şi categorisească sentimentele într-un mod rațional, dar tot ce putea face în acea dimineață era să chicotească şi să se bucure prosteşte făcând cu mâna pustiului din jur.

Dintr-odată, uşa franțuzească se deschise, iar ea păşi afară din casă, mijindu-şi ochii în lumina strălucitoare. Se îmbrăcase şi avea pătura lui înfăşurată în jurul umerilor.

Ducea două căni cu ceai din care se înălțau aburi în aerul rece. Zâmbind pe sub părul ciufulit, păşi cu grijă pe cărarea pietruită, în vreme ce el îşi ținea respirația, ca şi când cea mai mică mişcare ar fi făcut-o să dispară.

— Ar fi trebuit să mă trezeşti, îl mustră ea. Sper că nu ai vrut să fugi de la locul faptei.

— Simțeam nevoia să mă zbengui pe-aici, mărturisi el. Să mă bat cu pumnii în piept şi să chiui – chestii bărbăteşti.

— O, arată-mi şi mie, îi ceru ea râzând, iar el se supuse şi execută câțiva paşi de dans de care îşi amintea parțial, sări de câteva ori pe un smoc de iarbă şi dădu cu şutul într-o piatră, cu un strigăt sălbatic. Piatra ricoşă de pe mal şi se scufundă în lac, în timp ce maiorul se strâmbă de durere şi îşi scutură piciorul lovit.

— Au, făcu el, adăugând: Mai primitiv de atât nu pot să fiu.

— Pot şi eu? întrebă ea.

Îi întinse câte o cană pentru fiecare mână şi apoi începu să facă piruete vesele pe mal, călcând apa înghețată cu picioarele şi scoțând un sunet lung, muzical, care părea să vină din centrul pământului. Un stol de rațe ascunse se ridică în zbor, iar ea râse şi le făcu jucăuş cu mâna urmărindu-le cum planau jos, deasupra apei. Apoi se întoarse alergând şi îl sărută, în timp ce el îşi deschise brațele larg şi încercă să-şi țină echilibrul.

— Cu grijă, cu grijă, spuse el, simțind că-i săreau câțiva stropi de ceai fierbinte pe încheietură. Pasiunea este binevenită, dar nu ar trebui să ne verse ceaiul.

Găsiră două pietre mari pe care să stea şi îşi savurară încet ceaiul alături de ultimele două rulouri cu migdale, cam vechi, după care continuară să râdă şi să izbucnească, din când în

când, în câte un strigăt plin de veselie. Maiorul se lansă într-un jodel susținut, iar ea îi fredonă, drept răspuns, câteva acorduri dintr-un cântec din copilărie. În timp ce lacul li se întindea la picioare, munții le absorbeau strigătele, iar cerul își întindea cupola albastră peste capetele lor, maiorul se gândi cât de frumoasă este viața, de fapt, într-o formă mai simplă decât își imaginase vreodată.

capitolul 23

Pentru prima oară, drumul către Edgecombe nu mai părea să ducă spre casă. În schimb, maiorul avea impresia că, pe măsură ce se apropiau, speranțele îi scădeau, iar stomacul i se făcea ghem, astfel că simțea în gură gustul amar de bilă. Îi promisese Jasminei să o ducă acasă în timp util pentru a participa la nuntă, astfel că se treziseră devreme, înainte de ivirea zorilor. Acum, mașina se îndrepta către sud, străbătând ținuturile centrale și ignorând ieșirea spre Stratford-upon-Avon, deși amândoi își întoarseră capetele când trecură în viteză de indicatorul care promitea descoperiri intelectuale seducătoare. Cu o expresie aspră pe față, maiorul își continuă drumul prin zumzetul aeroporturilor gemene ale Londrei și, pentru prima oară de când își amintea, nu se bucură să zărească primele panouri către coasta de sud.

— Ne-am încadrat bine în timp, zâmbi ea. Sper că Najwa și-a amintit să-mi ia și mie hainele. O sunase de pe mobil și aranjase cu doamna Rasool să-i anunțe familia că venea la nuntă, dar și să-i aducă un set de haine adecvate. Mai mult decât atât, patroana restaurantului pregătea o cantitate impresionantă de *rasmalai* destinată în secret chiar maiorului.

E foarte supărată pe cumnata mea, care tot schimbă meniul şi vrea să facă economii până la ultima scobitoare, povesti Jasmina. Prin urmare, este foarte fericită să ştie că noi o să adăugăm o notă subversivă festinului.

— Eşti sigură că e bine să te însoțesc? N-aş vrea să fiu motivul pentru care să iasă prost toată treaba.

— Am stabilit cu Najwa să aşteptăm până când vedem că apare imamul, după care să intrăm. Apoi, nu vor mai putea să facă scandal. Asta o să-i înnebunească, ceea ce va reprezenta o deosebită satisfacție pentru mine, dar actele vor fi semnate, iar magazinul îi va aparține lui Abdul Wahid, prin urmare ce vor mai putea face? Tăcu, uitându-se pe geam.

— Şi eşti sigură că vrei să semnezi pentru renunțarea la magazin?

— Cred că soțul meu ar fi mândru să-şi vadă moştenirea transmisă mai departe. El mi-a dat mie magazinul, de bunăvoie, iar eu, în acelaşi spirit, i-l voi da lui Abdul Wahid, astfel încât el, Amina şi George să poată trăi liberi, aşa cum am făcut şi eu.

— Gesturile altruiste sunt atât de rare în zilele noastre. Te admir.

— Nici tu nu eşti un om egoist, Ernest. Şi tu ai renunțat la excursia în Scoția ca să mă salvezi pe mine.

— Dacă gesturile de altruism ar aduce asemenea recompense, am fi o țară de sfinți, zâmbi el.

Intrară în sat pe o stradă laterală. Rose Lodge părea primitoare, în scurtul interludiu de soare palid, şi se grăbiră să între, înainte de a fi văzuți de către vecini.

Pe masa din bucătărie era un ceainic cald încă, alături de un castron cu rămăşițe de cereale şi de ziarul din acea zi,

vizibil mototolit. În chiuvetă zăceau mai multe farfurii nespălate şi o cutie de carton murdară, cu nişte orez prăjit ce se uscase.

— A fost cineva aici, spuse maiorul alarmat. Se uită în jur după vătrai, intenționând să caute intruşii prin toată casa.

— Alo, alo, se auzi o voce din hol, iar Roger apăru cu o farfurie cu pâine prăjită şi o cană cu ceai. Ah, tu eşti, se miră el. Trebuia să-mi fi zis că vii. Aş fi făcut curat.

— Trebuia să-ți spun? întrebă maiorul. Asta este casa mea. De ce naiba nu eşti în Scoția?

— Mi s-a făcut dor de casă, explică nonşalant fiul său. Dar presupun că nu mai sunt bine-venit aici.

Apoi o privi furios pe Jasmina, iar maiorul cântări varianta de a-l lua de reverele halatului şi a-l azvârli în stradă. Se gândi că ar fi fost în stare s-o facă, însă lupta ar fi atras atenția nedorită a vecinilor.

— Cât de bine eşti primit aici depinde numai de propria-ți capacitate de a-ți ține limba în frâu, replică în cele din urmă. Nu am timp astăzi pentru capriciile tale. Eu şi doamna trebuie să fim prezenți la o nuntă.

— Presupun că pentru tine nu contează faptul că viața mea este ruinată, spuse Roger. Încercă să adopte o poziție demnă, cu fălcile încleştate, dar efectul fu distrus de felia de pâine prăjită care alunecă din farfurie şi ateriză cu partea unsă cu unt pe halat, de unde porni către podea lăsând o dâră de grăsime în urmă. Ei, drăcia naibii! exclamă el, punând jos farfuria şi cana ca să se şteargă pe picior cu dosul palmei.

— De ce nu te aşezi? întrebă tatăl lui, examinând conținutul ceainicului ca să vadă dacă mai era proaspăt. Apoi vom bea nişte ceai şi ne poți povesti, mie şi Jasminei, tot ce s-

a întâmplat.

— Acuma e Jasmina, nu? mârâi tânărul în timp ce maiorul turna ceai şi împărţea cănile. Nu pot să cred că propriul meu tată are o prietenă – la vârsta lui. Scuturǎ din cap, ca şi cum aceasta ar fi fost bomboana de pe colivă.

— Nu voi permite nimănui să se refere la mine folosind un termen atât de insinuant, cu dublu înţeles, declară Jasmina, care-şi agăţase haina într-unul dintre cuierele de pe spatele uşii şi venise să se aşeze la masă. Era foarte calmă când îi zâmbi lui Roger, chiar dacă maiorul observă o oarecare încordare a obrajilor. Prefer „iubită”, adăugă ea.

Maiorul se înecă brusc, iar Roger izbucni în râs.

— Ei bine, asta va lăsa tot satul fără cuvinte!

— Ceea ce ar fi cu adevărat minunat, răspunse ea, după care sorbi o gură de ceai.

— Hai, lasă-ne pe noi. Ce s-a întâmplat în Scoţia şi unde-mi sunt armele?

— Ăsta-i tata, spuse Roger. Trece direct la subiect.

— Le-ai vândut? Zi-mi imediat!

Maiorul stătea încordat, aşteptând cu durere veştile, de parcă urma să i se smulgă un plasture lipit pe piele.

— Nu le-am vândut, veni răspunsul. I-am zis lui Ferguson unde ar putea să-şi bage oferta şi le-am adus direct acasă. Ei, de fapt, nu chiar foarte direct. Am venit cu trenul şi am pierdut o groază de timp cu legăturile.

— Ai venit cu trenul? Dar cu Gertrude cum a rămas?

— Ei, m-a dus până la gară. A fost un rămas-bun destul de mişcător, având în vedere că tocmai refuzase să se mărite cu mine.

— Ai cerut-o de nevastă?

— Da. Din păcate, am fost al doilea pretendent, iar oferta mea nu a putut să se ridice la nivelul celeilalte. Tânărul îşi împinse cana de ceai şi îşi lăsă bărbia în piept, în semn de înfrângere. Vezi tu, o să se mărite cu Ferguson.

Maiorul ascultă, nevenindu-i să creadă, cum Roger le povestea despre succesul repurtat de Gertrude în acea zi în Scoţia. Era ca şi cum ar fi cucerit teritoriul, fermecându-l nu numai pe administratorul moşiei lui Ferguson, pe care-l convinsese să accepte majoritatea lucrărilor de modernizare utile propuse de noul proprietar, ci şi pe paznicul de vânătoare, care-şi însuşise planul de refacere a numărului de potârnichi. Apoi găsise imediat un bucătar nou, prin intermediul soţiei paznicului-şef, şi împreună alcătuiseră un meniu generos pentru mesele festive, aşa cum castelul Loch Brae nu mai văzuse de ani de zile.

— În a doua zi de vânătoare, Gertrude l-a lămurit pe Ferguson să-şi facă apariţia într-unul dintre cele mai bizare costume vechi de tweed pe care le-ai văzut vreodată, de un paznic bătrân de vânătoare a început să plângă, şi a fost nevoie să i se dea o ploscă de whisky şi o palmă zdravănă pe spate, spuse Roger. Gertrude l-a găsit prin pod şi se pare că a fost purtat de cel de-al treizeci şi şaptelea baronet, care a vânat la Balmoral împreună cu regele. Bătrânul i-a spus lui Ferguson că era copia fidelă a vechiului stăpân; trebuia să fi văzut faţa americanului.

— Dacă asta înseamnă sfârşitul garderobei lui fistichii, înseamnă că trebuie să-i fim cu toţii recunoscători lui Gertrude, se amuză maiorul.

— Competenţa ei a jucat un rol foarte important, dar, în mod absolut straniu, Gertrude se făcea tot mai drăguţă cu

fiecare zi, murmură tânărul nefericit.

— Şi domnul Ferguson? întrebă Jasmina. Lui i s-a părut drăguță?

— Cred că a fost uluit. Nici măcar nu este înaltă, nici altcumva, dar colinda pe acolo cu paşi mari încălțată cu cizme şi îmbrăcată cu haina de ploaie de parcă locuia acolo dintotdeauna, şi a realizat mai multe într-o săptămână decât reuşise Ferguson să-i pună să facă într-un an. Era chiar distractiv să-l vezi cum tresărea când vreun servitor bătrân, care refuzase până atunci să-i adreseze cuvântul, venea brusc şi îi mulțumea pentru „domnița roşcată". După câteva zile a început să se țină după Gertrude peste tot, astfel încât ea să-i facă din nou cunoştință cu propriii lui oameni.

— Ea a găsit cadrul potrivit, conchise maiorul. Un loc de care aparține.

Şi-o putea imagina afundându-se până la coapse prin iarba înaltă, cu părul cârlionțându-i-se în burnița persistentă şi cu silueta nu foarte zveltă în armonie cu peisajul sălbatic, paloarea feței sale fiind perfectă pentru lumina cețoasă a nordului.

— Pur şi simplu, am stricat tot. Trebuia să merg drept la țintă, dar ea era atât de vrăjită de mine, încât mi s-a părut că am tot timpul la dispoziție, bombăni Roger.

— Iar ea s-a îndrăgostit de altcineva. Şi doar te-am avertizat că nu poți negocia cu iubirea, îi aminti tatăl său.

— Eu nu cred că sunt îndrăgostiți, asta mă şi doare. Este o înțelegere reciproc avantajoasă. Ea ajunge să stea la țară şi să aibă grijă de proprietățile lui, ceea ce îşi doreşte cu adevărat, iar el capătă acceptarea socială pe care o căuta şi sunt sigur că se va simți liber să facă ce-i place prin oraş, atâta timp cât e

discret. E absolut minunat, în definitiv, oftă el.

— Dar dacă o iubeai, asta ar fi fost alegerea mai bună, spuse Jasmina.

— Oamenii ca noi nu au cum să câştige în faţa celor ca el, răspunse Roger cu amărăciune. Au o grămadă de bani, au un nume. Nicio declaraţie de dragoste nu m-ar fi ajutat.

— Dar cu armele cum a fost? se interesă maiorul.

— I-am spus lui Ferguson că nu le poate avea. El a obţinut fata. A anulat afacerea Edgecombe de parcă anula o comandă de draperii. A luat tot. Să fiu al naibii dacă îi dădeam şi ultima bucăţică din mine. Dacă Jemima vrea să vândă arma tatălui ei, s-o facă de una singură.

— Adică nu mai construieşte în Edgecombe? interveni Jasmina. Dacă se însoară cu Gertrude, nu i-ar fi mai uşor să facă asta?

— Tocmai, acum se gândeşte că mulţi dintre moştenitorii lui vor ajunge lorzi pe moşia de aici. Roger pufni: Dintr-odată s-a transformat în pământ sacru, care trebuie protejat cu orice preţ.

— Dar deja are un titlu, se miră Jasmina.

— Un titlu scoţian nu reprezintă deloc acelaşi lucru, o lămuri maiorul.

— Mai ales când îl cumperi de pe internet, adăugă Roger.

— Nu pot să cred, zise maiorul. Sunt nişte veşti minunate. Trebuie să-ţi spun că urma să fiu pus într-o situaţie imposibilă după ce proiectul acela monstruos ar fi devenit public.

— Nu ar fi fost o alegere dificilă, îl asigură Jasmina. Ştiu că iubeşti mult satul acesta.

— Bineînţeles, ar fi trebuit să fac ceea ce e corect, încuviinţă el, dar se simţi uşurat că scăpase de acea povară.

— Mă bucur tare mult că eşti fericit, spuse Roger. Dar cu mine cum rămâne? Urma să primesc un bonus consistent pentru faptul că mă ocupam de această afacere, însă acum nu mai sunt sigur nici măcar că o să-mi păstrez slujba.

— Dar te-ai întors acasă, în Edgecombe St. Mary. De ce ai venit? vru Jasmina să ştie.

— M-am întors, repetă el, uitându-se parcă surprins în jur. M-am simțit atât de nefericit, că am simțit nevoia să mă duc acasă şi cred… cred că întotdeauna mă voi gândi că aici e acasă.

Părea dezorientat, ca un copil rătăcit pe care părinții îl descoperiseră sub o tufă în fundul grădinii. Maiorul o privi pe Jasmina, care îi strânse mâna şi încuviință din cap.

— Dragul meu, aceasta va fi întotdeauna casa ta.

Urmă un moment de tăcere, în care pe chipul tânărului se oglindiră o varietate de emoții. Apoi zâmbi.

— Nu ai idee cât de mult înseamnă pentru mine să te aud spunând asta, tată. Se ridică şi înconjură masa pentru a-l strânge puternic în brațe.

— Trebuia s-o ştii fără să ți-o zic, spuse maiorul cu voce aspră, pentru a-şi ascunde fericirea, în timp ce-şi bătea fiul pe spate.

Roger îi dădu drumul şi păru să-şi şteargă o lacrimă din colțul ochiului. Se întoarse ca să iasă din cameră, după care se uită înapoi şi adăugă:

— Deci crezi că l-am putea face pe Mortimer Teale să pună ceva în scris?

Maiorului îi luă o fracțiune de secundă să înțeleagă că scena era ceva mai mult decât un simplu obstacol aflat în calea maşinii sale. O ambulanță cu girofarul aprins stătea, deschisă

şi goală, la uşa magazinului. Lângă ea, oprită transversal pe drum pentru a bloca traficul, era parcată o maşină de poliție, şi ea cu girofarul aprins şi cu uşile larg deschise, iar un polițist tânăr şi roşcat vorbea agitat la stație.

— S-a întâmplat ceva, exclamă Jasmina, care sări din maşină imediat ce aceasta se opri şi fugi către polițist. Până să o ajungă maiorul din urmă, ea pleda pe lângă acesta s-o lase înăuntru.

— Nu suntem siguri ce anume se întâmplă, doamnă, iar sergentul mi-a ordonat să nu permit nimănui să între.

— E şi George înăuntru? Ce li s-a întâmplat? întrebă doamna Ali.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ea este proprietara magazinului, interveni maiorul. Cine este rănit?

— O doamnă şi fiul ei, răspunse polițistul.

— Eu sunt mătuşa băiatului, zise Jasmina. Fata urmează să se căsătorească astăzi cu nepotul meu.

— Chiar căutam o mătuşă, zise omul legii. O prinse pe Jasmina de braț şi o întrebă: Unde eraţi acum o jumătate de oră?

— Era cu mine la Rose Lodge şi e cu mine de două zile. Despre ce e vorba? întrebă maiorul.

Chiar atunci un polițist mai în vârstă, un sergent cu sprâncene stufoase ca un gard viu, dar cu o expresie blândă, ieşi ţinându-l pe George, care avea un bandaj mare la brațul stâng şi plângea. Era însoțit de Noreen, mătuşa Aminei, care era îmbrăcată într-un costum cu şalvari alb cu auriu, împodobit în jurul gâtului cu multe broşe cu pietre strălucitoare şi distrus de o pată mare stacojie şi de mai multe urme de mâini murdare de sânge, care păreau să fie ale lui

George. Băiatul o văzu pe Jasmina şi hohoti:

— Mătuşică Jasmina!

— Asta-i opera familiei ei, spuse Noreen, arătând-o cu degetul pe Jasmina. Sunt nişte criminali şi nişte ucigaşi.

— Ea este doamna care v-a făcut rău ţie şi mamei tale? întrebă poliţistul care o ţinea pe Jasmina.

George clătină din cap că nu şi îşi întinse mâinile către ea. Poliţistul îi dădu drumul, iar ea păşi înainte pentru a-l lua, dar Noreen întinse o mână pentru a o opri.

— Băiatul trebuie să meargă la spital, doamnelor, interveni sergentul.

— Ce s-a întâmplat aici? ţipă Jasmina. Vreau să ştiu!

— De parcă n-ai şti deja. Ne-ai trădat cu planurile şi cu minciunile tale.

— Din ce am putut afla de la copil, doamnă, îi explică poliţistul mai tânăr, o bătrână a înjunghiat-o pe mama lui cu o andrea. Mătuşa a fugit împreună cu un bărbat care am înţeles că ar fi tatăl băiatului. Nu ştim unde s-au dus.

Apăru o targă împinsă de doi brancardieri. Amina zăcea acoperită de un cearşaf, cu o perfuzie ataşată la mână şi o mască de oxigen pe faţă. Când îi văzu pe toţi, scoase un sunet vag şi încercă să-şi ridice mâna.

— Mami! strigă George, însă Noreen şi sergentul îl ţinură pe loc.

— Acum lasă-i s-o ajute pe mămica ta, îl rugă Noreen.

Maiorul se duse lângă targă şi apucă mâna Aminei.

— Cum se simte? îl întrebă pe un brancardier corpolent, care părea a fi şeful.

— Dacă îi nimerea inima, nu mai era în viaţă, dar credem că are o hemoragie internă. Este greu de spus, cu o plagă atât

de mică.

— Unde-i George? îngăimă Amina. E bine?

— E chiar aici, spuse maiorul. E cu mătuşa ta, Noreen, şi cu Jasmina.

— Vă rog, găsiți-l pe Abdul Wahid, şopti tânăra. Crede că el e de vină.

— Acum trebuie s-o ducă la spital, domnule, i se adresă sergentul maiorului cu o privire înțelegătoare.

— Vin şi eu cu voi, spuse Jasmina. E nepotul meu.

— Ba nu vii, se răsti Noreen. Vei sta departe de noi şi vei fi pedepsită pentru crimele tale.

— Nu poți da vina nici pe mine, nici pe Abdul Wahid. Nu se poate să crezi asta, Noreen.

— Aveți idee unde s-ar fi putut duce nepotul dumneavoastră, doamnă? întrebă sergentul, notând într-un carnețel. Se pare că a fugit cu bătrâna.

— Nu am idee, spuse Jasmina. Îi şterse băiețelului lacrimile de pe față, în vreme ce brancardierii urcau targa în ambulanță, şi îl întrebă: George, unde s-a dus tăticul tău?

— A spus că la Mecca, zise puştiul. Vreau la mami.

— Mecca – ăsta e un restaurant sau un magazin sau aşa ceva? se interesă polițistul cel tânăr.

— Nu, cred că se referă la oraş, spuse Jasmina.

— A spus că va merge la Mecca, repetă George, plângând cu sughițuri.

— Ei bine, dacă merge pe jos, înseamnă că nu au ajuns departe, rânji polițistul.

— Tăticul e cu mătuşica bătrână? îl întrebă Jasmina.

George izbucni în vaiete de plâns.

— A rănit-o pe mami cu andreaua ei şi m-a zgâriat pe

mână, povesti el arătându-şi bandajul şi tremurând.

— Poate îşi protejează tăticul. Copiii ar zice orice când sunt speriați.

Polițistul mai tânăr începuse să-l calce pe nervi pe maior.

— Nepotul meu nu a fost implicat în treaba asta, insistă Jasmina.

— Băgați-o şi pe ea, şi pe familia ei, la închisoare, strigă Noreen, în timp ce sergentul îl ajuta pe George să urce lângă ea, în ambulanță. Sunt nişte criminali!

— Nu putem hotărî absolut nimic acum. Sergentul închise uşile ambulanței, iar sirena începu să urle. Trebuie să-l găsesc pe nepotul dumneavoastră.

— Nu am nici cea mai vagă idee unde ar putea fi, spuse Jasmina, iar maiorul se minună de figura ei inexpresivă şi de privirea ei limpede. În mod evident nu se duce la Mecca.

— Nu se ştie niciodată. Ar putea părăsi țara. Mai bine anunțăm aeroporturile şi îi facem un portret-robot. Are maşină, doamnă?

— Nu, nu are maşină.

Maiorul observă că Jasmina nu pomenise despre Honda ei albastră, care nu era parcată în locul ei obişnuit. O văzu că se clătina, de parcă avea să leşine, şi o apucă de mijloc.

— Tot ce s-a întâmplat reprezintă un mare şoc, domnilor, rosti el pe cel mai autoritar ton. Cred că trebuie să o duc acasă, să se aşeze.

— Sunteți din sat, domnule? întrebă sergentul, iar maiorul îi dădu adresa lui şi o ajută pe Jasmina să se urce din nou în maşină. Stați în casă după ce ajungeți acolo, adăugă polițistul mai tânăr. S-ar putea să trebuiască să discutăm din nou cu dumneavoastră.

Odată ajunşi la Rose Lodge, maiorul lăsă motorul pornit în timp ce se duse grăbit în spălătorie. Luă o armă din cutie şi o puse într-o husă de pânză, apoi scoase câteva cartuşe din cutia pe care o ținea în dulapul încuiat şi le îndesă în buzunarul de la pantaloni. Ca măsură de precauție suplimentară, luă din cuier un binoclu şi un bidon de apă. Le vârî pe toate într-o tolbă din piele, mai adaugă o cutie metalică în care se găsea o mică trusă de prim ajutor şi îşi finaliză bagajul cu un baton nedesfăcut de ciocolată cu mentă. Bătu uşor geanta cu mâna, sperând că era echipat corespunzător şi pregătit să facă față unei femei demente. Când dădu să plece, îl întâlni pe Roger pe hol.

— Unde te duci? Credeam că dansezi la nuntă.

— Trebuie mai întâi să găsim mirele, îi zise enigmatic tatăl lui. Abdul Wahid s-ar putea să încerce să sară de pe o stâncă.

În timp ce se grăbea pe alee, auzi vocea slabă a lui Roger în spatele lui.

— Un mod destul de extrem de a anula o nuntă. Nu putea şi el să-i trimită un SMS?

capitolul 24

Maiorul ştia că depăşise limita de siguranță a vitezei pe drumurile tot mai întunecoase, dar nu simțea niciun fior de teamă. Concentrat la maximum, abia dacă vedea copacii, gardurile vii şi zidurile care treceau rapid pe lângă el. Urletul motorului era suficient de furios. Nu era nevoie ca vreunul din ei să spună ceva. Jasmina continua să tremure pe scaunul de alături, dar el nu-şi lua ochii de la drum. Mintea îi era fixată asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit şi, în vreme

ce ieşeau în goană din suburbiile oraşului, simţi o mândrie de soldat faţă de o misiune bine planificată.

— Dacă ajungem prea târziu? şopti Jasmina.

Chinul din glasul ei ameninţa să-i facă fărâme stăpânirea de sine.

— Trebuie să refuzăm să ne imaginăm asta şi să ne concentrăm pe următorul pas, apoi pe următorul şi pe următorul, zise el, virând într-o parcare goală. Facem tot ce putem, iar restul stă în mâinile Domnului.

Stânca pe care se plimbaseră atât de fericiţi cu micul George se întindea mohorâtă sub norii cenuşii ale căror pântece atârnau jos, negre şi ameninţătoare. În largul Canalului Mânecii, perdele de ploaie deja măturau marea învolburată. Nu era nici îndeajuns de întuneric ca lumina farului să destrame umbrele, nici suficient de lumină ca să inspire speranţă. O pală de stropi reci împroşcă parbrizul când se dădură jos din maşină.

— Avem nevoie de haine, spuse maiorul, luând-o înapoi spre vehicul.

— Ernest, nu mai avem timp, zise ea, dar zăbovi la marginea drumului în aşteptarea lui.

Maiorul îşi prinse tolba la piept, îşi puse pe un umăr cureaua puştii şi îşi luă pălăria şi haina de vânătoare. Când îi întinse Jasminei haina, speră că arma rămăsese neobservată pe umărul lui. Ea nu păru să o bage de seamă în timp ce se îmbrăca.

— E atât de pustiu acum! Cercetă din priviri întinderea nesfârşită de iarbă, uitându-se după Abdul Wahid. Întotdeauna de sus se vede mai bine.

— Hei! Unde vreţi să mergeţi? Un bărbat bondoc ieşi dintr-

una din clădirile scunde adiacente tavernei cufundate în întuneric. E prea puternic vântul ca să fiți în siguranță aici.

Purta ghete solide şi blugi, o haină de lucru scurtă şi o vestă reflectorizantă largă, care îi făcea pieptul masiv să semene cu un dovleac. Un soi de harnaşament scotea clinchete din cataramele desfăcute care îi înconjurau talia, şi avea în mână un clipboard şi o stație de emisie-recepție prinsă de un şnur.

— Sunt sigur că aveți dreptate, spuse maiorul, dar căutăm un tânăr care s-ar putea să fie deprimat.

— Nu mai avem timp. Jasmina îl trăgea de braț. Trebuie să mergem.

— E un sinucigaş, nu? zise bărbatul, consultându-şi clipboardul.

Jasmina scoase un geamăt uşor auzind cuvântul.

— Lucrez la Corpul voluntarilor pentru intervenții în caz de sinucidere, aşa că ați ajuns unde trebuie. Notă ceva cu pixul pe clipboard. Cum îl cheamă?

— Se numeşte Abdul Wahid. Are 23 de ani şi cred că este însoțit de o mătuşă în vârstă.

— Nu sunt prea mulți care să se sinucidă împreună cu mătuşica, mormăi bărbatul. Cum se scrie Abdool?

— Nu contează, haide să-l căutăm, îl grăbi Jasmina.

— O să pornim în căutarea lui, interveni maiorul. Poți să mai aduni nişte voluntari?

— O să fac un apel, promise bărbatul. Dar nu vă puteți duce acolo. Nu este sigur pentru publicul larg. Păşi în fața lor şi făcu o scurtă mişcare cu brațele, de parcă ar fi fost o turmă care trebuia dusă în țarc.

— Eu nu sunt publicul larg, sunt armata britanică, am gradul de maior. În retragere, desigur, dar cum nu poți să faci

dovada vreunei autorități, trebuie să-ți cer să te dai la o parte.

— Ernest, văd pe cineva acolo.

Jasmina trecu pe lângă ei şi începu să traverseze drumul. Maiorul creă o diversiune salutându-l milităreşte pe omul cu clipboardul şi primi drept răspuns o fluturare nesigură din mână, apoi o urmă.

Zăriră un om care se apropia în fugă de ei, urcând panta dinspre o zonă cu o pădurice deasă. Nu era Abdul Wahid. Şi acest bărbat purta o vestă reflectorizantă, iar maiorul se pregăti să se eschiveze, dar celălalt flutura un telefon mobil în aşa fel încât ceilalți să-şi dea seama că era un apel urgent la ajutor.

— A, nu iarăşi el, bombăni omul cu clipboardul, care gâfâia alături de ei. Ştii că nu ai voie aici, Brian.

— Iar nu are semnal afurisitul de telefon, zise Brian. Deşi era un bărbat bine făcut, care părea să aibă condiție fizică, îşi puse ambele mâini pe genunchi şi se aplecă în față ca să-şi recapete suflul după urcarea pantei. La sud de Big Scrubber e un sinucigaş, continuă el, arătând cu degetul mare peste umăr. Nu pot să mă apropii să vorbesc cu el. O bătrână cu o armă şi o gură spurcată m-a amenințat că mă înțeapă în ouțe.

— E Abdul Wahid, spuse Jasmina. E aici.

— Ai fost avertizat să nu te mai ocupi de salvări, Brian, spuse omul cu clipboardul.

— Deci nu vii să mă ajuți să pun mâna pe ea? întrebă Brian.

— Nu trebuie să abordăm oameni cu arme vizibile sau cu boli psihice evidente, replică voluntarul celălalt, cu mândria cuiva care memorase un manual. Trebuie să chemăm întăriri de la poliție.

— Jim, doar n-o să trimită o afurisită de trupă SWAT, spuse

Brian. Ai putea salva zece oameni în timpul cât îți ia să chemi doi polițiști într-un Mini Cooper.

— Are o andrea? se interesă maiorul.

— Acolo, în pâlcul ăla de copaci? întrebă şi Jasmina simultan.

— Mda, la Big Scrubber – sau poate e o daltă de spart gheața, le răspunse amândurora Brian.

— Nu le spune, spumegă Jim. Sunt publicul larg.

— Ai de gând să ceri ajutor prin stație sau trebuie să mă duc la o cabină telefonică şi să rog nişte buni samariteni să transmită mesajul? se răsti Brian.

— Recepția e mai bună la sediu, zise Jim. Dar nu pot să mă duc decât dacă veniți toți cu mine. Prezența civililor este interzisă. Se deplasă uşor mai jos de Jasmina, de parcă se pregătea să o prindă. Zilele bunilor samariteni ca Brian au trecut.

— Te rog, trebuie să ajung la nepotul meu, strigă Jasmina.

— Brian, îmi pari un om de acțiune, zise maiorul, dându-şi jos arma de pe umăr cu toată nonşalanța posibilă şi frângând-o pe brațul îndoit. De ce nu te duci cu Jim să aduceți întăriri în timp ce eu şi doamna mergem să o convingem pe bătrână să se comporte cum se cuvine?

— La dracu'! exclamă Jim, uitându-se vrăjit la puşcă.

Jasmina scoase un sunet slab şi apoi profită de ocazie să se întoarcă şi să o ia la fugă în josul pantei.

— Fir-ar să fie, mârâi maiorul. Trebuie să mă duc după ea.

— Atunci du-te, spuse Brian. Eu o să am grijă ca Jim-clipboard să dea telefoanele necesare.

— Nu e încărcată, apropo, strigă maiorul repezindu-se pe urmele Jasminei, fără a pomeni de cartuşele din buzunar.

Numai că bătrâna a înjunghiat pe cineva cu andreaua aia.

— Nu am văzut nicio armă, replică Brian, făcându-i semn cu mâna să plece. În timp ce maiorul o luă la fugă, ignorând pericolul de a-şi scrânti glezna în nenumăratele vizuini de iepuri, îl auzi pe Brian spunând: Şi Jim o să mă susțină, altminteri o să le spun cum mă lasă să salvez oameni în timpul turelor lui şi apoi îşi arogă toate meritele.

— S-a întâmplat numai o dată, protestă Jim. Fata era atât de dusă, că nici măcar nu a ştiut că a fost salvată. Mi-am pierdut două ore stând de vorbă cu ea.

— Mda, am auzit că de la atâta conversație s-a hotărât să mai încerce o dată să-şi ia viața.

Maiorul ajunse la capătul zonei acoperite cu grozamă şi arbuşti piperniciți, şi vocile dispărură.

În spatele arboretului văzu mica Honda a Jasminei pe jumătate ascunsă de tufe; noroiul care îi acoperea spatele indica faptul că alunecase înainte să se oprească. Poate că Abdul Wahid plănuise pur şi simplu să plece cu maşina la Mecca.

Tânărul era îngenuncheat aproape de marginea stâncii, fără a fi însă în pericol să cadă, la vreo şaizeci de metri depărtare. Părea că se roagă, cu capul plecat la pământ, de parcă nu-şi dădea seama de drama care se petrecea în preajma lui. Mai aproape de maior, două insule de grozamă alcătuiau o alee ierboasă şi aici stătea de pază bătrâna, cu chipul la fel de dur ca întotdeauna, dar acum animat de respirația accelerată, în timp ce îşi îndrepta andreaua spre Jasmina. O ținea ca un profesionist – cu vârful care îi ieşea din pumn îndreptat în jos, asemenea unui pumnal – şi maiorul era convins că nu ar fi ezitat să o folosească.

— Mătuşă, ce faci? strigă Jasmina contra vântului, întinzându-şi mâinile în lateral într-un gest liniştitor. De ce trebuie să stăm cu toţii aici, în ploaie?

— Fac ceea ce niciunul dintre voi nu ştie să facă, răspunse bătrâna. Nimeni nu-şi mai aminteşte ce înseamnă să ai onoare.

— Dar Abdul Wahid? zise Jasmina. Apoi îşi ridică vocea către el. Abdul Wahid, te rog!

— Nu ştii că nu trebuie să deranjezi un bărbat când îşi face rugăciunea? se răţoi bătrâna. Se roagă să ia asupra lui povara şi să readucă onoarea familiei.

— E o nebunie. Nu aşa se rezolvă lucrurile, mătuşă.

— Aşa s-a procedat întotdeauna, copilă, rosti bătrâna pe o voce visătoare. Mama a fost înecată într-un bazin de tata când aveam şase ani. Se ghemui pe călcâie şi desenă cu vârful andrelei un cerc în iarbă. Am văzut. L-am văzut ţinându-i capul în apă cu o mână şi cu cealaltă mângâindu-i părul fiindcă o iubea atât de mult. Ea râsese cu bărbatul care venise să vândă covoare şi vase de cupru şi îi dăduse cu mâna ei ceai în cele mai bune ceşti ale soacrei. Se ridică din nou. Întotdeauna am fost mândră de tata şi de sacrificiul ei.

— Suntem oameni civilizaţi, nu o familie de ţărani ancorată în trecut, spuse Jasmina, cu vocea gâtuită de oroare.

— Civilizaţi? şuieră bătrâna. Sunteţi moi. Moi şi corupţi. Nepoata mea şi soţul ei sunt înmuiaţi de decadenţă. Se plâng mereu, uneltesc în diverse feluri, dar faţă de fiul lor se arată blânzi şi înţelegători. Iar eu, care ar trebui să stau şi să mănânc smochine în grădina mea, trebuie să vin să îndrept lucrurile.

— Au ştiut că o să faci asta? întrebă Jasmina.

Bătrâna scoase un râset ce semăna mai curând cu un chelălăit.

— Nimeni nu vrea să ştie, dar apoi apar eu – când sunt fătați prea mulți pui de cățel, când o fiică are ceva care îi creşte în burtă. Şi după vizita mea nu vorbesc niciodată, dar îmi trimit câte o căpriță sau un covor. Îşi trecu degetele încet pe lungimea andrelei şi începu să înainteze prin iarbă, fluturând vârful metalic de parcă încerca să-şi hipnotizeze victima. Vor plânge şi vor trăncăni, şi se vor preface că le e ruşine, dar o să vezi că o să-mi dea acum căsuța mea pe dealuri, şi o să cultiv smochini şi o să stau toată ziua la soare.

Maiorul ieşi de după arbuşti şi rămase cu picioarele depărtate, înfipte ferm în pământ, cu mâna dreaptă pe patul armei încă frânte pe braț.

— Ai mers prea departe, doamnă, zise el. Îți cer să arunci andreaua şi să aştepți liniştită venirea poliției.

Femeia se dădu înapoi câțiva paşi, dar îşi recăpătă stăpânirea de sine şi un rânjet răutăcios i se strecură încet pe partea stângă a feței.

— Ah, maiorul englez, chicoti ea. Flutură andreaua ca pe un deget dojenitor. Deci e adevărat, Jasmina, că ai fugit de familia ta ca să păcătuieşti şi să te desfrânezi.

— Cum îndrăzneşti! se răsti maiorul, făcând un pas înainte şi închizând arma.

— De fapt, ai, dreptate, mătuşă. Ochii Jasminei sclipeau de furie. Înaintă cu bărbia ridicată, cu părul învolburat de vânt în jurul feței. Şi are rost să-ți spun ce minunat a fost, ție, cu trupul împuținat şi inima uscată, care nu ai cunoscut niciodată fericirea? Ai vrea să auzi cum este să stai goală cu un bărbat pe care îl iubeşti şi să trăieşti cu adevărat şi să respiri

senzualitatea vieții înseşi? Să-ți spun povestea asta, mătuşă?

Bătrâna urlă cuprinsă parcă de durere şi făcu un salt înainte către fosta ei noră, care îşi plantă ferm tălpile pe sol şi ridică brațele în față, fără vreo intenție de a se feri. Mânat de teamă, maiorul balansă arma cu un strigăt şi, înaintând în fugă, o izbi pe femeie cu patul armei în cap. Lovitura, deşi piezişă, avu un efect nimicitor în combinație cu avântul bătrânei. Femeia scăpă andreaua şi se prăbuşi la pământ. Jasmina se lăsă brusc în iarbă şi începu să râdă, un râs urât, automat, expresie a şocului. Maiorul se aplecă să ridice andreaua căzută şi o strecură în tolbă.

— Unde ți-a fost capul? o certă el. Puteai să fii omorâtă pe loc.

— A murit?

— Sigur că nu, zise el, dar pipăi neliniştit gâtul zbârcit al bătrânei până găsi pulsul. În general evit să omor femei, indiferent cât de nebune sunt.

— Eşti un tip util într-o luptă, rosti vocea de-acum familiară a lui Brian. Apăruse din spatele unui tufiş şi se aplecă să se uite la bătrână. Bună treabă.

— Unde-i celălalt? îl întrebă maiorul.

— Le-a transmis un apel celorlalți voluntari, dar încă aşteaptă întăriri. Mergem să stăm de vorbă cu nepotul să vedem ce vrea?

— Ştii ce faci? întrebă maiorul.

— Nu, n-aş putea să zic că ştiu, replică Brian vesel, în ultimii zece ani, trebuie să fi convins vreo cincizeci de oameni să coboare de pe afurisita asta de stâncă, şi să mă bați dacă ştiu cum. Presupun că am un oarecare dar. Important este să te porți firesc şi să nu faci mişcări bruşte.

Împreună se îndreptară cu grijă în josul pantei spre Abdul Wahid, care îşi terminase rugăciunile şi stătea nefiresc de imobil, privind marea. Nu îşi plecase umerii şi nici nu îşi încrucişase mâinile la piept ca să se apere de frig, deşi nu avea haină.

— S-a îmbrăcat cu hainele de nuntă, spuse doamna Ali. O, bietul meu băiat!

Îşi întinse o mână şi maiorul o apucă de braţ, temându-se ca ea să nu o ia la fugă pe ultima sută de metri care o despărţea de nepotul ei.

— Încetişor, acum, spuse Brian. Lăsați-mă să-i distrag eu atenția.

Păşi înainte şi scoase un fluierat jos, de parcă, îşi zise maiorul, ar fi chemat la picior un câine de vânătoare. Abdul Wahid se întoarse uşor şi îi văzu.

— Salut, zise Brian şi ridică o mână fluturând-o încet. Mă întreb dacă pot vorbi cu tine un minut.

— Îmi imaginez că vrei să mă ajuți.

— Da, de fapt, vreau, spuse Brian. Ce anume doreşti?

— Doresc să o luați pe mătuşa mea de aici, răspunse Abdul Wahid. Nu vreau să vadă.

— Abdul Wahid, ce faci? strigă Jasmina. Nu mă mişc de aici.

— Vreau să plece, repetă tânărul, refuzând să o privească. Nu trebuie să îndure aşa ceva.

— Deci nu vrei să vorbeşti cu ea? întrebă Brian. Foarte bine. Dacă domnul maior o s-o ducă de aici, eşti de acord să stai de vorbă cu mine – doar un pic?

Abdul Wahid păru să se gândească atent la această opțiune.

— Te rog, Abdul Wahid, vino acasă, pledă Jasmina.

Plângea, şi maiorul întinse iar mâna să o țină, temându-se că o să încerce să fugă spre nepotul ei. N-o să te părăsesc.

— Aş prefera să stau de vorbă cu domnul maior, răspunse Abdul Wahid. Chiar nu vreau să stau de vorbă cu tine.

— Atunci o s-o duc eu pe mătuşa ta într-un loc uscat şi călduros şi tu o să discuți aici cu acest domn?

— Da, confirmă tânărul.

— Are o armă, să ştii, îl avertiză Brian. Eşti sigur că poți să ai încredere în el?

— Ce faci? şopti maiorul, teribil de neliniştit. Încerci să-l provoci?

Abdul Wahid scoase însă unul dintre râsetele lui scurte şi lătrate.

— Ți-e teamă că a venit să mă împuşte? întrebă el. Nu mi-ar strica prea rău planurile, nu-i aşa?

— OK, atunci, spuse voluntarul. Cred că ne-am înțeles. Se întoarse spre maior şi şopti: Râsul este un semn bun. Cred că ar trebui să îi facem pe plac.

— Nu vreau să plec, se încăpățână Jasmina. Se întoarse cu chipul scăldat în lacrimi spre maior, care percepu întru totul gravitatea cuvintelor ce aveau să urmeze: Nu mi-aş putea-o ierta niciodată.

— Dacă nu pleci, s-ar putea să nu ți-o ierți niciodată, insistă Brian. Cel mai bun lucru este să le dai ceea ce-şi doresc, în limitele rezonabile. Fără promisiuni însă.

— Dacă îl las pe mâinile tale şi n-o să fie în siguranță… începu ea, dar îşi întoarse capul, incapabilă să continue.

— S-ar putea la fel de bine să nu mă ierți pe mine niciodată, termină maiorul. Cuvintele îi lăsau un gust amar în gură. Înțeleg. Dar indiferent cine pleacă sau rămâne, mi-e

teamă că moartea lui va interveni între noi în acelaşi mod, iubito. O luă de mână şi i-o strânse. Lasă-mă acum să joc rolul bărbatului şi să lupt pentru Abdul Wahid şi pentru noi, dragostea mea.

— Poftim, spuse Brian, scoţând ceva dintr-un rucsac voluminos. Uneori vor o cană cu ceai. Întotdeauna am un termos la îndemână.

Maiorul aşteptă ca Brian şi Jasmina să urce panta, oprindu-se în drum să o culeagă de jos pe bătrâna ameţită. Nu se uitară înapoi. Cu colţul ochiului îl privi pe Abdul Wahid, care rămăsese nemişcat. În cele din urmă, se întoarse şi coborî încet pe partea stângă, până ajunse paralel cu tânărul, păstrând în acelaşi timp o distanţă respectuoasă.

— Mulţumesc, zise Abdul Wahid. Aici nu era un loc potrivit pentru o femeie ca mătuşa.

— Nu e un loc potrivit pentru niciunul dintre noi, replică maiorul, aruncând o privire în abisul de valuri înspumate şi de stânci ascuţite care păreau să-l înţepe de la zeci de metri distanţă. Toată drama asta face rău la digestie. Îşi întinse spatele. Dacă stau să mă gândesc, nici nu am mâncat de prânz.

— Îmi pare rău, spuse Abdul Wahid.

— Vrei o cană cu ceai? Omul acela, Brian, mi-a dat un termos, iar eu am nişte Kendal Mint Cake.

— Vă bateţi joc de mine? strigă Abdul Wahid. Credeţi că sunt un copil pe care să-l poţi păcăli cu ceva de mâncare?

— Absolut deloc, zise maiorul, renunţând imediat la abordarea lejeră. Sunt doar îngrozit, aşa cum e de aşteptat – şi mi-e cam frig.

— E frig?

— E foarte frig. N-ai vrea să mergem undeva unde este cald

şi să stăm de vorbă la o masă hrănitoare şi plăcută?

— Aţi văzut-o pe Amina? Când maiorul încuviinţă din cap, tânărul vru să ştie: O să supravieţuiască?

— A întrebat de tine în ambulanţă. Aş putea să te duc la ea, am venit cu maşina.

Abdul Wahid scutură din cap şi îşi frecă ochii cu dosul palmelor.

— N-a fost niciodată să fie, mormăi el. În fiecare zi alte complicaţii, alte compromisuri. Acum îmi dau seama de asta.

— Nu e adevărat, zise maiorul. Vorbeşti prostii.

Simţi o notă de disperare în propria voce.

— Atâta ruşine, gemu Abdul Wahid. Atârnă în jurul meu ca nişte lanţuri. Tânjesc să scap de toate în mare şi să fiu curat pentru… Se opri brusc şi interlocutorul său îşi dădu seama că se simţea nevrednic până şi să rostească numele Creatorului.

— Ştiu şi eu câte ceva despre ruşine, zise maiorul. Intenţionase să sublinieze că sinuciderea nu e permisă în Islam, dar o repetare a regulilor pe care Abdul Wahid le ştia deja nu părea să fie de ajutor în bătaia ploii şi a vântului, pe buza prăpastiei adânci de 150 de metri. Cum am putea să n-o simţim cu toţii? continuă el. Toţi suntem oameni înguşti la minte, târându-ne pe pământ, trudind pentru propriile avantaje şi făcând exact aceleaşi greşeli pentru care vrem să ne umilim vecinii. Riscă să arunce o privire peste marginea abruptă de calcar, şi stomacul îi ghiorăi la vederea dinţilor crestaţi ai rocilor care îi aşteptau jos. Îşi adună anevoie gândurile pentru a predica mai departe: Cred că ne trezim în fiecare zi cu intenţii bune şi, până la căderea serii, de obicei nu le ducem la bun sfârşit. Uneori cred că Dumnezeu a creat întunericul doar ca să nu fie nevoit să ne privească tot timpul.

— Vorbiți de poveri în general, domnule maior. Dar când o ruşine anume împovărează sufletul cuiva?

— Ei bine, dacă vrei cazuri particulare, începu maiorul, uită-te la puşca asta de care sunt atât de mândru. Amândoi contemplară picăturile de ploaie care împodobeau patul lustruit şi țeava de metal opac. Tata, pe patul de moarte, a dat una din aceste arme mie şi una fratelui meu mai mic, iar eu am fost extrem de dezamăgit că nu mi le-a dat mie pe amândouă şi mi-am rumegat frustrarea în timp ce el murea sub ochii mei, şi am rumegat-o în vreme ce îi scriam panegiricul, şi afurisit să fiu dacă nu o rumegam şi când propriul meu frate a murit în toamna asta.

— Era dreptul dumneavoastră ca fiu mai mare.

— Am fost mai mândru de aceste arme decât am fost de mătuşa ta Jasmina. De dragul acestor puşti, am dezamăgit-o pe femeia pe care o iubesc în fața întregii comunități. Am lăsat-o să plece, şi niciodată nu o să scap de această ruşine.

— Eu am lăsat-o să plece ca să pot obține toate posesiunile ei lumeşti, murmură Abdul Wahid. Prin moarte, şi această datorie va fi ştearsă.

— Nu asta e soluția, zise maiorul. Soluția este să îndrepți lucrurile, sau cel puțin să te străduieşti în fiecare zi să faci asta.

— Am încercat, domnule maior, dar în cele din urmă nu pot să-mi împac şi credința, şi viața. Cel puțin, în felul acesta, datoria de onoare este plătită şi Amina şi George pot să-şi continue existențele.

— Cum poate sinuciderea să reprezinte o împăcare? întrebă maiorul.

— Nu mă voi sinucide, răspunse tânărul. Este foarte păcat.

Pur şi simplu mă voi ruga la marginea stâncii şi voi aştepta ca vântul să mă poarte unde vrea. Poate spre Mecca.

Deschise braţele şi cămaşa grea flutură şi plesni în vânt ca un catarg. Maiorul simţi că pierdea firul subţire al conversaţiei. Privi în jur şi i se păru că se zăreau nişte capete iţindu-se în spatele tufişurilor. Flutură energic din braţe, dar se dovedi că fusese o greşeală. Şi Abdul Wahid îi văzu pe voluntari şi de pe chip îi dispăru orice urmă de însufleţire.

— M-aţi reţinut prea mult, domnule maior. Trebuie să-mi continui rugăciunile.

Când păşi înainte, maiorul scotoci în buzunar după cartuşe şi băgă două pe ţeavă, închizând cu o mână arma. Chiar şi pe fundalul geamătului tot mai sonor al vântului, pocnetul răsună distinct. Abdul Wahid se opri şi se uită la maior în timp ce acesta făcu doi paşi mari în josul dealului ca să se interpună între el şi marginea prăpastiei. Îşi dădea seama că solul era sfărâmicios şi denivelat, iar imposibilitatea de a se uita în spate îi făcu picioarele să se încordeze până când gamba stângă i se strânse într-o crampă. Tânărul zâmbi blând şi întrebă:

— Deci până la urmă aveţi de gând să mă împuşcaţi, domnule maior?

Deschise larg braţele până când vântul îi lovi cu putere cămaşa şi se poticni un pas în faţă.

— Nu, nu am de gând să te împuşc, răspunse maiorul. Urcă şi întoarse puşca în mâini, cu patul spre Abdul Wahid. Uite, ia asta.

Tânărul prinse arma care îi era împinsă în stomac.

O ţinu, nedumerit, şi maiorul păşi iar în spate, conştient de ţevile îndreptate spre pieptul lui.

— Acum mi-e teamă că va trebui să mă împuşti tu pe mine.

— Nu sunt adeptul violenței, zise Abdul Wahid, coborând uşor arma.

— Mă tem că nu ai de ales. Maiorul făcu iar un pas înainte şi ținu țeava armei apăsată de propriul piept. Vezi tu, nu pot să te las să cazi de pe stânca asta şi am de gând să-mi petrec toată noaptea, dacă este necesar, stând între tine şi marginea hăului. Astfel nu o să fii aruncat accidental de vânt la un moment dat. Desigur, poți să sari, dar nu ăsta era planul tău, nu-i aşa?

— Asta e o prostie. Nu aş putea niciodată să vă rănesc, domnule maior. Abdul Wahid se dădu o jumătate de pas înapoi.

— Dacă mori aici astăzi, mătuşa ta Jasmina va fi pierdută pentru mine, şi eu nu vreau să trăiesc fără ea. Maiorul se străduia să-şi păstreze calmul vocii. În plus, nu vreau să mă duc la fiul tău, George, şi să-i spun cum am stat deoparte şi l-am lăsat pe tatăl lui să se sinucidă. Mai făcu un pas, împingându-l pe Abdul Wahid înapoi. Tânărul îşi mută mâinile ca să apuce arma mai bine şi maiorul se rugă ca degetele lui să nu se afle în apropierea trăgaciului dublu. Trebuie să înțelegi că sentimentul de ruşine nu va muri odată cu tine, Abdul Wahid. Va continua să existe în fiul tău şi în Amina, şi în mătuşa ta Jasmina. Durerea ta le va bântui viețile. Dorința ta de a muri azi este un act egoist. Şi eu sunt un om egoist – probabil în urma tuturor acestor ani în care am trăit singur. Nu vreau să am prilejul să văd aşa ceva.

— No să vă împuşc. Abdul Wahid aproape că plângea acum, cu fața schimonosită de durere şi de confuzie.

— Ori mă împuşti, ori alegi să trăieşti, răspunse maiorul. Eu

nu pot da altfel ochii cu mătuşa ta. Ce ciudat e să mă gândesc la noi ca la o pereche.

Abdul Wahid scoase un urlet de agonie şi aruncă arma, care lovi pământul cu capătul patului şi scoase un bubuit sonor, descărcând glonțul de pe o singură țeavă, după cum observă maiorul.

Simți arsura albă a metalului prin piciorul stâng. Forța loviturii de aproape îl făcu să se răsucească pe loc şi să cadă greoi, alunecând în iarbă. În timp ce se rostogolea, simți cum pământul dispare de sub el. Picioarele îi alunecară în gol peste marginea stâncii de calcar. Nu avu timp să simtă nicio durere în vreme ce bâjbâia frenetic cu mâinile deasupra capului. În clipa următoare, cotul stâng i se lovi de un stâlp de metal de care odată era prins un gard de sârmă. Apucă bara de fier care rezistă puțin sub greutatea trupului său, însă apoi începu să se mişte, metalul scârțâind ca un cuțit bont. Când îşi pierduse orice speranță, pe antebrațul lui stâng ateriză un trup şi nişte degete i se înfipseră în spate ca să îl poată apuca. Dând din picioare, maiorul îşi lovi genunchiul drept de stâncă şi durerea îl săgetă ca un fulger prin creier. Auzi rostogolirea unor pietre precedându-l peste marginea stâncii. Totul se petrecu atât de rapid, că nu avu timp să gândească. Simți doar o surpriză scurtă şi mirosul calcarului alb şi rece şi al ierbii ude.

capitolul 25

Maiorul îşi dorea să alunge ideea sâcâitoare de durere care începuse să i se strecoare în cap odată cu lumina. Se simțise confortabil în întunericul cald al somnului, aşa că se strădui să

rămână întins. Un murmur de voci, un zdrăngănit de cărucioare de metal şi clinchetul scurt al inelelor unor draperii date la o parte îl făcură să-şi imagineze că ajunsese în sala de aşteptare a unui aeroport. Simți cum pleoapele dădeau să i se deschidă şi le strânse cu putere. Încercarea de a se rostogoli îl trezi fără milă cu durerea sfâşietoare din genunchiul stâng şi o înțepătură în partea stângă care îl făcu să icnească. Pipăi cu mâna cearşaful subțire de pe salteaua alunecoasă şi dărâmă un stâlp de metal.

— Se trezeşte. O mână îl ținu de umăr şi aceeaşi voce adăugă: Nu încercați să vă mişcați, domnule Pettigrew.

— Mm.. ior, îngăimă el. Maior Pettigrew.

Vocea îi era o şoaptă aspră în gura care părea să fie făcută din hârtie de împachetat. Încercă să-şi umezească buzele, dar îşi simțea limba ca o broască moartă.

— Uite ceva de băut, zise vocea, şi maiorul supse nişte apă călduță printr-un pai care îi fu lipit de buză. Sunteți la spital, domnule Pettigrew, dar o să vă faceți bine.

Alunecă din nou în somn, sperând că a doua oară avea să se trezească în camera lui de la Rose Lodge. Destul de iritat, descoperi mai târziu acelaşi amalgam de sunete tipice unui spital şi presiunea lămpilor fluorescente asupra pleoapelor. De data asta deschise ochii.

— Cum te simți, tată? întrebă Roger. Întinsese ultimul număr din *Financial Times* pe pat şi se folosea de picioarele maiorului ca să sprijine paginile.

— Nu vreau să te întrerup din lectura cotelor bursiere, şopti pacientul. De când sunt aici?

— Cam de o zi. Îți mai aminteşti ce s-a întâmplat?

— Am fost împuşcat în picior, nu în cap. Încă e acolo?

— Piciorul? Sigur că este. Poți să-l simți?

— Sigur că da. Dar nu voiam să am parte de vreo surpriză neplăcută.

I se părea destul de obositor să vorbească, dar ceru nişte apă. Roger îl ajută să soarbă dintr-o ceaşcă de plastic, deşi mare parte din lichid i se scurse neplăcut pe obraz şi apoi în ureche.

— Ți-au scos o mulțime de alice din picior. Ai avut noroc că nu au nimerit vreo arteră, iar doctorul a zis că una doar a ciupit marginea testiculului drept – nu că se aştepta ca asta să aibă vreo importanță la vârsta ta.

— Mulțumesc foarte mult, replică maiorul.

— De asemenea, ligamentele de la genunchiul stâng au fost rupte destul de urât, dar cum acea operație ține de chirurgia estetică. Au zis că ori o să se vindece de la sine, ori poți să te înscrii pe o listă de aşteptare şi să fii programat peste un an. Roger se aplecă şi, spre surprinderea maiorului, îl strânse de mână şi îl sărută pe frunte. O să te faci bine, tată.

— Dacă mă mai săruți aşa vreodată, voi fi nevoit să presupun că minți şi că mă aflu de fapt la azil, mormăi el.

— M-ai speriat, ce să zic! îşi împături ziarul, de parcă se simțea stânjenit de acest moment de afecțiune. Ai fost mereu o stâncă de neclintit în viața mea, şi brusc eşti un bătrân plin de tuburi. Foarte neplăcut.

— E şi mai neplăcut pentru mine, replică maiorul.

Se strădui o clipă să pună întrebările la care nu era sigur că putea să îndure răspunsul. Era tentat să se prefacă adormit ca să amâne veştile proaste. Precis ieşise rău, îşi zise, căci nu era vreun semn că ar mai fi existat alți vizitatori. Încercă să se înalțe mai sus, şi Roger se întinse spre un buton de pe perete, iar patul îl ridică într-o poziție înclinată.

— Vreau să ştiu, începu el, dar păru să se înece cu propria voce. Trebuie să ştiu. Abdul Wahid a sărit?

— Având în vedere că mi-a împuşcat tatăl, puțin mi-ar fi păsat dacă ar fi sărit. Dar se pare că s-a aruncat după tine şi te-a prins exact la timp. A fost o situație la limită, luând în calcul vântul şi ploaia, dar un tip Brian s-a repezit pe Abdul şi apoi un alt tip a venit cu o frânghie şi v-au tras înapoi, iar tu ai ajuns pe o targă.

— Deci trăieşte?

— Da, dar mi-e teamă că mai trebuie să-ți dau nişte veşti foarte proaste, spuse Roger. Voiam să mai aştept un timp, dar…

— Amina a murit? Logodnica lui?

— A, fata înțepată cu andreaua? Nu, o să se facă bine. Toți sunt cu ea, la un etaj mai sus, la secția de chirurgie pentru femei.

— Cine toți?

— Doamna Ali, Abdul Wahid şi acel George care mă tot tapează de monede pentru automat. Apoi mai este mătuşa – Noreen, parcă – şi părinții lui Abdul. Parcă e jumătate de Pakistan acolo.

— E şi Jasmina?

— Când se poate îndura să se despartă de tine, bombăni Roger. Când am ajuns aseară aici, încă încercau să o dezlipească de trupul tău, şi se pare că nu pot să scap de ea.

— Am de gând să o cer de nevastă, rosti maiorul cu o voce categorică. Indiferent ce spui.

— Nu te agita atât. Testiculul acela încă e suferind, replică Roger.

— Ce e suferind? se auzi o voce, şi se înroşi până în vârful

urechilor când Jasmina apăru de după perdea cu un zâmbet larg şi îmbrăcată cu un costum cu şalvari de culoarea untului. Părul îi era umed şi mirosea a săpun cu fenol şi a lămâie.

— Până la urmă te-ai dus acasă şi ai făcut un duş? o întrebă Roger.

— Administratoarea a zis că speriam toţi vizitatorii cu hainele mele murdare de sânge, aşa că m-a lăsat să folosesc duşul doctorilor.

Se apropie de patul maiorului. El se simţea la fel de slăbit ca în ziua în care auzise de moartea lui Bertie şi îi venise să leşine, iar ea îl susţinuse.

— Nu a sărit, fu tot ce reuşi să spună în timp ce îi strângea mâna caldă.

— Nu, nu a sărit, confirmă ea. Îl apucă de mână şi îl sărută pe obraz, apoi pe buze. Iar acum îţi datorează viaţa, şi n-o să putem niciodată să te răsplătim.

— Dacă vrea să mă răsplătească, spune-i să se grăbească şi să se însoare. Băiatul acela are nevoie de o femeie care să-l ducă pe calea cea bună.

— Amina este încă destul de slăbită, dar sperăm că o să se cunune chiar aici, la spital, zise Jasmina. Fratele şi cumnata mea au jurat să stea cât e necesar ca să-i vadă aşezaţi.

— Totul e minunat, zise maiorul. Se întoarse spre Roger, care se juca acum cu telefonul mobil. Dar mi-ai zis că sunt şi nişte veşti proaste.

— Are dreptate, Ernest, spuse Jasmina. Trebuie să fii pregătit.

Se uită la Roger, care încuviinţă din cap de parcă amândoi dezbătuseră îndelung modul în care să-i comunice nişte veşti groaznice. Maiorul îşi ţinu respiraţia şi aşteptă lovitura.

— E vorba de Churchill, tată, rosti Roger în cele din urmă. Mi-e teamă că în agitația de a te salva, a fost lovită sau ceva de genul ăsta, şi a alunecat peste marginea stâncii, iar Abdul Wahid a zis că a văzut-o sfărâmându-se de roci până în fundul prăpastiei. Făcu o pauză şi îşi plecă fruntea. Nu au mai găsit-o.

Maiorul închise ochii şi văzu cum se întâmplase totul. Mirosi din nou calcarul rece, simți zbaterea inutilă a picioarelor sale care încercau să găsească un punct de sprijin şi alunecarea lentă şi agonizantă a trupului său, de parcă marea ar fi fost un magnet care îl atrăgea, şi, cu coada ochiului, zări puşca alunecând mai repede pe iarba udă, descriind lent un cerc pe margine şi căzând de pe stânci.

— Ernest, te simți bine? întrebă Jasmina.

Maiorul clipi, nefiind sigur dacă această scenă era o amintire reală sau doar o vedenie. Odată ce mirosul de calcar îi dispăru din nări, aşteptă ca regretele să-l copleşească. Fu surprins să descopere că nu reuşi să simtă decât vaga dezamăgire pe care ar fi încercat-o cineva când puloverul favorit a fost spălat accidental cu apă fierbinte împreună cu rufele albe şi s-a transformat într-o bucată de cârpă de mărimea potrivită pentru un terier de talie mică.

— Mi se dau ceva medicamente? întrebă el cu ochii închişi. Mi se pare că nu pot să simt nimic.

— O, Doamne, e paralizat, gemu fiul său.

— Nu, mă refer la puşcă, zise maiorul. Nu mă simt aşa de întristat cum ar trebui.

— Ai tânjit după perechea aia de când mă ştiu. Mi-ai spus de nenumărate ori cum bunicul le-a separat, dar că va veni şi ziua când vor fi reunite.

— Am tânjit după ziua când puteam să par important în

ochii unor oameni pe care-i socoteam mai importanți ca mine, îl corectă maiorul. Eram arogant. Trebuie să fie ceva genetic.

— E un compliment simpatic pentru cineva care a stat de veghe la căpătâiul tău toată noaptea, replică Roger. Hei, uite, am primit un SMS de la Sandy.

— Păi nu ceruseşi de nevastă o altă femeie? întrebă Jasmina.

— Mda, dar noaptea trecută am avut destul timp să mă gândesc şi mi-am zis că un SMS lung de lângă patul de moarte al tatălui meu ar putea să funcționeze.

— Regret că te-am dezamăgit, rânji anevoie maiorul. Ai fi putut s-o impresionezi cu un panegiric.

— Îmi pare rău că ai pierdut arma pe care ți-a dat-o tatăl tău, Ernest, spuse Jasmina. Dar ai pierdut-o salvând o viață, şi eşti un erou pentru mine şi pentru alții.

— De fapt, am pierdut arma lui Bertie. Din întâmplare era cea mai apropiată pe care am pus mâna. Nu puşca mea e pe fundul Canalului Mânecii.

— Vorbeşti serios? întrebă Roger.

— Şi mă bucur, zise maiorul. Acum nu trebuie să mi se aducă aminte că la un moment dat am considerat-o mai importantă decât propriul frate.

— O, la dracu'! exclamă tânărul ridicând privirea de pe tastatură. Acum trebuie să-i plătim lui Marjorie cincizeci de mii de lire fără să avem nimic în schimb.

— Presupun că firma de asigurări o să se ocupe de asta, zise maiorul, străduindu-se să rămână treaz ca să poată privi chipul zâmbitor al Jasminei.

— Ce asigurare? întrebă Roger, incredul. Tot timpul ăsta au

fost asigurate?

— Nu asigurarea a fost problema. Când a murit tata, mama a continuat să plătească ratele, şi după moartea ei, am făcut-o eu. Maiorul, tot mai obosit, deschise pentru scurt timp ochii ca să-i spună ceva important Jasminei. Mă mândresc foarte tare cu faptul că nu las niciodată vreo factură neplătită – altfel mi-aş da peste cap sistemul de îndosariere.

— Eşti epuizat, spuse ea. Ar trebui să te odihneşti după toată agitația asta.

Îşi puse mâna pe obrazul lui şi el se simți ca un copil când febra nopții e răcorită de mâna mamei.

— Trebuie să te cer de nevastă, murmură el în timp ce adormea. Desigur, nu în camera asta oribilă.

Când se trezi din nou era întuneric, astfel că oficiul asistentelor se vedea strălucitor la capătul holului. Pe noptieră ardea slab o lampă, iar sistemul de încălzire centrală al spitalului se auzea respirând la fel de încet ca pacienții în calmul turei de noapte. O siluetă stătea pe un scaun la capătul patului; el rosti încet „Jasmina?" dar silueta se apropie şi maiorul văzu că era Amina, în cămaşă de noapte de spital şi un halat.

— Bună seara, spuse ea. Cum vă simțiți?

— Bine, şopti el. Ai voie să te scoli din pat?

— Nu, m-am strecurat pe furiş. Se aşează cu grijă pe marginea patului. A trebuit să vin şi să vă văd înainte de plecare. Să vă mulțumesc pentru că l-ați salvat pe Abdul Wahid şi pentru tot ce ați încercat să faceți.

— Unde pleci? întrebă el. Vă căsătoriți mâine.

— M-am hotărât să nu mă mărit până la urmă, spuse ea. Mătuşa mea Noreen vine să mă ia la prima oră, şi apoi eu şi

George ne vom duce la apartamentul ei înainte să înceapă să se agite cineva.

— Dar de ce ai vrea să faci asta? Nu mai e niciun impediment în calea căsătoriei voastre. Chiar şi părinţii lui Abdul Wahid sunt acum de partea ta.

— Ştiu. Se tot scuză şi vin cu daruri şi promisiuni. Cred că deja au căzut de acord ca să-i plătească lui George facultatea de medicină.

— Nu au ştiut despre bătrână, sunt convins, zise maiorul. Asemenea lucruri sunt inimaginabile.

— Se întâmplă mai des decât credeţi. Dar am acceptat faptul că nu au făcut-o cu intenţie. Astăzi o deportează pe baborniţă.

— Nu o să facă închisoare?

— Nu au putut găsi o armă, iar eu le-am zis că a fost un accident. Amina îi aruncă o privire care sugera că ştia exact unde era andreaua. Nu am vrut ca Abdul Wahid să mai îndure şi altă ruşine, şi îmi place că familia lui se simte obligată faţă de mine.

— Eşti sigură? întrebă el, iar tânăra încuviinţă din cap. Şi de ce pleci acum?

Amina oftă şi începu să culeagă scame de pe pătura subţire de spital.

— Când treci pe lângă moarte vezi altfel lucrurile, nu-i aşa? ÎI privi, şi maiorul văzu lacrimi în ochii ei. Mă simt de parcă l-am iubit o viaţă pe Abdul Wahid şi am crezut că aş renunţa la tot ca să fiu cu el. Trase mai tare de pătură şi o mică gaură apăru când ţesătura se destrămă. Maiorul fu tentat să-i oprească mâna furioasă, dar nu dori s-o întrerupă. Dar chiar mă puteţi vedea petrecându-mi toată viaţa într-un magazin?

Punând mărfuri pe rafturi, vorbind cu bătrânele cliente, verificând registrele contabile?

— Abdul Wahid te iubeşte. S-a întors de la marginea morţii pentru tine.

— Ştiu. Şi asta nu e o presiune asupra mea? încercă să zâmbească, dar nu reuşi. Dar nu e suficient să iubeşti, e vorba de felul cum îţi petreci zilele, ce faceţi împreună, pe cine alegi ca prieteni şi mai ales ce fel de muncă faci. Eu sunt dansatoare. Am nevoie să dansez. Dacă renunţ la asta ca să-mi petrec viaţa împachetând plăcinte de porc şi cântărind mere, voi ajunge să-l urăsc. Şi chiar dacă el zice că pot să şi dansez, se aşteaptă să-i fiu parteneră la magazin. În scurt timp va ajunge să mă urască. Mai bine să sfărâm acum inimile amândurora decât să le contemplu cum se ofilesc în timp.

— Şi George?

— Am vrut o familie adevărată pentru George, cu mami şi cu tati, şi cu un câine, şi poate cu un frăţior sau o surioară. Dar asta nu e decât o fotografie înrămată pe o poliţă de şemineu. Nu e ceva real, nu-i aşa?

— Un băiat are nevoie de un tată.

— Dacă nu aş şti asta mai bine ca oricine, m-aş duce chiar mâine la Londra, spuse ea. Îşi strânse braţele la piept şi vorbi pe un ton care îl făcu să creadă că reflectase îndelung. Majoritatea oamenilor care mi-au aruncat vorbele astea în faţă de-a lungul anilor habar n-au ce vor să spună. Habar n-au cum este să creşti fără tată, şi jumătate dintre ei nici măcar nu-şi pot suferi tatăl.

Se aşternu tăcerea; maiorul se gândi la răceala propriului tată.

— Totuşi, chiar dacă nu-ţi placi părinţii, faptul că-i cunoşti

te ajută să înțelegi de unde vii. Ne măsurăm în funcție de părinții noştri şi cu fiecare generație încercăm să reuşim ceva mai bine.

În timp ce rostea aceste cuvinte se întrebă din nou dacă dăduse greş cu Roger.

— George va avea ambii părinți; doar că nu vor locui sub acelaşi acoperiş. Ne va avea pe mine şi pe mătuşa Noreen în oraş, şi îl va avea pe tatăl său în Edgecombe, împreună cu Jasmina. Sper că şi dumneavoastră o să aveți grijă de el. Ar trebui să învețe să joace şah.

— Jasmina s-a luptat atât de tare pentru voi doi, şopti maiorul. Va fi devastată.

— Uneori nu poți rezolva tot, spuse Amina. Trebuie să accepte asta. Viața nu e întotdeauna ca în cărți.

— Nu, nu este.

Cântări din priviri plăcile din polistiren ale tavanului fals, dar nu găsi acolo nicio inspirație ca să o facă să se răzgândească.

— Apreciez ce ați încercat dumneavoastră şi Jasmina să faceți pentru noi. Vreau ca George să aibă parte de o familie cât mai mare cu putință.

— Nu cutez să vorbesc în numele altora. Încă nu am avut ocazia să-i cer oficial mâna Jasminei.

— Ce şmecher bătrân sunteți! Ştiam eu că voi doi puneți ceva la cale.

— Lăsând deocamdată manierele tale necizelate, tânără doamnă, rosti el pe o voce cât mai severă, aş vrea să te asigur că tu şi George veți fi întotdeauna bine-veniți în casa noastră.

— Sunteți un om tare bun pentru un bătrân nesuferit.

Se ridică şi se aplecă să-l sărute pe frunte. Maiorul se

minună din nou ce senzații asemănătoare îți pot stârni dragostea şi durerea în timp ce o privea îndepărtându-se pe coridorul întunecat, picioarele ei reflectându-şi umbrele lungi în dans pe luciul ca de apă al linoleumului.

Epilog

Priveliştea din încăperea cu pereții tapetați de cărți, care acum se numea „Camera de dimineață a moşierului", era martoră la foiala oamenilor pe terasă şi pe peluza conacului. Maiorul o vedea pe doamna Rasool, strălucitoare într-o tunică de culoarea şofranului şi nişte pantaloni largi de mătase verde, care sporovăia veselă şi agitată într-un hands-free minuscul. Microfonul îi stătea pe obraz ca o muscă grasă. Flutură un clipboard şi două ajutoare în smoching alergară să conducă alți invitați spre semicercul de scaune pliante aranjate în fața unui podium scund, deasupra căruia fusese ridicat un cort simplu de campanie din pânză care flutura în briza uşoară a după-amiezii de mai. Maiorul, pe jumătate ascuns în spatele draperiei de finet, era bucuros să profite de un moment de reflecție tăcută înaintea nunții. Fusese gândită ca o adunare mică şi voit neprotocolară între prieteni, şi totul, inclusiv vremea văratică, părea să coopereze în acest sens. Totuşi, el considera festivitățile drept o furtună iminentă, aşa că simți nevoia să se îmbărbăteze pentru ceremoniile pe care trebuia să le îndure.

Auzi uşa deschizându-se. Se întoarse şi o văzu pe Jasmina strecurându-se înăuntru şi închizând încet uşa. Purta o tunică şi nişte pantaloni din mătase care sclipeau cu moliciunea rubiniului întunecat al unui vin de Porto de calitate. O eşarfă azurie, fină ca pânza de păianjen, era înfăşurată în jurul capului ei ca o iluzie. Străbătu cu paşi uşori covorul în pantofii

fără toc şi se opri lângă el.

— Nu ar trebui să fii aici, zise el.

— Mi s-a părut o greşeală să las chiar şi o tradiție neîncălcată, zâmbi ea.

Îl luă de braț şi amândoi priviră în tăcere adunarea musafirilor.

Roger stătea de vorbă cu muzicanții – o harpistă şi doi cântăreți la sitar. Îşi trecu mâna peste corzile sitarului şi maiorul presupuse că verifica acordajul instrumentelor şi îşi dădea cu părerea referitor la selecția muzicală. Sectorul rezervat oaspeților mirelui se umplea, bărbații fiind în mare parte invizibili printre pălăriile mari care se clătinau încoace şi încolo. Maiorul o zări pe Grace stând de vorbă cu Marjorie, a cărei pălărie se scutura violent, acompaniată de murmurele ei înverşunate. Putea numai să presupună că acceptul de a veni la ceremoniile nupțiale nu o împiedica să bârfească pe tema caracterului lor inadecvat.

Vicarul părea pierdut. Daisy refuzase să participe. Alee şi Alma stăteau în primul rând, fără să-şi vorbească. Maiorul era recunoscător că Alee apărase prietenia lor şi îi ceruse nevestei să-l însoțească, dar acum erau nevoiți să-i suporte fața împietrită şi oftaturile ofensate. Alice, vecina, intră fluturând pe uşile franțuzeşti, îmbrăcată într-un soi de cort din batic şi cu o pereche de sandale de cânepă. Era însoțită de lordul Dagenham, abia întors din vizita anuală de primăvară de la Veneția. El trimisese vorbă că ar fi dorit să primească o invitație, dar acum părea cam uimit să găsească asemenea oameni ciudați pe peluza din spatele conacului.

— Crezi că lui Dagenham îi place cum a amenajat familia Rasool locul? întrebă maiorul.

— După incidentul acela cu şcolarii şi raţele, ar trebui să se considere norocos că lucrurile s-au aranjat atât de profitabil, replică Jasmina.

Autorităţile locale auziseră despre fiascoul cu vânătoarea de raţe şi închiseseră imediat şcoala. Numai de curând, ca parte a unui plan pe termen lung instituit de Gertrude, soţia moşierului de la Loch Brae, familia Rasool închiriase fără vâlvă tot spaţiul, în afară de aripa de est, transformându-l în hotel rural şi alocând astfel fonduri generoase pentru ca lordul Dagenham să-şi poată împărţi timpul între Edgecombe şi alte locuri des frecventate de înalta societate. Părea foarte nimerit ca această nuntă eclectică să fie prima pe care o organizau.

Invitaţii miresei – un grup foarte restrâns, alcătuit dintr-un ajutor de imam pe nume Rodney, Amina şi mătuşa ei Noreen, părinţii doamnei Rasool şi bărbatul care aproviziona magazinul cu produse congelate şi care îi implorase să-l invite – începură abia acum să se adune pe terasă, de parcă ar fi fost ţinuţi în spatele unei frânghii invizibile. Abdul Wahid urma să-i conducă la scaunele lor într-o procesiune tradiţională, la momentul potrivit. Acum stătea într-o parte, cu obişnuita expresie încruntată, de parcă dezaproba toată frivolitatea gălăgioasă din jurul lui. Nu se uita la Amina. Cei doi abordaseră o politică strictă de evitare reciprocă, a cărei rigiditate arăta clar că încă simţeau o atracţie puternică unul pentru celălalt. Fără îndoială, îşi zise maiorul, Abdul Wahid dezaproba, de asemenea, numărul mare de genunchi cu gropiţe şi piepturile generoase afişate în partea rezervată mirelui. Tânărul ciufuli părul fiului său, sprijinit comod de el, cu cravata împletită stându-i strâmb. George părea total

indiferent la toată agitația din jur şi citea o carte.

Maiorul oftă şi Jasmina râse, luându-l de braț.

— Sunt o adunătură pestriță şi amestecată, spuse ea, dar asta e ceea ce rămâne după ce dai la o parte toate aparențele înşelătoare.

— Este suficient? întrebă el, punându-şi mâna peste degetele ei reci. Este îndeajuns pentru viitor?

— E mai mult decât suficient pentru mine, răspunse ea. Inima mea e îndeajuns de plină.

Maiorul sesiză o ezitare în glasul ei. Se întoarse spre ea şi îi dădu la o parte de pe obraz o şuviță rebelă, dar nu spuse nimic. Aveau timp să vorbească despre Ahmed şi Nancy la ceremoniile care urmau. În acel moment nu exista decât o reflecție tăcută, licărind între ei precum lumina soarelui pe covor.

Afară, harpista improviza un glissando alert. Fără să se uite, maiorul îşi dădu seama că invitații se aşezau mai bine şi deveneau atenți. Ar fi preferat să rămână pentru totdeauna în acea încăpere şi să privească acel chip, care radia dragoste precum ochii un zâmbet, dar nu era posibil. Îşi îndreptă umerii şi îi oferi brațul, înclinând protocolar din cap.

— Doamnă Ali, spuse el, încântat să-i folosească acest nume pentru ultima oară, mergem să ne căsătorim?

mulțumiri

Cu multă vreme în urmă, o mamă casnică din Brooklyn, care simțea lipsa slujbei ei agitate din domeniul publicitar, a nimerit la un curs de creație literară pe Y Street, la nr. 92. A fost o călătorie lungă şi, ca în orice poveste bună, nu aş fi

reuşit fără ajutorul multor prieteni şi străini.

Mulțumiri pentru comunitatea literară din Brooklyn, inclusiv scriitoarei Katherine Mosby, care m-a învățat mai întâi să apreciez frumusețea frazei; pentru Christina Burz, Miriam Clark şi Beth Mefadden, membrele grupului vechi de un deceniu, cu care am împărțit critici deloc blânde şi vin ieftin; şi pentru primele mele cititoare, Leslie Alexander, Susan Leitner şi Sarah Tobin.

Le mulțumesc scriitorilor talentați care m-au îndrumat prin intermediul Conferinței Scriitorilor din Southampton şi al programului MFA Stony Brook Southampton. Mulțumiri speciale profesorului Robert Reeves, dascăl, prieten şi susținător devotat. Întotdeauna crede în elevii săi. De asemenea, mulțumiri pentru Roger Rosemblatt şi Ursula Hegi; Melissa Bank, Clark Blaise, Matt Klam, Bharati Muierise, Julie Sheehan şi Meg Wolitzer; şi prietenelor în ale scrisului, Cindy Krezel şi Janis Jones.

Mulțumesc Studioului Literar Bronx, care mi-a acordat premiul The First Chapter în 2005. Julie Barer a citit acel prim capitol şi a aşteptat trei ani şi restul romanului. Mulțumesc, Julie – acum ştiu cum trebuie să te simți când câştigi la loterie. Mulțumiri pentru Susan Kamil, care mă face să râd atât de mult, că aş face orice îmi cere. Din fericire, este şi un redactor strălucit, aşa că totul merge strună. Paragraph, spațiul de lucru pentru scriitori, mi-a oferit un birou şi o comunitate.

William Boggess, Noah Eaker şi Jennifer Smith mi-au uşurat viața prin ajutorul lor în privința redactării.

Din spațiul cibernetic, îi mulțumesc lui Tim de la timothyhallian.com pentru sfaturile lipsite de menajamente.

Părinții mei, Alan şi Margaret Phillips, au crezut întotdeauna că sunt în stare să scriu şi m-au susținut mereu. Le transmit dragostea mea lor, surorii mele Lorraine Baker şi, de asemenea, lui David şi Lois Simonson, care au adoptat o noră străină.

Fiii noştri minunați, Ian şi Jamie (care dețin drepturile asupra figurinelor din seria „Major Pettigrew"), m-au bătut la cap fără milă până la finalizarea manuscrisului. Soțul şi cel mai bun prieten al meu, John Simonson, a înțeles această poveste în cele mai mici amănunte şi nu o să-i pot niciodată mulțumi îndeajuns – pentru tot.

În aceeaşi colecție:

FERM MICHAELS
În căutarea fericirii

Întoarce pagina şi citeşte
un fragment dintr-o nouă poveste scrisă
de o talentată romancieră americană!

În idilicul sătuc Edgecombe St. Mary din Anglia, maiorul în retragere Ernest Pettigrew, un gentleman rafinat și cu un caracter ireproșabil, duce o viață liniștită, ghidându-se după valorile englezești tradiționale: onoare, datorie, bună-cuviință și nelipsitul ceai pregătit după toate regulile artei. Un eveniment tragic, moartea fratelui său, îi zguduie însă lumea, dându-i prilejul să înfiripe o relație surprinzătoare de prietenie cu fermecătoarea doamnă Ali, deținătoarea de origine pakistaneză a magazinului local. Atrași laolaltă de pasiunea comună pentru literatură și de tristețea văduviei, maiorul și doamna Ali constată în curând că prietenia lor evoluează într-o direcție neașteptată. Dacă lumea bună din sat îl consideră pe maior un etalon al gentlemanului englez, pe femeia de origine pakistaneză o tratează ca pe un element străin. Va supraviețui oare relația lor riscurilor pe care trebuie să și le asume pentru a-și căuta fericirea dincolo de cultura și de tradițiile proprii?

„O încântătoare poveste de dragoste, plină de umor și sensibilitate."

The Boston Globe

Helen Simonson și-a făcut debutul literar cu *Ultima cucerire*, care a întrunit imediat aprecierile criticilor de specialitate, fiind numită „una dintre cele mai bune cărți ale anului 2010" în topurile publicațiilor *The New York Times* și *The Washington Post*.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-8494-40-1
9 786068 494401
Lira